

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

DANIELLE STEEL

NUMĂRUL **1** ÎN TOPURILE AMERICANE

LOVITURĂ DE TRĂSNET

Danielle STEEL
LIGHTNING

Copyright © 1981 by Danielle Steel

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate

Editurii ORIZONTURI – București

DANIELLE STEEL

LOVITURĂ DE TRĂSNET

Traducere de Sanda Pop

Editura ORIZONTURI
Editura LIDER

București

Capitolul

1

Zumzetul monoton al vocilor umplea sala de conferințe. Alexandra Parker își întinse picioarele lungi și frumoase sub uriașa masă de mahon, notă ceva pe blocnotesul oficial de culoare galbenă și aruncă o privire spre unul din partenerii săi, așezat vizavi. Matthew Billings, trecut de cincizeci de ani, cu vreo doisprezece ani mai în vîrstă decît Alex, era unul din cei mai importanți parteneri ai firmei. Rar apela la ajutor, dar de multe ori o solicita pe Alex să participe la audieri. Îi plăcea să-i pună la încercare inteligența, îi admira stilul și mai ales talentul de a sesiza punctul slab al adversarului. Atunci cînd îl găsea, Alex îl exploata admirabil, dar și fără milă. Instinctul îi spunea unde și cum să atace ca să obțină maximum de succes.

Alex îi zîmbea și lui Matthew îi plăcea ce deslușea în privirea ei. Auzise în acel moment exact ceea ce le era necesar. Un răspuns diferit de cel de dinainte. Doar o ușoară inflexiune a vocii. Îi strecură foile galbene pe care notase ceva cu o mină serioasă și încuviință din cap.

Cazul era extrem de complicat și procesul trena de ani de zile. Fusesse trimis de două ori la Curtea Supremă din New York. Capul de acuzare consta în împrăștierea din neglijență a unor poluanți chimici de mare toxicitate, de către una din cele mai mari corporații din țară. Alex mai pledase pentru Matt, dar acum era bucuroasă că acest caz nu intra în sfera ei de activitate. Cauza fusese susținută de vreo două sute de familii din Poughkeepsie și încredințată cu mulți ani înainte firmei de avocați Bartlett and Paskin, la scurt timp după ce ea devenise parteneră.

Alex prefera cazuri mai dure, dosare mai mici. Acesta, cu două sute de reclamanți, nu era tocmai pe placul ei, deși mai mult de o duzină de juriști, sub conducerea lui Matthew, fuseseră implicați în acest proces. Alexandra Parker era și ea avocat pledant și preluase o serie de cazuri grele și interesante. Firma apela la ea ori de câte ori bănuia că lupta va fi dură și murdară și va necesita un avocat care cunoștea bine legea și procedura și accepta să-și piardă multe ore pentru investigații meticuloase. Avea la dispoziție parteneri mai tineri și asociați care să o ajute, dar prefera să lucreze singură, atât cât o țineau puterile. Mai avea o calitate, și anume modul remarcabil în care întreținea relațiile cu majoritatea clienților.

Specialitatea ei, și la care era imbatabilă, era legislația muncii și defăimarea sau calomnia, care erau pedepsite de lege. Pledase în nenumărate procese din ambele domenii deși, fără îndoială, o mulțime de cauze se rezolvaseră în mod amiabil. Cu toate acestea, Alex Parker era o luptătoare, un avocat înnăscut, o persoană care-și cunoștea meseria și căreia nu-i era teamă de o muncă susținută. Cu alte cuvinte, își iubea profesiunea.

Se anunță o pauză și după ce pîrîtul, reprezentînd compania de produse chimice, părăsi sala cu întreaga sa suită de avocați, Matthew veni lîngă ea.

– Ce părere ai? Matthew o privi cu interes. Avusese dintotdeauna un sentiment de afecțiune pentru ea. Era inteligentă și talentată. În plus, ceea ce nu strica, era una dintre cele mai frumoase femei pe care le cunoscuse în viața lui și-i făcea plăcere să se afle în preajma ei. O femeie serioasă, deșteaptă, o bună profesionistă, cu o intuiție extraordinară.

– Cred că ai obținut tot ce ți-ai dorit. Când a spus că nimeni nu știa atunci de toxicitatea materialelor, mințea. Pentru prima oară a spus asta. Iar noi avem rapoartele administrației de acum șase luni.

– Știu, spuse el zîmbind. A căzut în cursă, așa-i?

– Fără nici o îndoială. Nu mai ai nevoie de mine aici. Îți este suficient el

Alex își puse notesul în servietă și-și privi ceasul. Se făcuse unsprezece și jumătate. Peste o jumătate de oră se vor duce să ia dejunul. Dacă ar pleca acum, ar reuși să mai lucreze ceva.

– Îți mulțumesc că ai venit, știi că îmi place să te știu prin preajmă. Ai un aer atât de inocent încât le scade vigilența. În timp ce rămân cu ochii la picioarele tale, eu arunc plasa și îi prind.

Îi plăcea s-o tachineze și ea știa asta. Matthew Billings era un bărbat înalt, arătos și avea un păr bogat, alb-argintiu. Soția sa, o femeie frumoasă, fusese manechin la Paris. Lui Matthew îi plăceau femeile frumoase, dar le aprecia și pe cele talentate și istețe.

– Mulțumesc!

Alex avea părul strîns într-un coc sever la ceafă, se farda discret, iar costumul negru pe care-l purta îi pune în evidență coloritul natural al tenului, părul roșu și ochii verzi. Era o femeie interesantă, pe care nu puteai să nu o remarci. Privindu-l cu o expresie jalnică îi spuse:

– Crezi că am urmat facultatea de drept, ca să devin o simplă momeală?

– La naiba, dacă merge, de ce nu? îi răspunse el rîzînd.

Apoi, observînd că unul din avocații părții adverse intrase în sală, coborîră vocile.

– Te superi dacă plec acum? îl întrebă ea pe un ton politicos. În definitiv, Matt era unul dintre partenerii de prim rang ai firmei. Am un client nou care s-a anunțat pentru ora unu și pînă atunci vreau să mai studiez cîteva dosare

– Ți-ai făcut necazul cu tine, se prefăcu el nemulțumit, nu muncești suficient. Întotdeauna m-am plîns de asta. Ești leneșă. Du-te, vezi-ți de lucru. Ți-ai îndeplinit misiunea. Îți făcu cu ochiul. Îți mulțumesc, Alex.

– Am să dau notele la dactilografiat și ți le voi trimite mai tîrziu la birou, spuse ea pe un ton serios și se îndreptă spre ușă. Matt știa că notele făcute cu atenție și inteligență se vor afla pe birou în clipa în care el se va întoarce acolo. Alex Parker era eficientă, inteligentă, capabilă, șireată cînd trebuia, și pe deasupra frumoasă, fără să pară că dădea prea multă importanță calităților ei fizice sau că remarcase senzația pe care o provoca simpla ei apariție. Părea total dezinteresată de aspectul și calitățile ei fizice și acest comportament o făcea și mai simpatică celor cu care venea în contact.

Părăsi discret sala, făcîndu-i lui Matt un semn discret cu mîna în timp ce pîrîții intrau. Unul din avocați îi aruncă o privire admirativă. Indiferentă, Alex Parker se grăbi să traverseze holul și dispăru pe coridorul care ducea la biroul său.

Biroul lui Alex, zugrăvit în nuanțe de cenușiu stins era o încăpere mare. Pe pereți atîneau două tablouri de calitate și cîteva fotografii. Într-un colț trona o plantă enormă, iar vederea spre Park Avenue de la etajul al douăzeci și nouălea, unde Bartlett și Paskin aveau birourile, era superbă. În cameră se aflau o canapea și cîteva fotolii confortabile îmbrăcate în piele. Firma ocupa opt etaje și avea angajați cam două sute de avo-

cați. Era mai mică decât cea de pe Wall Street, la care Alex lucrase înainte, imediat după ce absolvise facultatea de drept. Acolo făcuse parte dintr-o echipă anti-trust, muncă ce nu-i oferise prea multe satisfacții. Era prea seacă. Totuși, învățase ceva: să fie atentă la detalii și să facă cercetări aprofundate.

Se așeză la birou, parcurse vreo șase mesaje găsite de la clienți și de la alți avocați. Pregătise trei dosare pentru a intra în dezbateri și îi mai rămăseseră șase, asupra cărora mai avea de reflectat. Două cauze importante se rezolvaseră, cu un volum uriaș de muncă, ceea ce nu era neobișnuit pentru ea. Îi plăcea să lucreze într-un ritm susținut și chiar sub presiune. Activitatea căreia i se dedicase cu atîta pasiune nu-i lăsase timp să se gîndească la copii. Pur și simplu, nu-și putea imagina unde ar avea loc și copiii sau dacă i-ar putea iubi tot atît de mult pe cît își iubea profesia. O bătălie câștigată în fața instanței de judecată îi dădea o imensă satisfacție. Îi plăcea să se angajeze în cauze grele, în special ca apărător, și faptul că putea să-și protejeze clientul de acuzații neîntemeiate reprezenta pentru ea o mare bucurie. Făcea totul cu plăcere, cu pasiune chiar. Dar, profesiunea îi consuma aproape tot timpul. Abia reușea să-și rupă cîteva ore pentru Sam, încîntătorul ei soț. Noroc că și el era cununoscut cu munca; nu în domeniul legilor, ci în cel al investițiilor. Se ocupa cu speculații pe piața de capital în cadrul uneia dintre cele mai active firme „tinere” din New York. Se angajase chiar de la crearea firmei și ocaziile fuseseră cu adevărat remarcabile. Făcuse de mai multe ori avere, o pierduse și iar o refăcuse. Amîndoi însă aveau salarii frumoase, iar Sam Parker se bucura de o reputație bună. Cunoscător al pieței, nu se temea să riște și, de douăzeci de ani încoace, aproape pe orice puneă mîna se transforma în bani. Bani mulți, nu se încurca cu mărunțișuri. Într-un timp se spunea că era singurul broker din oraș care putea aduna averi

pentru clienții lui vânzând și cumpărând bunuri. Cu timpul devenise și mai abil, nu-i era teamă să riște și acum rareori i se întâmpla să înregistreze pierderi din fondurile clienților săi. În ultimii doisprezece ani se implicase în lumea computerelor, făcuse investiții uriașe în Japonia, se descurcase bine în Germania și reușise să obțină participări majore pentru clienții săi în Silicon Valley. Toate firmele de pe Wall Street considerau că Sam este foarte priceput.

Alex alesese bine atunci când s-a căsătorit cu Sam. De fapt, se întâlniseră la o petrecere dată de prima firmă la care se angajase Alex. Se sărbătorea Crăciunul și el venise împreună cu alți trei prieteni. Era înalt și frumos, purta un costum albastru închis, avea fulgi de zăpadă în păr și obraji îmbujorați de frigul de afară. Exprima plăcerea de a trăi și, când s-a oprit ca s-o privească, Alex a simțit cum i se înmoaie genunchii, și nu-și putu desprinde ochii de la el. Avea douăzeci și cinci de ani, iar Sam treizeci și doi și era unul dintre puținii bărbați necăsătoriți pe care îi întâlnise, pînă atunci.

Sam încercase să stea mai mult de vorbă cu ea în acea seară, dar Alex fusese acaparată de un alt avocat de la firmă, iar pe el îl chemaseră niște prieteni ca să-i facă cunoștință cu cineva și astfel drumurile lor nu s-au mai încrucișat decît șase luni mai tîrziu. Firma lui Sam a luat legătura cu cea a lui Alex în scopul unei tranzacții pe care urmau să o finalizeze împreună în California. Alex a fost desemnată, împreună cu încă doi asociați, să-l asiste pe unul dintre directorii firmei. Rămase impresionată de promptitudinea, ingeniozitatea, siguranța de sine cu care Sam acționa. Nu ți-l puteai imagina timorat de ceva sau de cineva. Fire dinamică și optimistă, nu pregeta să riște când urma să ia decizii, deși își dădea seama de pericolele existente. Și nu era vorba doar de banii clienților, ci de întreaga afacere. La început, Alex l-a crezut nebun dar, pe măsură ce

treceau săptămînile, a început să-i înțeleagă strategia și să-i placă. Sam era integru, avea stil, judecată și o calitate mai rar întâlnită – curaj. Prima impresie se confirmase, nu-i era frică de nimic.

La rîndul lui, pe Sam îl intriga Alex. Era fascinat de inteligența ei, de analizele pertinente, de modul în care percepea situațiile. Cunoștea problema sub toate aspectele și reușea să sesizeze atît riscurile, cît și avantajele. Lucraseră împreună și găsiseră o soluție excelentă pentru clienții lui. Tranzacția fusese încheiată; compania urma să fie vîndută la un preț astronomic cinci ani mai tîrziu. În momentul cînd Sam și cu Alex se cunoscuseră, el trecea drept un tînăr de mare perspectivă Alex își consolida și ea reputația, dar într-un ritm ceva mai puțin rapid decît Sam.

Afacerile lui Sam trezeau mai multe ecouri și, uneori, aveau darul de a-ți lua ochii prin spectaculozitatea lor, ceea ce îi plăcea lui Sam în mod deosebit. Dorea să intre în societatea în care trăiau puternicii săi clienți. Cînd s-au întîlnit prima oară, a împrumutat un avion particular de la unul din ei și a dus-o pe Alex la Los Angeles, la finala campionatului de baseball. La Bel-Air, au stat în camere separate, iar dineul l-au luat la Chasen și la Orangerie.

„Așa procedezi ori de cîte ori ieși cu o femeie?“ îl întrebuse ea, uimită de atențiile cu care o copleșise. Sam o speria un pic. În decursul anilor avusese doar o singură relație mai serioasă cu un băiat de vîrsta ei, la Universitatea Yale. Se întîlniseră de cîteva ori, dar atît. În timpul anilor de facultate își împusese un regim de muncă sălbatic. Relația din perioada Yale pierduse treptat din intensitate și băiatul se căsătorise cu mulți ani în urmă. Alex nu avea nici acum timp pentru astfel de relații. Muncea zi și noapte ca să ajungă cineva. Voia să fie cel mai bun avocat din firma la care lucra. Acțiunile străluci-

toare și de mare îndrăzneală, calitățile pe care le afișa nu se prea potriveau cu concepțiile ei. Se vedea trăind alături de un avocat asemeni celor din firma ei, absolvenți ai facultății de drept, Yale sau Harvard, tipi liniștiți, sobri, care-și consolidaseră cariera în firmele de avocatură de pe Wall Street. Sam Parker era un tip violent, sălbatic, un adevărat cow-boy. Trebuia însă să recunoască că o impresionase felul în care se purtase cu ea. În plus, era amuzant și, mai ales, un bărbat frumos. Cărei femei nu i-ar plăcea Sam? Care femeie nu l-ar dori? Inteligent, prezentabil, cu un extraordinar simț al umorului. Proastă ar fi fost să nu-l dorească.

Înainte de a părăsi Los Angeles, Sam o dusesese la Malibu. S-au plimbat de-a lungul țărmului oceanului, pe plajă, și au discutat despre familiile lor, despre viața pe care o trăiseră pînă atunci și despre viitor. Experiențele lui Sam fuseseră interesante și foarte diferite de cele ale lui Alex. Îi povestise, cu un aer voit indiferent, că mama lui murise cînd el avea paisprezece ani și că fusese trimis la un internat deoarece tatăl lui nu știa ce să facă cu el. Detestase internatul, îi urîse pe copiii de acolo și îi fusese tot timpul dor de casă.

În timp ce el își făcea studiile, tatăl său se apucase de băutură și nu se lăsase pînă ce nu-și băuse și mințile și ultimii bani. Murise cînd Sam era în ultimul an. Sam nu-i precizase care fusese cauza morții. Cu ajutorul unei mici sume de bani pe care i-o lăsaseră bunicii, Sam a urmat colegiul, la Harvard, unde s-a descurcat binișor. Nu i-a mărturisit lui Alex cît de singur s-a simțit în tot așel timp. A lăsat-o să creadă că petrecuse grozav. Dacă s-ar fi gîndit puțin, Alex și-ar fi dat seama cît de greu trebuia să-i fi fost să nu aibă o familie la vîrsta de șaptesprezece ani. Aparent, însă, acest fapt nu părea să-l fi marcat.

După absolvirea studiilor la Harvard, a urmat Harvard Business School, unde și-a descoperit pasiunea pentru piața

de capital, investiții, constituirea de noi corporații. A găsit o slujbă imediat după ce a obținut diploma și, în ultimii opt ani, a reușit să-i îmbogățească pe mulți clienți de-ai lui.

– Dar despre tine, ce-mi poți spune? îl întrebase ea pe un ton calm în timp ce se plimbau pe plajă la asfințit. Cred că viața mai înseamnă și altceva decât piața de capital și Wall Street.

Dorea să-l cunoască mai bine. Petrecuse cel mai încântător sfârșit de săptămână din viața ei și nici măcar nu făcuseră dragoste. Voia să afle mai multe despre Sam Parker înainte de a dispărea fiecare, în vîltoarea propriei vieți, după ce vor fi părăsit California.

– Crezi că există ceva mai important în viață decât Wall Street? rîse el, luînd-o de umeri. Nimeni nu mi-a spus așa ceva. Ce este, Alex?

Se opri din mers și o privi. Se simțea foarte atras de ea, dar se temea să i-o arate. Părul ei roșcat flutura în briza mării, ochii verzi îi pătrundeau adînc în ai lui și se simți tulburat, excitat, o senzație pe care n-o mai trăise pînă atunci. Într-un anume fel, asta chiar îl speria.

– Dar despre tine nu poți să-mi spui nimic? Despre relațiile pe care le-ai avut?

Alex știa că Sam nu fusese căsătorit, dar nimic mai mult. În schimb, observîndu-i stilul în care își conducea relațiile de afaceri, își imagina că trebuie să fi avut sute de legături sentimentale.

– Nu am avut timp, o tachină Sam, strîngînd-o mai aproape și reluîndu-și plimbarea, sînt mult prea ocupat.

– Poate și prea important? îl întrebă ea încercînd să-l provoace. Ar putea fi încrezut. Avea și de ce. Cu toate acestea, nu-i dăduse nici un motiv să-l bănuiască.

– Cine ți-a spus asta? Nu sînt important, îmi place să mă amuz.

– Toată lumea știe cine ești. Aici, la Los Angeles, la New York... Silicon Valley, Tokyo... și mai unde? Paris? Londra? Roma? O lume întreagă.

– Nu înseamnă că imaginea e corectă. De fapt, muncesc pe rupe, asta-i tot. Ca și tine, de altfel.

Ridică din umeri, îi zîmbi, dar amîndoi știau că explicația nu era suficientă și că reușita lui se datora mai multor cauze decît era dispus să recunoască

– Vezi tu, Sam, eu nu zbor spre California în avioanele personale ale clienților mei. Clienții mei vin la mine cu taxiul. Dacă sînt norocoși. Dacă nu, vin cu metroul.

– De acord, ai mei sînt mai norocoși. Poate că și eu sînt mai norocos. Dar nimeni nu poate ști cît durează asta. Gîndește-te la tatăl meu.

– Ți-e teamă să nu pățești și tu la fel? Să pierzi totul?

Pe Alex o intriga această teamă ascunsă și era convinsă că reprezenta motivația întregii sale atitudini față de viață.

– Poate că da. Dar el a fost un prost... un prost adorabil... dar atît. Cred că moartea mamei l-a dezechilibrat. Atunci a cedat, a renunțat. Și-a pierdut suportul. O iubea atît de mult încît nu a mai putut suporta cînd ea a dispărut. L-a ucis și pe el.

Sam își jurase de mult că nu va permite să i se întîmple și lui acest lucru. Nu va iubi pe nimeni atît de mult, încît să clacheze dacă persoana iubită va dispărea.

– Cred că a fost cumplit de greu pentru tine, îi spuse Alex cu compătimire.

– Te maturizezi repede cînd nu te ai decît pe tine, spuse el simplu; apoi, adăugă zîbind trist: Sau nu o faci niciodată. Prietenii mei spun că sînt încă un copil. Îmi place asta, mă face să nu iau lucrurile prea în serios. Cînd iei viața prea serios, nu mai poți face haz de necaz.

Alex nu-i împărtășea părerea. Și ea își pierduse părinții, deși nu în împrejurări atât de dramatice ca Sam. Dar, spre deosebire de el, pierderea lor o făcuse să fie mai cumpătată, mai rațională, să se simtă mai responsabilă în fața vieții. Privea cu mai multă maturitate și era mai grijulie, mai sînguincioasă, mai conștiincioasă în cariera ei. Parcă se simțea obligată să le confirme așteptările, chiar dacă ei nu mai existau. Tatăl ei fusese tot avocat și se bucurase când fiica și-a ales aceeași profesiune. Alex își propusese să devină un bun avocat pentru a-l mulțumi pe el, chiar dacă nu mai era acolo să o vadă.

Amîndoi fuseseră singuri la părinți, aveau succes în carieră și o mulțime de prieteni care, într-un anumit fel, țineau loc de familie. Alex însă își petrecea o bună parte din timpul liber cu prieteni de-ai părinților ei sau cu familiile colegilor de facultate, în timp ce Sam avea un cerc de holtei, colegi cu care lucra, clienți sau femei cu care ieșea în lume.

O sărutase pe Alex pentru prima oară cînd se întorceau de pe plaja din Malibu și dormise mai tot timpul zborului pînă la New York cu capul pe umărul ei. Ea îl privise gînditoare, spunîndu-și că arăta ca un băiețel care crescuse prea mult, și acum dormea lîngă ea. Îi plăcea Sam. Chiar prea mult. Se întreba dacă o va mai căuta, dacă acest week-end nu va însemna pentru el decît o aventură. Era greu să-ți dai seama ce se petrecea în mintea lui Sam. Îi spusese că se întâlnește cu o tînără actriță de pe Broadway.

– Și cum de n-ai adus-o cu tine la L.A.? îl întrebuse Alex cu oarecare timiditate, dar hotărîtă să pună întrebările cheie. Nu se temea, fiindcă făceau parte din arsenalul ei de avocat.

– Era ocupată, și apoi am considerat că era mai interesant să încerc să te cunosc mai bine. Ezită un moment, apoi se întoarse către Alex cu un zîmbet irezistibil. Ca să fiu sincer, nici n-am invitat-o. Știam că are repetiții și că detestă baseball-ul. Și, cum ți-am spus, doream să fiu cu tine.

– De ce?

Alex nu-și închipuia cât de fermecătoare era când i-a pus întrebarea.

– Pentru că ești cea mai deșteaptă fată pe care am întâlnit-o... și îmi place să discut cu tine. Ai o minte ageră, ești seducătoare și îmi face plăcere să te privesc.

O sărutase din nou în fața ușii locuinței ei, fără ca sărutul să exprime un angajament, o promisiune. Fusesse rapid și convențional. După ce demarase taxiul, Alex se simți ciudat de abandonată. Petrecuse două zile minunate, dar rămăsese cu impresia că Sam să grăbise să se întoarcă la prietena lui de pe Broadway. Fusesse frumos, dar, din câte își dădea seama, nu însemna decât un alt week-end plăcut pentru Sam Parker. Nu credea că în viața lui există loc pentru Alex Andrews.

Duzina de trandafiri roșii, primită a doua zi la birou, și telefonul prin care o invita la cină o făcură să-și revizuiască părerea. Idila lor deveni tot mai serioasă și Alex începu să se concentreze tot mai greu asupra lucrului. Asta a durat patru luni, cât i-a făcut curte Sam. Apoi a cerut-o în căsătorie. Ea împlinise douăzeci și șase de ani, iar Sam treizeci și trei. S-au căsătorit în iunie, într-o bisericuță din Southampton, în prezența a două duzini de prieteni apropiați. Petrecuseră luna de miere în Europa și locuiseră în hoteluri de lux. Au vizitat Parisul, Monaco, au petrecut un sfârșit de săptămână romantic la Saint-Tropez, unde Sam avea un client care era încurcat cu o starletă. S-au simțit excelent. Au luat parte la o petrecere pe un iaht și au navigat pînă în Italia și înapoi.

Au urmat apoi San Remo, Toscana, Veneția, Florența, Roma, Atena unde au fost invitați de un alt client al lui Sam. Ultimele zile le-au petrecut la Londra. Sam a dus-o la Annabel's și la toate restaurantele și localurile de noapte care-i plăceau lui. Au admirat magazinele de antichități, bijuteriile

de la Garrard's. Sam i-a cumpărat tot felul de rochii nostime din Chelsea, deși Alex a încercat să-l convingă că nu are unde să le poarte. Au fost fericiți, dar nu atât de mult ca atunci când Alex s-a mutat în apartamentul lui Sam.

Alex învățase să gătească pentru el. Sam îi cumpăra toalete elegante, iar pentru aniversarea de treizeci de ani, îi făcuse cadou un frumos colier de diamante. I-ar fi cumpărat orice, dar Alex își dorea foarte puține lucruri. Viața alături de Sam era minunată. Dragostea și prietenia dintre ei, respectul și pasiunea cu care amândoi munceau îi unea. Sam o întrebase o dată dacă nu se gândea să renunțe la carieră, sau, cel puțin, să o întrerupă pentru a avea un copil, dar Alex îl privise de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Atunci gândește-te cum poți să nu renunți la carieră, dar să ai copii, își modifică el oferta. Erau căsătoriți de șase ani. Sam împlinise treizeci și nouă de ani și, din când în când, simțea dorința de a avea copii. Era adevărat că asta s-ar fi repercutat negativ asupra stilului lor de viață. Alex îi răspundea mereu că nu este încă pregătită.

– Pur și simplu nu mă văd cu un copil agățat de fustele mele, dependent permanent de mine. M-aș simți vinovată că nu-i pot consacra suficient timp din cauza profesiei mele. Nu poți crește un copil în felul acesta.

– N-ai putea munci mai puțin? o întreabă el, mai mult retoric, deoarece nu și-o putea închipui în această ipostază.

– Vrei să fiu sinceră? Nu! Nu cred că aș putea fi un avocat cu jumătate de normă.

Văzuse alte femei încercând să facă asta și nici una nu reușise să împace lucrurile. Unele își reluau integral activitatea, dar se simțeau vinovate față de copii, altele renunțau la avocatură. Nici una din soluții n-o mulțumea pe Alex.

– Adică nu-ți dorești deloc copii, niciodată?

Pentru prima dată se gîndise serios la această problemă și nu era pregătită să răspundă. Concluzia, și de data asta, era: nu acum, poate mai tîrziu.

Subiectul a fost reluat cînd Alex a împlinit treizeci și cinci de ani. Toate cunoștințele lor aveau deja mai mulți copii. Împliniseră nouă ani de căsnicie și modul lor de viață îi satisfăcea. Ea era deja partener în firma de avocați Bartlett și Paskin, iar Sam ajunsese o legendă vie. Se duceau în Franța ori de cîte ori aveau o vacanță, iar sfîrșitul de săptămîină și-l petreceau de obicei în California. Sam avea în continuare afaceri la Tokyo și în Țările Arabe și Alex aprecia că el ducea o viață fascinantă. Nici cariera ei nu era plicticoasă. Oricum, în viața lor nu-și putea găsi loc un copilăș.

– Nu știu de ce, dar uneori mă simt vinovată... Nu găsesc o motivație, dar maternitatea nu e pentru mine, cel puțin nu acum. Mereu ajungea la aceeași concluzie și subiectul era amînat din nou, pentru alți cîțiva ani. Alex împlinise treizeci și opt de ani, iar Sam patruzeci și cinci. Avusese, pentru scurt timp, o alarmă în calendarul ei biologic și, de data aceasta, ea ridicase problema, mai ales că o colegă de birou născuse de curînd și fusese nevoită să accepte că pruncul era adorabil și că prietena ei se descurca perfect și cu copilul și pe plan profesional. Pentru prima oară se gîndi că ar putea avea și ea un copil.

Sam însă nu-și mai putea imagina o astfel de situație. Viața lor era prea bine organizată și prea comodă. După doisprezece ani de căsnicie, își spunea că era prea tîrziu, că un copil nu le va putea aduce mai multă fericire decît aveau. Și, mai ales, o voia pe Alex numai pentru el. Dorind ca lucrurile să rămîină așa cum erau, renunță din nou, surprinzător de ușor. De bună seamă, nu-i era dat să aibă copii. După acest incident, se implică într-un proces foarte complicat și ideea

unui copil în viața lor îi ieși complet din cap, pînă patru luni mai tîrziu.

Se întorceau dintr-un voiaj în India. Alex se simțea foarte rău. Temîndu-se să nu fi luat vreo boală, se duse la doctorul ei pentru o consultație. De ani de zile nu-și mai amintea să se fi simțit atît de rău și era speriată. Dar ceea ce i-a spus doctorul după consultație a speriat-o și mai tare. În aceeași seară îi dădu vestea lui Sam într-o stare de cumplită disperare. Era însărcinată. De la ultima discuție, nu se mai gîndiseră la asta. Acum se priveau unul pe celălalt, arătînd ca două victime ale crahului financiar din '29.

– Ești sigură?

– Absolut sigură, îi răspunse ea, disperată. Era prima ei sarcină. Acum își dădea seama de ceva, ce nu știuse pînă atunci: nu voia să aibă copii.

– Ești sigură că nu e vorba de holcră, malarie, sau ceva asemănător?

O boală cît de gravă ar fi fost, era preferabilă unei sarcini.

– Mi-a spus că sînt în șase săptămîni. Avusesc o întîrziere în timpul voiajului, dar o pusese pe seama căldurii, a pastilelor contra malariei și a oboselii călătoriei. Niciodată nu avusesse o mină atît de proastă ca acum. Își privea soțul cu un aer nefericit. Sînt prea bătrînă pentru așa ceva, Sam. Nu vreau să trec prin asta. Nu pot.

Cuvintele îl surprinseseră, cu toate că se simțea ușurat să le audă. Nici el nu dorea copilul.

– Ai de gînd să faci ceva? o întrebă el speriat de duritatea cu care respingea situația. La începutul căsătoriei lor crezuse că era de la sine înțeles ca într-o bună zi să aibă copii, dar cu timpul se obișnuise cu gîndul că asta nu se va întîmpla niciodată.

– Nu cred. Mi se pare un lucru oribil. Nu că nu ne-am putea permite să avem copii... însă nu-mi pot permite, n-am...

energia, își căuta cuvintele cu grijă, și nici nu dolesc. Ultima oară când am vorbit de asta, mi-am zis că asta e motivul. Am căzut de acord. Sîntem fericiți așa cum sîntem... și, deodată, zbang... sînt însărcinată.

Sam îi zîmbi cu duioșie.

– Ironia soartei, nu-i așa? După ce luăm hotărîrea să nu avem copii, tu rămîi însărcinată. Viața ne joacă micile ei renghiuri. Era una din expresiile lui favorite și, în cazul acesta, se potriveau perfect. Ce facem?

– Nu știu.

Alex începu să plîngă. Nu voia nici să avorteze, dar nici să păstreze copilul. După două săptămîni de discuții, s-au hotărît să lase lucrurile așa cum erau. Alex simțea că nu mai avea de ales și, cum Sam acceptase punctul ei de vedere, încercară să se resemneze și să accepte situația. Alex se simțea deprimată ori de cîte ori se gîndea la ce va urma. În ce-l privea, Sam părea să fi uitat întreaga poveste. Cînd totuși o discuta, ceea ce se întîmpla foarte rar, parcă ar fi vorbit despre o boală fatală. Evenimentul nu-i entuziasma. Îl considerau drept o situație căreia trebuiau să-i facă față, și atît.

Patru săptămîni mai tîrziu, Alex sosi acasă mai devreme, se simțea rău, vomita continuu și acuza dureri insuportabile în abdomen. Portarul o ajută să se dea jos din taxi, îi duse servieta și o întrebă dacă nu cumva era bolnavă. Îi răspunse că se simte bine. Urcă cu liftul, intră în apartament și abia avut timp să se ducă pînă la baie. Avu o hemoragie puternică. Din fericire, femeia de serviciu era acolo și chemă salvarea. Apoi îl anunță pe Sam, la birou. Cînd acesta ajunse la Lenox Hill, Alex se afla deja în sala de operații. Pierduse copilul.

Ar fi trebuit să se simtă ușurați. Cauza chinurilor lor dispăruse. Dar cînd Alex și-a revenit, a început să plîngă cu disperare și și-a dat seama că nu-i va fi ușor. Se simțeau amîndoi nefericiți și vinovați. Toate sentimentele nemărturisite pen-

tru acel copil, acum pierdut, o copleșeau – dragoste, temeri, rușine, regret. Trăia cele mai grele momente ale vieții ei, dar descoperise ceva nou despre ea însăși, ceva ce nu bănuise că există – dorința să umple golul dureros pe care-l lăsase copilul nenăscut cu un altul. Și, curios, Sam simțea și el aceeași nevoie. Amândoi plîngeau copilul pierdut. Cînd Alex se întoarse la birou, era încă tulburată.

Își luară un mic concediu ca să fie singuri și să poată discuta în liniște. Ajunseseră amîndoi la aceeași concluzie. Nu-și dădeau seama dacă se petrecuse cu adevărat ceva important, dacă era o reacție față de trecut, dar în modul lor de a gândi intervenise o schimbare. Se petrecuse o minune – dintr-o dată, mai mult decît orice altceva, își doreau un copil.

Au decis să fie înțelepți și să mai aștepte cîteva luni pentru a se convinge că nu greșeau. N-au reușit să respecte termenul; după două luni de la avortul care o traumatizase atît de mult, Alex îi mărturisea lui Sam, cu timiditate, abia stăpînindu-și bucuria că era din nou însărcinată.

De data aceasta au sărbătorit evenimentul așa cum se cuvenea, deși erau îngrijorați la gîndul că exista riscul de a pierde și această sarcină sau de a nu o putea duce pînă la termen. Trebuia să ia în considerare faptul că avea deja treizeci și opt de ani și nu născuse niciodată. Dar era sănătoasă și doctorul o asigurase că nu existau motive să se teamă că s-ar putea repeta situația.

– Știi ceva? Sîntem nebuni, îi spusese ea într-o seară, pe cînd stăteau în pat și ronțăiau biscuiți Oreo, singuri, spunea ea, pe care îi suporta. Sîntem complet trăsniți. Acum patru luni eram sperați de perspectiva de a avea un copil, iar acum îi căutăm un nume și eu am început să citesc toate articolele din revistele pe care le găsesc în sala de așteptare a doctorului, ca să mă informez asupra celui mai bun model de pătuț. Crezi că am luat-o razna?

– Nu te contrazic, îi zîmbi el cu duioșie, dar constat că e din ce în ce mai greu să mă apropii de tine. Nu mi-am închipuit că fărîmiturile fac parte din afacere. Crezi că ai să rămîi cu fixul ăsta toată perioada sau numai primele trei luni?

Alēx chicoti și îl îmbrățișă. Începuseră să facă dragoste mai des decît înainte, iar despre copil vorbeau de parcă ar fi fost lîngă ei și ar fi făcut deja parte din viața lor. Ecografia le-a dezvăluit faptul că vor avea o fetiță. S-au hotărît să-i dea numele de Annabelle, clubul lor préféré din Londra, dar și pentru că lui Alex îi plăcuse întotdeauna acest nume. Sarcina era mult mai ușor suportabilă decît prima oară. Se părea că viața le dădea o lecție, care-i făcea să se simtă vinovați pentru indiferența și chiar ostilitatea manifestată față de acel prim copilăș.

Partenerii din firmă i-au oferit lui Alex petrecerea tradițională dinainte de naștere¹ imediat după Anul Nou, cu două zile înainte de termenul la care ar fi trebuit să nască. Ea dorise să lucreze pînă în ultima clipă. Cedase colegilor cazurile pe care nu le mai putea termina, așa încît se duse liniștită acasă în așteptarea micii minuni, așa cum își numeau ei fetița. Alex se temuse că se va plictisi, dar descoperi că îi face o deosebită plăcere să pregătească camera copilului și rămase surprinsă constatînd cît timp își pierdea împăturind și aranjînd lucrurile pe masa unde urma să-i schimbe scutecele. Pentru o femeie care își băga în sperieți adversarii din instanțele de judecată, schimbarea părea radicală. Uneori, se întreba dacă noile ei preocupări nu-i vor afecta puterea de judecată atunci cînd va reveni la slujbă și n-o vor „muia“. Dar gîndurile reveneau imediat la bebeluș. Se vedea ținînd fetița în brațe, hrănind-o, se întreba dacă va avea părul roșu ca al ei, sau negru ca al lui Sam, ochii albaștri sau verzi. Abia aștepta să o vadă.

¹Obicei întâlnit în SUA, cunoscut sub denumirea de „shower“ (n.tr.).

Alex hotărîse să nască la New York Hospital. Spera într-o naștere normală, deoarece își dorea să savureze fiecare moment al acestei noi experiențe. La cei treizeci și nouă de ani nu-și imagina că o va mai repeta. Sam, cu toată aversiunea pe care o avea pentru spitale, o însoțise la cursurile prenatale Lamaze și-i promisese că va asista la naștere.

Într-o seară, în timp ce luau masa la Elaine's, Alex simți că i se rupe apa. Plecară repede la spital, dar fură trimiși acasă, pentru a aștepta momentul în care vor începe cu adevărat contracțiile. Au respectat întocmai tot ce li se spusese la cursuri. Alex a încercat să doarmă puțin, apoi a început să se plimbe prin casă. Sam o freca pe spate și totul părea plăcut și foarte ușor. Situația se afla sub control. S-au întins apoi pe pat, și au continuat să discute despre ceea ce se întâmplase. Sam își privea din când în când ceasul, întrebându-se peste câte ore va sosi copilul. În cele din urmă, au adormit și, când contracțiile au trezit-o, Alex a făcut un duș cald, așa cum fusese învățată, pentru a constata dacă acestea se vor opri sau vor deveni mai puternice și mai dese. Rămase sub duș o jumătate de oră, urmărind ritmul contracțiilor. Brusc, începu adevăratul travaliu. Abia se mai putea ține pe picioare când ieși de sub duș. Se duse să-l trezească pe Sam, dar acesta dormea atât de profund încât trebui să-l scuture. Simțea cum o cuprinde panica. Văzîndu-i expresia, Sam se sperie. Sări din pat. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Crezi că e timpul?

Nu-și găsea pantalonii, iar Alex îl apucase de braț, plîngînd și încovoindu-se de durere.

– E prea târziu... Nasc acum... strigă ea, cuprinsă de panică. Uită tot ce învățase la cursurile prenatale. Era prea bătrînă, durenle erau prea mari, nu mai voia o naștere naturală.

– Aici? Vrei să naști aici? Nu-i venea să creadă, o privea disperat.

– Nu știu. . eu .. este... Oh, Doamne, Sam... este îngrozitor . n-am să pot. . n-am să reușesc .

– Ba da, ai să poți... mergem la spital, o să-ți dea ceva... nu-ți face griji .. vino să te îmbraci.

Pînă la urmă o îmbracă el. În timp ce-i pune pantofii, se gîndi că n-o văzuse niciodată atît de vulnerabilă, de pierdută. Portarul le găsi imediat un taxi. Se făcuse patru după-amiază cînd ajunseră la spital și Alex abia se mai ținea pe picioare. Din fericire, doctorul îi aștepta, iar surorile de la sala de nașteri se declarară mulțumite de felul în care se desfășura travaliul. Alex, însă, nu era deloc încîntată de procesul pe care ele îl numeau „de tranziție“. Dar, pe măsură ce travaliul progresa și contracțiile deveneau tot mai dese, Alex începu să se calmeze și, la două ore de la sosirea la spital, ea trudea pentru a expulza copilul. În cele din urmă i-au făcut un Epidural care a mai liniștit-o. Sam o ținea de umeri, iar ceilalți o încurajau. I se părea că durase o veșnicie, pînă apăru căpșorul lui Annabelle. Copilul avea părul roșu și de îndată ce veni pe lume, scoase un țipăt puternic. Fetita i-a fost arătată apoi mamei. Alex a luat-o în brațe, și s-a simțit copleșită de o emoție pe care nu crezuse că o va trăi niciodată. Le auzise pe alte femei povestind și nu le dăduse crezare, însă acum descoperea cu încîntare că trăia și ea aceleași senzații. Nu-și mai putea imagina ce-ar fi fost viața ei dacă n-ar fi ținut niciodată în brațe acel copil. O oră mai tîrziu, ca o mamă experimentată își alăpta fetița. Sam făcu sute de fotografii. Rîdeau și plîngeau, incapabili să creadă că soarta le hărăzise acel miracol. Trăiau sentimentul că Divinitatea îi salvase din propria lor stupiditate și revărsase asupra lor acea imensă fericire.

Sam rămase în noaptea aceea alături de ele. O admirau pe Annabelle, ținînd-o în brațe cu schimbul, desfășînd-o, schimbîndu-i scutecele mai des decît era necesar. Sam urmărea

extaziat cum Alex o alăpta. Își spunea că era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată. Fermecați de Annabelle, au ajuns la concluzia că ceea ce-și doreau cel mai mult acum era încă un copil. Sam nu-și imaginase că după chinurile îndurate cu puțin timp în urmă mai putea gândi așa ceva. În timp ce el o săruta cu tandrețe, Alex îi spuse: „Sam, vreau s-o facem din nou“.

I-ar fi plăcut să aibă un fiu.

Încântarea pe care le-o provocase nașterea lui Annabelle persista și după ce o aduseră acasă. Micuța părea să înflorească sub privirile tandre ale părinților ei. Ori de câte ori putea, Sam se întorcea mai devreme acasă, iar Alex, care își reluase lucrul când Annabelle împlinise trei luni, regreta fiecare minut petrecut departe de ea. Încercase să continue alăptarea, dar programul încărcat nu-i permise acest lucru. Venea, însă, acasă la prînz și întîrzia la birou peste ora cinci doar atunci când trebuia să apară în instanță. Vinerea, indiferent ce probleme s-ar fi ivit, pleca de la birou la ora unu. Respectau amîndoi acest program și Annabelle îi răsplătea cu drăgălășenia ei. În timpul zilei Carmen avea grijă de fetiță. După ce soseau acasă, Sam și Alex nu mai acceptau să se ocupe altcineva de fetiță.

Carmen lucra cu plăcere pentru ei, căci o iubea din toată inima pe Annabelle. Se lăuda peste tot cu Alex și Sam, informîndu-și cunoscuții și prietenii ce persoane importante erau, cît de mult munceau și ce succese raportau în profesiile lor. Numele lui Sam apărea des în ziarele financiare. Cu cîtva timp în urmă reușise o tranzacție excelentă și, în general, avea clienți foarte importanți. Alex, la rîndul ei, apărea adesea la televiziune, în legătură cu procese ce țineau prima pagină a ziarelor. Pe Carmen, toate astea o impresionau și o încîntau.

Pentru părinții ei, Annabelle nu era numai frumoasă, ci și strălucitor de deșteaptă. La zece luni și jumătate începuse să umble, puțin mai târziu să vorbească.

– O să fie și ea avocat, îl tachina Alex pe Sam, care nu putea nega incredibila asemănare a copilei cu mama ei. Părea o replică miniaturizată a lui Alex.

Singura dezamăgire a lui Sam era că Alex nu mai rămânea însărcinată. Disperată, Alex consultă un specialist. Doctorul îi spuse că la vârsta ei asemenea lucruri se întâmplă mai rar. Împlinise patruzeci și unu de ani când a încercat un tratament cu Serophene, menit să stimuleze ovulația. Un an și jumătate a urmat conștiincioasă tratamentul, dar fără efect. Erau în stare să facă orice, numai să mai poată avea un copil. Intenționau chiar să recurgă la injecții cu Pergonal, o substanță mai eficientă decât pilulele Serophene, care însă aveau efecte secundare nedorite. Alex era convinsă că la cei patruzeci și doi de ani ai ei, mai avea șanse să conceapă un copil, fie și cu ajutorul hormonilor pe care îi lua în mod curent, fără a recurge la mijloace artificiale. Hormonii nu erau ușor de suportat, mai ales că avea o natură care reacționa puternic la medicamente, dar amândoi își doreau cu disperare încă un copil. Datorită lui Annabelle aflaseră cât de plăcută putea fi viața când există acea dulce legătură care e copilul și cât de mult pierduseră în toți acei ani petrecuți fără ea.

Annabelle împlinise trei ani și jumătate și, când o priveau se topeau de dragoste. Avea părul inelat, arămiu, ochii mari și verzi, ca ai lui Alex, și fața plină de pistrui, pe care mama ei îi numea „pudra zînelor“.

Cu o zi înainte îi făcuseră o fotografie care o înfățișa pe plaja din Quogue, care se afla pe biroul lui Alex. Alex privi fotografia, îi zîmbi și apoi își consultă ceasul de la mână. Lu-

crase o bună parte a dimineții la o depoziție și îi rămăsese mai puțin de o oră pentru a studia câteva dosare înainte de întâlnirea pe care o avea cu un client nou.

Auzind ușa deschizându-se, ridică privirea. Brock Stevens, unul dintre asociații tineri ai firmei, repartizat să lucreze pentru ea și pentru un alt avocat, intră în birou. Lucra la Bartlett și Paskin de doi ani și Alex era mulțumită de felul în care îi pregătea lucrările.

– Bună, Alex, ai o clipă liberă? Știu că ai avut o dimineață grea.

– Nu-i nimic. Intră, te rog, îi zîmbi ea. Stevens împlinise treizeci și doi de ani, dar ei i se părea încă un băiețel blond și frumușel, și-l trata ca pe un frate mai mic. Studiase dreptul la o facultate de stat din Illinois și provenea dintr-o familie cu venituri modeste. Învățase însă cu sîrg și părea să-l pasioneze profesia. Alex îl aprecia și chiar îl admira pentru tenacitatea lui.

Tînărul traversă camera și se așează în fața ei. Mînețile suflecate ale cămășii și cravata lărgită îl făceau să pară chiar mai tînăr decît era.

– Cum ți s-a părut depoziția?

– Foarte bună, cred că Matt are noroc. Principalul lui adversar a comis o eroare și cred că Matt a obținut exact ceea ce voia... Oricum o să-i învingă pînă la urmă, dar va dura o veșnicie. Dosarul ăsta mă înnebunește.

– Și pe mine, dar este interesant ce va putea aduce în jurisprudență. Creează o mulțime de precedente și asta îmi place.

Era atît de tînăr, de pasionat, plin de iluzii, încît uneori i se părea cam naiv. Cu toate acestea îl considera un avocat talentat, cu mari perspective.

– Ai ceva noi în cazul lui Schultz?

– Ai nimerit, îi zîmbi el fericit. Am dat lovitura. Reclamantul s-a eschivat de la plata taxelor în ultimii doi ani. N-o să

facă figură bună în fața juraților. De-asta n-au vrut să ne pună la dispoziție registrele lui.

– Excelent, îi zîmbi Alex. Cum ai reușit să afli?

Fuseseră obligați să depună o moțiune separată pentru a obține datele financiare și răspunsul venise în acea dimineață.

– E destul de ușor să-ți dai seama ce a făcut. Am să-ți arăt mai târziu. Cred că asta ne va ajuta să ajungem la o înțelegere, dacă îl poți convinge pe domnul Schultz.

– Mă cam îndoiesc, spuse ea gînditoare.

Jack Schultz era proprietarul unei companii mici, care fusese dată în judecată de două ori, pe nedrept, de foștii lui angajați. Era convenabil să storci o asigurare grasă de la un patron care plătea ca să nu fie sîcîit. Dar înțelegerile de acest fel pe care le încheiase creaseră precedentul și acum era dat în judecată de un alt fost angajat, care luase ceva caimac de la companie, evident în mod ilegal, dar încerca să se judece cu Schultz acuzîndu-l de atitudine discriminatorie. De data aceasta, Schultz refuza să accepte o înțelegere. Trebuia să pună capăt acestor tentative și să dovedească fermitate.

– În orice caz, cred că am obținut ce ne trebuia. Cu mărturia pe care o avem de la tipul din New Jersey, o să-l „îngropăm” pe reclamant.

– Pe asta contez și eu, îi surîse din nou Alex

Procesul avea termen miercurea următoare.

– Ceva mă face să cred că avocatul reclamantului ne va suna săptămîna asta ca să ne propună o înțelegere. Știind că sîntem în posesia datelor financiare. Ce ai de gînd să le spui?

– Să se lase păgubași. Bietul Jack merită să cîștige de data asta, mai ales că are dreptate. Nu poți să cazi mereu la înțelegere. Mi-ar plăcea ca mai mulți patroni să aibă curajul să procedeze ca Jack

– Nu uita că e mai ieftin să cazi la înțelegere, și că mulți nu suportă să fie sîcîiți.

Amîndoi ştiau însă că tot mai mulţi patroni acceptau lupta. În anul care trecuse, Alex cîştigase mai multe asemenea procese şi-şi consolidase reputaţia.

– Eşti pregătită să intri în instanţă? o întrebă el, deşi era convins că Alex cunoştea dosarul la perfecţie şi implicit toate chichiţele legilor pe care le-ar fi putut folosi. Se străduise să o secondeze în toate situaţiile, ca să nu fie luată prin surprindere în faţa instanţei. Îi plăcea să lucreze pentru ea. Era dură, dar dreaptă, şi nu cerea nimănui să muncească mai mult decît ea. Nu se gîndea la orele petrecute muncind, pregătindu-i dosarele şi învăţînd o mulţime de lucruri urmărindu-i strategia. Alex nu risca niciodată, dacă nu era absolut sigură că nu-şi prejudicia clientul şi îl informa întotdeauna asupra riscurilor care existau.

Visul lui Brock era să devină partener în firmă, şi spera ca acel moment să nu fie prea departe. Mai ştia şi că datorită bunelor relaţii dintre ei, Alex i-ar da o recomandare, cu toate că se plîngea din cînd în cînd că, după ce va deveni partener cu drepturi depline, ceea ce spera că nu se va întîmpla prea curînd, nu va mai avea cine să-i facă munca de negru. De la celălalt partener cu care lucra la firmă aflase că Alex îi pusese deja o vorbă bună la Matthew Billings, deşi ea n-ar fi recunoscut niciodată acest lucru.

– Cine este noul client cu care te întîlneşti?

Îl interesa tot ce făcea ea. Şi, mai mult decît atît, o plăcea.

– Nu ştiu exact. De fapt, mi-a fost recomandat de altă firmă. Cred că vrea să dea în judecată un avocat de la o firmă.

În situaţii ca aceasta, proceda cu prudenţă şi nu accepta să preia cazul decît dacă i se părea justificat. Ca să participe într-un litigiu, trebuie să-i accepti şi dezavantajele. Venea în contact cu o mulţime de oameni dornici să-şi verse furia pe alţii care, de multe ori, nu meritau acest tratament. Nefericiţii,

amăriții, înrăiții, dar și lacomii credeau că și-ar putea îmbunătăți situația prin intermediul unui proces. Dar, fără o justificare solidă a plîngerii lor, care, în cele mai multe cazuri, lipsea, n-aveau nici o șansă ca Alex să le preia cazul.

– Oricum, fă tot ce poți și formulează o concluzie în cazul Schultz, ca mâine dimineață să o putem discuta în liniște. Mîine e vineri, eu plec la ora unu, dar vom avea timp să pregătim concluziile. Sîmbătă și duminică voi studia dosarele. Vreau să citesc din nou toate depozițiile ca să fiu sigură că nu mi-a scăpat nimic.

Notă în agendă întîlnirea de a doua zi, la opt și jumătate. De obicei, vinerea nu-și programa alte întrevederi; își rezerva ziua pentru problemele interne ale firmei.

– Am recitit depozițiile și mi-am făcut unele note pe care ți le voi arăta mâine. Cred că vei găsi niște chestii foarte interesante pe care le vei putea folosi. Am și niște note cu privire la casetele video.

Înregistraseră unele depoziții. De multe ori procedul se dovedise folositor, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a enerva adversarul.

– Îți mulțumesc, Brock.

Tînărul îi era cu adevărat util. Fiind atît de ocupată, fără un asociat bun care să lucreze pentru ea, s-ar fi pierdut printre teancurile de dosare. Mai avea încă un asistent excelent care lucra cu Brock. Alcătuiau o echipă bună și erau conștienți de asta.

– Așadar ne vedem mâine la opt și jumătate. Și, încă o dată, îți mulțumesc pentru excelenta pregătire a dosarului

Mulțumirile lui Alex nu reprezentau pentru el o noutate. Brock era conștiincios, inteligent și agreabil. Nefiind căsătorit, avea suficient timp liber pe care îl consacra firmei. Lucra pînă tîrziu, în timpul sărbătorilor și chiar al week-end-urilor. Era

dispus să facă orice pentru a-și construi o carieră solidă. Lui Alex îi amintea de propriile lor începuturi, al ei și al lui Sam. Munceau și acum tot atât de mult, dar fără furia aceea oarbă care îi ținea ținuiți în birourile lor pînă după miezul nopții. Acum exista Annabelle, se aveau unul pe celălalt și pretindeau de la viață și altceva decît cariere strălucite.

Brock Stevens plecase. Alex știa că frecventase un timp o altă asociată, o fată frumoasă, care plecase la Stanford, dar mai știa că Brock ținea prea mult la carieră pentru a se încurca cu cineva din firmă, unde domneau reguli foarte severe, care nu permiteau legături serioase cu alt asociat sau partener. Amîndoi erau prea ambițioși și, în același timp, raționali pentru a încălca această lege de fier.

Noul ei client sosi, dar nu reuși s-o convingă. Nu-i plăcea cazul și avea impresia că reclamantul o minte. În general, prefera să pledeze pentru apărare. În consecință, îi spuse că vrea să se mai gîndească, să discute cu partenerii, dar că avea convingerea că din cauza programului ei încărcat și a numărului mare de dosare aflate pe rol nu i-ar putea consacra toată atenția pe care simțea că o merită. Se comportase cu mult tact cu noul client, dar și cu fermitate. Îi promisese că îl va contacta peste cîteva zile, după ce se va consulta cu partenerii ei. De fapt nu intenționa să se consulte cu nimeni. Îi trebuia doar un timp oarecare de gîndire, pentru a se hotărî dacă va prelua sau nu cazul.

La cinci fix, își chemă secretara, Liz Hascomb, și-i spuse că pleacă acasă, așa cum proceda de fiecare dată cînd agenda ei nu era prea încărcată. Semnă cîteva scrisori și făcu cîteva notițe. Cîteva minute mai tîrziu, Elizabeth Hascomb intră din nou pentru a lua notele și schimbară un zîmbet. Elizabeth se apropia de vîrsta pensionării. Era văduvă și avea patru copii. O aprecia pe Alex pentru că pleca devreme în fiecare seară

ca să fie cât mai mult alături de fetița ei. Considera că Alex nu era numai un avocat bun, ci și o soție și o mamă excelentă. Avea șase nepoți și îi plăcea să audă povești despre minunile pe care le făcea Annabelle.

– Îmbrățișați-o pe Annabelle din partea mea. Cum îi merge la grădiniță?

– Îi place, zîmbi Alex punînd în servietă ultimul dosar. Nu uita să-i trimiți lui Matthew Billings notițele mele din dimineața asta. Voi avea nevoie de toate dosarele în afacerea Schultz mâine dimineață. Mă întîlnesc cu Brock la opt și jumătate.

Procesul Schultz urma să înceapă miercurea următoare și asta însemna că va lipsi de la birou cel puțin o săptămîină, așa că trebuia să-și pună ordine în hîrtii pînă atunci.

– Ne vedem mâine, i se adresă Alex secretarei. Știa că Liz o va anunța dacă vor apărea cazuri urgente și îi va trimite hîrțile acasă cu un curier. Oricît de absorbită ar fi fost de Annabelle, Alex rămînea în contact permanent cu biroul de avocatură, iar cînd se afla la tribunal avea un pager.

– Noapte bună, îi spuse Liz Hascomb, cinci minute mai tîrziu. Părăsi biroul pentru a se cufunda în traficul de ora cinci, oră de vîrf. Îi trebui multă îndrăzneală pentru a prinde un taxi. Abia în mașină își dădu seama ce frumos era afară. Una din acele splendide zile de octombrie cu soare strălucitor, cu aer călduț încă și cu o briză ușoară ce părea să aducă cu ea o promisiune de toamnă. Ar fi vrut să meargă pe jos, dar gîndul că o aștepta fiica sa o făcu să se instaleze mai comod în taxi, gîndul îi zbură la Annabelle și la fețișoara ei vioaie și pistruiată.

Cît de mult își dorea încă un copil. Încercase cu tratamente clasice timp de trei ani, dar fără succes. Pe de altă parte, nu era pregătită pentru soluții mai drastice. Cu programul ei supraaglomerat, nu vedea cum ar putea recurge la fertilizare

„in vitro“. I se părea atît de complicat. Ar fi fost mult mai ușor dacă totul s-ar întîmpla în mod natural. Totul părea în ordine din punct de vedere al sănătății... dar copilul nu apăruse. Își aduse aminte că de îndată ce va ajunge acasă va trebui să facă un test cu „blue kit“ ca să fie sigură că nu scăpau momentul ideal. După toate calculele ei, ovulația urma să se producă în timpul week-end-ului. Cel puțin nu va fi la birou sau în cursul unui proces, își spuse ea în timp ce taxiul se opintea strecurîndu-se printre celelalte mașini, la fel de grăbite.

La intersecția lui Madison cu strada 74 intrară într-un blocaj. Aglomerația era atît de mare, încît decisă să meargă pe jos pînă acasă. Pășea vioi, nerăbdătoare să o revadă pe Annabelle. Poate îl va găsi și pe Sam acasă. După șaptesprezece ani de căsnicie era încă nebună după el. În fond, nu-i lipsea nimic – o carieră excepțională, o fetiță adorabilă, un soț pe care-l iubea cu pasiune. Era cea mai norocoasă femeie din lume. Îi mulțumea în fiecare zi lui Dumnezeu pentru toate aceste bucurii. Dacă nu va mai putea aduce pe lume încă un copil, nu era sfîrșitul lumii. Ar putea adopta unul sau s-ar putea mulțumi cu Annabelle. Ea și Sam erau copiii unici și nu avuseseră de suferit din cauza asta. Dimpotrivă, se spunea că un copil unic este mai deștept.

Gîndindu-se la tot ce realizaseră, îi zîmbi portarului pășind plină de încredere în holul blocului.

Capitolul

2

Deschise ușa apartamentului și tăcerea ciudată o intrigă. Apoi se gândi că Annabelle și Carmen rămăseseră în parc mai mult ca de obicei. De regulă, la ora cinci se aflau acasă. Annabelle făcea o baie înainte de cină. Alex se îndreptă spre baie și când deschise ușa, în fața ochilor i se înfățișă o scenă încântătoare: Annabelle plutea ca o mică prințesă pe un morman de spumă, Carmen, așezată pe marginea căzii o urmărea cu o privire drăgăstoasă cum înota în sus și în jos, ca o mică sirenă. Annabelle alesese camera de baie a părinților care avea o cadă îngropată, din marmură; în plus, fiind la capătul unui lung coridor, nu lăsa sunetele să ajungă pînă în holul de la intrare.

– Ce faceți voi aici? li se adresă Alex cu un zîmbet larg, încîntată să-și vadă comoara. Nu exista o fetiță mai frumoasă, gîndea Alex admirîndu-i părul roșu, ce strălucea ca o flacără în spuma de baie.

– Șșșt... îi răspunse cu seriozitate Annabelle, ridicînd un degetel la buze, sirenele nu vorbesc.

– Și tu ești o sirenă?

– Sigur că sînt. Carmen mi-a spus că dacă o las să-mi spele părul, pot folosi baia ta și spuma de baie.

Carmen îi zîmbi stăpînei sale și aceasta rîse încîntată. Lui Annabelle îi plăcea să încheie tot felul de tîrguri, în special cu Carmen pe care pur și simplu o manipula. Și nu numai pe ea.

– Ce-ai zice să intru și eu în baie și să ne spălăm amîndouă părul? îi sugeră Alex care, oricum, intenționa să facă o baie înainte de sosirea lui Sam.

– De acord, spuse Annabelle după o matură chibzuință. Detesta să fie spălată pe cap cu șampon, dar, de data asta, nu întrevedea nici o ieșire din situație.

Alex dezbracă taionul negru, își scoase pantofii cu tocuri înalte și, după cîteva clipe, se afla în cadă. Sporovăiau vesel în timp ce Annabelle făcea în continuare pe mica sirenă, iar Carmen dispărea ca să pregătească cina. Annabelle era încîntată că mama ei era avocat, iar tatăl „un capitalist de invenții”, cum îi zicea ea. Ea le explica tuturor că e un fel de bancher care dădea din banii clienților. Așa înțelesese ea din explicațiile tatălui ei. Mama se ducea la tribunal unde se certa cu judecătorul, dar ea nu trimitea oamenii la închisoare.

– Cum ți-ai petrecut ziua? o întrebă Alex, simțind cum se destinde în apa caldă.

– Excelent. Annabelle o privi încîntată.

– Ceva interesant la grădiniță?

– Nu. Ah, totuși, am mîncat broaște.

– Ai mîncat broaște? o întrebă Alex intrigată, deși era obișnuită cu poveștile fiicei sale. Ce fel de broaște? Nu puteau fi broaște adevărate.

– Broaște verzi, cu ochi negri și păr de cocos pe ele.

„Părul de cocos” era cheia și Alex, înduioșată, se întrebă cum de putuse să trăiască atîta timp fără ea.

– Vrei să spui briose?

– Da, cam așa ceva. Bobby Bronstein le-a adus. Era ziua lui de naștere.

– Se pare că ți-au plăcut.

– Mama lui a cumpărat și viermi din jeleu și păianjeni. Erau grozavi, îi dădu ea raportul, încântată că reușise s-o intrige pe maică-sa.

– Trebuie să fi fost delicioase, îi zîmbi Alex Annabellei, în timp ce ea ridica din umeri, vrînd să sugereze că n-o impresionau specialitățile culinare pe care le gustase.

– Erau destul de bune, dar mie-mi plac mai mult briosele pe care le faci tu, mai ales cele cu ciocolată.

– Poate o să facem briose în week-end-ul ăsta... după ce tăticu și cu mine vom încerca să-ți facem un frățior sau o surioară... își aminti Alex de „testul albastru“.

– Ce-o să facem? întrebă o voce familiară și amîndouă ridicară privirile descoperindu-l pe Sam, care le urmărea, amuzat, din ușă. Făcu un pas și se aplecă pentru a le săruta pe amîndouă. Alex îl prinse de cravată și-l reținu pentru încă o sărutare.

– Printre alte lucruri, plănuiam să facem niște briose, îi răspunse Alex zîbindu-i seducător. Sam ridică o sprînceană, își scoase cravata și își deschise cămașa.

– Alte planuri? o întrebă el cu o falsă indiferență, amintindu-și de testul albastru.

– Ba cred că da, îi zîmbi ea. La aproape cincizeci de ani, Sam era încă un bărbat extraordinar de frumos și, asemeni lui Alex, părea cu zece ani mai tînăr. Alcătuiau o pereche superbă și era limpede că apariția Annabellei nu slăbise intensitatea pasiunii ce exista între ei.

– Ce faceți amîndouă în cadă, cu toată spuma aia? o întrebă el pe Annabelle.

– Sîntem sirene, tăticule.

– Nu vă tentează să vină peste voi o balenă?

– Vrei să intri și tu, chicoti ea încântată, urmărindu-l cum își scoate sacoul, își descheie cămașa și încuie ușa. În clipa următoare, se afla în baie împreună cu sirenele lui. Le-a stropit, s-au jucat și Alex a reușit să-i spele Annabellei părul. Apoi, Alex o înfășură pe Annabelle într-un prosop roz, în timp ce Sam făcea duș. El se înfășură într-un prosop de baie alb și se așază pe marginea băii privind-le încântat pe cele două „doamne“.

– Parcă ați fi gemene, spuse el încântat, admirându-le părul roșu și strălucitor. Deși Alex se plînsese în ultima vreme că îi apăruseră fire albe, el nu reușise să le vadă și părul ei nu se deosebea cu nimic de cel al fiicei sale.

– Ce facem de Halloween¹? întrebă Annabelle, în timp ce mama ei își usca părul. Sam se dusesse în dormitor pentru a se îmbrăca. Îi plăcea să vină acasă, să se joace cu Annabelle, să-și petreacă timpul cu Alex. Nu-l deranja nici când ea era nevoită să lucreze târziu în noapte, îi plăcea s-o știe alături. În ultimii șaptesprezece ani, nimic nu se schimbase între ei. Poate doar faptul că se iubeau mai mult cu fiecare an care trecea. Regretau doar că nu-și dăduseră seama mai devreme cât era de bine să ai copii.

– Ce vrei să facem de Halloween? o întrebă Alex pe Annabelle, în timp ce-i înfoia cu gesturi blînde buclele roșcate.

– Vreau să fiu un canar, spuse cu hotărîre fetița.

– Un canar? De ce un canar? îi zîmbi Alex.

– Sînt așa de drăguți. Hilary are unul. Sau, poate, Tinker Bell sau... Mica Sirenă.

– Am să mă duc săptămîna viitoare în pauza de prînz la F.A.O. Schwarz să văd ce găsesc.

¹Sărbătoarea Tuturor Sfinților, celebrată în special în țările anglo-saxone, oamenii deghezîndu-se cît mai năstrușnic posibil (n. tr.).

– Ce ai hotărât pentru Halloween? Sam se întorsese în camera de baie, îmbrăcat într-un pulover verde și în blugi.

– Mă gândeam să mergem cu colindul în bloc, ca ultima dată, propuse Alex și el încuviință. Îmbrăcată cu un halat de baie trandafiriu, cu părul strâns într-un prosop de aceeași culoare, Alex îi puse lui Annabelle cămășuța de noapte și apoi i-o predă lui Sam pentru a se putea duce la bucătărie.

În cuptor se rumenea un pui, în cuptorul cu microunde se coceau cartofi, iar într-o cratiță fierbea încet fasole verde cu unt. Carmen se pregătea să plece. Când rămâneau acasă, ea pregătea cina pe jumătate. Uneori, își găteau singuri cina când se întorceau de la bifou.

– Mulțumesc, Carmen. Mi-e teamă însă că săptămîna viitoare voi avea mare nevoie de tine. Miercuri încep un proces.

– Să nu vă faceți griji, pot să stau cît de tîrziu.

Carmen era la curent și cu eforturile lor de a avea încă un copil și suferea alături de ei din cauza insuccesului. Îi plăceau bebelușii, dar și copiii mai mari. Născuse șase copii și avusese doi soți, iar la ultima numărătoare, se lăudase cu șaptesprezece nepoți. Își petrecuse viața în cartierul Queens, dar îi plăcea să lucreze la familia Parker, în Manhattan.

– Ne vedem mîine, îi strigă Alex lui Carmen în timp ce aceasta ieșea.

Masa era pusă și bucatele împrăștiau o aromă îmbietoare. Alex se duse să se schimbe. Îmbracă o pereche de blugi și o bluză și cinci minute mai tîrziu, îi pofti pe amîndoi la masă. De obicei mîncau în bucătărie, pe o masă rustică din lemn.

Annabelle nu conteni să ciripească toată seara. În timp ce ea se juca, Sam o ajută pe Alex să spele vasele. Apoi se așeză la televizor pentru a urmări ultimele știri. Alex îi citea lui Annabelle povestea de culcare. La ora opt, fetița era deja jumătate adormită, și ei aveau la dispoziție toată seara. Alex

se pregătea să se așeze lângă Sam, pe canapeaua de piele, dar își aduse aminte de testul pentru detectarea ovulației și se duse să-l facă. Rezultatul nu era edificator; creșterea de hormoni care preceda ovulația nu se produsese și nu avea cum s-o prevadă. Totuși, în urma tratamentului hormonal pe care-l făcea ar fi trebuit să se producă, sîmbătă sau duminică, ceea ce însemna peste două sau trei zile. Fuseseră sfătuiți să nu fie abstenenți mai mult de cinci zile înainte de ovulație. Viața lor sexuală pierduse din spontaneitate. Prea multe reguli. În fond ei nu aveau o „problemă“ ca alte cupluri, doar că Alex, la patruzeci și doi de ani avea nevoie de mai mult timp pentru a concepe.

– Așadar, sînt necesare serviciile mele în noaptea asta? o întrebă el bine dispus cînd Alex se întoarse și se așeză alături de el pe canapea.

– Încă nu, spuse ea stingherită din cauza atîtor discuții, teste, speranțe care diminuau farmecul actului sexual.

– Îmi vin în minte și lucruri mai rele care se pot face într-o sîmbătă după-masă, rîse el înconjurîndu-i umerii cu brațul

Începură să vorbească despre problemele lor profesionale. Sam îi povesti despre un nou client – un posibil partener extraordinar, din Bahrain pe care i-l prezentaseră ceilalți doi asociați. Era englez și se bucura de o reputație formidabilă în lumea financiară pentru afacerile excelente pe care le făcuse. Sam, care îl întîlnise de cîteva ori, nu era prea încîntat de el; îl considera lăudăros și îngîmfat.

– Care sînt atuurile lui?

Alex manifesta interes față de afacerile lui, iar el îi împărtășea multe din ideile lui ca să vadă cum reacționează. Îi respecta părerile și îi aprecia intuiția cînd ea sesiza riscurile inerente în profesia lui.

– Are o căciulă de bani și niște relații internaționale fantastice. Știu și eu... S-ar putea însă să devină un mare dobitoc. E

prea plin de el. A fost căsătorit cu Lady-nu-știu-cum, fiica unui lord, dar am impresia că sînt mai mult palavre. Nu știu ce să spun. Larry și cu Tom îl consideră o adevărată mină de aur.

– Ați luat relații?

– Sigur că da. S-a comportat ca un ceas elvețian. Primul milion l-a făcut în Iran. A fost un apropiat al șahului, înainte ca acesta să cadă. Apoi l-a cîștigat pe al doilea și a continuat să facă bani, mulți bani. A realizat niște tranzacții foarte „exotice” în Bahrain și are legături strînse cu Orientul Mijlociu. Ne-a dat să înțelegem că ar putea ajunge foarte aproape de sultanul din Brunei. Sincer să fiu, nu-l cred. Dar Tom și Larry pun mîna în foc pentru el.

– Poate că ar trebui să-l cooptați provizoriu. Încearcă să lucrezi cu el șase luni, ca să te lămurești.

– Asta le-am propus și eu lui Larry și lui Tom, însă ei consideră că l-am insulta. Bănuiesc că Simon nu e tipul pe care îl poți angaja de probă, dar în același timp nu m-aș încumeta într-o afacere alături de el.

– Urmează-ți instinctul. Pînă acum nu te-ai înșelat. Eu cred în asta.

– Iar eu cred în tine, îi șopti el, aplecîndu-se să o sărute. O iubea de atîta vreme. O admira pentru mintea ei ascuțită și tînjea în același timp după trupul ei. Ce-ai zice să ne culcăm devreme în seara asta și să facem un mic antrenament pentru week-end?

– Zic că e foarte tentant. Alex îl sărută pe ceafă. Știau amîndoi că își mai puteau permite luxul să facă dragoste acum. Mai aveau înainte două, trei zile pînă să se producă ovulația.

Alex îl urmă în dormitor. Începu să se dezbrace cu gesturi leneșe străduindu-se să uite de servieta pe care o lăsase într-un colț. Sam o văzuse și, ghicindu-i gîndurile, o întrebă, înțele-

gător dacă vrea să lucreze. Alex ridică din umeri a nepăsare. Acum, Sam era mult mai important pentru ea.

Se strecură în pat, între cearșafurile fine, savurînd răcoarea lor catifelată. Sam o strînse cu putere în brațe, făcînd-o să uite de tot în afară de faptul că făcea dragoste cu el. Plutiră în spațiu, pierduți în timp, cufundați într-o plăcere aproape dureroasă, și apoi se întoarseră încet pe pămînt, alunecînd din nou în realitate.

– Te iubesc, îi șopti sărutîndu-i părul, în timp ce el începu să sforăie ușor în brațele ei. Rămase o vreme așa, apoi îl îndepărtă ușor și se dădu jos din pat, cu grijă, ca să nu-l trezească. Își luă servieta, se așeză fără să facă zgomot în fotoliul confortabil și studie dosarele mai bine de două ore. Annabelle se trezi și Alex îi dădu să bea puțină apă. Mai rămase un pic lîngă ea, ținînd-o în brațe pînă cînd fetița adormi din nou, apoi se întoarse în camera ei și continuă să lucreze.

Se făcuse ora unu, cînd simți nevoia să se întindă puțin. Căscă și se hotărî să întrerupă studierea dosarelor. Le puse înapoi în servietă. Era obișnuită să lucreze noaptea cînd nu o deranja nimeni și se putea concentra.

Sam tresări ușor cînd se strecură în așternut lîngă el. Rămase alături, nemișcată, gîndindu-se la el, la Annabelle, la procesul ce începea săptămîna următoare, la noul client pe care-l cunoscuse în acea dimineață și se hotărîse să-l refuze, la posibilul partener englez despre care îi vorbise Sam. Erau atît de multe de cumpănit și de făcut, încît adesea somnul i se părea o pierdere de timp. Avea nevoie de fiecare oră disponibilă să ducă la îndeplinire tot ce-și propusese; nu-și putea permite să piardă nici o clipă. În cele din urmă, în ciuda gîndurilor ce i se învâlmășeau în minte, reuși să adoarmă.

Capitolul

3

Sam o trezi cu un sărut. De cele mai multe ori se trezea gata obosită. Fiecare zi i se părea că se prelungește în cea următoare, munca și stresul în care lucra la birou îi sleiau puterile.

Făcu un efort și se smulse din pat ca să se ducă s-o trezească pe Annabelle. Uneori, fetița se trezea înaintea lor, dar nu și în acea zi. Se întinse în pat ca o pisicuță. Alex o sărută, apoi se strecură lângă ea; se jucară, chicotiră și se giugiuliră pînă cînd Annabelle se hotărî să se scoale. Alex o ajută să-și facă toaleta și să se îmbrace. Fetița alese un costumăș adus de Sam de la Paris, jachetă și pantalonăși, foarte nostim. Era adorabilă în acea costumație.

– Măi, dar arăți ca o prințesă azi, o admiră tatăl ei, cînd apăru în bucătărie cu Alex. Sam era deja instalat la masă, proaspăt bărbierit, îmbrăcat într-un costum gri închis, cu cămașă albă și cravată bleumarin și citea *Wall Street Journal*, biblia lui.

– Mulțumesc, tăticule.

Sam îi puse într-un castronel cerealele și laptele și introduse câteva felii de pâine în prăjitor. Alex se întoarse în dormitor ca să se îmbrace. Programul lor era bine organizat. Când Alex avea întâlniri la prima oră, Sam pregătea micul dejun. În dimineața aceasta erau liberi amândoi și Alex se oferă să o ducă pe Annabelle la grădiniță.

Reveni în bucătărie la timp. Bău o ceașcă de cafea și mîncă o felie de pâine prăjită în timp ce-l asculta pe Sam cum îi explica lui Annabelle cum e cu electricitatea și de ce era periculos pentru ea să introducă o furculiță umedă în mașina de prăjit pâine.

– Am dreptate, mămico? o întrebă Sam pentru a-și susține argumentele. Alex încuviință din cap și-și aruncă privirea pe *New York Times*. Citi cum Congresul îi dăduse peste degete președintelui și că unul din cei mai antipatici judecători de la Curtea Superioară ieșise la pensie.

– Și uite așa am scăpat de necazuri săptămîna viitoare, spuse ea în timp ce mîncă. Sam rîse. Știa că dimineața nu era prea în apele ei.

– Ce program ai astăzi?

În ce-l privește, îl așteptau câteva întrevederi importante cu clienții și un dejun la „21”¹ cu englezul, ocazie cu care spera să obțină mai multe informații în privința acestuia.

– Nu cine știe ce, vinerea este zi scurtă, îi aminti ea. Am o întâlnire cu unul din asociații mei pentru a pregăti procesul de săptămîna viitoare, apoi un control de rutină la Anderson după care o iau pe Annabelle de la grădiniță și o duc la Miss Tilly.

Vinerea era ziua preferată a lui Annabelle, deoarece se ducea la școala de balet a lui Miss Tilly. Alex asista la lecții cu

¹Restaurant renumit în New York (n. tr.)

multă plăcere. Era unul din motivele pentru care vinerea pleca devreme de la birou.

– De ce te duci la Anderson? S-a întâmplat ceva și eu nu știu? Sam părea îngrijorat. Anderson era ginecologul care o sfătuisese pe tot parcursul încercărilor ei de a avea încă un copil.

– Nimic important. E timpul să-mi ia o lamă Pap și voiam să discut cu el despre Serophene. Dozele pe care mi le-a prescris îmi provoacă tulburări. Mă întreb dacă nu ar trebui să le reduc sau chiar să fac o pauză. O să-ți spun ce voi face.

– Neapărat. În zîmbi înduioșat la gândul că trecea prin atîtea încercări numai pentru a avea încă un copil.

– Iar ție, noroc cu Simon. Vezi ce faci. Poate te convinge să ai încredere în el.

– Sper, oftă Sam, asta mi-ar face viața mai ușoară. Nu știu cum să-l cîntăresc, să mă încred în instinctul meu, în palmaresul lui sau în aprecierea partenerilor mei. Poate că devin paranoic cu vîrsta.

Faptul că împlinea cincizeci de ani în anul acesta, îl tulbura.

– Ți-am mai spus! Trebuie să ai încredere în instinctul tău, nu te-a înșelat niciodată.

– Mulțumesc pentru votul de încredere.

Își luară pardesiele, o îmbrăcară pe Annabelle, stinseră luminile, încuiară ușa și se îndreptară spre lift. Cînd ajunseră în stradă, Sam le sărută pe amîndouă și apoi făcu semn unui taxi. Alex porni pe bulevardul Lexington spre grădinița lui Annabelle, sporovăind, rîzînd și glumind pe tot parcursul drumului pînă la grădiniță. Apoi Alex luă un taxi și se duse spre centru.

Brock se afla deja acolo cu dosarele întinse pe birou, unde o mai așteptau cîteva mesaje fără legătură cu cazul Schultz.

Ca de obicei, Brock o aștepta cu dosarele pregătite, iar observațiile lui asupra cauzei erau cît se poate de utile. În jurul orei unsprezece și jumătate terminară și Alex îi mulțumi

și-l lăudă pentru felul în care își îndeplinise sarcinile. Mai avea o mulțime de lucruri de făcut, dar consultația la doctor era fixată pentru ora douăsprezece, așa că se mulțumi să dea câteva telefoane.

– Te mai pot ajuta cu ceva? o întrebă grijuliu, văzînd-o cum își frunzărește nervoasă notițele de pe birou.

N-avea încotro, se va întoarce la birou după-amiază, hotărî Alex. O va ruga pe Carmen să o ducă pe Annabelle la balet, deși știa că fetița va fi foarte dezamăgită. Problemele începeau s-o depășească, deși făcea tot posibilul să le rezolve la timp. Toată viața ei fusese o cursă și nu avea cui să predea ștafeta. Sam avea propriile lui treburi. Bine că îl aveau pe Brock, să o ajute la birou. Ridică privirea și-l văzu așteptînd instrucțiunile. Îi întinse două dintre mesajele primite și-l rugă să răspundă la telefon după ce va pleca.

– Îmi ești de mare ajutor, îi zîmbi ea recunoscătoare.

– Îmi pare bine să o pot face. Altceva? O privi cu admirație, îi plăcea să lucreze cu ea, avea un stil de lucru foarte asemănător cu al lui. Se simțea de parcă dansa cu partenera ideală.

– Te-ai putea duce la doctorul meu pentru control.

– Aș face-o și pe asta cu aceeași plăcere, zîmbi el amuzat.

– Aș vrea să poți, rîse ea exasperată.

De data aceasta controlul i se părea o pierdere de timp. Se simțea bine, de fapt niciodată nu se simțise mai bine și ar fi putut discuta despre Serophene la telefon. Se hotărî rapid și formă numărul cabinetului cu intenția de a amîna întîlnirea, dar linia era ocupată. Doctorul fusese permanent alături de ea. O născuse pe Annabelle cu el și, timp de trei ani, încercase să o ajute să mai aibă un copil. Nu-l putea face s-o aștepte degeaba. Formă din nou numărul, dar linia nu se eliberase. Se ridică de la birou și-și luă cu un gest nervos pardesiul:

– Cred că e mai bine să mă duc; probabil a pus receptorul alături, ca să nu-și piardă clienții. Sună-mă dacă crezi că ne-a scăpat ceva în dosarul lui Schultz.

– Nu-ți face griji în privința asta. Te voi suna dacă va fi nevoie. De altfel, totul este pregătit și mai putem vedea dosarul și luni. Profită de week-end.

– Așa îmi spune și soțul meu. Tu ce faci zilele astea? îl întrebă ea în timp ce-și îmbrăca pardesiul și-și lua servieta.

– O să lucrez, ce altceva aș putea face? rîse el.

– Vezi? Așa că nu-mi ține mie discursuri. Bucură-te și tu de zilele libere. Îl amenință cu degetul, dar în sinea ei se bucura că era atît de conștiincios, și el știa asta. Îți mulțumesc pentru tot și să știi că apreciez tot ce faci pentru mine.

– Nu-ți mai face probleme. Sînt sigur că totul o să meargă șnur miercuri.

– Mulțumesc, Brock.

Țișni pe ușă, îi făcu cu mîna lui Liz și cinci minute mai tîrziu era într-un taxi, în drum spre cabinetul medical. I se părea aiurea să se ducă la doctor cînd de fapt n-avea nimic nou să-i spună. Văicărelile ei pentru efectele Serophene-ului îi erau cunoscute. John Anderson era un vechi prieten, o asculta cu interes și se arăta preocupat de îngrijorările și suferințele ei. Întotdeauna o încuraja, asigurînd-o că sub aspect organic totul era în ordine, deși ea nu mai rămăsese însărcinată de trei ani. După părerea lui, stresul profesiei ei și vîrsta mai înaintată erau singurele motive care puteau fi luate în considerare. Discutară din nou despre injecțiile cu Pergonal, despre riscurile și avantajele lor, despre fertilizarea in vitro deși, la patruzeci și doi de ani, nu mai putea fi considerată o bună purtătoare. În concluzie, au decis să continue tratamentul cu Serophene, iar pentru luna următoare doctorul o sfătui să încerce o inseminare artificială cu sperma lui Sam, evident

dacă va fi și el de acord. Îi prezentă procedeul de o asemenea manieră încît să i se pară foarte simplu.

La sfîrșitul consultației, îi făcu un examen de rutină, îi luă frotiul și, după ce îi consultă fișa, o întrebă cînd și-a făcut ultima oară o mamografie, pentru că nu erau trecute rezultatele din anul precedent.

– N-am mai făcut-o de doi ani.

Nu avusese niciodată probleme, și nici în familie nu știa să fi existat vreun caz. Nu-și făcuse niciodată griji în această privință. Și mai știa că existau o mulțime de păreri despre mamografii, în sensul că nu toți medicii recomandau efectuarea lor în fiecare an.

– Insist să o faci în fiecare an. După patruzeci de ani, devine important, o dojeni el. Îi palpă sîni, dar nu găsi nimic suspect. Avea sîni mici, alăptase și fusese asigurată că tratamentul cu hormoni nu mărea riscul de cancer. Cînd trebuie să se producă ovulația? o întrebă el, aruncînd o privire pe fișă.

– Mîine sau poimîine, îi răspunse ea fără să dea vreo importanță întrebării.

– Ar trebui să-ți faci mamografia astăzi. Dacă vei rămîne însărcinată mîine, vor mai trece încă doi ani pînă s-o poți repeta. Ce zici?

Alex își privi ceasul exasperată. Voia să o ia pe Annabelle de la grădiniță, s-o ducă acasă și, după dejun, s-o însoțească la Miss Tilly.

– Mă grăbesc, ar trebui să plec, am aștepta de făcut.

– Alex, analiza este foarte importantă și cred că ar trebui să-ți găsești timp pentru ea.

Expresia lui, neobișnuit de serioasă, o îngrijoră și îl privi întrebătoare:

– Ți s-a părut că ceva nu e în ordine?

Îi palpase sîni cu multă atenție, dar așa proceda întotdeauna.

– Nu, nimic. Dar vreau să evit o eventuală problemă. Nu trebuie să minimalizezi importanța mamografiei, Alex. Te rog. Trebuie să o faci.

Era atît de insistent încît nu putea să-l refuze și, în fond, avea perfectă dreptate.

– Unde trebuie să merg?

Doctorul îi scrisese adresa. Era aproape de cabinet, putea merge pe jos.

– Întreaga operație nu durează mai mult de cinci minute.

– Îmi dau rezultatele pe loc?

– Probabil că nu. Strîng filmele pentru a fi văzute de doctor cînd vine acolo. S-ar putea să nu-l găsești. O să-mi dea rezultatele săptămîna viitoare și te voi suna imediat dacă este vreo problemă, ceea ce nu cred. Nu-ți face griji, e o măsură de prevedere.

– Știu, John.

Îi aprecia grija pe care i-o purta, dar îi displăcea că trebuie să-și rupă din timpul ei liber, chiar dacă merita s-o facă.

O sună pe Carmen din biroul secretarei și o rugă să o ia pe Annabelle de la școală. Îi mai spusese că va veni acasă pentru dejun și o va duce ea la balet.

Apoi Alex părăsi biroul doctorului Anderson și porni cu pas vioi pe Park Avenue către cabinet. Ajunse repede și intră într-o sală de așteptare destul de aglomerată. Din timp în timp, tehnicienii intrau în sală și strigau cîte un nume. Alex își dădu numele funcționarei de la recepție, cu speranța că nu va aștepta prea mult. Cu excepția unei fete tinere, restul femeilor erau de vîrsta ei sau chiar mai bătrîne.

Luă o revistă pe care o răsfoi cu indiferență, își privi ceasul de mai multe ori și la zece minute după ce sosise, o femeie în halat alb o chemă din ușa ce ducea în cabinetul de consultație. O urmă fără nici un cuvînt. I se părea că această cercetare e o violare a intimității ei. Ca și cum ar căuta o armă pe care o

ține ascunsă. De parcă prezența ei acolo implica o prezumție de vinovăție. În timp ce-și descheia bluza, Alex se simțea furioasă și speriată. Dacă descopereau ceva acolo? Se întreba dacă nu cumva era mai mult decât un simplu control de rutină. Încercă să se controleze.

Femeia în halat alb rămase lângă ea pînă ce se dezbracă. Apoi, îi oferi un halat descheiat în față. Asistentă o rugă să se spele la chiuveta din cameră ca să îndepărteze orice urmă de deodorant sau de parfum. Apoi îi indică aparatul ce se afla într-un colț al încăperii. Semăna cu un aparat mare de raze X, dar avea o tavă din plastic. A urmat ritualul cunoscut – întîi un sîn, pe urmă celălalt. Totul era simplu și mai degrabă neplăcut decât dureros.

Alex se îmbracă și traversă în fugă sala de așteptare. Taxiul o duse la timp pentru a o găsi pe Annabelle terminîndu-și dejunul și a o îmbrăca pentru lecția de balet. Nu-și dădea seama de ce, dar se simțea mai bine decât oricînd acolo, acasă. Nu putea ignora statisticile care demonstau că una din opt femei fac cancer de sîn. Chiar după ce ai trecut cu bine testul, tot te mai înfiorezi la gîndul că ar fi putut fi pozitiv.

– De ce n-ai venit să mă iei de la grădiniță? o întrebă Annabelle alintîndu-se. Fusesse încălcat ritualul cu care era obișnuită și pe care-l iubea, și asta o nemulțumea.

– A trebuit să merg la doctor pentru un control și a durat mai mult decât am crezut. Îmi pare rău.

– Ești bolnavă? O privi, dintr-o dată îngrijorată și cu un aer protector.

– Sigură că nu, îi zîmbi Alex. Numai că toată lumea trebuie să-și facă un control din cînd în cînd.

– Ți-a făcut o injecție?

Era așa de intrigată încît Alex izbucni în rîs și o liniști.

– Nu, dar mi-au turtit țîți ca pe niște plăcinte. N-am avut nevoie de injecție.

– Asta-i bine, se liniști Annabelle pornind alături de mama ei.

După lecția de balet, s-au oprit să mănânce o înghețată și apoi s-au întors agale spre casă, făcând planuri pentru weekend. Pe Annabelle n-o tenta vizita la grădina zoologică, prefera să se ducă la plajă, să înoate. Alex trebui să o convingă că e încă prea frig pentru așa ceva.

Acasă, Alex i-a pus Annabellei o casetă video și au privit amîndouă așezate confortabil în pat. Alex avusese o zi lungă și grea: Acum era fericită că se afla acasă, cu fetița ei și că se poate relaxa.

Carmen pleca mai devreme vinerea, dar cina era gata când Sam ajunse acasă. Annabelle mîncase deja și Sam se hotărî să cinceze după ce Annabelle se va culca. La ora opt și un sfert se instalară amîndoi în bucătărie. În timp ce mîncau, Sam îi povesti despre întîlnirea cu englezul care, de data asta, îi lăsase o impresie mai bună.

– Îți mărturisesc că mi-am schimbat părerea despre el. Cred că mi-am făcut griji fără motiv. Larry și Tom au avut dreptate. Tipul este un expert și ne-ar putea aduce niște afaceri fantastice din Orientul Mijlociu. Așa ceva nu se poate ignora, chiar dacă omul este cam lăudăros.

– Dar dacă nu va aduce afaceri din Orientul Mijlociu? întrebă ea cu prudență.

– Va aduce cu siguranță. E suficient să-i vezi lista clienților doar din Arabia Saudită.

– Și crezi că vor investi aici?

Alex juca rolul avocatului diabolului, dar pe Sam asta nu-l deranja. Se liniștise acum cu privire la posibilul partener, și-l acceptase chiar.

➤Ești sigur de asta, Sam? insistă Alex. Ieri păreai îngrijorat. Poate că ar trebui să iei în considerare argumentele de ieri.

– Cred că am exagerat puțin. Zău, Alex, astăzi am vorbit cu tipul timp de vreo trei ore... și pot spune că are substanță, mi-am dat seama de asta. O să facem multe miliarde, spuse el cu convingere.

– Nu fi lașom, îl certă ea în glumă. Vrei să spui că ne vom permite să cumpărăm un castel în sudul Franței?

– Nu chiar. Doar o vilă la New York și o proprietate la Long Island.

– Nu avem nevoie de ele, zîmbi ea. Sam îi întoarse zîmbetul. Nici el nu avea nevoie de ele, dar îi plăcea să facă pe copilul teribil al lumii financiare, să se laude, să fie recunoscut ca un as al tranzacțiilor. Reputația și succesele obținute erau pentru el ca aerul, ca și profitul de altfel. Tocmai de aceea, Alex considera că trebuia să fie prudent cu noul partener. Dar ea avea încredere în judecata lui și dacă englezul îl convinsese, era dispusă să-l accepte.

– Cum ți-a mers în dimineața asta? o întrebă el. Ai pus totul la punct pentru procesul de săptămîna viitoare? Îl interesa activitatea ei. Pînă la apariția Annabellei, acest interes fusese liantul căsniciei lor.

– Da, și sper că ne vom prezenta bine. Clientul meu merită să cîștige acest proces.

– Sînt sigur că-l va cîștiga, cu un avocat ca tine, o încurajă Sam.

Alex se aplecă să-l sărute. Arăta atît de bine cu puloverul lui roșu și în blugi.

– Apropo, ce ți-a spus Anderson?

– Nu cine știe ce. Am analizat din nou toate posibilitățile. Pergonalul mă sperie, Serophene-ul mă zăpăcește și nimeni nu mai are curajul să încerce un „in vitro“ pe o femeie de patruzeci și doi de ani. Mi-a spus că am putea încerca o inseminare artificială luna viitoare cu șanse de succes, dar nu știam care va fi reacția ta, spuse ea cu oarecare reținere.

Sam îi zîmbi.

– Suport orice dacă trebuie. Hai să încercăm.

– Ești formidabil și te iubesc atît de mult. Alex îl sărută și Sam îi răspunse cu pasiune, dar nu puteau merge prea departe deoarece testul nu fusese albastru

– Despre week-end ce ți-a spus?

– A zis să o facem de cîte ori testul iese albastru. Azi n-a ieșit, dar sînt sigură că mîine va fi. Mi-a făcut și o mamografie pentru cazul în care voi rămîne însărcinată. În situația asta n-o mai pot face timp de un an sau doi. Nu mi-a convenit chestia asta. A trebuit s-o rog pe Carmen să o ia pe Annabelle de la grădiniță. De fapt, m-a speriat gîndul că atîtea femei își descoperă un cancer la mamografie.

– Dar la tine rezultatele au fost bune, nu-i așa?

– Sînt sigură că așa vor fi. Nu le poți obține imediat. Se vor comunica doctorului săptămîna viitoare. John m-a consultat cu mare atenție și nu a descoperit nimic. A fost doar un control de rutină.

– Te-a durut? Sam era curios, și, în același timp, speriat.

– Nu cine știe ce. Îți turtesc sînul într-un aparat și îți fac radiografii. Mi s-a părut o chestie umilitoare, fără să-mi dau seama de ce. Ți se pare că ești vulnerabil și neputincios. De-abia am așteptat să plec. Parcă niciodată nu am fost atît de fericită cînd am văzut-o pe Annabelle. Cred că mi-am adus aminte că mai sînt și lucruri care nu merg cum trebuie, că aceste lucruri se întîmplă cuiva și că tu ești cumplit de fericit că nu ți se întîmplă ție.

– Mai bine uită totul. Ție n-o să ți se întîmple nimic, spuse el categoric, în timp ce o ajuta să strîngă masa.

S-au retras în dormitor mai devreme decît de obicei. Avuseseră o săptămîină grea și Alex voia să se odihnească. A doua zi evenimentul se produse, testul deveni albastru. La micul

dejun îi șopti vestea lui Sam. Carmen plecă în parc cu Annabelle, iar ei se întoarseră în dormitor să facă dragoste. Alex mai rămase în pat încă o oră, cu fundul proptit în perne. Citise undeva că această poziție ar putea-o ajuta să rămână însărcinată. Sam se întoarse ca să o mai răsfețe puțin și o găsi somnoasă și satisfăcută.

– Ai de gând să stai în pat toată ziua? o tachină el, sărutându-i ceafa. Alex se înfioră provocându-i noi fiori.

– Cu acest gen de stimulent, s-ar putea.

– Când crezi că ne mai putem juca? Era tot atât de nerăbdător și de pasionat ca și ea.

– Mîine.

– N-am putea încerca din nou după masa asta? o întrebă el cu vocea ușor răgușită. Cred că ne-am cam ieșit din mîină și ne trebuie mai mult antrenament. Amîndoi știau că n-ar trebui să repete actul înainte de ziua următoare. Oricum, te rog, concentrează-te să faci un bebeluș, îi mai șopti Sam înainte de a se duce să facă un duș și să se îmbrace.

Zece minute mai tîrziu se duse și ea la duș. Simpla ei prezență îl excită pe Sam. Interdicția de a face dragoste era un adevărat chin pentru amîndoi.

– Poate că ar fi mai bine să renunțăm la toate regulile, îi șopti el la ureche, în timp ce o strîngea lîngă el, sub jetul de apă caldă. Dacă ai ști cît de mult de iubesc!

– Și eu... murmură ea dornică. Sam... te doresc.

– Nu... nu... nu, rosti Sam cu vocea răgușită și răsuci maneta dușului. Apa rece îi izbi în plină forță.

Alex protestă violent, apoi izbucni în fîs și fugi de sub duș.

Cînd Carmen și cu Annabelle s-au întors din parc, i-au găsit pe amîndoi așezați în bucătărie, îmbrăcați în blugi, bînd cafea și citind ziarele. Carmen le pregăti dejunul, iar după masă Sam și Alex o luară pe Annabelle la plimbare. Seara

cinară în trei, la J.G. Melon. Era o plăcere pe care și-o acordau din când în când, la sfârșit de săptămână.

Duminică s-au plimbat din nou în parc, de data aceasta cu bicicletele. Annabelle stătea într-un coșuleț la spatele lui Sam.

Seara, după ce au culcat-o pe Annabelle și s-au asigurat că adormise, Sam o trase pe Alex în dormitor și, cu gesturi moi și încete, o dezbracă scoțându-i hainele una câte una, pînă cînd rămase în fața lui suplă și elegantă, ca un crin perfect și rar. Au făcut dragoste cu patimă, ostoiindu-și dorințele. Lui Sam i se părea uneori că nu o poate iubi mai mult, dar mereu survenea un alt moment, un val de pasiune ca o ecluză ce se deschidea undeva, lăsîndu-i pradă torentului de patimă și plăcere.

– Dacă nici de data asta nu rămîn însărcinată, renunț definitiv... murmură ea epuizată, în timp ce stătea cu capul rezemat de pieptul lui. Sam îi mîngîia un sîn cu gesturi lente și ademnitoare.

– Te iubesc, Alex, spuse el în șoaptă, întorcîndu-se să o privească.

– Și eu te iubesc. Sam, eu te iubesc mai mult... îl tachină ea
Sam zîmbi și clătină din cap.

– Imposibil, murmură el.

Capitolul

4

Luni dimineața, Alex se sculă înaintea lui Annabelle și a lui Sam. Când se trezără ei amândoi, ea era îmbrăcată și micul dejun aștepta în cuptor. O ajută pe Annabelle să se îmbrace. Sam promisese că o va duce el la grădiniță, căci Alex voia să ajungă devreme la birou. Avea multă treabă și, mai ales, trebuia să stabilească și ultimele detalii referitoare la procesul de miercuri. În plus, își programase o întâlnire cu Billings, pentru a discuta mai multe cazuri. Brock Stevens, împreună cu funcționarii urmau să lucreze cu ea întreaga zi.

– Cred că am să vin târziu acasă, îi spuse ea lui Sam.

Annabelle făcu o mutrișoară tristă.

– De ce? întrebă ea, îndreptându-și ochii verzi, enormi, către Alex. Suferea când mama ei venea târziu acasă.

– Iubita mea, am un proces de pregătit. Știi tu cum e, mă duc la tribunal și vorbesc cu judecătorul.

– N-ai putea să-l chemi la telefon?

Annabelle era tare nefericită și Alex îi zîmbi, o sărută, o strînse tare, tare, în brațe și-i promise să se întoarcă acasă cât mai devreme posibil.

– Am să te sun când te întorci de la grădiniță. Ți doresc o zi bună și să te distrezi bine, da? Îmi promiți?

Îi luă bărbia în mâini și-i ridică fețișoara ca s-o privească în ochi. Annabelle încuviință din cap.

– Dar cu costumul meu de Halloween cum rămîne?

– Îmi fac timp și pentru el astăzi, îți promit

Își puse haina și se strecură pe ușă la șapte și jumătate. Din fericire, la ora aceea traficul era încă scăzut, astfel încît la opt fără un sfert intra pe ușa biroului. La ora opt era deja scufundată în studierea dosarului. Brock îi aduse o cafea. La zece și jumătate se liniști, apărarea lui Jack Schultz era beton armat.

– Altceva? îl întrebă ea distrată pe Brock în timp ce parcurgea lista altor dosare care așteptau rezolvarea. Brock le studiase deja, dar Alex veni cu cîteva idei noi și tocmai se pregătea să i le comunice, cînd Elizabeth Hascomb întredeschise ușa biroului. Alex ridică o mîină pentru a o opri deoarece nu-i plăcea să fie întreruptă cînd lucra. Liz fusese instruită să nu o deranjeze.

Liz rămase o clipă în prag, cu toată privirea severă a lui Alex, iar Brock se întoarse pentru a vedea ce îi distrăgea atenția lui Alex.

– S-a întîmplat ceva?

Putea fi o urgență, dar asta n-o enerva mai puțin pe Alex.

– Liz, te-am rugat să nu ne întrerupi, o repezi ea cu asprime, deși nu-i stătea în obicei.

– Știu... eu... îmi pare foarte rău... se scuză secretara fără să pătrundă în încăpere.

– S-a întîmplat ceva cu Annabelle sau cu Sam? Alex intră în panică. Liz clătină capul repede pentru a o liniști. Atunci nu mă interesează! Alex se întoarse din nou la hîrțile de pe birou, ignorînd-o.

– Doctorul Anderson a sunat. De două ori. M-a rugat să te anunț, indiferent ce ai face.

– Doctorul Anderson? Pentru Dumnezeu...

Alex aproape că se înfurie. Îi promisese că o va suna pentru a-i comunica rezultatul mamografiei și probabil telefonase ca s-o liniștească. Dar să-i ceară să-și întrerupă munca, asta era prea mult.

– Poate să aștepte. O să-l sun eu în pauza de prînz, dacă o vom lua. Dacă nu, mai tîrziu.

– A spus că trebuie să vorbească cu tine în dimineața asta. Înainte de prînz.

Era unsprezece și jumătate. În timp ce o privea pe Liz, Alex se întrebă dacă erau cumva vești proaste, dar ideea i se părea inacceptabilă, așa că, în loc să fie îngrijorată îi spuse plictisită:

– Am să-l chem cînd am să pot. Îți mulțumesc, Liz, adăugă ea pe un ton cam dur și se întoarse la lista pe care o discuta cu Brock.

– De ce nu-i telefonezi, Alex? Trebuie să fie ceva important, dacă i-a cerut lui Liz să te întrerupă.

– Nu fi prost. Avem de lucru.

– Aș bea o ceașcă de cafea. Îți aduc și ție una în timp ce dai telefon. N-o să dureze decît cinci minute.

Nu-i venea să cedeze, dar cum Liz îi agitase, era limpede că nu le mai ardea de lucru pînă cînd nu dădea blestematul de telefon.

– Pentru Dumnezeu, dar sînteți caraghioși. Bine... adu-mi și mie o ceașcă cu cafea. Dar să fii înapoi în cinci minute

Era unsprezece treizeci și cinci și se va face unsprezece și patruzeci pînă cînd Brock și asistenții vor reveni. Se pierdeau minute prețioase. Formă repede numărul doctorului.

Asistenta care răspunse la telefon o rugă să aștepte să-i facă legătura cu doctorul. Așteptarea i se păru fără de sfîrșit.

Dacă erau vești rele? Există și această posibilitate, deși nu putea s-o accepte. Vestea le luase prin surprindere și pe altele.

– Alex? Doctorul părea să fie la fel de ocupat ca și ea.

– Bună, John? Ce era așa de important?

– Aș vrea să treci pe la mine în timpul prânzului, dacă poți.

Vocea lui nu trăda nimic.

– Îmi este imposibil. Peste două zile începe procesul și mai am o groază de lucruri de făcut. Sînt la birou de la opt fără un sfert și nu cred că voi pleca înainte de ora zece seara. Nu-mi poți spune la telefon despre ce este vorba?

– Aș prefera să nu o fac. Insist să-ți faci timp și să vii să discutăm.

Drace! Ce însemna asta? Simți cum mîna începe brusc să-i tremure.

– Ceya nu e în regulă? Îi venea greu să pună întrebarea, dar știa că va trebui s-o facă. E vorba de mamografie?

Doctorul ezită înainte de a-i răspunde.

– Aș vrea să stăm de vorbă.

Era limpede că nu voia să discute la telefon și, dintr-o dată, simți că-i e frică să dea ochii cu el.

– Cît va dura? îl întrebă ea, privindu-și ceasul și încercînd să evalueze timpul ce-l avea la dispoziție.

– O jumătate de oră, ce zici? Aș vrea să stăm puțin de vorbă. Poți veni imediat? Am examinat ultimul pacient din dimineața asta, trebuie să văd o femeie la spital și am și o pacientă care a intrat în travaliu. Cred că acum ar fi cel mai potrivit moment.

– Bine, voi fi la tine în cinci sau zece minute, spuse ea tensionată, ridicîndu-se de la birou. Inima începuse să-i bată cu putere. Nu putea fi nimic bun. Dar voia să știe, oricare ar fi fost rezultatul. Poate îl încurcaseră cu al altei femei.

– Îți mulțumesc, Alex. N-am să te rețin mult.

– Vin imediat.

Alex zbură pe lângă Liz, cu poșeta în mână. Ceilalți nu se întorseseră încă.

– Spune-le să mănince ceva. Mă întorc în patruzeci și cinci de minute.

În timp ce se îndrepta spre ascensor, Liz îi strigă:

– Te simți bine?

– Perfect. Comandă-mi un sandvici cu curcan.

Liz o urmărește cu privirea, întrebându-se dacă nu cumva era însărcinată, întrucât știa că-și doreau încă un copil, iar doctorul John Anderson era obstetricianul ei.

În taxi, Alex continua să caute răspunsul la acea chemare. Nu putea fi decât mamografia. Gîndurile i se învâlmășiră. Nu, nu era mamografia, era frotiul Pap. Drace! Avea un cancer de col uterin. Nu mai putea să rămînă însărcinată! Știa o mulțime de prietene care-și făcuseră tratamente folosind tehnici de congelare sau laser aplicat în stadii precanceroase și rămăseseră însărcinate. Poate că nu era atît de grav cum credea ea. Dorea să afle că viața ei nu era în pericol și mai putea concepe un copil.

Taxiul ajunse în timp record la cabinetul doctorului și Alex intră grăbită în sala de așteptare, acum goală. O conduseră imediat în cabinetul de consultații. Doctorul, îmbrăcat în costum, în loc de obișnuitul halat alb, avea o expresie neașteptat de serioasă

– Bună, John, ce mai faci? Respira precipitat din cauza grabei cu care venise și a fricii pentru ceea ce ar putea afla. Se așeză pe un scaun fără să-și scoată pardesiul.

– Îți mulțumesc c-ai venit. Am considerat că trebuie să discutăm direct.

– E vorba de frotiul Pap? îl întrebă ea, simțind cum inima o ia din nou razna, și palmele îi transpiră.

– Nu, nu e vorba de asta, ci de mamografie.

Nu! Nu-i venea să creadă. Doar nu avea ghinduri, nici umflături, nici o problemă. Doctorul se aplecă și puse un film într-o cutie luminată aflată în spatele lui. Îi prezentă o vedere frontală, apoi puse un alt film cu o vedere laterală. Totul i se părea misterios, asemeni unei hărți meteorologice. Doctorul se întoarse și o privi cu gravitate.

– Acolo apare un conglomerat, îi spuse el, indicându-i zona. Este foarte mare și destul de adânc. Ar putea fi orice, dar radiologul și cu mine sîntem foarte îngrijorați

– Ce vrei să spui cu asta: *ar putea fi orice?* Vorbele lui o tulburaseră. Aproape că nu-l mai putea auzi. De ce se afla „aceea“ în sînul ei? Ce era și cum ajunsese acolo?

– Există mai multe posibilități, dar o masă de mărimea asta, la adîncimea asta, în locul ăsta, nu e niciodată ceva bun, Alex. Noi credem că ai o tumoare.

– Iisuse! Nu era de mirare că o căutase la telefon și insistase ca Liz să o întrerupă din lucru. Ce înseamnă asta? Ce se va întîmpla acum? Vocea îi era pierită, fața palidă și, pentru o clipă, se simți gata să leșine. Încerca să-și recapete controlul.

– Trebuie să faci o biopsie. În cel mai scurt timp. Eventual, săptămîna viitoare.

– Peste două zile intru în proces. Nu pot s-o fac decît după ce se termină procesul.

O spuse parcă în speranța nejustificată că pînă atunci tumoarea va dispărea.

– Nu-ți poți permite să amîni

– Nu-mi pot părăsi clientul. Vrei să-mi spui că două-trei zile pot conta atît de mult?

Era îngrozită Ce încerca să-i spună? Că era pe moarte? Spaima o făcu să tremure.

– Cîteva zile nu contează, admise el cu prudență, dar nu poți amîna mai mult. Trebuie să-ți alegi un chirurg și să-ți faci

biopsia cât mai curînd posibil. Vei vedea ce îți va recomanda el, după ce va studia raportul medicului patolog.

Dumnezeule, totul era atît de complicat, de înspăimîntător și de urît.

– Nu-mi poți face tu biopsia?

Vocea îi trăda disperarea și frica. Se simțea la fel de vulnerabilă ca atunci cînd se dusesese să-și facă mamografia și simți cum o cuprinde panica. Se întîmpla tot ce era mai rău, sau aproape.

– Eu nu fac biopsii. Ai nevoie de un chirurg. Luă o bucată de hîrtie de pe birou și în clipa aceea Alex își dădu seama că trecuse o jumătate de oră de cînd ședea pe scaunul din fața biroului, timp în care viața i se schimbase și era incapabilă să se ridice și să plece. Am notat numele cîtorva doctori foarte buni, o femeie și doi bărbați. Ar trebui să stai de vorbă cu ei și să vezi pe care-l preferi. Toți trei sînt chirurghi excelenți.

Chirurghi!

– Nu am timp pentru asta, izbucni Alex în plîns. Totul i se părea îngrozitor și, pentru prima oară în viață se simți copleșită și neajutorată, mînioasă și speriată. Nu am timp să umblu după un doctor. Am un proces. Nu mă pot retrage, așa, dintr-o dată. Am niște răspunderi. Vocea îi răsuna isteric chiar în propriile urechi, dar nu se putea controla. Ridică brusc privirea. În ochi i se citea disperarea. Crezi că este malignă?

– S-ar putea. Hotărîse să fie cinstit cu ea. Pe film nu arată prea bine. Dar, tot atît de bine poate să nu fie. Nu vom ști decît după biopsie, de aceea este important să o faci cât mai repede ca să poți decide asupra unui plan de acțiune.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că dacă biopsia este pozitivă, va trebui să te hotărăști în ce privește tratamentul. Chirurgul pe care-l vei alege te va sfătui cu siguranță, dar unele decizii vor trebui să-ți aparțină.

– Adică dacă să-mi extirpe sânul? Era înspăimântată și vocea ei suna strident.

– Să nu ne grăbim, nu știm încă nimic, nu-i așa? spuse doctorul, încercînd să o încurajeze, dar Alex aștepta de la el un răspuns imediat, aștepta o confirmare că nu e vorba de o tumoare. Dar doctorul nu putea s-o facă

– Știm că există o masă compactă și tu ești îngrijorat. Asta ar însemna că voi pierde un sân, nu-i așa?

Îl adusesese în boxa martorilor și era inflexibilă.

– Da, s-ar putea, răspunse el calm. Suferea alături de ea. O simpatiza foarte mult și era conștient ce însemna pentru o femeie să-și piardă un sân.

– Și după asta ce se întîmplă? Asta-i tot? Scoți un sân și nu mai sînt probleme?

– Poate că da, dar nu e sigur. Lucrurile nu sînt chiar atît de simple. Aș vrea să fie, dar nu sînt. Totul depinde de ce fel de tumoare ai, de stadiul în care se află, dacă este malignă și de natura implicării. Depinde dacă sînt prinși ganglionii limfatici, cîți dintre ei, și dacă sînt invadate și alte părți ale corpului. Alex, sînt lucruri pe care nu le știm încă. S-ar putea să ai nevoie de o chirurgie extensivă, s-ar putea să ai nevoie de o operație parțială, sau să te supui unei chimioterapii sau radiații, nu-ți pot spune nimic precis pînă cînd nu-ți faci biopsia. Mai vreau să știi că nu mă interesează cît ești de ocupată și te rog să-ți faci timp să vorbești cu acei chirurghi pe care ți i-am indicat. *Trebuie s-o faci.*

– Cît de curînd?

– Rezolvă-ți treaba cu procesul, dacă trebuie, și dacă asta înseamnă numai o săptămînă sau două, dar fixează-ți biopsia peste două săptămîni, indiferent ce s-ar întîmpla. Vom relua discuția după ce vei avea rezultatul.

– Pe care-l preferi?

Îi întinse lista, el o privi și-i-o înapoie cu calm.

– Toți sînt excelenți, dar mie parcă îmi place mai mult Peter Herman. E un om foarte bun și foarte drăguț. Nu este preocupat numai de chirurgie și de biopsii, este un chirurg uman.

– Bine, încuviință ea, încă tulburată. Am să-l sun mîine.

– De ce nu în după masa asta?

Știa că o presează, dar așa și voia, ca să nu-i dea posibilitatea să folosească lucrul drept scut sau să renunțe.

– Bine, am să-l sun mai tîrziu.

Îi veni deodată în minte un gînd mai liniștitor și-l privi din nou.

– Dar dacă am rămas însărcinată? Ce se întîmplă dacă sînt însărcinată și am o tumoare malignă?

– O să trecem puntea asta cînd va veni vremea. Ai să știi dacă ai rămas însărcinată cam în același timp cînd vei primi rezultatul biopsiei.

– Și dacă am cancer și sînt însărcinată?

Vocea îi devenise din nou stridentă. Dacă era însărcinată și trebuia să sacrifice copilul?

– Va trebui să stabilim prioritățile; eu cred că tu ești cea mai importantă.

– Dumnezeu! Își acoperi fața cu mîinile. După cîteva clipe îl privi din nou. Crezi că hormonii pe care i-am luat au vreo legătură cu asta?

Gîndul acesta o înspăimîntă. Dacă se sinucisese încercînd să rămîna însărcinată?

– Sincer îți spun că nu cred asta. Sună-l pe Peter Herman. Du-te la el cît poți de repede, vorbește cu el și fă-ți biopsia cît mai repede cu putință.

Alex acceptă ideea. Deocamdată, însă, trebuia să se ducă acasă și să-i spună lui Sam că în mamografia ei apăruse ceva

suspect. Nu-i venea nici acum să creadă. Dar acel ceva era acolo, îl vedea pe film și în expresia ochilor lui Anderson Alex se ridică în sfârșit de pe scaun și-l privi drept în față. Stătuse la el aproape o oră.

– Îmi pare tare rău, Alex. Dacă pot face ceva pentru tine acum, nu ezita să mă suni. Spune-mi pentru care chirurg te-ai decis.

– Am să încep cu Peter Herman.

Doctorul îi dădu filmele ca să le poată arăta chirurgului. Însuși cuvântul „chirurg“ i se părea oribil și când ieși în atmosfera de octombrie, avu impresia că primise un upercute în stomac.

Făcu semn unui taxi, încercînd să uite tot ce auzise despre mastectomii și lumpectomii, despre femei care nu-și mai puteau ridica brațele sau care muriseră de cancer. Toate aceste gânduri i se învâlmășeau în minte, dar cît dură drumul pînă la birou nu reuși să plîngă. Ședea pe bancheta din spate și privea drept în fața ei, incapabilă să accepte realitatea crudă.

La birou, găsi toată echipa așteptînd-o. Liz îi comandase sandviciul cu curcan, dar îi fu imposibil să-l mănînce. Rămase în picioare privindu-i. Brock îi remarcă paloarea, dar nici el, nici ceilalți nu scoaseră o vorbă. Se întoarseră cu toții la lucru și nu-l întrerupseră pînă la ora șase. Abia după ce toți ceilalți plecară, îndrăzni Brock să o întrebe:

– Te simți bine? Observase paloarea și starea ei de spirit după ce venise de la doctor și remarcase că mîinile îi tremurau cînd îi întindea hîrtiile.

– Da, bine. De ce? încercă ea să pară indiferentă.

Brock nu era prost, dar nici nu voia să insiste.

– Pari obosită. Poate că muncești prea mult. Ce a spus doctorul?

– Oh, nimic important. A fost o pierdere de timp. Voia să-mi comunice rezultatele unor analize. Nu le dă niciodată

prin telefon. Este de-a dreptul caraghios. Le-ar fi putut trimite prin poștă, ca să nu pierd atît timp.

Brock nu credea o vorbă din ce-i spunea, dar i se părea că simplul fapt că le poate spune este important pentru ea. Spera, din toată inima, să nu fie ceva grav. Procesul acela nu-i permitea s-o suplinească. Va face tot ce-i va sta în putere, dar ea era avocatul și trebuia să suporte toate atacurile și presiunile și să-și susțină pledoaria după prepararea dosarului. Nu îndrăzni să o întrebe dacă va putea susține procesul, știind că ea va lua asta drept o insultă.

– Mergi acasă?

Spera că o va face. El urma să rămînă și să pună la punct ultimele amănunte referitoare la proces. Mai era și un teanc de dosare pe birou, care prevesteau o seară lungă.

– Mai am cîteva lucruri de rezolvat pentru cîteva clienți.

Reușise să dea toate telefoanele la sfîrșitul după-amiezei, dar nu găsisese timpul necesar să vorbească cu Peter Herman, sau poate că-și găsea o scuză că n-o făcuse. Îl va căuta în dimineața următoare.

– Pot să te ajut cu ceva? Ar trebui să te duci acasă și să te odihnești, insistă el, dar Alex era decisă să mai rămînă și să termine tot ce-și propusese să rezolve.

După ce Brock se retrase în biroul lui, o sună pe Annabelle care era supărată că nu vorbise cu ea în timpul prînzului.

– Ai spus că ai să mă chemi, se alintă ea, făcînd-o pe Alex să se simtă vinovată. Uitase cu desăvîrșire, după vizita neașteptată făcută doctorului.

– Așa e, scumpa mea, dar am fost prinsă într-o discuție cu mai mulți clienți și nu am reușit să-ți telefonez.

– Bine, mămico.

Apoi îi povesti ce făcuse în acea după-amiază împreună cu Carmen. Ascultînd-o, Alex se simți frustrată. Îi venea și

mai greu să-i spună că va trebui să lucreze pînă tîrziu. Faptul că nu se afla lîngă ea i se păru dintr-o dată și mai dureros.

– Pot să te aștept pînă vii? o întrebă Annabelle plină de speranțe, în vreme ce Alex oftă rugîndu-se ca ceea ce apăruse pe radiografie să nu fie cancer.

– Nu, voi ajunge tîrziu. Dar îți promit că am să vin să te sărut. Iar mîine dimineață te trezesc eu. Te rog să ai răbdare doar săptămîna asta și cealaltă. După aceea vom lua din nou prînzul și cina împreună.

– Ai să mă duci la balet în săptămîna asta? Annabelle o supunea la prea multe încercări și Alex se întrebă unde putea fi Sam.

– Nu pot. Nu-ți aduci aminte? Doar ți-am spus: săptămîna asta și cealaltă va trebui să stau de vorbă cu judecătorul și nu pot veni la balet.

– Nu poți să-l rogi pe judecător să te lase să vii?

– Nu, iubito, deși tare aș vrea să pot. Unde este tătucu? A venit acasă?

– Doarme.

– Cum așa? La ora asta?

Era abia șapte. Cum putea să doarmă?

– Se uita la televizor și a adormit. Carmen spune că o să te aștepte.

– Cheam-o să vorbesc cu ea. Și, Annabelle. . Ochii i se umplură de lacrimi căci îi apăru în fața ochilor mutrișoara aceea de spiriduș cu ochii mari și verzi, cu pistrui și cu părul incredibil de roșu. Dacă va muri? Dacă Annabelle va rămîne fără mamă? Simți că se sufocă. După cîteva clipe continuă. te iubesc, Annabelle .

– Și eu te iubesc, mămico. Ne vedem mai tîrziu.

– Somn ușor, și vise plăcute.

Cînd Carmen luă receptorul, Alex îi spuse că putea pleca de îndată ce o culca pe Annabelle. Tot ce mai avea de făcut era să-l trezească pe Sam și să-i spună că pleacă.

– Nu-mi vine să-l trezesc, doamnă Parker. Vă aștept.

– Am să vin tîrziu, Carmen. Te rog ~~spune~~ spune-i cînd vrei să pleci. O să se trezească.

– Bine, așa voi face. Dar cînd ~~credeți~~ credeți că ajungeți acasă?

– Nu înainte de ora zeze. Am foarte mult de lucru.

Puse receptorul în furcă și rămase cu ochii la aparat, gîndindu-se la toți și avînd sentimentul că îi pierduse deja. Părea că o perdea de umbră o despărțea de ei. Erau vii, iar ea s-ar putea să fie pe moarte. Nu-i venea să creadă. Încă mai spera că e vorba de o greșeală. Se simțea bine, nu avea noduli, doar o umbră cenușie pe o radiografie. O umbră cenușie care, potrivit spuselor lui John Anderson, putea să o răpună dacă era malignă. Nu putea accepta realitatea. Ieri încă încerca să rămîna însărcinată, iar astăzi propria ei viață era în pericol. Hormonii pe care îi luase în săptămîna precedentă îi sporeau nervozitatea, și totul i se părea și mai neliniștitor, mai alarmant. Încerca să se convingă că teama care o cuprîndea se datora exclusiv hormonilor.

Brock intră în birou pe la ora nouă și observă că Alex nu-și mîncase sandviciul. Băuse toată ziua cafea și acum avea în mîna un pahar mare cu apă.

– O să ți se facă rău dacă nu mănînci ceva, o certă el îngrijorat, remarcîndu-i paloarea chipului.

– Nu mi-e foame. De fapt, am uitat să mănînc. Am fost mult prea ocupată.

– Asta nu e o scuză. Nu-l vei ajuta pe Jack Schultz dacă te îmbolnăvești înainte de ziua procesului sau ți se face rău în toiul ședinței.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse ea pe un ton indiferent. Apoi îl privi îngrijorată: Cred că ai putea să mă înlocuiești dacă va trebui, nu-i așa, Brock?

– Nici nu mă gândesc. Tu ești avocatul pe care l-au vrut, pentru care au plătit.

Asta îi spusese și ea doctorului când amânase biopsia după proces. O serie de oameni depindeau de ea... Imaginile lui Annabelle și Sam îi reveniră în minte și cu greu își stăpâni lacrimile. Motorul ei lucra cu viteză redusă și se lăsa copleșită de orice. Mamografia ei se afla într-un plic pe birou, iar ceea ce văzuse și se imprimase în minte pentru vecie.

– De ce nu pleci acasă? Am să termin eu ce mai este. Și așa ai făcut mai mult decât trebuia. De ce nu ai încredere în mine?

Brock era bun și blînd. O jumătate de oră mai târziu cedă și plecă acasă. Era mult prea obosită ca să mai gîndească corect și să lucreze în mod inteligent. Avea senzația că trecuse un tanc peste ea. Pentru prima oară în atîta ani, de cînd o cunoștea, uită să-și ia servieta. Brock nu-i spuse nimic și se mulțumi s-o privească îngrijorat. Își dădea seama că i se întîmplase ceva foarte grav. Nu arătase niciodată atît de rău, dar nefiind destul de apropiați, nu îndrăzni s-o întrebă ce are și nici să-și ofere ajutorul.

Alex își rezemă capul de spătarul banchetei taxiului. Pur și simplu, nu mai putea să-l țină drept.

Îi plăti șoferului, intră în clădire și în timp ce urca în ascensor se întrebă cum îi va spune lui Sam. Vestea va fi cumplită și pentru el, ca pentru toți, de altfel. Statisticile referitoare la cancerul mamar îi reveniră în minte. Nu-și putea imagina cum îi va spune lui Sam.

Intră și îl găsi în living privind la televizor. Auzind-o, Sam se întoarse și îi zîmbi.

– Bună, ce zi ai avut? o întrebă el vesel, întinzînd brațele spre ea. Alex se așeză, greoi, lîngă el. Se pare că a fost o zi cam grea... continuă el. Biata mea fetiță, blestematele alea de pilule te fac din nou să plîngi. Poate că n-ar mai trebui să le iei.

O luă în brațe și Alex să agăță de el.

– Arăți total epuizată, spuse el. Își ridică privirea spre el și-și șterse ochii. Avea dreptate, pilulele îi creau o stare emoțională puternică. Dar ele să fie de vină?

– A fost o zi cumplită, recunosc eu ea, lăsîndu-se pe spătarul canapelei.

– Nu-mi face plăcere să ți-o spun, dar arăți rău. Ai mîncat ceva?

– Nu mi-a fost foame, șopti ea.

– Cum crezi că ai să rămîi însărcinată dacă faci foamea? Hai, vino cu mine, am să-ți fac o omletă, îi propuse el încercînd să o ridice în picioare.

– Nu am putut mîncă, crede-mă. Sînt sfîrșită. Hai mai bine să ne culcăm.

Asta era tot ce dorea, s-o vadă pe Annabelle și să se întindă lîngă el, cît mai repede, pentru totdeauna.

– Ceva nu e în regulă.

Sam își dădu seama că Alex părea epuizată. I se mai întîmplase înainte de un proces, totuși, nu-i răspunsese și intrase în vîrfurile picioarelor în dormitorul Annabellei.

Alex rămase acolo multă vreme, privind-o, apoi îngenunche lîngă ea și o sărută, după care reveni în dormitor. Sam o urmărea, îngrijorat, în timp ce se dezbrăca. Nu mai puteau nici măcar să facă un duș și să-și perie părul. Se urcă în pat și rămase acolo, cu ochii închiși, conștientă că va trebui să-i spună totul lui Sam.

– Iubito, încercă el din nou așezându-se pe pat, lângă ea. Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă la birou? Știa cât de pasionată era de munca ei și cât o afecta orice insucces.

Alex se grăbi să nege.

– Mi-a telefonat Anderson, începu ea pe o voce joasă, în timp ce el o urmărea cu atenție.

– Și?

– Am fost la el în timpul prânzului.

– Ce voia? Doar nu credea că ai rămas deja însărcinată. Trecuseră doar două zile, își zise el zîmbind.

Alex ezita, n-avea curajul, alunga cuvintele care-i pece-
tluiau soarta. Detesta să le facă la toți rău, dar mai știa că este obligată să le spună.

– A apărut o umbră pe mamografie.

Vocea îi sună ca un dangăt de clopot de înmormîntare, dar Sam păru mult mai puțin impresionat decît ea.

– Ar putea fi o tumoare, mai spuse ea.

– Ar putea. Asta înseamnă că nu știu sigur. Și marșienii ar putea ateriza la miezul nopții în Park Avenue. Dar e doar o presupunere. Eu nu cred. Nu cred că „umbră“ ta ar putea fi o tumoare.

Pentru Alex reacția lui fu ca o gură de oxigen. Îi reda încrederea în propriul ei organism, care, în ultimele douăsprezece ore, părea să o fi trădat. Poate că mai exista o speranță. Poate că Sam avea dreptate. Poate că ea reacționase în mod exagerat.

– Alex, crede-mă, ei nu știu nimic. Probabil că se bazează doar pe ce pare a fi și nimic mai mult. O umbră.

– Anderson vrea să consult un chirurg și să fac o biopsie. Mi-a dat trei nume, să aleg, dar n-o pot face înainte de proces. M-am gândit să-l sun pe unul din ei mâine dimineață și să văd

dacă mă poate primi în timpul prânzului. Altfel, va trebui să aștept pînă după proces, spuse ea îngrijorată.

– Ți-a spus că nu e bine să aștepti?

– Nu chiar, recunosc ea și se simți dintr-o dată mai bine.

A insistat s-o fac cît mai curînd.

– E normal, dar nu e cazul să intri în panică. Jumătate din timp, tipii ăștia se apără pe ei, nu vor să fie dați în judecată, așa că îți spun ce poate fi mai rău ca să nu zici că nu te-au prevenit. Dacă nu se confirmă, toată lumea este fericită. Puțin le pasă că tu te-ai speriat de moarte. Pentru Dumnezeu, Alex, ești avocată, ar fi trebuit să-ți dai seama. Nu-i lăsa pe indivizii ăia să te sperie!

Alex îi zîmbi, ușurată și jenată în același timp. Sam părea cît se poate de calm. Nu credea că ea o să moară, nu era melodramatic. Privea lucrurile în perspectivă. Își dădu brusc seama că el are dreptate. Nici chiar John Anderson nu-și putea permite să poată fi vulnerabil în cazul unui proces.

– Tu ce crezi că ar trebui să fac?

– Nu abandona procesul, fă-ți biopsia cînd vei fi liberă, păstrează-ți calmul și nu-i lăsa pe caraghioșii ăia să te sperie. Fac prinsoare pe cîștigul viitoare mele afaceri că umbra aia e doar o umbră... și nimic mai mult. Uită-te la tine, ești cea mai sănătoasă femeie pe care o știu. Mai bine zis ai fi, dacă ai mînca cum trebuie și ai dormi mai mult.

Simpla discuție cu Sam o făcu să se simtă mai bine. Era inteligent, își păstra capul pe umeri și, probabil, avea dreptate.

A doua zi dimineață, își aminti doar o clipă că ceva teribil se întîmplase în ziua precedentă. De îndată ce se trezi, își aminti tot ce-i spusese Sam și se simți mai ușurată. O trezi pe Annabelle, și o ținu lîngă ea în bucătărie în timp ce pregătea micul dejun. Făcuse o listă cu posibile costume pentru ea. Avea deja un dovleac, o prințesă, o balerină și o infirmieră,

toate pe măsura fetiței, care optă, fără nici o ezitare, pentru costumul de prințesă. Era exact ce-și visase.

– Oh, mămico, te iubesc atît de mult! spuse ea îmbrățișînd-o pe Alex

– Și eu, draga mea. O strînse cu o mînă, în timp ce cu cealaltă întoarse o clătită. Simți deodată că-și dorește o petrecere. Parcă cineva îi luase de pe umeri o imensă greutate. Sam o convinsese că umbra pe care o văzuse doctorul nu era decît o alarmă falsă. Dorea din tot sufletul să-l creadă.

O lăsă pe Annabelle cu Sam. La plecare îl sărută drăgăstoasă, mulțumindu-i din nou pentru încurajările lui.

– Ar fi trebuit să mă chemi la birou și te-aș fi liniștit imediat.

– Știu. Bănuiesc că am exagerat. A fost o prostie. Îi sărută pe amîndoi și porni grăbită spre birou.

Brock, împreună cu întreaga echipă, o așteptau. Se întîlni și cu Matthew Billings. Pe la unsprezece și un sfert își aminti că trebuie să-i telefoneze chirurgului.

Îi răspunse o asistentă, căreia îi explică că era vorba de o biopsie. În clipa aceea Brock intră în birou pentru a lua un dosar. Alex se rugă ca el să plece cît mai repede, și-și reproșă că nu încuiase ușa.

În sfîrșit, doctorul Herman veni la telefon. I se păru serios, dar nu foarte prietenos. Îi povesti despre umbra ce se observase pe radiografie și-i spuse că doctorul Anderson considera că trebuie să-l consulte.

– Am vorbit deja cu el, îi răspunse Peter Herman. M-a sunat astăzi dimineață. Va trebui să faceți o biopsie, doamnă Parker, și cît mai curînd posibil. Cred că doctorul Anderson v-a explicat acest lucru.

– Da. Încercă să nu-și piardă calmul pe care i-l insuflase Sam în noaptea precedentă. Îi venea greu. Se simțea amenin-

țată de el și de tot ce reprezenta. Știți, eu sînt avocat pledant și mîine începe un proces, așa că nu am timp în următoarele zile. Îmi propusesem să vin la consultație după aceea.

– Cred că ar fi o decizie greșită, spuse el fără menajamente, negînd tot ce-i spusese Sam sau, poate, confirmîndu-l. Probabil că se apăra împotriva acuzației de incompetență, își spuse ea. Doctorul continuă. De ce nu veniți astăzi, ca să știm cum stăm. Și, dacă este nevoie, vom stabili biopsia peste o săptămîină. Vă convine propunerea mea?

– Eu... da... ar fi... dar... sînt foarte ocupată astăzi. Procesul meu începe mîine.

Îi mai spusese o dată asta, dar intrase din nou în panică.

– Vă pot vedea la ora două? Insista și ea era incapabilă să se mai tîrguiască, așa că se declară de acord. Din fericire, cabinetul se afla aproape de biroul ei.

– Poate vreți să veniți însoțită de o prietenă?

Întrebarea o surprinse.

– De ce aș face asta?

Avea de gînd să-i provoace dureri sau să o aducă în starea de a nu-și mai putea purta de grijă? De ce să ia o prietenă?

– Am constatat că femeile își pierd adesea cumpătul cînd sînt confruntate cu situații dificile și trebuie să facă față unui mare număr de informații.

– Vorbiți serios? Dacă n-ar fi fost atît de șocant, ar fi rîs. Sînt un avocat pledant și am de-a face cu situații dificile în fiecare zi și, probabil, cu mai multe „informații” decît ai dumneata într-un an. Comentariul lui n-o amuza deloc.

– Informațiile cu care vii dumneata în contact nu sînt despre propria sănătate. Chiar medicii primesc greu și sînt tulburați cînd sînt puși în fața propriilor lor probleme maligne.

– Dar încă nu se știe dacă eu am o tumoare malignă

– Aveți perfectă dreptate, nu știm. Credeți că vă pot consulta la ora două?

Alex era tentată să spună nu, dar știa că nu trebuie s-o facă.

– Voi fi la cabinet la ora două, spuse ea și închise telefonul furioasă. Reacția ei era pe de o parte hormonală, iar pe de altă parte îl identifica cu un potențial purtător de vești proaste și îi era frică.

De îndată ce termină conversația, o chemă pe una dintre asistente și-i puse în mână lista cu cele trei nume date de doctorul Anderson cerându-i să afle tot ce putea cu privire la reputația doctorilor respectivi.

– Vreau să știu totul despre ei și de bine și de rău. Ce gândesc ceilalți doctori despre ei. Nu știu să-ți spun cu cine să vorbești, dar încearcă peste tot: Sloan-Kettering, Columbia, Presbyterian, facultățile unde predau. Cheamă-i pe toți. Dar te rog, nu spune nimănui că faci asta pentru mine. Înțelegi?

– Da, doamnă Parker, răspunse fata, supusă.

Alex o cunoștea bine pe asistentă și știa că poate conta pe ea că va obține toate informațiile pe care le dorea. Două ore mai târziu ea intră în fugă în biroul lui Alex care se pregătea să plece și-i transmise că Peter Herman se purta rece cu pacienții săi, dar că era cel mai bun chirurg, ceea ce de fapt avea importanță. De la unul din spitale – cel mai bine cotate – aflase că era extrem de conservator dar, în același timp, cel mai bun specialist în chirurgie mamară. Cât despre ceilalți doi chirurghi, raportul spunea că erau aproape tot atât de buni, dar chiar mai reci în relațiile cu pacienții decât Peter Herman. Erau taxați drept niște „prima-donne“. Se știa că Herman preferă să colaboreze cu doctorii, nu cu pacienții, motiv pentru care îl prefera și John Anderson.

– Cel puțin știe ce face, chiar dacă nu este un tip șarmant, comentă Alex, mulțumindu-i asistentei, dar cerându-i să con-

tinue investigațiile referitoare la ceilalți doi. În taxiul care o ducea la cabinet, Alex se întrebă ce-i va spune despre formațiunea cenușie de pe mamografie. Avea două puncte de vedere – al lui Sam, unul optimist și al lui John Anderson, mult mai amenințător. Evident, preferă punctul de vedere al soțului ei.

Din nefericire, Peter Herman nu împărtășea optimismul lui Sam. El îi spuse că regiunea umbrită pe care o vedeau era, fără îndoială, o tumoare adâncă, într-un loc și de o formă care aproape întotdeauna indicau un caracter malign. Bineînțeles că nu puteau fi siguri dar, din experiența lui, ceea ce vor găsi la biopsie va fi cu siguranță o tumoare, și nu una benignă. După aceea va fi important să se stabilească stadiul în care se afla, nivelul pînă la care se infiltrase, și, în fine, dacă făcuse metastază. Era rece și pragmatic și îi prezenta o imagine nu tocmai frumoasă.

– Ce înseamnă toate astea?

– Nu pot spune pînă cînd nu intru acolo. În cel mai fericit caz, o ablație sectorială. În caz contrar, o intervenție radicală, ceea ce ar însemna o ablație totală. Este modalitatea cea mai sigură de a elimina boala, evident în funcție de stadiul în care se află tumoarea și de întinderea ei.

Îi arăta o diagramă care nu-i spunea nimic lui Alex. Avea cifre și litere, linii ce se intersectau. Toate astea îi accentuară starea de confuzie.

– Ablatia totală este singurul mijloc de a îndepărta boala? întrebă ea cu vocea sugrumată, deși își dădea seama că doctorul avea dreptate.

Brusc, deveni doar o biată femeie speriată,

– Nu numai, îi răspunse doctorul. S-ar putea să fie necesar să asociem și radiații sau chimioterapie. Repet, totul depinde de ce vom constata la momentul respectiv.

Radiații sau chimioterapie? Și o ablație totală? De ce n-o omorau? Simplul gând de a fi desfigurată și îngrozitor de bolnavă din cauza radiațiilor sau chimioterapiei îi provoca o stare de vomă. Unde era Sam cu pronosticurile lui optimiste? Ce spusese Hermán era atît de real, de înspăimîntător încît nu mai putea raționa corect.

– Cum vom proceda?

– Vă înscriu pentru o biopsie. Aș prefera s-o fac sub anestezie generală, deoarece tumoarea este foarte adîncă. Apoi, în funcție de rezultat, va trebui să luați o hotărîre.

– *Eu?*

– De bună seamă. Vă voi spune căile pe care le avem la dispoziție. Există posibilitatea unor opțiuni în acest domeniu al medicinei. Dumneavoastră va trebui să luați unele hotărîri. Nu toate depind de mine.

– De ce nu? Dumneavoastră sînteți medicul.

– Deoarece sînt opțiuni care implică mai mult sau mai puțin risc, mai multe sau mai puține tulburări. În ultimă instanță este vorba de corpul și de viața dumneavoastră și deci veți fi cea care hotărăște. Pentru că sîntem în faza unor detectări timpurii, eu sugerez întotdeauna o ablație totală. Este cu mult mai înțelept și mai sigur. După cîteva luni puteți face o operație estetică, ce vă va reda forma sînului

Vorbea de parcă îi recomanda să pună o aripă nouă la automobil. Alex nu avea de unde să știe, dar preferința lui pentru mastectomie ca fiind soluția cea mai sigură îi conferise reputația de conservator.

– Veți face biopsia și mastectomia în aceeași zi?

– În mod normal nu. Dar, dacă preferați, putem proceda și așa. Păreți o femeie foarte ocupată și ați cîștiga timp dacă mi-ați lăsa mie această decizie. Va trebui să planificăm această operație cu multă grijă. Etapele depind de biopsie

– Dar dacă se dovedește în viitoarele săptămîni că am rămas însărcinată?

– Ar fi posibil?

Păru surprins, și Alex se simți jignită. Ce credea el, că era prea bătrînă ca să facă copii, că putea produce numai tumori?

– Am făcut un tratament cu Serophene și am încercat să rămîn însărcinată.

– Dacă va fi cazul, cred că veți fi nevoită să faceți un avort și să continuați cu tratamentul. Nu vă puteți permite să așteptați opt sau nouă luni. Familia are nevoie de dumneavoastră, doamnă Parker, mai mult decît de încă un prunc. Era tăios ca lama ascuțită a unui scalpel. Nu-i venea să creadă ce auzea. V-aș sugera să fixăm biopsia peste o săptămîină. Înainte însă aș vrea să discutăm opțiunile.

– Cred că nu prea am de ales, sau mi-a scăpat mie ceva?

– Mi-e teamă că nu, cel puțin în acest moment. În primul rînd trebuie să vedem ce este acolo. Abia apoi vom putea decide. Dar vă rog să rețineți că eu sînt, de obicei, pentru o ablație totală în cazurile unui cancer incipient. Vreau să vă salvez viața, doamnă Parker, nu neapărat sînul. E o chestiune de priorități. Dacă aveți o tumoare malignă adîncă, e mult mai bine să extirpăm sînul acum. Mai tîrziu, s-ar putea să fie prea tîrziu. Recunosc că este o atitudine conservatoare, dar timpul a dovedit că am dreptate. Unele puncte de vedere mai noi, mai riscante pot avea rezultate dezastruoase. Dacă se face o mastectomie din timp, pacienta poate fi cu mult mai sigură. Dacă va fi nevoie, după patru săptămîni de la operație vreau să începeți chimioterapia. S-ar putea să vi se pară înspăimîntător, dar după șase sau șapte luni, veți scăpa de boală, să sperăm pentru totdeauna. Evident, nu pot hotărî acum, va trebui să vedem rezultatul biopsiei.

– Voi mai putea să .. îi venea greu să vorbească, dar trebuia să afle. Îi sugerase cu atîta ușurință să avorteze. Voi mai putea avea copii?

Doctorul ezită o clipă înainte de a-i răspunde. I se mai pusese această întrebare, de obicei de către femei mai tinere. La patruzeci și doi de ani, majoritatea femeilor erau mai interesate să-și salveze viața, nu să mai aibă copii.

– Da. După chimioterapie procentul de sterilitate constatat este de aproximativ cincizeci la sută. Evident, reprezintă un risc pe care va trebui să ni-l asumăm. V-ar face mult rău renunțarea la chimioterapie. Mult rău? Ce voia să spună? Că ar muri dacă nu ar face-o? Era un adevărat coșmar. Veți avea timp să vă gândiți la toate astea în săptămîna care urmează. Voi încerca să vă respect programul, am înțeles de la John că sînteți un avocat foarte ocupat.

Aproape că schiță un zîmbet și Alex se întrebă dacă el reprezenta partea „umană“ la care se referea John Anderson. Dacă asta era tot, însemna extrem de puțin în comparație cu răceala pe care o oferea tehnicianul și omul de știință.

O speriasse prezentîndu-i faptele fără menajamente. Dar, nu era mai puțin adevărat că avea nevoie de un excelent chirurg dacă se dovedea că are o tumoare și că aceasta e malignă. Pentru ridicarea moralului îl avea pe Sam.

– Credeți că a mai rămas ceva ce ar trebui explicat? Întrebarea o surprinse, însă nu mai era nimic de întreat. Se simțea zdrobită de ceea ce auzise. Se vedea deja fără sînul stîng, supunîndu-se chimioterapiei. Oare îi va cădea și părul? Nu! Nu avea curajul să-l întrebe. Cunoscuse femei care, în urma tratamentului, purtau perucă. Știa ce știa toată lumea, că dacă făceai chimioterapie, îți cădea părul. Era încă un element pe care trebuia să-l adauge la lista din ce în ce mai mare de grozăvii.

Părăsi cabinetul complet bulversată. Cînd ajunse la birou aproape că nu-și mai amintea chipul doctorului. Petrecuse o

oră cu el, dar nu-și amintea fața lui, și uitase tot ce-i spusese în afară de cuvintele tumoare, malignă, ablație și chimioterapie, cuvinte ce se învârteau într-o sarabandă înnebunitoare în capul ei.

– Te simți bine? Brock intrase în birou aproape în același timp și aspectul ei îl șocă. Doar n-o să te îmbolnăvești?

Dar ea era deja bolnavă, după spusele doctorilor. I se părea incredibil. Se simțea perfect, n-o durea nimic, iar ei îi spuneau că probabil avea cancer. Cancer. Nu-i venea să creadă

Cînd ajunse acasă îi relată lui Sam ce-i spusese doctorul Herman. Sam respinse din nou totul, cu aceeași insistență calmă.

– Ți-am mai spus, Alex, tipii ăștia se apără împotriva acuzației de necompetență.

– Și dacă nu este așa? Dacă au dreptate? Omul ăsta este cel mai bun chirurg în domeniul chirurgiei mamare, de ce m-ar minți, doar pentru a-și apăra fundul?

– Poate că are o ipotecă mare asupra casei, și trebuie să taie în fiecare an atîtea țîțe cît s-o acopere. Ce știi eu? Te-ai dus la un chirurg. Ce-ai vrea? Să-ți spună să te întorci acasă și să iei o aspirină? La dracu'! Îți propune să-ți taie sînul. O să te sperie în așa hal încît să aibă acoperire, dacă ai cu adevărat ceva acolo, ceea ce eu nu cred.

– Vrei să spui că mă minte? Că o să-mi facă o mastectomie chiar dacă nu am cancer?

Cancer. Pronunța cuvîntul de parcă ar fi spus „Kleenex“ sau „microunde“ sau „hemoragie nazală“. Era un cuvînt cumplit, care devenise prezent în vocabularul ei zilnic și ea detesta să-l audă.

– Crezi că tipul ăsta este un șarlatan?

Nu știa ce să mai creadă, iar atitudinea lui Sam o înnebunea.

– Probabil că nu e. Dacă n-ar fi responsabil, de bună seamă că Anderson nu ți l-ar fi recomandat. Dar nu poți avea încredere oarbă în nimeni și, mai cu seamă, în doctori.

– Asta spun ei despre avocați, ripostă ea, ursuză

– Scumpo, nu-ți face griji. Probabil că n-o să găsească nimic. O să-ți faci o mică creștătură în sân și o să dea acolo peste niște frișcă. O să-l coasă la loc și o să-ți spună să dai totul uitării. Nu te distruge pînă atunci.

Părea atît de sigur și asta o enerva și mai mult.

– Dar dacă are dreptate? A spus că formațiunile astea atît de adînci sînt cel mai adesea maligne. Dacă este așa?

Încerca să-l faci să înțeleagă ce se întîmplă, dar el părea surd.

– Nu va fi nimic malign, insistă Sam cu încăpăținare. Ai încredere în mine.

Pur și simplu refuza să ia în considerare spusele ei. Parcă dorea să pună un scut între el și realitate, afișînd optimism și bună dispoziție. Felul în care insista, afirmînd că nu se va întîmpla nimic, îi dădea lui Alex un sentiment de izolare. Cu toate că dorea cu disperare să-l creadă, nu era în stare. Sam nu reușise decît să-i zdruncine încrederea în amîndoi doctorii. A doua zi, într-o pauză îl sună pe unul din ceilalți doi doctori recomandați de Anderson. Constată că e femeie, mai tînără, la fel de conservatoare ca și doctorul Peter Herman. Numele ei era Frederica Wallerstrom. Acceptă să se întîlnească cu Alex a doua zi, la ora șapte și jumătate. Alex se prezentă la întîlnire, cu speranța nemărturisită că va găsi soluția la toate problemele ei. Își dorea să o încurajeze, să fie caldă, să-i spună că temerile ei nu erau îndreptățite, că tumoarea va fi mai mult ca sigur benignă, că nici una din grozăviile auzite nu o privea pe ea. Dar Wallerstrom nu-i adresă nici un cuvînt în timp ce o examina, nici după ce privi filmele, iar cînd vorbi, ochii îi erau reci și fața imobilă.

– Aș spune că doctorul Herman a făcut o evaluare foarte corectă. Desigur, în stadiul acesta nu te poți pronunța, dar bănuiesc că ar putea fi malignă.

Nu-și alegea cuvintele și părea indiferentă la reacțiile lui Alex. Ascultînd-o pe această femeie cu păr cărunt și mîini puternice ca ale unui bărbat, Alex simți cum palmele îi nădușesc și genunchii i se înmoaie.

– S-ar putea să și greșim, dar cu timpul capeți un al șaselea simț în chestiile astea, spuse ea cu răceală.

– Ce mi-ați recomanda dacă este malignă, doctore Wallerstrom? o întrebă Alex spunîndu-și că ea era cea care-i lua interogatoriul femeii din fața ei și că mai putea alege. În realitate se simțea ca un copil neajutorat. Femeia privi cu indiferență.

– Sînt unii doctori care preferă ablația sectorială în majoritatea cazurilor. Personal, cred că realitatea a dovedit prea adesea că n-au avut dreptate și o asemenea decizie poate fi dezastruoasă pe termen lung. În schimb, ablația totală sau mastectomia este metoda cea mai eficientă de a elimina boala, combinată desigur cu chimioterapia, în majoritatea împrejurărilor. Eu sînt o conservatoare, spuse ea cu convingere, eliminînd cealaltă școală fără să ezite, indiferent cît de respectate și de valabile erau teoriile ei. Eu susțin ablația totală. Se pot adăuga și alte tratamente. Poți opta pentru o ablație sectorială combinată cu radiații, dar dumneata ești o femeie ocupată, nu vei avea timpul necesar și s-ar putea să regreti mai tîrziu. A salva sînul acum, ar putea reprezenta o greșeală uriașă pentru mai tîrziu. Evident, îți poți asuma acest risc. Este opțiunea dumitale. În ce mă privește, sînt total de acord cu doctorul Herman.

Nu numai că era de acord cu el, dar părea să nu aibă nimic de adăugat; nici căldură, nici blîndețe, nici compasiune

în calitatea ei de femeie. Era chiar mai rece decît doctorul Herman. Alex abia aștepta să fugă din cabinetul ei, să ia o gură de aer curat. Tot ce-i spusese doctorița o sufoca.

Alex ajunse la tribunal la ora opt și un sfert. Se simți revoltată constatînd cît de puțin timp îi acordase doctorița pentru o problemă atît de serioasă. Poate că era serioasă numai pentru ea? Celorlalți li se părea o chestiune banală. O alegere ușoară... Scăpa de sîn, scăpa și de problemă. Totul era atît de simplu cîtă vreme ei erau doctorii, nu pacienții. Pentru ei, totul se rezuma la teorii și la statistici. Pentru Alex însă însemna corpul ei, viața ei, viitorul ei. Era dezamăgită constatînd că, după ce obținuse o a doua opinie, nu avea nici o certitudine în ce privea viitorul ei. Sperase că doctorița Wallerstrom îi va îndepărta temerile și-i va spune că toți ceilalți exagerau. Și iată că în urma acestui consult teama luase proporții. Se simțea și mai speriată, și mai singură. Biopsia va trebui totuși făcută, situația în care se afla tumoarea va trebui analizată, iar decizia finală îi va aparține ei și chirurgului ales de ea. Mai exista o șansă ca tumoarea să fie benignă, dar după ceea ce aflase în ultimele zile, șansele i se păreau extrem de mici.

Optimismul lui Sam, ce refuza să creadă că lucrurile sînt atît de rele, i se părea acum absurd. Și, colac peste pupăză, încăpățînarea de a discuta cu ea posibilitățile, presiunea exercitată de apropierea procesului și medicația pentru fertilizarea care îi sporea nervozitatea, se adunaseră.

Singurul lucru care o ajută să nu-și piardă judecata fu sprijinul incredibil de puternic pe care-l avu din partea lui Brock, pe tot parcursul procesului. Rămase uimită că jurații l-au absolvit pe Jack Schultz de toate acuzațiile care-i fuseseră puse în cîrcă. Toate pretențiile acuzării au fost respinse și Jack îi mulțumise de mii de ori. Procesul durase doar șase zile și terminaseră totul miercuri la ora patru. Cîștigarea pro-

cesului a fost cel mai bun lucru ce i se întâmplase în ultima săptămână.

Alex ședea în sala de ședințe, epuizată, dar satisfăcută. Îi mulțumi lui Brock pentru ajutorul dat. Fuseseră cele mai grele zece zile din viața ei, mai grele decât ar fi putut bănuși cineva, și realizaseră o extraordinară muncă de echipă.

– N-aș fi reușit s-o duc pînă la capăt fără tine, îi spuse ea cu căldură.

– Meritul este al tău. O privi cu admirație. Este o adevărată plăcere să te urmăresc la bară. Am impresia că asist la o operație de mare finețe. Nu ți-a scăpat nimic, nici o incizie, nici o sutură.

– Îți mulțumesc. În timp ce strîngea dosarele cu ajutorul lui, își aminti că trebuie să-i telefoneze doctorului Peter Herman. Îi era groază să-l revadă, iar de biopsie o despărțeau doar cinci zile. Nu aflase nimic în plus. Vizita la doctorul Wallerstrom îi confirmase diagnosticul lui Peter Herman. Sam refuzase pur și simplu să mai discute ceva cu ea, decretînd că e un tărăboi prea mare pentru ceva ce nu exista. Încă mai spera să aibă dreptate, dar părea să fie singurul care gîndea astfel. Încercă să se bucure de succes. Schultz îi trimisese o sticlă mare de șampanie pe care o luase acasă, dar nu se simțea în stare să serbeze victoria. Era nervoasă, deprimată și foarte înspăimîntată cînd se gîndea la ziua de luni.

A doua zi se duse din nou la Peter Herman și, de data aceasta, doctorul îi spuse limpede că o tumoare atît de mare și de adîncă nu putea fi decât malignă, că trebuie să-i facă o ablație totală și o chimioterapie susținută. Îi oferă, totuși, două opțiuni: putea face biopsia, evident sub anestezie generală, și să hotărască după aceea sau putea semna o declarație înaintea biopsiei, prin care să-și dea acordul ca doctorul să facă ceea ce considera necesar imediat după efectuarea biopsiei. Asta

însemna să suporte o singură anestezie generală în loc de două și să-i acorde o încredere totală. De obicei nu proceda așa, dar înțelesese că Alex prefera să scape doar cu o singură operație. Singura complicație putea fi sarcina. Indiferent dacă era sau nu însărcinată, el o înțelegea dacă prefera să efectueze procedurile în două stadii.

În ce privea preferința pentru o ablație sectorială sau totală, numai ea putea decide. Deci, trebuia să se hotărască dacă vrea să facă numai biopsia sau și operația propriu-zisă. În timp ce discuta cu el, Alex ajunsese la concluzia că era mai simplu să rezolve totul imediat, decât să prelungească agonia și să se întoarcă iar la spital pentru mastectomie, în cazul în care tumoarea s-ar fi dovedit malignă. Avea convingerea că doctorul Herman va lua hotărârea corectă după biopsie. Făcuse deja cea mai grea alegere de când se consultase cu doctorul Wallerstrom. Deși perspectiva unei ablații sectoriale era foarte tentantă pentru a-și salva sânul, certitudinea că se va însănătoși în urma ablației totale se impunea în mintea lui Alex. Se hotărî să accepte preferința lui Peter Herman. Era deja de acord cu o ablație totală, așa cum i-o descrisese el, dacă tumoarea se dovedea a fi malignă. Și cu chimioterapia, dacă va fi necesară. Dar această decizie urma să fie luată mai târziu.

Pe Alex o chinuia ideea că ar putea fi însărcinată. Știa că era dator să trăiască, pentru Sam și Annabelle, dar i se părea aproape imposibil să renunțe la copil. Doctorul Herman îi explicase că în primele trei luni de sarcină, se recomandă mastectomia, ca să nu se apeleze la radiații. Ablația sectorială presupunea, automat, radiații. În cazul mastectomiei, dacă se recomandă chimioterapia, aceasta cauza de obicei un avort spontan. Același lucru s-ar întâmpla în trimestrul al doilea. Deci, dacă ar fi necesară chimioterapia, copilul n-avea nici o șansă, era sacrificat. Doar în al treilea trimestru și-ar putea

permite să aștepte și să trateze cancerul după nașterea copilului.

Doctorul îi spusese cu toată sinceritatea că e sigur vorba despre un cancer. Tot ce putea spera, era să nu fi făcut ramificații sau metastază și să nu fie prinși ganglionii. Mai spera să fie doar un cancer primar. Alex îl urmărea cu atenție și încerca să înțeleagă ce-i spunea, deși avea momente când i se făcea negru în fața ochilor. Și-ar fi dorit să-l aibă pe Sam lângă ea, dar cum el continua să nege că ar putea fi ceva grav, nici nu-l rugă să o însoțească.

– Ce-mi puteți spune despre sarcină? o mai întrebă doctorul înainte de a pleca. Cît este de reală această posibilitate? Răspunsul ar putea influența o parte din hotărîri.

– Nu știu încă, îi răspunse Alex tristă.

Nu putea fi sigură înainte de week-end.

– Doriți să vă sfătuiți cu cineva înainte de biopsie? o mai întrebă el, arătîndu-și fața „umană“. Cel puțin se străduia. Dacă vă hotărîți pentru varianta unei singure intervenții, în cazul că tumoarea este malignă, n-ar fi rău să discutați cu un terapeut sau cu o femeie care a trecut prin aceleași încercări. În general, noi recomandăm terapie de grup, dar asta mai târziu. Este de foarte mare ajutor.

Îl privi neîncrezătoare și dădu din cap.

– Nu am timp, mai ales dacă va trebui să lipsesc de la birou timp de cîteva săptămîni.

Luase în considerare toate posibilitățile și îl rugase deja pe Matthew Billings să-i țină locul. Lui Brock îi trecuse o sumedenie din lucrările ei. Știa că putea conta pe el și nu-și făcea griji în privința dosarelor. Nu le spusese nici unuia din ei de ce va lipsi. Îi lăsase să înțeleagă că avea o problemă de sănătate pe care trebuia să o rezolve și care ar putea dura de la două zile la două săptămîni. Ei acceptaseră explicațiile și

se oferiseră să o ajute cât puteau de mult. Brock îi spusese că spera să nu fie nimic serios, în timp ce lui Matthew nici nu-i trecuse prin gând așa ceva. El își imagina că face o operație estetică. Soția lui făcuse așa ceva cu un an înainte. De altfel Alex avea o mină atît de sănătoasă încît nu-i trecuse niciodată prin minte că ar putea avea probleme serioase.

– Cît va dura pînă să pot lucra din nou? îl întrebă Alex pe doctor.

– S-ar putea să fie vorba de două sau trei săptămîni, în funcție de reacția dumată. Trebuie luat în considerare și felul în care vei reacționa la chimioterapie. Unele femei o suportă foarte bine, altele au probleme.

Deci, din punctul lui de vedere, lucrurile erau clare – sînul îi va fi extirpat, și va fi supusă chimioterapiei. Poate că Sam avea totuși dreptate: toate cabinetele astea nu erau decît un abator de tăiat țîțe ca medicii să-și poată plăti chiriile. Greu de crezut. Peter Herman avea dreptate în ceea ce afirma.

Doctorul îi recomandă să facă o analiză a sîngelui și o radiografie pulmonară. Aceasta fiind ultima chestiune de discutat, urmau să se vadă din nou luni. Îi ceru să-i comunice dacă va descoperi că nu era însărcinată.

Alex se întoarse la birou, unde lucră tot restul după-amiezei. Ajunse acasă, la Annabelle și la Sam, la ora cinei. Nu-i spuse nimic lui Sam despre vizita făcută doctorului Herman decît mai tîrziu, dar nu alege bine momentul, căci el era pe jumătate adormit. Cînd se întoarse spre el, Sam sforăia ușor.

Vineri dimineață își făcu ordine pe birou. Brock veni să ia dosarele și să-i dorească succes.

– Sper că totul va fi așa cum dorești. Avea unele bănuieli, căci auzise cuvîntul „biopsie“ într-o conversație telefonică pe care Alex o avusese. Spera că forma pe care o avea să nu fie gravă și că ea se va întoarce curînd la birou.

Alex își luă un rămas-bun grăbit de la Brock, apoi îi dădu ultimele instrucțiuni lui Liz, și o asigură că-i va telefona pentru a primi ultimele mesaje. Dacă nu va reveni la birou în câteva zile, Liz trebuia să-i trimită lucrările acasă:

– Ai grijă de tine, îi spuse. Liz strângînd-o în brațe în timp ce Alex întoarse capul încercînd să-și ascundă lacrimile

– Mulțumesc, Liz. Ne vedem în curînd, rosti ea cu o încredere pe care era departe de a o simți.

În taxi, în drum spre grădinița lui Annabelle, o podidi plînsul. Mîncară în oraș și se duseră direct la Miss Tilly pentru ora de balet. Annabelle era în culmea fericirii că Alex nu mai era „ocupată cu judecătorul“. De altfel se pronunțase în termeni categorici la o înghețată cu sos de ciocolată, anunțînd-o că „asta nu-i plăcea“.

– Am să încerc să n-o fac mai des decît trebuie.

Nu-i spusese încă nimic despre drumul făcut luni la spital. Sîmbătă încercă să hotărască împreună cu Sam cum și ce să-i spună. Alex era de părere că o „călătorie de afaceri“ ar fi cea mai bună explicație, ca să n-o sperie

– Nici să nu te gîndești, îi spusese Sam, privind-o plictisit.

Pentru Dumnezeu, știi doar că vei reveni în aceeași zi.

– S-ar putea să nu fie așa, îi răspunse ea calmă, dar întristată că încă mai refuza să accepte realitatea. S-ar putea să stau în spital o săptămîină dacă îmi vor face mastectomie, spuse ea, forțîndu-se și încercînd să-l oblige și pe Sam să accepte situația.

– Termină o dată! Mă înnebunești. Ce e asta? Vrei neapărat să te compătimesc?

Nu-l mai văzuse niciodată atît de agitat. Poate că își amintea de mama lui. Dar, oricare ar fi fost motivele, Alex suferea din cauza comportării lui.

– Adevărul este, se întoarce spre el furioasă, adevărul este că aş avea nevoie de puţin sprijin din partea ta. Ideea stupidă de a refuza să vezi şi să crezi ceea ce se întâmplă nu-mi uşurează situaţia. Te-ai gândit vreo clipă că am nevoie de ajutorul tău? Trebuie să ştii că nu-mi este uşor, s-ar putea să-mi pierd un sân peste două zile şi tu te încapăţinezi să nu accepţi asta, continuă ea cu ochii înotînd în lacrimi.

– Nu se va întâmpla nimic, spuse el ţîfnos şi se întoarce pentru a-şi ascunde lacrimile.

Duminică nu mai abordă subiectul şi Alex îşi dădu seama că nu o va mai face niciodată. Nu putea. Îl speriasé şi îi amintise de propria lui mamă. Cu sau fără motiv, o lăsa pe Alex fără nici un sprijin. Deşi avea multe cunoştinţe şi cîţiva prieteni, nu se vedea cu cei cu care lucra. Sam era cel mai bun prieten al ei, dar acum nu numai că evita să accepte realitatea, dar nici măcar nu încerca să o ajute. Nu apelă la altcineva. N-o putea face. Cum ar fi sunat: Bună... la telefon Alex Parker, mîine voi fi supusă unei biopsii la sân, ce zici, vrei să vii cu mine? .. de fapt, s-ar putea să mi se facă şi o ablaţie totală dacă rezultatul este prost. Sam spune că facem toate astea doar ca doctorul să-şi poată cumpăra un Mercedes... orice pentru o cauză bună!

Îi venea foarte greu să sune pe cineva, dar şi mai greu să recunoască că Sam o abandonase. Asta era realitatea. Îngrozitoare. În aceeaşi seară îi explică Annabellei că a doua zi dimineaţă trebuia să plece pentru cîteva zile. Annabelle era dezamăgită, dar se arată înţelegătoare. Alex îi promisese să o sune şi o asigură că tăticul ei va avea grijă de ea. Îşi stăpîni cu greu lacrimile în timp ce-i spunea toate astea.

– Crezi că ai să te întorci pînă vineri ca să mergem la Miss Tilly? o întrebă fetiţa.

– Am să încerc, iubito, îţi promit, îi spuse ea cu o voce răguşită, strîngînd-o la piept şi rugîndu-se ca nimic rău să nu

se întâmplă Poate că doctorul Herman greșise și ea era norocoasă. Prezența lui Annabelle o făcea să se simtă atât de vulnerabilă, atât de înspăimântată Promite-mi să fii cuminte și să te distrezi bine cu tăticu și cu Carmen. O să-mi fie foarte dor de tine

Mai mult decât va ști vreodată, își spuse Alex. Trebuia să-și salveze viața, de aceea făcea biopsia și tot ce urma Voia să trăiască pentru Annabelle.

– De ce pleci, mămică? o întrebă Annabelle cu tristețe. Parcă ar fi bănuit că mai era și altceva decât ce îi spusese Alex.

– Pentru că trebuie.

– Muncești prea mult, spuse blînd Annabelle. Cînd am să fiu mare, îți promit că voi avea grijă de tine 'Era atât de dulce, și Alex n-ar fi vrut să o părăsească. Nu suporta gîndul că trebuie să se despartă de ea a doua zi și o strînse îndelung în brațe, înainte de a stinge lumina și a se duce să prepare cina.

Era nervoasă, îi venea să vomite și nu se putea gîndi la nimic altceva decât la ce o aștepta. Sam evită subiectul și, după cină, se duse să studieze niște rapoarte. Alex se întoarse în camera Annabellei. Se întinse pe pat lîngă copilul adormit, ascultîndu-i respirația liniștită. Mai rămase cîteva clipe în ușă ca s-o privească și se întoarse în dormitorul ei, rugîndu-se ca a doua zi la spital să se întîmple un miracol Voia să trăiască, chiar dacă asta o costa un sîn.

Sam adormise în fața televizorului Avusese și el o zi grea. Nu-i spusese o vorbă despre dimineața următoare. Era furioasă. Rămase lîngă el, dornică să-i vorbească, dar cînd se trezi, Sam se dezbracă și se strecură în pat pe jumătate adormit.

– Sam?... șopti ea, cu intenția să-l trezească, să-i vorbească, să fie lîngă el, chiar să facă dragoste, dar el se afla departe, indiferent la problema ei.

– Mmmmm...?

- Dormi? Sigur că dormea, dar voia să-l trezească. Te iubesc, mai șopti ea, privindu-l. Dar el n-o auzi. Nu auzea nimic. Era departe, în lumea lui. Mult prea departe ca să-și ajute soția ori să accepte ce i se întâmplase. Îi era prea teamă să privească bărbătește situația și ea știa acest lucru. Nu se simțise niciodată, în toată viața ei, atât de singură.

Se duse la baie, înainte de a se culca și constată ceea ce se rugase să nu se întâmple. Îi venise ciclul, cu tot tratamentul. Nu va mai fi nici un copil. Doar o biopsie și, poate, o operație.

Capitolul

5

Adoua zi, Alex se trezi la ora șase, dorindu-și să fi fost o altă dimineață. Pregăti cafeaua pentru Sam, tacîmurile și ceștile pentru micul dejun și o mai privi o dată pe Annabelle care dormea cu pumnișorii strînși. Apoi se duse în dormitor, dar Sam nu se trezise. Peste puțin timp va pleca pentru cîteva ore, sau cîteva zile; urma să cîștige sau să piardă o bătălie, caz în care putea dispărea pentru totdeauna de lîngă ei. Nu-i venea să creadă că ceea ce se petrece este real. Cum ar putea ea să-și părăsească fetița? Ce se va alege de amîndoi?

Nu mîncă și nu bău nimic, deși îi lăsa gura apă după o ceașcă de cafea. În timp ce-și spăla dinții, o podidiră din nou lacrimile. Îi venea să fugă cît mai departe, să se ascundă undeva, dar nu se putea ascunde de propriul ei trup. Se privi în oglindă, cu lacrimile șiroind pe obraji. Puse periuța jos și lăsă să-i cadă cămașa de noapte de pe umeri. Mătasea alunecă ușor pe dușumea. Își privi sînii frumoși, mici și tari, de care fusese întotdeauna mîndră. Sînul stîng era puțin mai mare și-și aminti că Annabelle îl prefera atunci cînd o alăpta. Nu se

putu opri să nu admire simetria sînilor, linia suplă și grațioasă a trupului. Avea picioare lungi, talie subțire, o siluetă impecabilă de care nu făcuse prea mult caz. Ce urma să se întîmple acum? Cum va fi dacă își va pierde un sîn astăzi? Va deveni oare altcineva? Va arăta atît de dizgrațios încît Sam n-o va mai dori? Ar fi vrut să discute cu el despre asta, să-l audă spunîndu-i că pentru el nu avea nici o importanță dacă avea un sîn sau doi. Avea nevoie să-l audă rostind aceste cuvinte, dar el nu acceptase nici măcar ideea unei mutilări și susținuse toată săptămîna că nu avea nimic și că era ipohondră.

Stătea nemișcată și se privea plîngînd, conștientă de ceea ce i se putea întîmpla, incapabilă să-și imagineze ce va fi după.. În definitiv, un sîn reprezenta un preț mic pentru o vjață, dar nu accepta ideea de a renunța la el. Nu voia să rămînă diformă, sau să arate ca un bărbat, sau să recurgă la chirurgie plastică reparatorie. Nu voia nimic din toate astea. Și, mai ales, nu voia să aibă cancer.

– Bună, mormăi Sam încă adormit, îndreptîndu-se spre duș. Nu-l văzuse intrînd, iar el nu-i observase lacrimile. Alex se depărtă de el, de parcă se schimbase deja ceva în ea, și se acoperi cu un prosop de baie. Te-ai sculat devreme azi!

Constatarea aceasta, tonul pe care o spusese îi trezi dorința să-l lovească. Înțelegerea pe care i-o arătase întotdeauna dispăruse în mai puțin de două săptămîni.

– Astăzi mă operez, îi aminti ea cu vocea sugrumată de emoție în timp ce el deschidea robinetul dușului.

– Astăzi ți se face o biopsie, să nu dramatizăm.

– Cînd ai de gînd să te trezești? izbucni Alex. Cînd ai de gînd să privești adevărul în față? După ce am să-mi pierd sînul sau nici atunci? Este chiar atît de greu pentru tine să-mi întinzi mîna o clipă?

Trebuia să-i spună ce gîndea, să-și dea seama că o abandonase. Sam nu avea curajul să accepte nici măcar aceste ade-

văruri. Intră sub duș fără să o privească și spuse ceva ce ea nu putu auzi, lăsînd-o înmărmurită. Făcu doi pași spre el, trase perdeaua dușului și-l privi furioasă, udă din cap pînă în picioare.

– Vreau să știu ce mi-ai spus acum?

– Am spus că ești melodramatică.

Sam o privi stingherit și plictisit în același timp, dar trupul ei, umed și frumos, îl excită pînă la urmă. Nu mai făcuseră dragoste de cînd îi adusesese rezultatele de la mamografie. Nu mai făcuseră nimic din „ziua albastră“. Întîi fusese acaparată de proces, iar acum se lupta cu ideea că ar putea avea un cancer. Ce-i drept, nici el nu încercase să se apropie, ba chiar părea că o evită.

– Știi ceva, Sam Parker, cred că ești un ticălos. Puțin îmi pasă că ți-e greu să te împaci cu situația, mai greu mi-e mie. Mie mi se întîmplă, nu ție. Ar fi trebuit să fii alături de mine. Îți cer chiar atît de mult? Este greu pentru tine, Domnule Important, Domnule Dîler pe Piața capitalului, Domnule Atît de Speriat, Incapabil să Accepti ce se Întîmplă?

Era atît de furioasă încît abia se stăpînea să nu-l lovească.

Sam, imperturbabil, trase perdeaua la loc și continuă să-și facă duș.

– De ce nu vrei să iei lucrurile mai în ușor, Al? Totul n-o să fie decît o amintire în după masa asta și te vei simți mult mai bine.

Amîndoi știau că Serophene-ul pe care-l luase cu patru săptămîni în urmă nu-i fusese de nici un folos. Acum era vorba de propria ei viață. Era o amenințare la tot ce însemna persoana ei, sănătatea ei, viața ei, aspectul ei, feminitatea ei, chiar și la capacitatea ei de a procrea. Ce se mai putea spune? Multe, desigur, dar încă nu ajunsese să le descopere. Nici Sam nu reușise. Își ascunsese capul în nisip și nu mai vedea nimic.

Carmen sosi și urcă în camera lui Annabelle care se trezise. Alex se duse să stea de vorbă cu ele în vreme ce Annabelle se îmbrăca. Deși îi spusese și ei că trebuie să lipsească câteva zile pentru treburi, și o rugase să stea în apartament, Carmen observă că Alex era extrem de nervoasă.

– Este totul în ordine, doamnă Parker? o întrebă Carmen speriată, deoarece n-o mai văzuse niciodată într-o astfel de stare. O clipă Alex fu tentată să i se destăinuie, dar renunță.

– Mulțumesc, Carmen. Totul este perfect.

Când Alex reveni, îmbrăcată în blugi și într-un pulover alb, Carmen deveni din nou suspicioasă: nu se îmbrăca niciodată așa când pleca undeva; nici măcar nu se fardase. Carmen se încruntă, apoi îl privi pe Sam, care își bea cafeaua liniștit, frunzărind jurnalele de dimineață, îmbrăcat în costum. Când puse ziarul jos, începu să-i vorbească foarte bine dispus. Nu-i adresă nici un cuvânt lui Alex, dar glumi cu Annabelle și cu ea. Carmen nu înțelegea ce se întâmplă, dar trăia cu impresia că ceva nu e în ordine.

La ora șapte și un sfert, Alex îi atrase atenția lui Sam că trebuiau să plece. El luă servieta și sacul lui Alex și-i promise Annabellei că se va întoarce la cină. O sărută, îi răvăși buclele și se duse să cheme ascensorul, în timp ce Alex o mai îmbrățișă o dată pe Annabelle.

– O să-mi fie tare dor de tine, îi spuse ea cu o voce tremurândă. Nu voia să se trădeze, dar nici nu-i venea să se despartă de ea.

De pe condor Sam o strigă, spunându-i că venise ascensorul.

– Te iubesc, sufletul meu. . mă întorc curînd... te iubesc... mai strigă ea o dată peste umăr, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și fugi spre ascensor, urmărită de privirea uimită a lui Carmen.

Annabelle fugi la televizor căci începuse emisiunea ei preferată de desene animate. Carmen nu putea uita expresia ochilor stăpînei ei și, în timp ce puneă în chiuvetă vasele își aminti că Alex nu mîncase nimic, nici măcar nu băuse un pahar cu suc sau o ceașcă de cafea. Se întîmpla ceva ciudat. Dar ce?

În taxi, în drum spre spital, Alex și Sam schimbă cîteva banalități. Alex se gîndea doar la Annabelle și la nutrișoara ei atît de dulce, la felul cum o ținuse în brațe cînd o sărutase la despărțire.

– Astăzi mai vin un grup de arabi și niște oameni de afaceri din Olanda. Trebuie să recunosc, Simon are niște relații extraordinare. M-am înșelat asupra lui. Sam sporovăia în continuare în timp ce se îndreptau spre est, către New York Hospital unde îi așteaptă doctorul Peter Herman.

– Mă bucur, îl repezi Alex pe care virtuțile lui Simon și potențialii lui clienți n-o interesau. Ai de gînd să te mai învîrtești pe aici sau te duci direct la birou? Nimic n-ar mai fi surprins-o. Sam însă știa că ea îl voia aproape.

– Ți-am promis că stau și am să mă țin de cuvînt. Janet a vorbit cu doctorul care i-a spus că operația, cu anestezie cu tot, va dura o jumătate de oră, sau în cel mai rău caz, trei sferturi de oră, dacă intervin complicații. M-am gîndit să stau aici pînă la zece și jumătate sau unsprezece, cînd te vei trezi din anestezie și te vei duce în camera ta. După masă vin și te iau.

După o pauză destul de lungă îi spuse:

– Aș vrea să-ți pot împărtăși optimismul.

Îi comunicase că se hotărîse să rezolve acum totul dacă va fi cazul și că va semna un formular care să-i permită doctorului să ia decizia ce se va impune. În consecință, dacă rezultatul biopsiei nu va fi bun, el va proceda la operația necesară în aceeași zi. Nu voia să revină după o așteptare chi-

nuitoare, știind că oricum sînul îi va fi sacrificat. Totul se va petrece în aceeași zi: biopsie, ablație totală sau parțială, în funcție de situație. În orice caz, nu va ști ce-i făcuse decît atunci cînd se va trezi. Sam, însă, continua să o creadă nebună.

– Ai chiar atît de multă încredere în tipul ăsta? o întrebă el din nou, în timp ce traversau York Avenue. Spitalul se profila în fața lor asemeni unui dinozaur gata să o devoreze.

– Reputația lui este excelentă. M-am informat. În plus, m-am dus și la un alt doctor. Nu-i spusese de vizita la doctorița Wallerstrom. Și aceasta a fost de aceeași părere. E foarte clar, Sam, și cîtuși de puțin amuzant.

– Totuși eu nu m-aș da cu totul pe mîna lui. Fă-o pas cu pas.

Alex nu era de aceeași părere. Cînd îi telefonase lui John Anderson ca să-l informeze de hotărîrea luată, acesta îi spusese că procedase bine, și că putea avea încredere totală în Peter Herman.

Automobilul opri în fața spitalului. Sam plăti cursa și luă sacul lui Alex. Își adusesese doar cîteva lucruri sperînd că Sam va avea totuși dreptate și nu va trebui să stea prea mult în spital. În caz contrar, îi va aduce el tot ce va fi necesar. În timp ce-și făcea bagajul își adusesese aminte de un moment asemănător, cînd plecase la spital, dar pentru a o aduce pe lume pe Annabelle. Acela fusese fericit. I se părea că totul se petrecuse ieri, deși trecuseră aproape patru ani de atunci.

Alex se înregistrase în prealabil, cînd făcuse analizele și radiografia pulmonară, așa că i se dădu fișa și numărul camerei de la etajul șase, și o tăviță de plastic cu o periuță și pastă de dinți, un pahar și un săpun. Numai faptul că le ținea în mîna o deprimă, se simțea de parcă ar fi urmat să intre la pușcărie.

Parcurseră în tăcere holurile. Sam era palid și părea stîngherit, iar Alex tresări cînd trecură pe lîngă două persoane care împingeau un cărucior cu un pacient adormit.

Surorile îi spusese unde trebuia să meargă și intrară într-o cameră mică și urîță, văruiată într-un albastru pal, în care se afla un singur pat. Totul i se părea dezagreabil, dar cel puțin era singură și nu trebuia să vorbească cu nimeni, în afară de Sam, care trîncănea despre vedere, despre costul spitalelor care ajunsese exorbitant, despre faptul că medicina socială nu avea deloc șanse de succes în Canada sau în Marea Britanie. Îi venea să-i strige să se oprească, dar își dădea seama că el făcea eforturi uriașe pentru a face față situației. Era atît de emoționat că se află în acest mediu, încît nici nu încerca să-i fie de un ajutor.

O soră se grăbi să se asigure că nu pusese nimic în gură de la miezul nopții precedente, iar un infirmier împinse în cameră un suport pentru perfuzii intravenoase și aruncă pe pat un halat de spital, spunîndu-i că se va întoarce peste un minut. Alex privi în jurul ei și începu să plîngă cu disperare. Totul era oribil. În sfîrșit, Sam o luă în brațe, și încercă să-i spună cît de rău îi părea de ceea ce trebuie să suporte.

– În curînd o să treacă totul, ai să vezi. Încearcă să nu te gîndești. Gîndește-te mai bine la Annabelle, la vacanțele pe care le vom petrece la mare și, pînă să-ți dai seama, totul se va fi terminat.

– Mi-e atît de frică, șopti ea lipindu-se de el.

– Știu... dar ai să vezi că are să fie bine... îți promit.

Numai că el nu putea să promită așa ceva, nimeni nu putea. Totul era în mîinile Domnului. Și nu era deloc sigură ce plănuse Domnul pentru ea. În momentul acela era îngrozită și nu ascundea faptul.

– Este atât de ciudat... amîndoi sîntem atât de puternici în felul nostru, sîntem doi oameni tari, cu cariere frumoase, avem putere asupra atîtor oameni din jurul nostru, luăm hotărîri care afectează indivizi, averi, corporații... și tocmai cînd ajungi în vîrf, se ivește ceva și te lasă sleit, fără puteri. Dintr-o dată ajungi la mila tuturor, la mila unor oameni pe care nu-i cunoști. Depinzi doar de soartă și de propriul tău trup

Se simțea ca un copil, lipsit de apărare, incapabilă să stopeze coșmarul pe care-l trăia.

Sora apăru din nou în ușă, îi spuse să se dezbrace și să-și pună cămașa de spital pentru că va veni cineva imediat să îi fixeze perfuzia. Era grăbită, nu avea timp de amabilități

– Ți-a adus o veste bună? o tachină Sam. A spus-o de parcă anunța că-ți vor aduce un breakfast gustos

– Nimic din ce ți se spune aici nu poate fi o veste bună, răspunse Alex ștergîndu-și lacrimile. Ar fi dat orice să nu fie acolo, să uite de umbra de pe mamografie... dar nu se putea. Cu toate acestea, uneori spera că Sam avea dreptate.

Sora reveni în cameră în timp ce Alex se schimba, o ajută să se întindă pe pat ca să-și pună perfuzia cu o soluție salină.

– După aceea, vom păstra un tub, în cazul în care va trebui să vă introducem în venă și altceva. O să aveți o generală astăzi. . îi spuse ea, pe tonul unei stewardese care anunță pasagerii că se află deasupra orașului St. Louis.

– Știu, îi confirmă Alex, vrînd să pară stăpîină pe situație, s-o convingă că hotărîrea îi aparține, dar femeia nu reacționează. N-o interesa cine luase hotărîrea și de ce. Aici era o fabrică, un atelier pentru trupuri în reparație și sarcina ei consta în a le face să se miște cît mai repede, ca să elibereze locul pentru cele care urmau.

Soluția o arse cînd îi pătrunse în venă, dar sora o asigură că senzația va înceta după cîteva minute. Îi luă tensiunea, îi ascultă inima, notă pe o fișă și aprinse un bec pe coridor.

– În felul acesta vor ști că sînteți pregătită. Am să sun sus și peste cîteva minute vă vor duce în sala de operații.

Se făcuse opt și jumătate și biopsia era programată pentru ora nouă. Intrase pe poarta spitalului la șapte și jumătate.

– Vrei să dau vreun telefon, în timp ce te aștept? o întrebă Sam calm. Stătea pe marginea patului și privea cum se scurge lichidul din flacon.

O altă soră intră purtînd în mîină o mică planșetă cu clamă.

– Nu, îți mulțumesc, cred că am pus totul la punct, îi răspunse ea.

Pregătise toate dosarele în cazul în care ar fi trebuit să lipsească două săptămîni; nu neglijase nimic.

Sora îi întinse o hîrtie cerîndu-i să o citească și să o semneze. Era formularul de consimțămînt pe care îl discutase deja cu doctorul Herman. Citi doar cîteva rînduri care precizau că se va putea efectua orice operație, inclusiv ablație totală extinsă. Aceasta însemna că scotea și țesutul din regiunea axilară, micul pectoral, nu și marele pectoral. Marele pectoral ar fi făcut imposibilă chirurgia plastică reparatorie dacă era extirpat. În lipsa micului pectoral se puteau face ulterior implanturi. Alex nu putu să citească mai departe. Semnă și-l privi pe Sam cu ochii în lacrimi, încercînd să nu se gîndească la ce i se va întîmpla.

– Te rog, nu uita să o suni pe Annabelle la prînz dacă eu nu voi putea... Doamne, te rog, nu... își spuse ea, ștergîndu-și lacrimile de pe obraz cu degete tremurătoare, iar Sam îi luă mîinile într-ale lui.

– O voi suna. Iau prînzul la La Grenouille cu arabii lui Simon și cu asistentul de la Londra. Vine și o tipă care și-a luat diploma în economie la Oxford. Simon spune că băieții noștri de la Harvard nu sînt la înălțimea puștilor de la Oxford. Glumea pe seama snobismului lui Simon, încercînd să-i dis-

tragă atenția, dar în momentul acela doi infirmieri apărură în ușa ca doi îngeri negri, cu o brancardă pe roțile. Purtau pantaloni verzi și bluze albastre, iar pe cap aveau bonete din plastic. Era limpede că veniseră s-o ia pe Alex.

– Alexandra Parker?

Ar fi vrut să nege, dar știa că ar fi fost inutil, așa că făcu un semn afirmativ cu capul. Simți un nod în gât și începu din nou să plîngă. Îl privi pe Sam. De ce trebuia să se întâmple asta?

– Ține-te bine, puișor. O să fiu aici și diseară o să sărbătorim.

Se aplecă să o sărute și ea murmură printre lacrimi:

– Nu doresc decât să fiu acasă cu tine și cu Annabelle și să mă uit la televizor.

– S-a făcut. Acum du-te și fă chestia asta ca să putem da totul uitării.

O ciupi de sân și o făcu să zîmbească. Își dorea din tot sufletul să se termine toate astea. Poate că el avea dreptate și că își făcea prea multe griji, dar nu putea altfel. Încercă să uite că Sam nu-i spusese niciodată că o va iubi chiar dacă va rămîne fără un sân.

Infirmierii împinseră căruciorul pe coridor și apoi într-un ascensor mare. Părul ei roșu lucea pe pernă și doi bărbați o priviră insistent lăsînd impresia că o găseau nostimă.

Ascensorul se opri la etajul unde se aflau sălile de operație. Simți un miros puternic de antiseptice, ușile electrice se deschiseră și se trezi într-o cameră mică plină cu aparate cromate, luminată puternic. Îl recunoscu pe Peter Herman.

– Bună dimineața, doamnă Parker.

N-o întrebă cum se simțea, dar îi atinse mîna încercînd să o încurajeze.

– Vă vom adormi imediat, îi spuse el cu o blîndețe care o surprinse. Se afla în elementul lui și părea mai amabil decît înainte. Oare se purta așa pentru că cîștigase și acum făcea ce și-a propus? Să fi avut Sam dreptate? Erau cu toții nebuni? O mințeau cu toții? Va muri? Unde era Sam?... dar Annabelle... totul i se învîlmășea în cap în timp ce-i înfigeau un alt ac în celălalt braț. Simți, un gust de usturoi și de alune în gură și auzi pe cineva care îi spunea să numere. Nu reuși să articuleze decît o cifră și totul se întunecă în jurul ei.

Capitolul

6

Sam se învîrte în cămăruța albastră aproape o oră, pînă la ora nouă și jumătate. O sună apoi pe secretara lui și confirmă dejunul cu Simon. Aveau întâlniri și cu avocații în aceeași după-amiază. Ca partener, Simon aducea relații importante, dar foarte puțini bani. Ca atare, primea o cotă de parteneriat limitată și un procentaj mai mic decît Sam, Tom sau Larry. Pentru moment, părea însă satisfăcut. Le spuse că va cumpăra mai multe acțiuni mai tîrziu, după ce își va dovedi capacitățile și afacerile se vor fi dezvoltat datorită legăturilor lui.

Sam ieși în hol și cumpără de la un automat o ceașcă de cafea din care, după ce sorbi de două ori o aruncă, atît era de rea. Simțea că se îmbolnăvește doar stînd acolo, din cauza mirosurilor ori a oamenilor ce treceau pe coridoare în fotolii cu rotile, sau a celor duși pe tărgi. Îl îngrozeau spitalele, deși ultima oară cînd intrase într-unul fusese la nașterea lui Annabelle. De data aceasta se simțea nefolositor și neajutorat. Alex era undeva, adormită, fără să știe cine era cu ea și cine nu. La zece și jumătate, chiar dorea să se fi aflat în altă parte. Nor-

mal, trebuia ca Alex să se afle în cameră la ora aceea sau cineva să-l anunțe când va fi adusă jos. Nu voia să plece fără să o vadă, sau, cel puțin să vorbească cu doctorul ei. Însă la ora unsprezece trebuia să fie la birou. Nu servea la nimic dacă mai stătea acolo, se simțea abandonat în cămăruța albastră.

Sună din nou la birou, apoi se îndreptă hotărât spre oficiul surorilor

– Aș vrea informații despre doamna Alexandra Parker, spuse el sec. A fost programată pentru o biopsie mamară la ora nouă. Mi s-a spus că va fi gata înainte de ora zece. Acum este aproape unsprezece. Ați putea întreba dacă a intervenit ceva? Nu pot să aștept aici la infinit.

Sora cu care vorbea ridică o sprânceană, dar nu-i răspunse. Părea un personaj important, era bine îmbrăcat și foarte arătos și, în plus, alura de șef o impresionă. Sună la sala de operație și i se comunică că programul nu se respectase, în definitiv era luni. Toți chirurgii aveau restanțe din timpul week-end-ului, brațe și picioare care trebuiau operate sau puse în ghips de noaptea trecută, care nu puteau să aștepte.

Își aminti de zboruri care trebuiau confirmate și de interminabilele așteptări de la aeroporturi. L1 se întâmplase așa ceva când Alex îi promisese să-l întâlnească la Washington pentru o petrecere, pe vremea când îi făcea curte. La New York fusese furtună și o așteptase la aeroport șase ore. La unsprezece și jumătate, răbufni exasperat:

– E ridicol. A stat cât pentru o operație pe cord deschis. Au luat-o acum trei ore. Puteau să ne fi spus cât aveau de gând să întârzie.

– Îmi cer scuze, domnule. S-ar putea să fi fost luată o urgență înaintea soției dumneavoastră. Nu avem ce face în astfel de cazuri.

– Puteți cel puțin afla unde se află și ce se întâmplă?

– Este probabil la reanimare. Am să telefonez. Luați o ceașă de cafea și așteptați în camera ei. Voi veni să vă spun de îndată ce voi afla ce s-a întâmplat.

– Vă mulțumesc.

Îi zîmbi și sora își spuse că ar avea motive să se enerveze. Sună din nou la etajul unde se afla blocul operator, dar nu reuși să afle decît că Alexandra Parker se afla încă în sala de operații. Începuseră tîrziu și nu știau cînd se va termina operația.

Sora se duse în camera lui Alex, și îi comunică lui Sam ce aflase. Acesta telefonă la birou și se scuză pentru absența de la întîlnirea cu partenerii, programată pentru ora unsprezece. Le spuse că-i va contacta cît mai curînd posibil, poate chiar la ora unu la La Grenouille. Nu putea pleca fără să știe ce se întâmplă cu Alex. La douăsprezece și jumătate l-au anunțat că Alex este la reanimare. Trecuseră patru ore de cînd o duseseră sus. Sam se plînsese de întîrziere, iar sora îi răspunse că doctorul Herman va coborî în cîteva minute ca să vorbească cu el.

La ora unu fără zece minute sosi. Sam era ca un leu în cușcă. Stătuse prea mult în decorul sordid, cu mirosuri de antiseptice și așteptări fără sfîrșit. El conducea o afacere și nu putea sta zile întregi așteptînd să vorbească cu un doctor oarecare.

– Domnul Parker?

Doctorul Herman intră în cameră, cu masca atîmîndu-i încă în jurul gîtului și cu un fel de șosete peste pantofi. Îi întinse mîna. Sam i-o luă, dar nu reuși să citească nimic în ochii lui.

– Ce face soția mea?

Nu-și mai putea permite să piardă timp, era convins că Alex este bine. Întîrziase deja la dejunul cu Simon, asistenta lui și noul lor client.

– Se simte atât de bine cât ne putem aștepta pentru moment. A pierdut foarte puțin sânge și nu a fost necesar să-i facem transfuzie.

Era un fapt foarte important și presupunea că prezenta interes pentru Sam, dar acesta părea puțin impresionat și cam zăpăcit la auzul acestor vorbe.

– Transfuzie pentru o biopsie? Urmă o tăcere prelungită. Nu-i cam neobișnuit?

– Așa cum am presupus, doamna Parker avea o tumoare masivă și foarte adâncă în sân, care implica în special canalele, dar infiltrase și țesuturile din jur, cu toate că marginile erau clare. Va trebui să așteptăm încă două, trei zile pentru a ne convinge că nu a cuprins sistemul limfatic. Sîntem siguri că e vorba de o tumoare malignă și că ne aflăm în fața unui cancer secundar.

În timp ce asculta, Sam simți că îl cuprinde amețeala, așa cum pășise și Alex când aflase că exista o umbră pe mamografia ei. Frazele următoare le-a recepționat ca un amalgam de sunete.

– Sperăm să fi scos totul, continuă Herman, dar am discutat deja cu soția dumitale pericolul unei recidive. În cazul cancerului mamar, recidivele sînt aproape întotdeauna fatale. Important în tratamentul cu succes al acestui fel de cancer este să se extirpe totul cât timp se află capsulat, înainte de a disemina în alte părți ale sistemului. În acest scop ne gîndim să luăm măsuri extrem de agresive. Dacă ganglionii limfatici nu sînt prinși în mod excesiv, și cu puțin noroc cred că vom reuși.

– Ce înseamnă asta? Lui Sam i se făcu greață. Ați scos tumoarea din sân?

– Da, și o dată cu tumoarea am extirpat și sânul. Este singura modalitate pentru a fi siguri că nu se va produce o recidivă locală. S-ar putea produce metastază în cavitatea

toracică, ori în altă parte; asta depinde de cât de avansată a fost tumoarea și câți ganglioni limfatici au fost invadați. În orice caz, prin eliminarea sînului se rezolvă o mulțime de probleme.

Alex înțelesese asta.

– De ce n-ați omorît-o? Asta ar fi rezolvat toate problemele. E o barbarie să-i tai sînul. Ce fel de medicină practicați voi? zbiera Sam, livid la față.

– Medicina prudenței, domnule Parker. Aplicăm metode agresive împotriva cancerului. Nu vrem să pierdem pacientul. Și ca să puteți înțelege, am făcut și o disecție axilară, ceea ce înseamnă că i-am extirpat și ganglionii de la subsuoară; sper să nu fie implicați și alți ganglioni limfatici. Toate acestea vor fi confirmate în câteva zile de către raportul medicului patolog. După aceea ne vom putea face o idee completă despre tratamentul pe care îl vom aplica în continuare.

– Cum să o *tratați*? Ce mai vreți să-i faceți? În mintea lui persista ideea că o măcelăriseră pe biata Alex.

– În funcție de implicarea ganglionilor limfatici, probabil vom fi nevoiți să recurgem la o chimioterapie agresivă, ca să avem certitudinea că nu se va produce o recidivă. Poate vom aplica și o terapie cu hormoni, încă nu știm. Întrucît i-am extirpat sînul, nu va fi necesară radiația. Dar nu vom începe chimioterapia mai devreme de câteva săptămîni. Este nevoie de timp pentru a se pune pe picioare și pentru ca noi să putem evalua situația. Comisia noastră se va întruni pentru a discuta cazul ei imediat ce vom fi în posesia tuturor rapoartelor patologice. Vă pot asigura că vom acorda toată atenția soției dumitale.

– Tot așa cum ați făcut-o și în privința sînului?

Cum i-au putut face așa ceva? Nu-i venea să creadă.

– Vă rog să înțelegeți, domnule Parker, nu am avut de ales, spuse calm Peter Herman, care mai avusese de a face cu

soți furioși, speriați, care nu puteau suporta realitatea. Soții erau la fel ca pacientele. De data aceasta, însă, avea impresia că Alex Parker înțelesese mai bine pericolele decât soțul ei. I-am făcut o ablație totală. Asta înseamnă că am extirpat întreg sânul și am extins intervenția către stern, claviculă, coaste și micul pectoral. Peste câteva luni, va putea face o operație reparatorie. Dacă dorește, chiar în timpul chimioterapiei. Dacă nu, poate aștepta și, între timp, va purta o proteză.

Doctorul Peter Herman o schimbase pe Alex cu o singură mișcare de bisturiu.

– Tot nu pot înțelege cum de i-ați făcut așa ceva?

Sam îl privea oripilat, și, cu adevărat, nu-l înțelegea. Doctorul Herman își dădea seama că era prea curînd pentru el ca să accepte situația.

– Domnule Parker, soția dumitale are cancer și noi vrem să o salvăm.

În câteva cuvinte îi spusese totul. Sam, cu ochii în lacrimi, înclină resemnat capul.

– Ce șanse de supraviețuire are?

Doctorul Herman nu-i putea răspunde. Nu era Dumnezeu. Ci un simplu om. Nu știa. Ar fi dorit să le dea tuturor garanții, dar nu putea.

– Este greu de spus pentru moment. Tumoarea era adîncă și mare, iar scopul operațiilor radicale și al tratamentelor agresive este de a elimina cu desăvîrșire cancerul, *în totalitatea lui*. Dacă am scăpa unu la sută, ar putea în viitor să-i provoace mult rău. De aceea nu putem permite să lăsăm pe loc sânul dacă este bolnav în măsura în care era al ei. Uneori, dacă avem norocul să-l detectăm într-un stadiu incipient și îl atacăm radical, succesul e sigur. Sperăm că am scos tot ce era bolnav, că tumoarea nu s-a infiltrat și că ganglionii nu sînt foarte prinși. Pentru cazul ei, soluția a fost chirurgia radicală, iar chimio-

terapia va reprezenta o garanție în plus. Numai timpul va confirma dacă am avut cu adevărat succes. Va trebui ca amîndoi să fiți foarte tari și foarte răbdători.

În timp ce-l asculta, Sam ajunse la concluzia că Alex va muri. O vor măcelări, bucată cu bucată; i-au tăiat un sîn, i-l vor tăia și pe al doilea, îi vor scobi măruntaiele, o vor arde pe dinăuntru cu chimioterapia și, pînă la urmă, tot va muri. O va pierde. Nu va suporta. Nu va sta pe-aproape ca s-o vadă cum moare, așa cum a procedat cu mama lui.

– Bănuiesc că n-ar trebui să vă plictisesc întrebîndu-vă care este șansa de vindecare în astfel de cancere?

– Uneori excelentă. Va trebui să fim atît de agresivi cît va tolera organismul soției dumitale. Faptul că este sănătoasă reprezintă un punct în favoarea ei și, în plus, are un caracter puternic.

La patruzeci și doi de ani va trebui să lupte pentru viața ei. Exista și posibilitatea de a nu cîștiga această bătălie? Nu putea să creadă. Era ca în unul din filmele acelea proaste în care eroina moare și soțul rămîne singur cu copiii. Exact ca tatăl său, pe care situația l-a omorît. Sam, însă, știa că pe el nu-l va omorî. Nu putea s-o lase să-i facă una ca asta. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce se străduia să nu-și amintească cum arăta trupul ei înainte. Cuvintele erau atît de urîte... chirurgie reparatorie... proteză. Nu dorea să știe cum arătau toate astea.

– Soția dumitale va rămîne în camera de reanimare tot restul după-amiezei. Cred că se va putea întoarce aici pe la șase sau șapte seara. Și mai cred că va avea nevoie de surori angajate particular în timpul primelor zile. Doriți să aranjez eu acest lucru?

– Da, cred că ar fi foarte bine. Sam îl privi cu răceală. Omul ăsta îi distrusese viața într-o clipă. Cît timp va mai trebui să rămînă aici?

– Pînă vineri Chiar mai puțin, dacă reacționează bine. Va depinde foarte mult de atitudinea ei, cît de repede se va restabili. De fapt, operația este foarte simplă și implică mai puțină durere decît te-ai putea aștepta, mai ales în cazul ei, în care implicarea era în principal pe canale. De altfel zona nu este foarte inervată.

Sam simți din nou că i se face rău auzindu-l. Aflase deja mai multe amănunte decît ar fi vrut.

– Atunci vă rog să aranjați cu surorile de zi și de noapte. Cînd am s-o pot vedea?

– În seara asta, după ce o aducem de la reanimare.

– Voi veni atunci. Rămase în picioare în fața doctorului, privindu-l lung, incapabil să-i mulțumească pentru ceea ce făcuse. O veți mai vedea pe Alex astăzi?

– În seara asta, cînd se va trezi. Dacă se ivește vreo problemă, o să vă anunțăm, deși nu anticipez nici o complicație. Operația a decurs cît se poate de bine.

Lui Sam i se strînse stomacul auzind aceste cuvinte. El știa un singur lucru – o măcelăriseră pe Alex.

Doctorul părăsi camera conștient de ostilitatea lui Sam. Acesta lăsă la oficiul surorilor numărul de telefon de la birou și cel de la restaurantul La Grenouille, apoi ieși în grabă din spital, bulversat de cele auzite. Avea nevoie de aer, avea nevoie de spațiu, avea nevoie să vadă oameni care nu-și pierduseră nimic, care nu erau bolnavi, care nu mureau de cancer. Inspiră cu nesaț aerul răcoros de octombrie, iar cînd găsi un taxi, se simți ceva mai bine.

Sam îi dădu șoferului adresa restaurantului și încercă să nu se mai gîndească la cele spuse de Peter Herman despre Alex, la șansele pe care le avea, la noduli, tumori, teste și biopsii, metastaze și chimioterapie. Nu mai voia să mai audă asemenea cuvinte. Niciodată.

Clienții obișnuiți ai restaurantului La Grenouille se precipitau spre intrare, întrucât se făcuse aproape două când ajunse acolo. Avea impresia că a revenit de pe altă planetă.

– Sam, băiatule, *unde* ai fost? Ne-am îmbătat ca porcii așteptându-te și, ca să nu cădem sub masă a trebuit să comandăm.

În mod obișnuit clienții arabi nu beau băuturi alcoolice, dar cei mai puțin religioși nu se dădeau în lături când se aflau într-o țară străină. Cei aduși de Simon arătau excelent, se comportau elegant, căci trăiseră ani de zile la Paris și Londra. Aveau venituri enorme de pe urma petrolului, averi pe care le investeau pe piețele străine. Simon, apropiat ca vîrstă de Sam, era ceva mai voinic, păr blond, ondulat, ochi albaștri și un început de chelie. Avea un aer britanic, foarte aristocratic, se îmbrăca în sacouri de tweed, purta pantofi de comandă, cămăși impecabile și reușea să găsească clienți foarte importanți. Pînă la urmă lui Sam îi plăcu partenerul lui. Simon era o fire veselă și dornic să-și facă noi prieteni. Se despărțise de soție, dar petreceau multe vacanțe împreună și părea că între ei există o înțelegere foarte interesantă. Cei trei fii ai lor studiau la Eton.

Alături de Simon stătea tînăra femeie despre care îi vorbise lui Sam – licențiată în economie de la Oxford. Se numea Daphne, avea treizeci de ani și era o prezență frapantă. Părul lung și drept, de culoare închisă, îi ajungea pînă la talie. Era înaltă și suplă, avea un ten catifelat, celebrul ten englezesc și niște ochi care îi jucau în cap când îl privea pe Sam. Părea că e gata tot timpul să spună o glumă sau să plaseze o malițiozitate. Când se duse la camera de toaletă, Sam observă că nu era numai foarte înaltă, ci și teribil de bine făcută. Purta o rochie neagră din lînă, foarte scurtă, ciorapi negri de mătase, un șirag de perle la gît și o poșetă de la Hermès Kelly pe umăr. Totul la ea era provocator și bărbații din restaurant o urmăriră cu privirile.

– Frumoasă fată, așa-i? rîse Simon observînd privirea admirativă a lui Sam

– Știi să-ți alegi asistenții, îl tachină Sam, întrebîndu-se dacă se culcase deja cu ea.

– Și mai e și deșteaptă, adăugă Simon în șoaptă. S-o vezi în costum de baie sau pe ringul de dans. E dinamită!

Sam observă un schimb de priviri între Daphne și Simon, dar nu-și dădu seama dacă era amical sau exprima dorință. Daphne se comporta cu multă siguranță în compania bărbaților. Sam surprinse o conversație foarte inteligentă cu unul dintre arabi despre prețurile petrolului

Pentru Sam, atmosfera era o binecuvîntare și o ușurare. Se afla din nou în mijlocul unor oameni activi, sănătoși, vii, după dimineața de iad pe care o petrecuse în New York Hospital. Știa însă că va trebui să se întoarcă acolo. În consecință, bău prea mult și le făcu prea multe avansuri arabilor care nu se lăsară impresionati. Erau interesați de firma la care lucra Sam, auziseră multe lucruri bune de la prieteni și asociați și păreau încîntați că Simon devenise partener.

Abia după ce se întoarse la birou și se întîlni cu avocații lor, Sam reveni la realitate. Își aminti de Alex. Se gîndi la ea și la șocul provocat de vestea că are cancer.

– Vești proaste?

Nu observase să fi intrat cineva în încăpere și tresări, auzind o voce chiar lîngă el. Era Daphne.

– Nu, nimic. Te rog să mă scuzi. Eram departe. Pot să te ajut cu ceva?

– Păreai cam tulburat cînd ai intrat în restaurant, spuse ea privindu-l drept în față, conștientă de faptul că picioarele ei lungi și frumoase îi atrăseseră atenția lui Sam. Sexy și inteligentă – o combinație excelentă. Era greu să rezisti farmacelor ei. N-o înșelase niciodată pe Alex, dar Daphne era atît de tînără și de atrăgătoare.

– Pariez că ai avut o zi grea, continuă ea, așezându-se pe un scaun și privindu-l cercetător.

Nimerise în plin.

– Nu chiar Doar complicată Mai sînt și astfel de zile. O afacere la care lucram îmi cam scăpase din mîină, dar acum totul este sub control, îi răspunse el, nevrînd să-i spună nici ei, nici altcuiva, despre Alex.

Nu-și dădea seama de ce, i se părea că ceva nu e în regulă, ca și cînd ar fi fost ceva condamabil, ceva ce trebuia ascuns. Un secret oribil, numit cancer.

– Se mai întîmplă, spuse ea pe un ton neutru, cîntărindu-l din priviri. Sam încercă să nu o privească. Doream să-ți mulțumesc că mi-ai permis să intru și eu în firmă, continuă ea Știu că Simon este năou-venit și e puțin impulsiv cînd e vorba de oamenii lui Nu voiam să ai impresia că trebuie să mă suporti din cauza lui Simon.

– Îl cunoști de multă vreme?

Părea mult prea tînără ca să fi avut de-a face cu cineva de multă vreme, dar Simon îi spusese că împlinise douăzeci și nouă de ani.

– De foarte multă vreme. De fapt, de douăzeci și nouă de ani. Este vărul meu.

– Simon? Sam era ușor amuzat, bănuise o relație de altă natură între ei. E un tip norocos.

– Nu sînt sigură de asta Spunea întotdeauna că sînt o ștregăriță. Și-a schimbat părerea doar cînd am intrat la Oxford. Fratele meu este cu cincisprezece ani mai mare decît mine. El și Simon sînt prieteni de vînătoare. În ce mă privește, sportul ăsta nu face parte din pasiunile mele.

Îi zîmbi, și Sam încercă să nu recunoască cît era de frumoasă Îl tulbura și se întrebă dacă prezența ei în firmă e o idee bună. Simon îi spusese că ea dorea să lucreze cu el timp

de un an, după care intenționa să se întoarcă în Anglia și să-și continue studiile de doctorat. În anumite privințe, semăna cu Alex. Avea aceeași forță de atracție, aceeași privire vioaie, caldă, dar și pătrunzătoare.

– Îți place aici? Vreau să spun la New York. Cred că nu diferă prea mult de Londra.

– Chiar foarte mult, deși nu cunosc pe nimeni, în afară de Simon. M-a dus la câteva cluburi, dar preferă să mă lase să mă descurc singură. Cred că-l cam plictisesc, deși n-aș putea spune că nu are răbdare cu mine.

– Sînt convins că nu-l plictisești, cred chiar că îi face plăcere.

– Adevărul este că se poartă frumos cu mine. Ca și tine, de altfel. Îți mulțumesc mult că mi-ai permis să intru în firmă.

– Sînt sigur că nu vom avea decît de cîștigat, spuse el politicoasă. Își zîmbiră și Sam o privi admirativ în timp ce ea părăsea încăperea.

Se făcu ora cinci, apoi șase și tot nu se hotărî dacă să se ducă acasă, la Annabelle, sau să se întoarcă la spital să dea ochii cu Alex. Nu voia să-i telefoneze și s-o trezească, mai ales că doctorul spusese că nu va fi adusă de la reanimare înainte de ora șapte. Pînă la urmă plecă acasă și cină împreună cu Annabelle. Apoi se uitară la programul de la televizor. O puse în pat și-i spuse o poveste. Carmen îl întrebă dacă avea vești de la „doamna“, iar Annabelle se plînsese că mămica ei nu o sunase. Sam o „scuză“ pe Alex inventînd o ședință lungă. Carmen sesiză ceva și îl privi cu neîncredere. Era din ce în ce mai sigură că se petrecea ceva ciudat.

La ora opt Sam se schimbă. Își puse fără chef o pereche de blugi. Era conștient de faptul că trebuia să meargă, dar ezita. Dintr-o dată, nu mai simțea nevoia să o vadă pe Alex. Probabil că era amețită și avea dureri mari, în ciuda asigurării

chirurgului. În definitiv îi smulseseră sânul, cât de bine putea să se simtă? La gândul că trebuia să dea ochii cu ea, simți din nou că i se face greață. Cine îi va da primul veștile proaste? Sau poate că a aflat deja? Oare ce simțea?

Ajunse la spital și urcă în cămăruța aceea mică și urîță și, spre dezamăgirea lui, o găsi pe Alex trează, vegheată de o soră care citea la lumina singurului bec aprins în cameră. Alex plîngea în tăcere privind plafonul. Nefiind sigur dacă plîngea de durere sau pentru că aflase deja adevărul, îi fu greu să o întrebe. *

Sora ridică ochii de pe revistă când Sam intră. Alex o informă că era soțul ei și femeia își luă revista și părăsi discret camera, precizînd că poate fi găsită pe coridor în cazul în care vor avea nevoie de ea.

Sam se apropie de pat. Alex era la fel de frumoasă ca și înainte, doar ceva mai palidă și obosită, ca atunci când o născuse pe Annabelle. Atunci chipul ei exprimase fericire, iar acum... Îi luă mîna dreaptă într-a lui și observă că toată partea stîngă a ei era bandajată.

– Ce faci, copilule, cum te simți? Era stingherit și pe Alex o podidiră lacrimile. Când li se întîlniră privirile, Sam citi reproș în ochii ei.

– De ce n-ai fost aici când m-au adus în cameră?

Nu putea fi de multă vreme acolo, i se spusese că o vor aduce în jur de ora șapte.

– Mi-au spus că nu vei reveni aici pînă seara și am stat cu Annabelle. Credeam că asta voiai și tu

În parte era adevărat, dar numai în parte, deoarece el nu dorise să vină acolo. Și Alex știa prea bine asta.

– M-am întors la ora patru. Unde erai?

– La birou și după aceea m-am dus acasă s-o văd pe Annabelle. Am culcat-o și apoi am venit la tine.

Suna a scuză. Iată de ce n-a putut fi mai devreme la ea.

– De ce nu mi-ai telefonat?

– Bănuiam că dormi, îi răspunse el cù blîndețe.

Și atunci îl privi și toate zăgazurile se rupseră. Plînze îndelung, cu disperare. Peter Herman o vizitase cînd se întorsese de la reanimare și îi spusese totul, despre tumoare, despre ablația totală, despre riscuri, pericole, despre faptul că îi extirpase și ganglionii limfatici, despre faptul că el credea, și spera, că tumoarea fusese capsulată și nu invadase și alte țesuturi, ceea ce îi dădea mari speranțe. Îi spusese chiar că peste patru săptămîni va începe chimioterapia. Alex considera că viața i se sfîrșise. Își pierduse un sîn și exista pericolul recidivei. Era desfigurată și următoarele șase luni vor fi un calvar din cauza chimioterapiei. Probabil îi va cădea părul și, mai mult ca sigur, va rămîne sterilă. Avea sentimentul că nu-i mai rămăsese nimic, nici măcar căsnicia ei. Sam nu fusese lîngă ea cînd s-a trezit, nici cînd doctorul i-a dat veștile cutremurătoare. Herman nu dorise să amîne, să o lase să-și facă griji sau să descopere că nu mai avea un sîn. Făcea parte din categoria acelor doctori care credeau că pacienților trebuia să li se spună tot adevărul și procedase ca atare. Alex însă avea sentimentul că o ucisese. Iar Sam nu făcuse nimic pentru a-l opri sau pentru a o ajuta.

– Mi-au scos sînul, repeta ea întruna plîngînd. Am cancer...

Sam nu scotea o vorbă, o ținea de mînă și plîngea împreună cu ea. Situația îl depășea. Nu-i putea face față.

– Îmi pare rău... o să fie totul bine. Mi-a spus că nu crede să fi rămas nimic rău.

– Dar *nu știe* încă, hohotea Alex nemaiputîndu-se controla, și o să trebuiască să fac și chimioterapie și nu vreau... mai bine mor.

– Nu, n-ai să mori, spuse Sam pe un ton categoric. Să nu te mai aud spunînd așa ceva.

– Bine, dar ce ai să simți cînd îmi vei vedea trupul?

– Am să fiu trist, îi răspunse el cinstit, ceea ce o făcu să plîngă și mai tare. Îmi pare rău pentru tine. O spunea ca și cum ar fi fost doar problema ei, nu și a lui. Îi părea foarte rău pentru ea, dar nu voia să devină problema lui. Nu voia ca asta să-l omoare și pe el cum îl omorîse pe tatăl lui, după ce acesta aflase că soția lui are cancer. În mintea lui cele două morți erau legate una de alta și acum lupta pentru propria-i supraviețuire.

– N-ai să mai dorești să faci dragoste cu mine, hohotea ea preocupată de probleme mai puțin importante decît persoana lui.

– Nu fi caraghioasă. Cum rămîne cu zilele albastre? încercă el să o facă să zîmbească, dar reuși contrariul.

– Nu vor mai fi zile albastre. După chimioterapie șansele de a deveni sterilă sînt de cincizeci la sută. Nu mai pot rămîne însărcinată timp de cinci ani, altfel se produce recidiva. Peste cinci ani am să fiu prea bătrînă ca să mai am un copil.

– Nu te gîndi numai la rău. De ce nu te liniștești și nu încerci să privești și partea bună? spuse el mimînd un optimism pe care era departe de a-l simți. Alex nu se lăsă înșelată.

– Care parte *bună*? Ai înnebunit?

– Doctorul spune că pierzînd sînul, ți-ai salvat viața. Asta era al naibii de important, spuse Sam cu fermitate.

– Cum ți-ar plăcea să-ți pierzi un testicul? Cum ar fi?

– Ar fi mizerabil. Dar trebuie să ne mulțumim cu ce avem.

Sam încerca, dar Alex nu voia să-l asculte.

– Și ce avem? Sînt prea bolnavă ca să mă pot mișca în viitoarele șase sau șapte luni, desfigurată pentru tot restul zilelor mele și incapabilă de a mai avea copii. Și mai există și posibilitatea unei recidive.

– Mai poți inventa ceva care să te deprime și mai mult? Pentru Dumnezeu, Alex, știu că e teribil prin ce treci, dar nu te strădui să faci să fie mai rău decît este.

– N-ar trebui să fie mult mai rău. Și nu-mi spune mie cum să privesc lucrurile. Tu ai să te întorci acasă, ai să fii cu Annabelle, în timp ce eu rămân aici, singură. Tu ai să te simți bine tot anul, iar când ai să te privești în oglindă n-ai să observi nimic schimbat. În timp ce în viața mea totul s-a dat peste cap. Așa că nu-mi mai spune cum să privesc lucrurile. Tu nu poți înțelege.

N-o văzuse niciodată atât de disperată și nici atât de furioasă.

– Știu, dar mă ai pe mine și o ai pe Annabelle și ești încă frumoasă. Mai ai cariera ta, și tot ce are importanță pentru tine. Sînt de acord, ai pierdut un sîn. Ai fi putut avea un accident. Ai fi putut să rămîi invalidă. Nu poți lăsa să te distrugă asta. Nu poți face așa ceva!

– Ba pot să fac tot ce vreau. Și nu-mi ține mie discursuri.

– În fond, ce vrei de la mine? o întrebă el exasperat. Nu mai știa ce să-i spună.

Nu asta era locul lui, nici situația în care să se implice.

– Vreau să mă agăț de ceva real, vreau puțină căldură. În ultimele două săptămîni, după ce ți-am spus că s-ar putea întîmpla toate astea, nici n-ai vrut să mă ascuți. Nu te-a interesat cum mă simțeam, după cum nu vrei să știi nici acum cît sînt de speriată de tot ce mi se va întîmpla de aici înainte. Spui numai platitudini și-mi servești doar prostii. Pentru Dumnezeu, nici măcar n-ai fost aici cînd mi-au spus ce mi-au făcut. Erai în birou, făcînd afaceri, și acasă, privind blestematul ăla de televizor alături de fiica noastră, așa că slăbește-mă și nu-mi mai spune cum să simt. Nu știi nimic despre asta.

– Cred că nu, spuse el calm, dar uluit de atîta venin.

Era furioasă pe toți, pe toate, pe el.

– Nu știu ce să-ți spun, Al. Aș dori să schimb totul, dar nu pot. Și-mi pare sincer rău că nu am fost aici, lîngă tine.

– Și mie, spuse ea și începu din nou să plîngă. Se simțea atît de singură, de speriată, atît de vulnerabilă și de neajutorată. Ce am să mă fac? Cum am să mai pot lucra, cum voi mai fi o soție pentru tine și o mamă pentru Annabelle?

– Nu trebuie să faci decît ceea ce poți. Restul lasă-le deocamdată. Vrei să telefonez la biroul tău?

– Nu. Am să-i chem eu peste cîteva zile. Doctorul Herman spune că pot începe să lucrez chiar în timpul chimioterapiei. Depinde doar de mine și de cum mă voi simți. Unele persoane pot să lucreze. Poate că am să pot lucra acasă

Nu-și putea imagina cum se va descurca. Șase luni de chimioterapie i se păreau o eternitate.

– E prea devreme să te gîndești la toate astea. Abia ai terminat cu operația. Ia-o mai încet.

– Și ce să fac? Să mă duc la un grup de sprijin?

Doctorul îi vorbise și despre așa ceva, dar nici nu se gîndea. Nu intenționa să stea împreună cu alte nefericite.

– Atunci de ce nu încerci să te relaxezi? îi mai spuse el, văzînd-o agitată. Sora apărură oferindu-se să-i facă o injecție. Sam o sfătui să accepte.

– De ce? îl sfredeli ea cu privirea. Ca să nu mai țip la tine?

Acum semăna cu un copil nefericit și Sam se aplecă și o sărută pe frunte.

– Chiar așa. Ca să taci puțin și să dormi înainte de a-ți pierde mințile.

Într-o singură dimineață i se întîmplaseră toate lucrurile de care se temuse. Iar acum trebuia să învețe să trăiască cu ele.

În fața ei se deschidea un drum greu, înțelegea perfect de bine ce o aștepta, spre deosebire de Sam, care era incapabil să accepte.

– Te iubesc, Alex, îi spuse el cu blîndețe, după ce sora îi făcu injecția, dar Alex nu-i răspunse. Nu adormise încă, dar

amărăciunea n-o lăsa să-i spună că îl iubește și ea. Cinci minute mai târziu adormi, fără să-i mai vorbească, ținându-i doar mâna, iar el rămase acolo și plânse privind-o. Părea atât de obosită și de nefericită cu bietul ei trup rănit acoperit de bandaje.

Ieși în tăcere din cameră, și îi făcu semn surorii că pleacă. În drum spre ascensor își aminti ce-i spusese Alex: el putea pleca de acolo, se putea duce acasă. Totul i se întâmplase ei, nu lui. Trebuia să recunoască că Alex avea dreptate. Era încă întreg, nu-l pîndea nici un pericol. Nu avea de ce să se teamă, în afară de faptul că o putea pierde, ceea ce era înspăimîntător, insuportabil. Se privi în oglinda unui magazin și-și văzu chipul. Nimic nu se schimbase, exceptînd faptul că în acea după-amiază pierduse o parte din ființa lui, partea legată iremediabil de Alex.. Ea îl părăsea puțin cîte puțin, tot așa cum îl părăsiseră părinții și nu voia s-o lase să-l tragă după ea. N-avea nici un drept să-i facă una ca asta, să aștepte să moară o dată cu ea. Pasul îi deveni vioi și alergă spre casă de parcă ar fi fost urmărit de demoni

Capitolul

7

Adoua zi dimineață când deschise ochii, Alex văzu lângă patul ei o femeie care ședea pe un scaun, în timp ce sora îi schimba perfuzia. Nu avea dureri, dar pe inima ei apăsa o greutate imensă. Își aminti tot ce se întâmplase în ziua precedentă.

Femeia îi zîmbi, Alex observă că poartă o rochie înflorată, că are părul cărunt, dar n-o cunoștea, o vedea pentru prima oară.

– Bună, sînt Alice Ayres. Mi-am zis că ar fi bine să vin să văd cum te simți. Avea un zîmbet blînd și ochi albaștri, vioi, părea suficient de bătrînă ca să-i fie mamă. Alex încercă să se ridice, dar nu reuși; sora îi ridică partea de sus a patului ca să poată vorbi cu vizitatoarea ei.

– Sînteți o soră?

– Nu, doar o prietenă. Sînt voluntară. Știu prin ce ați trecut, doamnă Parker, sau îmi permiteți să vă spun Alexandra?

– Alex.

Alex se întreba ce căuta străina aceea la ea în cameră. I se aduse micul dejun. Alex îi spuse infirmierei că nu vrea decât o ceașcă de cafea.

– Eu n-aș face asta dacă aș fi în locul dumitale, spuse doamna Ayres când Alex respinse tava. Trebuie să te hrănești, să-ți recapeți forțele. Semăna cu Zîna cea Bună din *Cenușăreasa*. Ce-ai zice de niște fulgi de ovăz?

– Detest cerealele, îi răspunse Alex pe un ton agresiv. Cine ești dumneata și ce cauți aici?

– Sînt aici pentru că am suferit aceeași operație ca și dumneata. Știu cum este și cum te simți, știu mai bine decât toți ceilalți și, cu siguranță, mai bine decât soțul dumitale. Știu cît de furioasă, de speriată și de șocată ești, și cît de mult te chinuie gîndul cum vei arăta. Eu mi-am făcut operația reparatorie, îi mărturisi ea întinzîndu-i ceașca cu cafea. Vrei să vezi? Arată destul de bine, aș putea spune chiar foarte bine. Nu cred că multe persoane și-ar da seama că sînul mi-a fost scos. Vrei să-ți arăt?

Lui Alex propunerea i se păru dezgustătoare.

– Nu, mulțumesc, prefer să nu văd.

Doctorul Herman îi explicase că i se putea implanta un sîn și sfîrcul rămas putea fi „împărțit“ cu celălalt sîn, sau i se putea tatua unul pe proteză. Toată chestia asta i se păruse oribilă și nu dorea să vorbească despre ea. Oncum, tot o epavă era, deci va lăsa lucrurile așa cum erau.

– De ce ai venit să mă vezi? Cine ți-a cerut s-o faci?

– Chirurgul tău te-a pus pe lista de vizite pentru grupul nostru de sprijin. În cele din urmă ai putea să te alături grupului. Îți poate fi de mare ajutor.

– Nu cred. Alex o pironi cu privirea, dorind s-o vadă plecînd, dar neîndrăznind să i-o spună. Aș prefera să nu discut lucrurile astea cu străinii.

– Te înțeleg. Alice Ayres se ridică și-i zîmbi cu blîndețe. Este un moment greu. Sînt sigură că te sperie chimioterapia. Putem să-ți dăm sfaturi, dar și doctorul tău o poate face. Avem și un grup de bărbați, dacă soțul tău ar fi interesat.

Puse o broșură pe noptieră, dar Alex nu-i dădu nici o importanță.

– Nu cred că soțul meu este interesat. Să participe Sam la discuții cu soți ai femeilor care și-au pierdut sîni din cauza cancerului? Era imposibil. Oricum, îți mulțumesc.

– Ai grijă, Alex, am să mă gîndesc la tine, îi spuse ea cu blîndețe, înainte de a părăsi camera.

Femeia le spuse surorilor că Alexandra Parker se arătase furioasă și deprimată, așa cum era de așteptat. Intenționa să o viziteze regulat. Alice hotărî să-i trimită o persoană mai tînără. O femeie de vîrsta lui Alex putea fi mai eficientă. Cea mai tînără membră a grupului lor de sprijin avea douăzeci și cinci de ani, dar era foarte ocupată. Vor găsi una de vîrsta lui Alex.

– Ce a mai fost și asta? se repezi Alex la sora de serviciu.

– Așa procedează de obicei. Sînt persoane foarte generoase și ajută multe femei, îi explică sora în timp ce Alex arunca broșura la coșul de gunoi. Ce-ai zice de o baie cu buretele ud?

Alex o străpunse cu privirea, dar n-avea de ales și trebuia să se supună regulilor din spital. Au „îmbăiat-o“, și ea s-a spălat pe dinți. Rămase pe gînduri cu ochii pe fereastră pînă cînd apăru infirmiera cu prînzul. Din nou o hrană moale și fără gust, de care nu se atinse. Apoi veni chirurgul. Se uită la bandaj și la dren. Lui Alex îi era frică să se privească și stătu cu privirea fixată în tavan cît timp îi schimba pansamentul. Apoi, o sună Sam. Se afla la birou, voia să vină mai tîrziu în cursul după-amiezei, ca s-o lase să se odihnească. Annabelle se simțea bine. De-abia aștepta să o vadă, îi spuse, dar Alex nu-l crezu. Dacă ar fi fost atît de dornic să o vadă ar fi venit

dimineața sau în timpul prânzului. Sam se justifică. trebuia să se ducă la *Four Seasons* (Cele patru anotimpuri) cu unul din clienții lui mai vechi. Voia să-i prezinte pe Simon și pe asistenta acestuia unor clienți. Dar în drum spre casă va trece s-o vadă.

Lui Alex îi veni să-i trîntească telefonul în nas, dar se abținu. O sună pe Annabelle, cu care „conversă” îndelung despre grădiniță și despre „călătoria” ei. Alex îi promise că va reveni acasă în week-end. Apoi, i se făcu o injecție împotriva durerilor, deși, trebuia să admită, nu erau prea mari. Îi convenea starea de somnolență pe care i-o provoca, pentru că nu se mai gîndea la ce o aștepta și la absența soțului ei. Când se trezi, telefonă la birou. Matt Billings și Brock nu erau acolo, dar Elizabeth Hascomb îi spuse că totul se află sub control. Nu fusese nici o urgență de cînd plecase ea; toți îi simțeau lipsa și o așteptau.

– Te simți bine? o întrebă Elizabeth îngrijorată. Vocea lui Alex era puternică și dădea impresia că se simțea cu mult mai bine decît dimineața.

– Perfect și am să mă întorc curînd.

– Te așteptăm.

În aceeași după-amiază, doctorul Herman i-a dat voie să mănînce normal și a anunțat-o că a doua zi putea pleca, deoarece incizia se vindeca foarte frumos. Bineînțeles, dacă nu se simțea destul de puternică, nu era obligată să plece.

– Aș prefera să mai rămîn, îi răspunse ea calm.

Răspunsul ei în surprinse. Era convins că-și dorea să plece.

– Credeam că de-abia aștepti să ne părăsești, îi zîmbi el conștient de trauma pe care o suferise.

– Am acasă o fetiță de trei ani și doresc să fiu într-o formă mai bună, ca să nu trebuiască să-i dau prea multe explicații.

– După mine, asta se va întîmpla pînă la sfîrșitul săptămîinii. Vei scăpa și de dren. Rămîne doar pansamentul. A fost o operație mare, dar nu cred că vei mai avea dureri. Cu medica-

mente, putem rezolva și asta. Trebuie, însă, să-ți recapeți forțele. În trei sau patru săptămâni, în funcție de restul analizelor, vom putea începe tratamentul.

„Tratamentul“. Un cuvânt atât de blînd pentru chimioterapie. Doar gîndindu-se la ea simțea cum i se strînge inima.

– Cînd îmi voi putea începe munca?

– Aș mai amîna cu încă o săptămînă, ca să scăpăm și de pansament și să te fortifici. Abia după ce începi chimioterapia, o să-ți dai seama dacă poți munci. Dacă vom doza corect tratamentul, o să fii în stare să lucrezi, dar cu moderație.

Cînd a muncit ultima oară cu moderație? Poate în ziua în care a născut-o pe Annabelle, dar niciodată înainte sau după aceea. Bine cel puțin că nu-i interzicea lucrul. Îi lăsa libertatea să încerce.

După plecarea doctorului, rămase liniștită în fotoliu privind pe fereastră. Făcuse primii pași pe coridor, dar constatase că era slăbită și amețită și că nu-și putea păstra echilibrul. Pansamentul o stingherea și nu-și putea mișca brațul stîng.

Cînd Sam sosi la ora cinci, cu un buchet mare de trandafiri roșii, o găsi singură. Șovăi o clipă în pragul ușii, neștiind ce să spună. Ședea în fotoliul acela și avea o expresie disperată. Lui Sam îi veni în minte imaginea mamei sale, muribunde, și îi venea să fugă, să scape de un nou coșmar.

– Bună, cum te mai simți? o întrebă el străduindu-se să-și păstreze calmul.

Alex ridică din umeri, dar nu-i răspunse.

Cum s-ar fi simțit el? După o scurtă pauză, îi răspunse:

– Sînt bine. Simțea o durere ușoară în piept, drenul o incomoda, dar era normal să fie așa. Îți mulțumesc pentru flori. Încercă să pară entuziasmată, dar nu reuși. Doctorul Herman mi-a spus că mă pot întoarce la lucru peste două săptămîni

În sfârșit, ceva ce-i permise lui Sam să zîmbească și să se relaxeze.

– Asta ar trebui să te bucure. Acasă cînd vii?

– Poate vineri. Nu părea prea încîntată. Adevărul era că își făcea griji. Se întreba ce-i va spune lui Annabelle despre pansament. Vrei s-o rogi pe Carmen să stea la noi în timpul week-end-ului? Știu că trebuia să-i dăm o zi liberă, dar nu cred că mă pot descurca fără ea.

– Sigur. Eu mă pot ocupa de Annabelle. Nu-i nici o problemă.

Alex încuviință din cap, îi era tare dor de copil. Îl privi pe Sam și se întrebă cum va decurge viața lor. Cheltuiseră atîta timp și energie încercînd să mai facă un copil. Cum va fi fără un sîn? Cum o va privi Sam? Cum va arăta? Doctorul Herman îi adusese fotografiile făcute după operație ca s-o pregătească, dar reușise să o sperie. Se vedea doar o suprafață, plată, fără nici un sfîrc, cu o cicatrice diagonală pe locul unde fusese sînul. Nu-și putea imagina cum va reacționa Sam cînd o va vedea, după ce-i vor scoate pansamentul. Doctorul Herman îi spusese că după ce îi va scoate drenul, va putea face duș. Firele se vor dizolva mai greu. Va rămîne cu pieptul acela plat, cu cicatricea, pe care-l văzuse în fotografiile.

– Ce-ai zice să ne facem un program pentru week-end? îi propuse Sam cu nonșalanță. Alex rămase cu ochii la el. Se purta ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic. Hai să invităm niște prieteni la cină sau să mergem la un film dacă tot o avem pe Carmen!

Alex continua să-l privească. Cum putea fi așa?

– Nu vreau să văd pe nimeni. Ce le-aș putea spune? Știți, tocmai mi-am pierdut un sîn și ne-am gîndit să ieșim în oraș să sărbătorim evenimentul înainte de a începe chimioterapia? Pentru Dumnezeu, Sam, fii mai sensibil, nu mi-e deloc ușor.

– Știu, dar nu trebuie să zaci și să te autocompătimesti. Trebuie să înțelegi că viața merge înainte cu sau fără sîn. Oricum, nu-i aveai tu prea mari, așa că de ce îi dai atîta importanță? Încercă el să glumească.

Pentru ea însă avea Pierduse o parte din propria ei imagine și din încredea în sine, și viața îi era în joc.

– Ce ai să simți tu acum pentru mine? îl întrebă ea, privindu-l în ochi.

Voia să afle. Înainte de operație nu o încurajase niciodată. Sam credea că simpla lui prezență acolo era un răspuns. Pe Alex însă n-o convingea. Sam se mulțumea să treacă pe la ea o dată pe zi, o oră, între birou și casă. În rest își ducea viața lui de bărbat ocupat. Îi era ușor.

– Ce vrei să spui? Întrebarea îl enervase.

– Te întreb dacă n-o să te dezguste felul în care voi arăta.

Nici măcar ea nu știa cum arată, dar aștepta cu disperare să fie încurajată.

– De unde vrei să știu ce am să simt? Nu cred că e cine știe ce deosebire. Hai să discutăm despre asta cînd va veni vremea.

– Cînd va veni vremea? Săptămîna viitoare? Mîine? Acum? Ochii îi înotau din nou în lacrimi. Nu-i răspunsese ce voia să audă, ceea ce trebuia să audă, iar Sam părea ușor panicat de întrebarea ei. Vrei să ți-l arăt, sau preferi să vezi întîi o fotografie, ca să fii prevenit? Doctorul Herman are niște poze grozave, foarte clare, seamănă cu o bucată de carne fără sfîrc.

Sam păli și se înfurie.

– Poți să-mi spui de ce faci asta? Vrei să mă sperii sau să mă scîrbești înainte de a reîncepe? Ce urmărești, Al? Ești furioasă pe mine sau sătulă de viață? Poate că ar fi mai bine să te gîndești să-ți reconstruiești atitudinea înainte de a te ocupa să-ți pui un alt sîn.

– Cine a spus că încerc să-mi pun alt sîn? protestă ea, surprinsă.

– Doctorul Herman. Mi-a explicat că, peste cîteva luni, poți face o operație reparatorie. Mi se pare o soluție excelentă.

– Iar tu ai dori să stai ascunsă pînă atunci? Răutatea din ea îl făcuse pe Sam să-și ridice, furios și deznădăjduit, brațele.

– Ești cu adevărat rea. Regret că ți-ai pierdut un sîn, că ai fost „desfigurată“ Nu știu ce am să simt cînd am să-l văd E bine? Am să-ți spun. E în ordine?

– Așa să faci.

Sam nu găsisese nici acum cuvintele potrivite. Nu avea nici o garanție că pentru el ea rămîne la fel de frumoasă. El nu dorea decît ca viața să continue așa cum fusese înainte și să pretindă că nu se întîmplase nimic. O masă în oraș și un film cu prietenii, asta își dorea Refuza să accepte disperarea ei Dar nici ea nu făcea nici un efort pentru a-și depăși starea depresivă.

– Mai bine încearcă să-ți recapeți forțele și să vii acasă. Acolo te vei simți mult mai bine. Vei fi cu Annabelle și, peste un timp, te vei putea întoarce la lucru și viața ta va reveni la normal.

– Cît de normală crezi că va fi în timpul chimioterapiei?

– Atît cît ai să vrei, îi răspunse el fără menajamente, dar fără să știe cu adevărat ce o mai aștepta. Nu trebuie să exagerezi, și nici să ne pedepsești pe noi. Ce-ar crede Annabelle dacă te-ar vedea furioasă, așa cum ești acum? E cazul să te resemnezi și să accepți ce ți s-a întîmplat. N-a trecut decît o zi. Nu sînt sigur că știu cum să te ajut.

– Așa se pare. Ești mult prea ocupat cu viața ta și toate astea te deranjează. În clipă asta, îți stă capul numai la Simon și la clienții lui.

– Ce vrei, am o viață profesională plină, ca și tine, de altfel. Dacă asta mi s-ar fi întîmplat mie, nici tu n-ai fi stat

acasă, nu ți-ai fi amînat procesele și întîlnirile cu clienții. Încearcă să privești situația cu realism. Lumea nu stă pe loc din cauză că ție ți s-a întîmplat ceva.

– E încurajator, n-am ce zice.

– Iartă-mă, spuse el nefericit. Văd că vorbele mele nu fac decît să te enerveze.

– Ai fi putut spune că pentru tine nu are nici o importanță, că mă iubești oricum. Dacă nu e așa, înseamnă că spui numai ce te interesează pe tine.

– De unde vrei să știu ce voi simți? Poate că după asta n-ai să mai vrei să faci tu dragoste cu mine.

Sam încerca să fie cinstit cu ea, dar Alex nu era pregătită să accepte adevărul și realitatea. Doctorul, sau orice terapeut, i-ar fi putut spune, dar ea nu dorea să-i asculte.

– Nu știu. Te-aș fi iubit, indiferent ce ți s-ar fi întîmplat, chiar dacă ai fi fost desfigurat sau dacă ți-ai fi pierdut organele genitale, sau părul, sau ar fi trebuit să-ți petreci restul zilelor într-un cărucior.

– Foarte nobil din partea ta, dar e o prostie, spuse el cu răceală. Cum poți să știi ce ai simți dacă mi s-ar întîmpla așa ceva? Nu poți ști nimic dinainte, nu poți ști pînă nu trăiești momentul. E foarte ușor să pretinzi că nu te va afecta, dar s-ar putea să nu fie așa. Poate că n-ai fi capabilă, chiar dacă n-ai considera corect faptul că simți așa.

– Vrei să spui că ție o să-ți piară cheful?

– Spun doar că nu știu, și consider că mă comport cinstit. Nu te pot asigura că n-o să mă sperie, că n-o să fiu puțin intimidat la început. Drace, este o schimbare serioasă. Va trebui să facem un efort și să nu ne lăsăm dărîmați. Dar nu e cazul să facem o dramă, așa cum procedezi tu. Și, pe urmă, în viață sînt lucruri mai importante decît sîni, sexul și trupurile. Noi sîntem și prieteni, nu numai amanți.

– Dar nu vreau să fim doar prieteni, protestă ea începînd din nou să plîngă, în timp ce Sam abia își mai putea ascunde exasperarea.

– Nici eu nu vreau, așa că mai lasă lucrurile să se așeze, Al. Așteaptă să ne obișnuim cu situația, să vedem cum evoluează lucrurile.

De ce n-o putea minți? De ce nu-i putea spune că o iubea oricum? N-ar fi fost el dacă ar fi făcut-o. Întotdeauna a apreciat la el cinstea și integritatea, chiar atunci cînd o rănea. Iar acum o rănea îngrozitor.

– Nu reușesc să înțeleg cum toată personalitatea ta se rezumă la un sîn și nici măcar la unul mare. Știi, nu ai fost și nu ești un manechin care pozează fără sutien. Ce e așa de grav? Ești avocat. Nu ai nevoie de țiti. Ai pierdut un sîn, nu creierul, așa că nu găsesc justificată disperarea ta.

Alex era disperată de teama de a nu-și pierde și viața, și o parte din personalitatea ei și, poate, viața sexuală.

– E adevărat că am pierdut doar un sîn, și, chiar dacă era mic, tot nu pot accepta ideea că sînt desfigurată pe viață... s-ar putea să-mi cadă și părul... să devin incapabilă de a mai avea copii... Totul s-a schimbat. Chiar tu ai spus că nu știi ce vei simți pentru mine din punct de vedere fizic. Toate astea mă înnebunesc, Sam.

– Poate că eu nu înțeleg. Dacă aș descoperi săptămîna viitoare că am devenit steril, mi-ar părea rău, dar aș fi fericit că am reușit s-o am pe Annabelle și m-aș resemna. Nu mai face o dramă din toate. Identitatea ta depinde de creierul tău, de viața ta, de cariera ta și de tot ce ești, ce faci, ce reprezinți, nu de un sîn sau de doi. Cui îi pasă?

– Poate că ție, recunosc eu ea.

– Da. S-ar putea și ce-i cu asta? Învață-te să trăiești cu ideea asta și, poate, mă voi simți și eu mai bine. Dar să știi că

n-am să jelesc și să-mi frîng mîinile alături de tine. Asta ne-ar duce pe amîndoi în pragul nebuniei.

– Și atunci, care e mesajul tău? .

– Să renunți la autocompătămire și să încerci să nu te mai gîndești. Exista un grăunte de adevăr în ce-i spunea, dar îi mai dezvăluia și o altă părticică din el, cea care era indiferentă la simțămintele ei. Nu vreau să mă gîndesc tot timpul că ai cancer. Nu pot s-o fac. Cel puțin era cinstit. .

– Ce vrei să spui prin „tot timpul“? Cînd îl priveai, în ochii ei Sam citi cît era de șocată. Toate astea s-au întîmplat ieri și în două zile te-am văzut numai de două ori, și de fiecare dată mai puțin de o oră. Nu s-ar putea spune că am fost împreună în toată povestea asta.

– Nu cred că „împreună“ vom face ceva. „Tu“ va trebui să faci față problemei și să o rezolvi.

– Îți mulțumesc pentru ajutor.

– Eu nu te pot ajuta, Alex. Va trebui să te ajuți singură.

– N-am să uit asta.

– Regret că ești atît de furioasă. Tonul lui calm o înfurie și mai tare

– Și eu regret.

Rămaseră tăcuți cîteva minute, apoi Sam se ridică și o privi stînjedit.

– Cred că ar trebui să mă duc acasă, la Annabelle. S-a făcut tîrziu și i-am promis că vom cina împreună.

Alex avu sentimentul că îl scăpa din mîină și o cuprinse panica. Nu-i spusese nimic cu care să-i cîștige simpatia, dar nici el nu găsisese cuvintele potrivite. Era furioasă că nu stătea mai mult cu ea. Nu fusese acolo nici cînd s-a trezit din ane-tezie, nici cînd i se comunicase că a rămas fără șîn și că avea cancer. Chiar și azi ieșise cu Simon și cu clienții lui la un restaurant de lux, încheiase afaceri și făcuse pe importantul. Nu înțelegea nimic din ceea ce simțea ea, cît era de zdrunci-

nată, de speriată, de nesigură de dragostea lui. Se întreba cu disperare dacă o va mai iubi. Nu primise nici o asigurare de la el, nimic care s-o convingă că va continua să o iubească în ciuda celor întâmplate. De fapt, își rezervase părerea pentru a-i spune cum îl va afecta numai după ce va vedea cum arăta. Era încă furioasă, căci la plecare, o sărutase pe frunte și nu pe gură, ca și cum i se făcuse brusc teamă să o mai atingă.

În noaptea aceea plânse din nou. A doua zi nu-și făcu nici plimbarea pe coridor, nu-i telefonă lui Annabelle și nici lui Sam. Dorea să fie lăsată în pace. Sta pe fotoliu cu spatele la ușă plângând. Auzi cum cineva intră în cameră. Crezu că era sora de serviciu și nu se întoarse.

Simți o mână pe umăr și pentru un moment speră să fie a lui Sam, dar, când ridică privirea, o văzu pe Elizabeth Hascomb.

– Ai venit să mă vezi? o întreabă Alex, surprinsă.

– Da, îi răspunse ea, dar pînă seara trecută nu am știut că despre tine e vorba. Lucrez pentru grupul de sprijin pentru femeile operate la sîn de două ori pe săptămînă. Te-am văzut pe lista de vizite cînd am ajuns aici. Pe fișă scria A. Parker... Nu-mi venea să cred. Am cerut să fiu repartizată la tine ca să mă conving că nu mă înșel. Sper să nu te superi, Alex, spuse ea cu blîndețe, îmbrățișînd-o. Alex izbucni în plîns. Oh, Alex... îmi pare așa de rău...

Pentru un timp, Alex fu incapabilă să vorbească și se abandonă în brațele lui Liz. Nu mai rezista, se adunaseră prea multe temeri, prea multe dezamăgiri.

– Știu... știu cum e... nu te reține... eliberează-te, plîngi... ai să te simți mai bine.

– N-am să mă mai simt niciodată bine, abia articulă Alex, privind-o printre lacrimi.

Liz îi zîmbi.

– Ba da, ai să vezi. Acum nu crezi, dar ai să te simți mai bine. Toate am trecut prin asta.

– Și tu? o întrebă Alex surprinsă. Nu știuse nimic despre Liz.

– Mie mi s-au extirpat amândoi sânii, îi explică ea. Cu mulți ani în urmă. Port o proteză. Acum se fac niște reconstruiri extraordinare. La vârsta ta ar trebui să te gîndești la asta, spuse ea cu blîndețe.

Părea atît de înțeleaptă și de iubitoare, încît Alex se simți ușurată că venise să o vadă.

– Trebuie să fac întîi chimioterapie, spuse Alex plîngînd în hohote. Liz stătea lîngă ea, ținînd-o de mîină, mulțumită că o găsisese. Nu se gîndise o clipă că Alex era bolnavă, deși existaseră unele indicii.

– Și eu am făcut. Și terapie cu hormoni. Le-am făcut pe toate, dar asta s-a întîmplat acum șaptesprezece ani și, după cum vezi, mă simt perfect. Și tu ai să te simți la fel, dacă vei face tot ce ți se spune. Ai avut parte de un doctor excelent. O cercetă cu privirea și constată că Alex arăta destul de rău. Spune-mi, cum a reacționat Sam?

– Întîi n-a vrut să accepte ideea. Îmi spunea întruna că nu vor găsi nimic. Acum, disperarea mea îl plictisește. Spune că exagerez, că a pierde un sân „nu e cine știe ce“. În același timp, recunoaște că l-ar putea deranja și că nu știe ce va simți în viitor, că îmi va spune după ce vede operația.

– Este îngrozit, Alex. Și pe el îl sperie. Îmi dau seama că asta nu te consolează, dar trebuie să știi că sînt bărbați care, pur și simplu, nu pot face față ideii că soția lor are cancer.

– Mama lui a murit de cancer cînd el era mic și își aduce aminte de ea. Dacă nu este asta, atunci e un ticălos.

– Poate puțin din amîndouă. Acum tu trebuie să te concentrezi asupra *ta*. Nu te mai gîndi la el. Sam își poate purta singur de grijă. Tu trebuie să devii cît mai puternică posibil și să rămîi așa. Numai tu poți lupta cu boala. Ai tot timpul, mai tîrziu, să te ocupi de celelalte.

– Ce o să se întâmple dacă va fi dezgustat de mine, dacă trupul meu îl va speria?

Asta o înspăimînta cel mai mult. Liz însă o privea calmă. Toată simpatia ei se îndrepta către Alex, nu către Sam. Știa ce simte. Trecuse și ea prin asta și nu-i fusese ușor. La început, soțul ei suportase greu, dar depășise momentul și devenise un adevărat sprijin pentru ea. Liz știa mai bine ca oricine că Alex trebuia să supraviețuiască, cu sau fără Sam.

– Va fi nevoie să se maturizeze și el, nu-i așa? E băiat mare și trebuie să-și dea seama. Știe de ce ai tu nevoie acum și, dacă el nu-ți poate oferi aceasta, va trebui să apelezi la prieteni, la familie sau... la grupul de sprijin. Noi sîntem aici pentru tine. Eu voi fi lângă tine în permanență.

Alex începu din nou să plîngă, iar Liz o consolă cu gesturi materne. Apoi o învătă cîteva exerciții, îi spuse la ce să se gîndească, însă nu-i lăsă nici o broșură. O cunoștea pe Alex și știa că nu va avea răbdare să citească niște broșuri care-i dădeau doar informații superficiale. Ea pătrundea în miezul lucrurilor și, miezul lucrurilor însemna acum supraviețuirea.

– Cînd ai să pleci acasă?

– Probabil vineri.

– Perfect. Întreamează-te, dormi cît poți de mult, ia medicamente dacă ai dureri. Mănîncă regulat și caută să fii cît mai în formă, înainte de a începe chimioterapia. Vei avea nevoie de întreaga ta energie în timpul tratamentului, o sfătui Liz.

– Voi reveni la birou peste două săptămîni, spuse Alex, de parcă ar fi vrut să afle părerea lui Liz. Se simțea mai bine știind că poate să vorbească cu cineva care trecuse prin ce trecea ea și care supraviețuise.

– O mulțime de femei se întorc la slujbă chiar în timpul chimioterapiei. Vei decide singură, în funcție de cum te vei simți, cînd să te odihnești, cînd să stai acasă, cînd să lucrezi. E ca și cum ai purta un război pe care trebuie neapărat să-l

cîştigi. Niciodată să nu uiți asta. Și să mai știi că, indiferent cît de rău te vei simți, chimioterapia te va ajuta să-l cîştigi.

– Tare aș vrea să te cred.

– Nu asculta toate poveștile de groază, concentrează-te asupra țelului: să cîştigi lupta cu boala. Nu-l lăsa nici pe Sam să te abată de la țelul tău. Dacă nu te poate ajuta, uită-l pentru moment.

Alex izbucni în rîs auzind-o pe Liz cu cîtă vehemență pleda.

– M-ai făcut să mă simt mai bine.

O privi apoi pe secretara ei cu oarecare sfială, surprinsă să afle despre ea lucruri pe care nu le bănuise niciodată. Incredible, cît de multe lucruri existau, lucruri atît de importante pentru o serie de oameni cunoscuți, de care ea habar n-avea. De fapt nici despre ea nu știuse nimeni că se dusesese pentru o biopsie și, eventual, pentru o operație, cît lipsise de la birou.

– Cred că am fost foarte nepoliticoasă în dimineața asta cu o persoană din grupul vostru, Alice și nu mai știu cum, se scuză Alex, dar Liz îi zîmbi.

– Ayres. E obișnuită cu astfel de reacții. Poate că într-o bună zi ai să faci și tu așa ceva. Înseamnă foarte mult pentru mulți oameni.

– Îți mulțumesc, Liz, rosti Alex din tot sufletul.

– Pot să vin mîine să mai stăm de vorbă? Poate în timpul dejunului?

– Aș fi încîntată, dar; te rog, nu discuta nimic la birou. Nu vreau să se afle. Deși, pînă la urmă, va trebui să-i spun lui Matthew, probabil cînd voi începe chimioterapia.

– Tu hotărăști. Eu nu le voi spune nimic.

Se îmbrățișară din nou și Liz plecă. Alex se simțea mai bine și mult mai puțin furioasă. Se întinse pe pat și se gîndi la toate cele întîmplate. Se hotărî să-i telefoneze lui Sam și să-i spună că îl iubește.

Formă numărul și așteptă destul de mult pînă Carmen ridică receptorul. Era ora zece și femeia părea să se fi trezit din somn.

– Iartă-mă, Carmen. Voiam să vorbesc cu domnul Parker. Carmen ezită un moment, înainte de a-i răspunde:

– Îmi pare rău, doamnă Parker, dar nu este aici. Cum vă simțiți?

– Foarte bine, spuse ea, dar tonul îi trăda dezamăgirea. S-a dus la cinema?

– Nu știu. A plecat după ce Annabelle a luat cina. N-a mîncat cu ea, așa că îmi închipui că cinează în oraș. Nu mi-a spus nimic și cred că a uitat să-mi lase numărul de telefon de unde se află. Alex îi lăsa întotdeauna numărul de telefon la care puteau fi găsiți. Acum se întreba unde putea fi Sam. Probabil că plecase supărat după conversația lor și se dusesse undeva, să mănînce ceva și să ia puțin aer. Obişnuia să procedeze așa cînd ceva îl preocupa. Îi plăcea să-și rezolve problemele singur.

– Bine, spune-i că am telefonat. Ezită puțin. Și mai spune-i că-l iubesc. Iar pe Annabelle sărut-o din partea mea mîine dimineață.

– Așa voi face. Noapte bună și... Dumnezeu să vă aibă în pază.

– Și pe tine, Carmen... Îți mulțumesc.

Alex nu mai era sigură dacă Domnul o avusese sau nu în pază Lui în ultimul timp, dar trăia și, peste trei zile, va fi acasă, alături de fiica ei. Peste trei săptămîni va începe adevărata bătălie. După ce vorbise cu Liz era hotărîtă s-o cîştige.

Alex adormi tîrziu, căci se gîndi la Liz, la Sam, la Annabelle și la toate lucrurile bune din viață pentru care trebuia să cîştige bătălia.

Capitolul

8

Sam se pregătea să se așeze la masă cu Annabelle când auzi telefonul sunînd: era Simon. Aranjase o întîlnire la un restaurant cu niște clienți din Londra. Ce-ar fi să vină și Sam? Sam îi răspunse că tocmai se așeza la masă cu fiica lui.

– Nu-i nimic, renunță. Sînt niște tipi grozavi, Sam, o să-ți placă. Și am impresia că sînt importanți, reprezintă cele mai mari fabrici de textile din Marea Britanie. Vor să facă niște investiții de partea asta a Oceanului. Sînt oameni de calitate și vreau să-i cunoști și tu. E și Daphne cu mine.

Ar fi trebuit să se simtă tentat? Sam ezită o clipă. După discuțiile cu Alex, care duraseră mai bine de o oră, se simțea stors. În același timp era deprimat și perspectiva de a rămîne singur acasă după ce o culca pe Annabelle nu-i surîdea.

– N-ar trebui.

– E o prostie, insistă Simon. Soția ta e plecată din oraș. Sărut-o dulce pe puștoaică și vino cu noi! Ne întîlnim la Le Cirque. După aceea, vom merge să dansăm. Daphne a descoperit o chestie nostimă în centru. Îi știi pe englezi, dacă nu

se distrează puțin când sînt departe de casă, se simt frustrați. Sînt mai dornici decît italienii, viața e tare plicticoasă în Anglia. Hai vino, omule. Te așteptăm la ora opt. De acord?

– De acord. Am să fiu acolo. S-ar putea să întîrzi cinci minute, dar voi ajunge.

– Voia să o culce el pe Annabelle și să-i citească povestea de seară. Se întoarse în bucătărie, stătu cu ea pînă la ora de culcare și, după ce-i citi *Noapte bună, Lună*, stinse lumina și se duse în dormitorul său să-și schimbe cămașa și să se radă. Își aminti de Alex. Fuseseră două zile grele pentru amîndoi. Se întrebă cît de greu le va fi vineri cînd se va întoarce acasă. Făcuse atîta caz de operație, de faptul că își pierduse sînul. Adevărul e că îl speriasse și pe el. Cicatricea... Îi era greu să o vadă. Nu putea fi decît urîță. Ar fi dorit ca ea să nu fi insistat atît. Îi amintea din nou de mama lui care-l întreba tot timpul înainte de a muri dacă o mai iubea.

Își perie părul, își dădu cu after shave și îmbrăcă un costum închis și o cămașă albă. Cînd părăsi apartamentul arăta ca un model de pe coperta unei reviste de modă. Corespundea imaginii omului de afaceri din New York și, cînd își făcu intrarea la Le Cirque, toate capetele se întoarseră după el, așa cum se întîmpla întotdeauna. Jumătate din lumea de acolo îl cunoștea sau citiseră despre el; ceilalți se întrebau cine era, mai ales femeile. Era obișnuit să aibă succes și nu-l impresiona. Uneori Alex îl tachina, acuzîndu-l că-și lăsase fermoarul deschis în speranța că va atrage atenția femeilor. Zîmbi, amintindu-și din nou de soția lui. Imaginea ei era de fiecare dată cea dinainte, nu cea din New York Hospital.

– Îmi pare bine că ai reușit să vii, Sam.

Simon se ridică în picioare, îl salută și-l prezentă celorlalți. Erau patru englezi și trei americance frumoase; primele două erau manechine, iar a treia actriță. Nu lipsea nici Daphne.

Atmosfera, animată și zgomotoasă, îi permise totuși să întrețină o conversație inteligentă cu unul din englezi. În stînga lui se afla Daphne, care discuta cu o americană. În timpul desertului, cînd ceilalți beau și flecăreau, Sam și Daphne reușiră să schimbe cîteva cuvinte.

– Am auzit că soția ta este o foarte bună avocată, spuse ea pe un ton neutru. Sam încuviință în tăcere. I se părea dureros ca cineva să-i vorbească acum de Alex.

– Face parte dintr-o firmă numită Bartlett și Paskin

– Trebuie să fie foarte inteligentă și deosebit de puternică.

– Așa este.

Ceva din tonul lui o avertiză pe Daphne că subiectul nu-i făcea plăcere.

– Ai copii?

– O fetiță, Annabelle, zîmbi el de data aceasta, are trei ani și jumătate și este adorabilă.

– Și eu am un fiu de patru ani, în Anglia, spuse ea.

– Da? Sam păru surprins.

I se părea prea tînără pentru a avea un soț și copii. În plus, comportamentul ei îl făcuse să creadă că nu e căsătorită.

– Nu fi atît de șocat, rîse ea. Sînt divorțată. Nu ți-a spus Simon?

– Nu, nu mi-a spus.

– M-am căsătorit la vîrstă de douăzeci și unu de ani cu o lichea, care a fugit apoi cu altă femeie, și așa am divorțat. Familia a fost de părere că ar fi bine să schimb atmosfera timp de un an. Aici cred că-i spuneți terapie, noi o numim o mică vacanță, zîmbi ea.

– Dar fiul tău?

– Este foarte fericit lîngă mama mea, răspunse ea cu indiferență.

– Trebuie să-ți fie tare dor de el

– Da, dar noi nu sîntem atît de sentimentali față de copii. La șapte ani îi expediem la internat și de acolo la Eton. Pînă atunci, cred că-i face bine să stea departe de fustele mamei.

Sam nu se vedea procedînd în același mod. Nu putea trăi departe de Annabelle. Daphne era foarte rece și foarte categorică.

– Te șochează? îl întrebă ea.

– Puțin, zîmbi Sam. Nu prea seamănă cu ideea noastră despre maternitate.

Daphne nu făcea parte din genul mămos și, probabil, își dorea puțină libertate înainte de a îmbătrîni.

• – Ca națiune, sîntem mai puțin sentimentali decît voi. Americanii par teribil de preocupați de ce ar trebui să facă, de ce așteaptă lumea de la ei, de ce *ar trebui* să simtă. Noi, englezii *o facem*, pur și simplu.

– Și puțin cam egoist.

Îi plăcea să discute cu ea, chiar foarte mult, era deșteaptă, sinceră și nu încerca să pară altfel decît era în realitate.

– Este cît se poate de simplu, trebuie să obții ce dorești, cînd dorești, fără să-ți ceri scuze sau să pretinzi că ești altfel decît ești în realitate. Mie-mi place acest mod de a gîndi. Aici lucrurile par mai complicate, toată lumea cere iertare pentru ceea ce face, sau nu face, sau nu simte.

Rîse din nou, cu un rîs aproape senzual și Sam și-o imagina dezbrăcată.

– Ai divorțat vreodată? îl întrebă ea fără menajamente.

– Nu.

– Majoritatea americanilor au cel puțin un divorț la activ, cel puțin așa cred.

– Pe tine te-a traumatizat divorțul?

Devenise o conversație ciudat de intimă pentru doi străini, dar lui îi plăcea. Descoperea că este o fire foarte deschisă, fără rețineri.

– Nu, deloc. A fost o uşurare. Era un ticălos. Nu-mi vine să cred că am rezistat şapte ani! A fost oribil, pot să te asigur de asta

– Cu cine a fugit?

Îi plăcea s-o provoace, îi plăcea să afle cât mai multe despre ea.

– Cu o chelneriţă. Foarte frumuşică, de altfel. A părăsit-o şi pe ea şi acum trăieşte la Paris cu o fată care se dă drept artistă. E complet nebun, dar, din fericire, are grijă de fiul nostru, Andrew, aşa că din punctul ăsta de vedere sînt liniştită.

Părea stăpîna pe situaţie şi Sam observă că englezii o priveau cu interes.

– Ai fost îndrăgostită de el?

– Pentru un timp, cred că da. La douăzeci şi unu de ani este foarte greu să faci diferenţa între dragoste şi o relaţie sexuală reuşită. N-aş putea spune nici acum care a fost realitatea.

Îi zîmbi provocator şi, în timp ce o privea, Sam îşi dori să fi fost destul de tînăr pentru a o avea. Era fantastică. Îşi aminti de Alex şi i se păru că Daphne ghicise la cine se gîndeşte.

– Dar despre tine ce-mi poţi spune? Eşti îndrăgostit de soţia ta? Am auzit că este foarte nostimă.

– Da, o iubesc, spuse el pe un ton categoric, în timp ce Daphne îl urmărea cu atenţie.

– Nu la asta m-am referit. Te-am întrebat dacă *eşti îndrăgostit* de ea. E o diferenţă, insistă ea, ridicînd o sprînceană.

– Chiar crezi? Sîntem căsătoriţi de şaptesprezece ani. O iubesc foarte mult, spuse el vrînd parcă să se convingă, dar nu răspunse întrebării lui Daphne.

– Vrei să-mi spui că nu ştii dacă mai eşti îndrăgostit de ea? Ai fost vreodată? insistă ea, jucîndu-se cu el ca pisica cu şoarecele.

– Sigur că am fost.

Era șocat de întrebare și Simon, observându-i, se amuza. Păreau atît de preocupați de parcă ar fi trebuit să rezolve toate marile probleme ale omenirii.

– Și cînd s-au schimbat lucrurile? Cînd ai încetat s-o mai iubești? îl execută Daphne, fără milă.

Sam o amenință cu degetul.

– N-am spus asta niciodată. Ar fi fost cumplit să spună așa ceva. Mai ales acum. O privi pe Daphne și toate gîndurile i se concentrară asupra ei.

• – Nici eu. Tu ai spus-o. Ai spus că *erai* îndrăgostit de ea, dar ești incapabil să-ți dai seama dacă mai simți la fel, insistă ea privindu-l provocator.

– Uneori, într-o căsnicie, apar momente dificile.

– Și te afli acum într-o astfel de situație? întrebă ea cu o voce catifelată care-l făcu să tresară.

– Poate. E greu de spus.

– Există un motiv special? S-a întîmplat ceva neprevăzut?

– E o poveste lungă, răspunse el întristîndu-se.

– Ai înșelat-o? îl întrebă ea fără menajamente.

Sam izbucni în rîs:

– Ți-a spus vreodată cineva că ești amorală?

Dar și frumoasă... și senzuală .. și că ai o piele de catifea...

– Complet amorală, îi răspunse cu un zîmbet amețitor.

De fapt, mă și mîndresc cu asta.

– Eu cred că n-ar trebui, încercă el, fără succes, să o mustre.

– La vîrsta mea, pot face aproape tot ce vreau. Nu sînt destul de bătrînă ca să răspund de actele mele, dar suficient de mare ca să știu ce fac. Detest fetele tinere. Dar tu? .

Sărea de la un subiect la altul și își arunca părul lung și negru peste umerii goi în timp ce vorbea, ceea ce-i sporea farmecul. Într-un anume fel, semăna foarte mult cu Alex. Era însă mult mai îndrăzneată și mai agresivă. Avea aceeași

mente ascuțită ca un brici și același trup suplu. Spre deosebire de Alex, se comporta provocator cu bărbații, dar Sam trebuia să recunoască că-i plăcea și spera să nu se trădeze. Îl provoca să o tachineze, să joace cu ea un joc pe care nici unul nu-l putea pierde. Dar mai știa că nu avea dreptul să joace acest joc. În ce-o privea, Daphne n-avea nici o rețineră.

– Îți plac bărbații tineri sau cei mai în vîrstă? atacă Sam, evitînd să-i răspundă.

– Mie îmi plac toți bărbații, dar îi prefer pe cei de vîrsta ta, adăugă ea aproape în șoaptă.

– Rușine să-ți fie, o certă, ești prea directă.

– Sînt totdeauna directă, Sam. Detest să-mi pierd timpul.

– Și eu. Dar sînt căsătorit.

– Și asta constituie o problemă?

– Eu cred că da.

– Păcat. Ar fi putut fi amuzant.

– Eu pretind mai mult de la viață, nu să fie doar „amuzantă“. Este un sport periculos, pe care nu l-am mai jucat de mulți ani, un joc potrivit pentru celibatari. Norocoșii!

Zîmbi privind-o drept în ochi și dorindu-și, doar pentru o clipă, să mai fie o dată tînăr și liber.

– Îmi placi, spuse ea cu sinceritate. Aprecia onestitatea lui și-și spuse că soția lui era o femeie norocoasă.

– Și eu te plac, Daphne. Ești formidabilă. Aproape că m-ai făcut să-mi pară rău că sînt căsătorit.

– Vrei să vii cu noi la discotecă?

– Probabil că n-ar trebui. Dar s-ar putea să vin.

Îi zîmbi, gîndindu-se cît de mult i-ar plăcea să danseze cu ea, dar cît de periculos putea fi, mai ales acum, cînd între el și Alex se crease o stare de tensiune.

După ce părăsiră restaurantul, Daphne îl luă de mîină și-l trase în mașină. Nu încercă să se eschiveze. Se îndreptară

către SoHo. Localul, de care nu auzise, era plăcut. Orchestra cânta un blues nostalgic și, în mod inevitabil, se treziră unul în brațele celuilalt. În timp ce dansau îi simți trupul lipindu-se de al lui și făcu un efort să se gândească la Alex.

– Ar trebui să plec, spuse el în cele din urmă. Era târziu și trăia un sentiment de duplicitate. Nu putea face abstracție de faptul că el era căsătorit, iar ea liberă. Oricât de atrăgătoare ar fi fost, el nu avea dreptul să meargă mai departe.

– Ești supărat pe mine? îl întrebă ea cu blîndețe, în timp ce el plătea și se pregătea să o lase în grija lui Simon.

– Sigur că nu. De ce aș fi? Părea surprins de întrebarea ei.

– M-am purtat urît cu tine în seara asta. N-am vrut să te simți stînjedit, se scuză ea.

– Nu-ți face reproșuri. De fapt, m-ai flatat. Sînt cu douăzeci de ani mai bătrîn decît tine și, crede-mă, dacă aș putea, n-aș ezita o clipă. Dar nu pot.

– Acum mă flatezi tu pe mine, spuse ea cu falsă modestie, privindu-l languros.

– Nu, dar mi-ar plăcea să o fac. Spuse apoi ceva ce n-ar fi vrut. Soția mea este foarte bolnavă. Evită s-o privească în timp ce vorbea, încercînd să nu se gândească la tot ce se întîmplase în ultimele două zile. Asta n-ar face decît să complice lucrurile. Nu sînt deloc sigur ce s-ar putea întîmpla.

– *Foarte* bolnavă? Nu vru să pronunțe cuvîntul „cancer“, dar Sam înțelesese la ce se referea.

– *Foarte* bolnavă, confirmă el îndurerat.

– Îmi pare tare rău.

– Și mie. Nu e ușor pentru ea. Și nici pentru mine. Sînt absolut confuz

– N-am vrut să-ți accentuez confuzia, spuse ea apropiindu-se ca să-i poată permite lui Sam o privire în decolteul adînc al rochiei

– Nu ai accentuat-o și nu-i nevoie să te scuzi. În seara asta m-am distrat cum n-am mai făcut-o de ani de zile... și aveam mare nevoie de așa ceva. O privi din nou. Între ei intervenise ceva nou, care-l surprinse, ceva ce semăna a sentimente împărtășite. Nu mai era un joc. Simți că nu dorea să se despartă de ea. Îmi acorzi un ultim dans? Nu asta intenționa să facă. Un moment își reproșă, însă în timp ce dansau, cu obrazul lipit de obrazul ei, tandrețea și dorința de a o avea îl copleși. Mai dansară două dansuri înainte de a reuși să se desprindă. O conduse spre Simon, regretând că trebuie să se despartă.

– Am impresia că v-ați distrat foarte bine, remarcă Simon. Îi observase și era destul de intrigat. Știa că Sam nu e omul aventurilor galante. Poate că doar flirtase, în fond se ducea singur acasă.

– Așa-i că e o ștregăriță? îl întrebă Simon.

– Ai grijă de ea, îi spuse Sam înainte de a-și lua rămas-bun.

În taxiul care-l ducea spre casă căzu pe gânduri. Își dădu seama că nu va uita ușor senzația pe care o trăise ținând-o în brațe. Când intră în apartament, se simți vinovat față de Alex. Mesajul lui Carmen îi accentuă sentimentul de culpă. Și, totuși, ultima imagine înainte de a adormi nu a fost aceea a lui Alex.

Capitolul

9

In dimineața următoare, Sam sună la spital. Sora îl informă că Alex se afla la terapie și va reveni peste o jumătate de oră. Atunci el se afla în drum spre birou, unde îl așteptau un client și zeci de alte treburi. Când își conduse clienții, se întâlnește în hol cu Daphne. Chipul ei se luminează, dar se comportă foarte sobru și oficial, în timp ce schimbă câteva cuvinte, înainte să-l urmeze în biroul lui. Îi spuse că spera să nu se fi făcut de râs, în noaptea precedentă. Atmosfera intimă o făcuse să-și piardă controlul, dar nu se va repeta și se va comporta în limita relațiilor strict profesionale.

– Mă dezamăgești! rîse el. Mă faci să cred că eu sînt cel care s-a făcut de râs.

– Nu, deloc. Vocea ei catifelată îl mîngîia, în ciuda atitudinii formale, oficiale. Nu obișnuiesc să mă țin după bărbații însurați. Dar tu, Sam, ești un bărbat atît de bine, încît ar trebui să fii vopsit în negru sau să-ți acoperi capul cu un sac, înainte de a ieși în lume. Ești cu adevărat periculos.

Îl flata din nou și îl provoca, și lui Sam îi făcu plăcere.

– Probabil că ar fi trebuit să stau acasă, se apără el cam neconvingător. Totuși, m-am simțit atît de bine.

– Și eu.

Își dădură brusc seama că încet, încet, începuseră să flirteze.

– Ce-i de făcut? i-o luă el înainte.

– Știu și eu? Dușuri reci, presupun, deși n-am mai încercat.

– Poate că ar trebui să le facem împreună, spuse Sam, dar imediat regretă. Își dădea seama că nu se mai putea stăpîni cînd se afla lîngă ea. Dorea s-o simtă aproape, să o farmece, să o seducă. Nu se mai întîmplase așa ceva. Va trebui să ne controlăm, spuse el cu fermitate.

– Da, să trăiți! îi aruncă ea zîbind și plecă spre biroul alăturat, în vreme ce Sam rămase pironit, incapabil să-și dezlipească privirile de la silueta ei.

– Ai grijă! îl preveni Larry, vechiul său partener, care tocmai trecea pe lîngă el. E periculoasă... toate englezoaicele sînt, murmură el.

– De ce nu m-a prevenit nimeni? se plînsese Sam prefăcut, în vreme ce se întorcea în birou.

Dornic să scape de obsesie, o sună pe Alex.

– Unde ai fost aseară? Ți-am telefonat.

– Știu. Iartă-mă. Am ieșit cu Simon și cu cîțiva noi clienți de la Londra. M-a sunat după ce am ajuns acasă și m-a convins. Am luat masa la Le Cirque. Se opri brusc, ca să nu creadă că simțea nevoia să se explice. Cum te simți astăzi?

– Bine, răspunse ea, dar în vocea ei se simțea deprimarea. Aseară am văzut-o pe Liz Hascomb. Știi, este voluntară într-unul din grupurile de sprijin de aici.

– Ce drăguț, spuse el simțindu-se tot mai înstrăinat. Alex nu-i vorbea decît de boala ei, de ceea ce avea strînsă legătură cu ea. Crezi că o să le spună celor de la birou?

Știa că Alex dorea ca boala ei să rămînă un secret.

– Nu, nu cred. Liz este foarte discretă. A fost tare surprinsă când m-a văzut. M-a ajutat imens.

– Îmi pare bine.

– Ce face Annabelle?

– Grozav. Nu se mai gîndește decît la Halloween și-și tot probează costumul.

Ochii lui Alex se umplură de lacrimi în timp ce-l asculta.

– Treci pe la mine astăzi? îl întrebă ea cu timiditate. Îi era teamă că nu mai putea conta pe el. Această nuanță din vocea ei îl făcu pe Sam să se simtă jignit.

– Sigur că vin. Mă opresc la tine în drum spre casă.

Alex sperase să vină la dejun, dar nu insistă. El o mai informă că nu va pleca de la birou, deoarece are foarte mult de lucru.

Imaginea lui Daphne nu-i dădea pace. Era un adevărat coșmar. Avea o soție bolnavă, un copil mic și o grămadă de responsabilități, și tot ce putea face era să se gîndească doar la mica și focoasa verișoară a lui Simon. Asta îl făcu să se simtă mizerabil în timpul vizitei la spital. Se simțea vinovat, era nervos și regreta că o cunoscuse pe Daphne. Nu avea nevoie de alte complicații. Din păcate, se simțea tot mai atras de ea, ca de un drog de care nu se putea lipsi.

– Ce s-a întîmplat? Ești încordat.

Alex remarcase imediat că ceva îl preocupa și asta îl irită și mai mult. Părcă i-ar fi agățat cineva de gît o plăcuță pe care scria: „Daphne“.

– Nu fi proastă, o repezi el fără să vrea. Sînt doar îngrijorat din cauza ta. Abia aștept să vii vineri acasă.

– I-ai spus ceva lui Annabelle?

– Sigur că nu.

– Cred că ar fi bine să-i spunem că am avut un mic accident în timpul călătoriei.

– De ce să-i spunem așa ceva?

Din nou o negație. Nu înceta să o surprindă

– Nu uita că port un pansament. Îmi va rămîne o cicatrice, am pierdut un sîn. Nu mă simt bine. Nu pot s-o las să-mi sară în brațe. Cum îți închipui că vom putea evita să-i dăm o explicație? Sam, fata noastră nu e o proastă.

– Nu trebuie să defilezi goală prin fața ei.

– Pentru tot restul vieții mele? Știi doar că ea face baie împreună cu mine, mă privește în timp ce mă îmbrac, nu mi-am ascuns niciodată corpul de ea. Și, afară de asta, peste cîteva săptămîni vor începe grețurile și voi fi obosită, din cauza chimioterapiei. Trebuie să știe asta.

– De ce o ții întruna cu exagerările? De ce transferi asupra Annabellei și a mea problemele tale? De ce nu poți să le suporti în tăcere? Nu pot înțelege.

– Nici eu. Eu nu înțeleg cum poți susține că nu s-a întîmplat nimic. Ne afectează pe toți, nu numai pe mine. Ar trebui cel puțin să înțelegi situația.

– Pentru Dumnezeu, n-are decît trei ani și jumătate. Ce vrei de la ea? Simpatie? Milă? Alex, este anormal ceea ce pretinzi tu.

– Am impresia că tu ești nebun.

– Nu te mai văicări, nu mai transforma totul într-un coșmar. Vorbește cu un terapeut, fă ceva, du-te la un grup, dar nu ne mai încărca pe mine și pe Annabelle cu problemele tale. Nu ne pedepsi pe noi pentru ceea ce ți s-a întîmplat.

Alex îi întoarse spatele și privi pe fereastră.

– Te rog să pleci. Acum! spuse ea cu o voce rece ca gheața.

– Cu plăcere.

Sam ieși vijelios pe ușa rezervei, se duse acasă și seara nu-i mai telefonă. Alex o sună pe Annabelle, îi ură noapte bună, dar nu-l ceru pe Sam la telefon, lucru ce nu trecu neobservat de Carmen.

În seara aceea Sam rămase acasă. Se gândi îndelung la ce îl aștepta. Fără doar și poate, Alex va face caz de toate, de cicatrice, de sînul extirpat, de sănătatea ei și, în cele din urmă, de chimioterapie, iar după aceea, se va văita de părul ei, sau de lipsa acestuia, de cît de bolnavă este. Vor urma luni și ani de așteptare a rezultatelor testelor și analizelor, dominate de teama de recidivă. Pur și simplu nu mai putea suporta. Prea semăna totul cu boala mamei sale. Nu intenționa să-și petreacă restul zilelor ascultînd rapoarte cotidiene despre cancerul ei. I se păru dintr-o dată că încearcă să-l înghită de viu, să-i distrugă viața. Femeia pe care o cunoscuse și o iubise nu mai exista. În locul ei apăruse o alta, furioasă, speriată și deprimată.

Joi au mai discutat despre Annabelle și au ajuns la concluzia că e mai bine să nu mai vină să o vadă. Singura care venea era Liz Hascomb. Nu lipsea niciodată. Vineri, Sam veni s-o ia acasă. N-o văzuse de două zile și i se păru foarte slăbită. Îmbrăcase o rochie tricotată pe care i-o adusese el de acasă. Tricotul se mula peste pansament, dar îl și ascundea. Deasupra își pusese un pardesiu albastru. Nu se fardase. Înaltă, subțire, cu părul roșcat ce-i cădea în bucle pe umeri, arăta mult mai bine decît se așteptase el, dar părea foarte speriată. Ochii imenși îi dominau fața palidă și Sam observă cum îi tremurau mîinile cînd își puse cămașa de noapte în sacoșă.

– Te simți bine, Alex? Ai dureri?

Era surprins s-o vadă atît de vlăguită; marți și miercuri i se păruse că arăta mai bine și se întreba dacă nu intervenise o complicație. Se simțea din nou vinovat că n-o vizitase în ziua precedentă, deși era convins că n-ar fi rezistat. Acum însă i se făcu milă de ea, arăta complet tulburată.

– Sînt bine, spuse ea cu o voce răgușită. Mă sperie gîndul că trebuie să merg acasă. N-o să mai am în jurul meu surori, nu mă va mai ajuta nimeni, nu mai sînt voluntarii din grupul

de sprijin. Brusc, trebuie să ies din nou în lume, unde totul este diferit, sau, poate, eu sînt diferită. Ce-am să-i spun Annabellei?

Ochii i se umplură de lacrimi. Plînsese și cu Liz Hascomb în noaptea trecută, dar ea o asigurase că tot ce simțea era absolut normal.

– Atunci de ce Sam se poartă cu mine de parcă aș fi nebună? o întrebă ea.

– Pentru că e speriat. Și e normal. Singura problemă a lui Sam este că nu vrea să se împace cu ideea.

Dar Sam nu părea speriat. Calm și controlat, o sprijini pe Alex și luă sacoșa cu care ea venise la spital. Coborîră cu liftul și intrară în limuzina pe care o închiriasse.

Cînd ajunseră acasă, apartamentul era gol. Carmen o luase pe Annabelle de la grădiniță și o dusesse direct la lecția de balet. Alex profită de ocazie. Hotărî să se schimbe înainte ca fetița să se întoarcă acasă. După ce îmbracă o rochie de casă, constată că era sfîrșită de oboseală. Emoțiile o storseseră și o deprimase faptul că trebuia să se schimbe în fața lui Sam. Se așezase cu spatele și își trăsese halatul pe ea, astfel că el nu văzuse decît satinul roz, cînd o privi.

– De ce nu rămîi îmbrăcată? Annabelle ar putea fi intrigată cînd te va vedea în cămașă de noapte.

– Sînt foarte obosită, cred că am să mă întind un pic, îi răspunse ea.

– Puteai s-o faci fără să dezbraci rochia.

Își închipuia că face iar pe invalida și nu-și dădea seama cît era de obosită, de terminată și de înfricoșată la gîndul că își va vedea fetița. Nu știa ce îi va spune. Totul o neliniștea și o înspăimînta. Alex se așeză pe pat și deschise televizorul. Îl văzu pe Sam că își pune haina. Îi adusesse la pat dejunul pe care-l pregătise Carmen și acum se pregătea să dispară.

– Unde te duci?

Îi era frică să rămână singură. Brusc, i se făcu frică de tot și de toate. Regreta că se întorsese acasă.

– Plec la birou, îi răspunse el. Am să încerc să vin mai devreme în seara asta. Aveam fixată o întâlnire cu Larry și cu Tom pe care n-am putut-o amîna. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Alex confirmă dînd din cap, el îi trimise un sărut și ieși. Alex remarcă din nou că nu se apropiase de ea. De fapt, n-o mai sărutase cu adevărat de cînd intrase în sala de operație. Se întreba cît va mai dura pînă se va apropia din nou de ea. Nu putea să i-o ceară, deși se simțea însingurată văzîndu-l că se ține la distanță.

Rămase lungită în pat destul de mult, așteptînd-o pe Annabelle și gîndindu-se ce să-i spună. Îi veniseră în minte o mulțime de lucruri, dar în clipa în care o văzu, tot ce plănuse fu dat uitării. Doamne, cît de dor îi fusese de ea.

Annabelle scoase un chiot și se repezi spre Alex care o aștepta, tremurînd din tot corpul.

– Mămica mea! strigă ea și se aruncă în brațele lui Alex, care încercă să se protejeze, dar nu reuși și tresări de durere. Doar Carmen o observă, căci Annabelle era prea fericită că o vedea pe mămica ei. Se dădu un pas înapoi și o privi ștren-gărește.

– Ce mi-ai adus din plimbarea ta?

Alex uitase complet de asta.

– Știi ceva? Nu aveau nimic frumos, nici la aeroport. Cred că va trebui să mergem amîndouă la F.A.O. Schwarz săptămîna viitoare și să vedem ce putem găsi acolo. Ce zici?

– Ohoho! Annabelle bătu din palme, dînd uitării dezamă-girea. Era încîntată ori de cîte ori se ducea cu mama ei la F.A.O. Schwarz.

Abia apoi observă că Alex era îmbrăcată în cămașa de noapte.

– De ce ți-ai pus cămașa de noapte? o întrebă ea mirată, exact cum spusese Sam că va face.

Annabelle semăna în multe privințe lui Sam, observa și voia să știe totul.

– Am tras un pui de somn înainte să vii tu și la Chicago am avut un mic accident.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Annabelle îngrijorată. Te-ai lovit? Părea gata să izbucnească în plîns. Alex o sărută încercînd s-o liniștească.

– Un pic.

– Ți-au pus un leocoplast? Alex confirmă. Pot să-l văd? Îi descheie halatul de casă cu mâini tremurînde și Carmen tresări la vederea enormului pansament. Își dădu seama imediat că ceva grav se întîmplase și ochii ei îi căutară pe cei ai stăpînei. Te doare? întrebă Annabelle, impresionată de mărirea pansamentului.

– Puțin, și trebuie să avem grijă să nu-l atingem.

– Ai plîns?

Alex încuviință și privi instinctiv spre Carmen, ai cărei ochi se umpluseră de lacrimi. Femeia o mîngîie ușor pe Alex pe braț, gest care o emoționează profund. Annabelle fugi în camera ei ca să-și aducă păpușa și Carmen profită de absența fetei ca să-i reproșeze:

– De ce nu mi-ai spus, doamnă Parker? Cum vă simțiți? Sînteți bine?

– Voi fi, răspunse Alex.

Carmen își dădea seama că e vorba de un sîn, dar nu știa cît era de mare răul.

Annabelle se întoarse aducînd cu ea trei păpuși. Apoi se așeză lîngă Alex și sporovăi despre balet, despre grădiniță și

o informă că făcuse un desen special pentru ea și că abia mai aștepta să vină sărbătoarea de Halloween. La grădiniță va avea loc o paradă, iar Katie Lowenstein dădea o petrecere. Avea o grămadă de noutăți să-i împărtășească. Privind-o, Alex se întreba cum de putuse să trăiască cinci zile fără copil. Doar privind-o simțea dorința de a trăi. Copilul îi dădea un scop pentru care să lupte

– Vă simțiți bine, doamnă Parker? o întreba întruna Carmen, în timp ce Alex și Annabelle se jucau în pat. Apoi femeia îi aduse o ceașcă de ceai și un sandviș cu pui rece și insistă ca Alex să mănânce. Deși nu-i era foame, își aduse aminte de cuvintele lui Liz. Trebuia să-și recapete puterile și se forță să mănânce

Liz o sună ca s-o întrebe cum`decursese întoarcerea acasă și își manifestă bucuria când constată că Alex e mai veselă. Annabelle îi ridicase moralul dar, când se încălzi și-și scoase halatul, avu impresia că fetița se ferește de ea. O speria pansamentul. Alex își îmbracă din nou halatul și hotărî să nu o lase pe Annabelle să vadă pansamentul mai mult decât era necesar. Într-un fel, Sam avusese dreptate. Nu trebuia să-i asocieze la problemele ei și promise să nu o mai facă. Avea nevoie de dragostea și de sprijinul lor, nu de milă. De altfel, nu voia să-i sperie.

Târziu, în aceeași după-amiază, Carmen veni să o ia pe Annabelle pentru a-i face baie. Fetița insistă să se îmbăieze cu mama ei.

– Poți să te bălăcești în baia mea și să faci baloane de săpun, dar eu nu am voie să-mi ud leocoplastul pînă săptămîna viitoare. La spital o acoperiseră cu un sac mare de plastic din acelea în care se punea gunoiul, când făcuse duș.

Annabelle plecă și Alex își privi ceasul. Era ora cinci. Sperase ca Sam să se întoarcă acasă mai devreme, deși știa că

întotdeauna vinerea întârzie la birou ca să rezolve toate problemele înainte de sfârșitul de săptămână.

Sam se afla într-adevăr la birou și pune la punct amănunțele ultimei lui afaceri, fără să se grăbească.

– Tot mai lucrezi? îl întreabă Daphne băgînd capul pe ușa biroului lui la cinci și un sfert.

Pleca în week-end cu Simon, în Vermont, împreună cu niște prieteni din Anglia. Toți îi povestiseră despre frumusețea peisajului toamna, cînd rugineau frunzele și Daphne nu voia să piardă ocazia.

– E într-adevăr frumos, confirmă Sam, dorîndu-și să meargă cu ea.

Își trecu o mîină prin păr și nu reuși să alunge lipsa de entuziasm la gîndul că va trebui să plece acasă. Tensiunea dintre el și Alex era aproape palpabilă și nici prezența lui Annabelle n-o putea înlătura.

– Dar tu? Ți-ai programat ceva amuzant? îl întreabă Daphne, regretînd că trebuie să plece și să-l lase singur. Părea atît de trist și de însingurat. I se părea că nu are unde să se ducă și nu-i venea să părăsească biroul.

– Nu prea amuzant. Soția mea s-a întors de la spital și va trebui să o luăm cu încetul.

– Îmi pare tare rău, Sam, spuse ea cu blîndețe, în timp ce privirile li se întîlniră.

El îi zîmbi.

– Îți mulțumesc, Daphne. Petrecere frumoasă, ne vedem luni.

Ea încuviință și se abținu cu greu să nu-l îmbrățișeze. Îl privi o clipă, îi aruncă o sărutare cu vîrfurile degetelor și părăsi camera regretînd că el nu poate veni.

Sam nu mai găsi nici o scuză ca să mai rămînă. La cinci și jumătate, își puse haina, coborî în stradă, și merse un timp pe jos înainte de a lua un taxi. Ajunse acasă înainte de ora

șase și Alex îl privi surprinsă când intră. Se jucase cu Annabelle și acum îi citea o poveste. Carmen le pregătea cina și insistase să rămână cu ei în acel week-end.

– Bună. Cum ți-a mers astăzi? încercă Alex să pară degajată, dar când Sam îi răspunse, avu impresia că îi vorbește un străin.

– Bine. Îmi pare rău că am întârziat, dar am avut mult de lucru.

– Nu-i nimic. M-am ocupat de Annabelle și ne-am distrat grozav.

– S-au așezat la masă, în bucătărie, iar Annabelle a turuit tot timpul. Fetita nu părea să-și dea seama de tensiunea care exista între părinții ei; era fericită că o avea din nou pe mama ei alături și intrase într-o stare de euforie. Nu mai contenea cîntînd și povestind întîmplări hazlii, glume, povești fără noimă despre prietenii ei. Abia reușiră s-o culce. Când Alex și Sam au ajuns în dormitor, conversația lor a încetat subit; ea nu știa ce să-i spună, iar el nu avea nimic de comunicat. Părea obosit și distrat.

– Ai probleme la birou? îl întrebă ea, văzîndu-l nervos.

– Nu. Totul e bine.

Sam deschise televizorul, căutîndu-și un refugiu. În cele din urmă, adormi în timp ce Alex îl privea. Emoțiile întoarcerii acasă o storseseră de puteri, dar era fericită că se afla acolo. Doar Sam nu știa ce să facă. În după masa aceea, Liz o încurajase din nou, rugînd-o să aibă răbdare. Îi spusese că la început avusese și ea probleme asemănătoare cu soțul ei, stîngăcie, temeri și resentimente, dar pînă la urmă se adaptase.

Sam se trezi după știrile de noapte, se întinse, o privi ca și cum ar fi fost surprins să o vadă alături; fără un cuvînt, se duse să-și pună pijamaua. Ea făcuse deja baie așa cum putuse. Peste cămașa de noapte, îmbrăcase o liseusă ca să-și

ascundă pansamentul. Când Sam reveni, după un timp care i se păruse o eternitate lui Alex, păru să ezite înainte de a intra în pat. Dintr-o dată îi era frică de ea, de parcă l-ar fi putut contamina. Alex aștepta atât de mult de la el, iar el nu știa cât de mult îi putea da. I-ar fi fost mai ușor dacă n-ar fi trebuit să stea lângă ea.

– E ceva care te preocupă?

Părea că nu e sigur dacă ar trebui să se culce în același pat cu ea, însă Carmen dormea în camera de oaspeți, deci nu avea de ales.

– Eu .. n-ar fi... crezi că are să te deranjeze dacă dorm aici?

Alex nu se putu abține și zîmbi. Nu-și găsea locul, nu se simțea în largul lui în prezența ei. Într-un fel, îl compătimea, dar în același timp o deranja, chiar o înfuria. Cu toate acestea nu putea să nu țină la el. Dar Sam se purta foarte ciudat.

– N-are să mă deranjeze dacă nu mă lovești. Făcea efortul de a se comporta ca înainte, dar amîndoi știau că e imposibil.

– Mă gîndeam că... dacă m-aș fi întors în somn... sau aș da peste tine...

Acum o trata ca pe un pahar de cristal; trecea de la o extremă la alta. Întîi pretinsese că nu are nici o problemă pentru ca, în clipa următoare, să se dea de ceasul morții ca s-o evite.

– N-ai să mă lovești și n-are să mă doară, Sam, îi spuse ea pe un ton calm, încercînd să-l liniștească.

Sam se strecură în pat de parcă partea ei de pat ar fi fost minată. Zăcea țeapăn pe marginea saltelei, cât mai departe de ea, făcînd-o să se simtă ca o paria.

– Te simți bine? Ai nevoie de ceva? o întrebă el agitat, înainte de a stinge lampa de pe noptieră.

– Mă simt perfect. Cel puțin așa dorea să se simtă și chiar se simțea destul de bine pentru a dormi alături de el. Era

limpede însă că el nu voia asta. În cele din urmă Sam adormi ținându-se de marginea patului, în vreme ce Alex îl privea. Se părea că lipsa unui sân îi transformase în doi străini. Alex rămase trează, plângând și tânjind după Sam.

Sîmbătă dimineața, Sam se trezi cu mult înaintea ei. Își puse un halat și coborî. Sam și Annabelle erau gata îmbrăcați și plănuiau să meargă în Central Park, ca să se joace cu noul zmeu pe care el i-l cumpăraseră.

– Vrei să vii și tu cu noi? o întrebă el. Alex refuză. Era încă prea obosită.

– Vă aștept aici. O s-o rog pe Annabelle să mă ajute să facem niște biscuiți când vă întoarceți.

– Grozav! exclamă Annabelle.

Sam abia dacă schimbaseră o vorbă cu Alex de când se sculase, de parcă prezența ei îl speria. Vorbea chiar mai puțin decît la spital și asta o enerva.

Se întoarseră la prînz. Alex îi aștepta cu supă și sandviciuri. Carmen se dusese acasă pentru cîteva ore. Alex insistase să nu se întoarcă, dar Carmen refuza s-o asculte.

Annabelle îi explică încîntată că zmeul zburase foarte sus, dar că, după aceea, se agățase de o creangă și Sam a trebuit să se urce în pom ca să-l recupereze.

– Nu chiar așa de sus, mărturisi el amuzat.

Se distraseră grozav și cumpăraseră castane coapte și gogoși.

În lipsa lor, Alex se coafase și se îmbrăcase în blugi. Pulo-verul larg ascundea pansamentul. Totuși, cînd se așeză în brațele lui Alex, și se rezemă de pieptul ei, Annabelle își dădu seama că ceva nu era în ordine.

– Țiți al tău care a fost bolnav s-a făcut mai mic, mămico, spuse ea privindu-i surprinsă pieptul. Ți-a căzut cînd a dat peste tine?

– Cam așa ceva, zîmbi Alex căutînd să-și păstreze controlul.

Trebuia să atingă subiectul ăsta și momentul 1 se părea potrivit. Mai bine acum decît mai tîrziu. Sam, care venea din camera alăturată, rămase surprins auzindu-le ce discută.

– O să fie altfel după ce ai să-ți scoți bandajul? S-a dus de tot?

Annabelle era uluită că o parte din mama ei dispăruse. Asta depășea capacitatea ei de înțelegere.

– Poate că da. Nu m-am uitat încă.

– Dar ar putea să cadă de tot?

Alex nu voia s-o sperie, dar nici să o înșele.

– Nu, nu se va întîmpla. Dar a fost destul de lovit, de asta mi-au făcut un pansament atît de mare.

– Cum s-a întîmplat?

Spre deosebire de Sam, Annabelle voia să știe tot ce i se întîmplase. Din fericire, își aminti de un joc și nu mai așteptă răspunsul la întrebare. Alex răsufle ușurată. Nu putea să-i răspundă la întrebarea aceea.

Lui Sam, prezent la conversația lor, nu-i plăcuse deloc ce auzise.

– De ce a trebuit să-i explici toate astea? Pentru Dumnezeu, are numai trei ani și jumătate și n-are nevoie de asta.

Nici el n-avea, și împlinise cincizeci de ani.

– Nici eu nu vreau, Sam, dar asta e situația. Ea m-a întrebat. Era în brațele mele și și-a dat seama de deosebire.

– Atunci, n-o mai ține în brațe. Poți găsi o mulțime de soluții.

– Am remarcat. Tu ești un adevărat maestru

Sam o evita cu fiecare mișcare. Mai tîrziu, în cursul după-amiezii, îi spuse că trebuia să se întoarcă la birou, lucru ce o surprinse, întrucît n-avea obiceiul s-o facă sîmbăta. Cu amărăciune își dădu seama că, de fapt, el nu-i mai suporta prezența.

Alex și Annabelle au rămas acasă, au făcut biscuiți și s-au uitat la *Peter Pan* și la *Mica Sirenă*. Sam plecă pe la ora trei.

Atmosfera dintre ei era deja tensionată, încît Alex aproape că răsufală ușurată.

– De ce e tăticu supărat pe tine? o întrebă Annabelle, în timp ce tăiau aluatul pentru biscuiți. Întrebarea o surprinse.

– Ce te face să crezi că tăticu e supărat pe mine? o întrebă ea, intrigată de puterea de percepție a fetiței.

– Nu vorbește cu tine, decît atunci cînd n-are încotro.

– Poate că e doar puțin obosit, îl scuză Alex răsucind aluatul, în timp ce Annabelle culegea firimiturile și le mîncea.

– I-a fost dor de tine cît ai fost plecată. Ca și mie, spuse ea pe un ton grav. Poate că e supărat că ai plecat.

– Poate că da, acceptă explicația, căci nu dorea s-o angreneze pe fetiță în problemele lor. Sînt sigură că totul va fi bine cînd va veni acasă. Îi sărută vîrfurile nărucului pistruiat și-i mai dădu o bucățică de aluat să se joace.

În biroul său din centrul orașului, Sam stătea mohorît. Nu prea avea de lucru. Activitatea lui se desfășura în mijlocul oamenilor, al clienților, al afacerilor. Spre deosebire de Alex, nu avea mormane de hîrtii de rezolvat. Venise la birou doar ca să scape de acasă și, o dată ajuns aici, se simțea prost. Fugise de ea. Recunoștea că îi era frică să-i privească trupul, să asiste la durerea, la suferința ei. Se temea că nu va putea răspunde dorințelor ei. Îi venea mai ușor să fie furios pe ea, să fie dur, s-o evite.

– Ce faci aici?

Tresări. Fusese convins că nu mai era nimeni la firmă. Portarul nu-l avertizase că se mai afla cineva în sediu. De bună seamă că de-abia intrase. Întoarse capul și o văzu pe Daphne. Purta o fustă strîmtă, neagră, din jerse, și jambiere negre de mătase, peste ciorapii de culoarea pielii. Părul, împletit într-o singură coadă, lungă, îi atîrna pe spate. Cizmulițele scurte, negre, din antilopă, arătau cît se poate de englezești.

– Te credeam în Vermont, spuse el, surprins.

– Așa ar fi trebuit, dar Simon a făcut o gripă și prietenii lui n-au vrut să meargă singuri, așa că am rămas aici. M-am gândit să profit și să-mi rezolv câteva lucrări rămase în urmă. Sper că nu te deranjez, Sam, nu vreau să te inoportunez. Păreai dus pe gânduri când am intrat. O spusese cu simpatie. Arăta atît de tînă și de seducătoare. Cum merg treburile?

– Nu atît de bine, altfel n-aș fi aici, spuse el cu sinceritate, întinzîndu-și picioarele pe sub birou și jucîndu-se cu un creion. I se părea ciudat faptul că, spre deosebire de Alex, ei îi putea spune orice. Se ridică de pe scaun și se îndreptă către ea. Poate că un spiriduș mi-a șoptit că te voi găsi aici.

– Nu-ți face cinste, îl tachină ea. Pot să-ți fac o cafea?

– Sigur, mi-ar prinde bine. O urmă în oficiu. Parfumul ei îl învălui. Mirosea a mosc. Iartă-mă, spuse el brusc Daphne se întoarse spre el. M-am purtat toată săptămîna ca un lunatic. Nici acum nu știu ce-i cu mine. A fost un iad, dar nu am dreptul să mă răzbun pe tine.

– Dacă a lua masa cu mine la Le Cirque și a mă duce după aceea să dansez la un local de noapte înseamnă „să te răzbun pe mine“, atunci poți s-o faci de cîte ori dorești. Îi zîmbi ispititor. Nu era numai dorință, ci și simpatie. Purtarea ei provocatoare lăsa să se întrevadă și tandrețe. Sam aprecia asta. Îi amintea de Alex. Următoarea ei întrebare îl răscoli prin franchețea ei. Vocea îi sună blînd și-l privi drept în ochi: Sam, soția ta e pe moarte?

Tăcu o vreme, neștiind ce să-i răspundă.

– S-ar putea. Nu știu. Cred că este foarte bolnavă, dar nu sînt sigur.

– Este vorba de cancer?

Sam făcu un semn afirmativ, apoi rosti cu o voce gravă:

– Săptămîna asta i s-a extirpat un sîn și urmează să înceapă chimioterapia.

– Ce greu trebuie să fie pentru tine și pentru fetița ta.

Toată simpatia ei se îndrepta către ei, nu către Alex.

– Cred că este... sau va fi... Chimioterapia pare să fie un coșmar. Eu n-aș putea să o suport.

– Așa gândim toți pînă cînd ne aflăm față în față cu boala, și atunci ne luptăm ca niște tigri și încercăm imposibilul ca să ne vindecăm. Tatăl meu a murit anul trecut. A încercat totul, inclusiv niște pilule magice, pe care le-a găsit în Jamaica. Nu o pot învinui că încercă, dar pentru tine este un iad. Bietul meu Sam.

Stăteau în picioare, în cămăruța neaerisită, așteptînd să fiarbă cafeaua, și vocea ei nu era decît un murmur.

– Nu trebuie să-ți fie milă de mine, șopti el, întrebîndu-se de ce vorbeau în șoaptă, conștient de nevoia de a se apropia și mai mult de ea. Eu sînt bine...

– Chiar crezi? Brusc, îi încolăci gîtul cu brațele, mîngîindu-i ceafa cu degetele pînă îl simți cum tresare. Atunci îl sărută. Sam simți că-și pierde controlul și aproape că se sperie. Dorea să-i smulgă rochia și să o tragă pe podea, lîngă el, dar nu îndrăzni decît să o sărute și el și să-i mîngîie trupul cu lăcomie. Avea o carne tare, un pîntece plat și un funduleț superb. Un trup de balerină. Limbile lor cercetau, se mîngîiau, buzele se striveau cu pasiune. Daphne fu prima care se desprinse, fără suflare, conștientă că provocase o avalanșă pe care n-o mai putea controla. Fusese minunat, aproape de nesuportat. Doamne, Sam... nu pot... Doamne... cît de mult te doresc...

– Și eu te doresc, șopti el, acoperindu-i ceafa și sîinii cu sărutări, și îngenunchind lîngă ea, începu să o mîngîie și să o sărute acolo unde i se întîlneau pulpele. Ea gemu prelung. Dintr-o dată se trezi la realitate și reuși să-și stăpînească simțurile. Nu avea dreptul să o facă. Daphne... nu putem... O strînse din nou în brațe, dar se simțea mai vinovat ca niciodată

față de Alex și copleșit de dorință pentru Daphne. Nu pot. Nu am dreptul să-ți complic viața... sau să-i fac așa ceva soției mele.

– Nu-mi pasă, spuse Daphne cu o voce răgușită. Sînt o femeie în toată firea și am dreptul la propriile mele decizii.

– Nu vreau să continuu... tu meriți mai mult. Te doresc ca un nebun. Te-am dorit din prima clipă, dar ce-ți poate oferi asta?

– Mai nimic.

– Aș vrea să-ți dau ceva mai bun decît atît, dar nu am. Nu acum. Nu încă. Poate niciodată.

– Îmi ajunge pentru început, spuse ea, rîzînd șagalnic. Nu cer prea mult.

– Ar trebui. O meriți. Buzele lor se uniră din nou și se îmbrățișară, simțind că nu vor mai rezista.

– Totuși, va trebui să facem ceva cu asta, spuse ea, rîzînd, mîngîindu-i, prin blugi, penisul întărit. Atingerea ei îl înnebunea.

– Și eu gîndeam la fel.

Zîmbi, îl sărută din nou și se aplecă spre umflătura din blugi.

– Oprește-te, spuse el fără convingere.. nu, te rog nu... Doamne. . Daphne... Am să-ți jur dragoste nemuritoare peste cîteva minute dacă nu te oprești.

– Speram să-mi spui asta.

Îi zîmbi șagalnic, apoi se ridică și-i turnă o ceașcă cu cafea.

– Cum pot face așa ceva? se întrebă el cu voce tare, gîndindu-se la soția și fiica sa.

– Se întîmplă uneori și astfel de lucruri. Fac parte din realitățile vieții. Nu iese totul așa cum plănuiam. De fapt, cred că nu se întîmplă niciodată așa. În viața mea, cu siguranță, nu.

– În momentul de față viața mea e un dezastru.

– Îi ești devotat? îl întrebă ea, în timp ce-și beau cafeaua încercînd să uite apropierea dintre trupurile lor.

– Așa credeam. Dar acum nu mai sîntem în stare să vorbim de nimic. Singurul subiect este boala ei. Iar eu nu mai suport.

– Cred că așteaptă foarte mult de la tine, nu-i așa?

– Îi datorez asta. Apoi îi mărturisi coșmarul lui. Mama mea a murit de cancer cînd aveam paisprezece ani. Atunci am detestat-o. Nu-mi amintesc despre ea decît perioada în care a fost bolnavă. Vorbea tot timpul numai despre boală, despre operații. Au hăcuit-o, bucățică cu bucățică, iar, în final au omorît-o. Moartea ei l-a răpus pe tatăl meu. M-ar fi omorît și pe mine, dar n-am lăsat-o. N-am lăsat-o să mă otrăvească, așa cum a făcut cu tatăl meu. Am refuzat să devin o parte din tragedia ei. Asta simt și în cazul lui Alex. Simt nevoia să mă țin departe, ca să mă salvez.

Confesiunea fusese îngrozitoare, dar simți că se eliberase. Daphne părea să înțeleagă exact ce simțea, spre deosebire de Alex, prea preocupată de ea ca să intuiască spaima lui.

– Nu poți rezista singur, așa-i? spuse Daphne și vocea ei senzuală îl scoase din minți.

– Nu sînt sigur. Cred că ar trebui să încerc. Dar nici tu nu mă ajuți.

– De fapt, spuse ea, pipăind din nou umflătura din blugi pînă cînd crescuseră în mîna ei și el închise ochii de plăcere, de fapt credeam că îl ajut să fie mai tare.

– Poți fi sigură de asta.

O sărută, dorind-o cu disperare, dar hotărît de a nu o poseda. Cel puțin atît îi datora lui Alex. Nu o va lăsa să-i ia sufletul, dar îi datora credință. Era un simplu ghinion că Daphne îi ieșise în cale chiar în acest moment. Sau, poate așa trebuia să se întîmple. Poate că era tocmai răsplata pentru ceea ce pierduse.

Mai rămaseră un timp împreună în oficiu și, cînd priviră pe geam constatară că se făcuse întuneric. Vocea îi era răgușită

de dorință. O mai strînse în brațe pentru ultima oară, apoi puse cămile de cafea în chiuvetă. Daphne le spălă, le puse la loc și-l urmă în birou.

– Mai rămii? o întrebă el. Nu-i venea să plece, dar voia să ajungă acasă. În fond, nu făcuse decît să o atingă pe Daphne, să o mîngîie.

– Îmi iau de lucru acasă, îi răspunse ea.

Sam o însoți în biroul ei, ca să-și adune hîrțile, și o mai sărută o dată. Daphne se lăsă pe spate, pe birou și tentația de a o poseda, chiar acolo, deveni aproape irezistibilă. Din nou își spuse că n-are dreptul, că e căsătorit. Sub mîinile lui se simțea fiecare părticică din trupul ce i se oferea fără nici o reținere. Reuși să-i elibereze sînii din bluza care-i ascundea. Erau rotunzi, perfecți, cu sfîrcuri trandafirii ce se întăreau sub degetele lui, implorîndu-l să-i mîngîie.

Mai trecu o jumătate de oră pînă părăsiră, în sfîrșit, birourile. Se făcuse deja șapte. Sam opri un taxi și-i spuse lui Daphne că o va lăsa acasă, în drum spre locuința lui. Reîncepu să o mîngîie și să o sărute în timp ce ea chicotea.

– Cred că va trebui să încui ușa biroului, o preveni el. Nu mai sînt sigur că mă pot stăpîni cînd te văd.

Ajunseră în East Fifty-third, unde Daphne închiriasse un apartament.

– Vrei să urci? îl invită ea, după ce coborî din taxi.

– Nu mai am încredere în mine. N-am să mă port cum trebuie.

– Nici eu, rîse ea, dar deveni brusc serioasă în timp ce se aplecă în interiorul taxiului și-i luă mîna. Întoarce-te de cîte ori vei dori. Chiar numai pentru a sta de vorbă. Să știi, Sam, că sînt aici, pentru tine, oricînd. Oricît de trăsnet și s-ar părea ce-ți spun... dar cred că te iubesc.

– Te rog... nu... nu... îți mulțumesc.

O sărută cu blîndete, ea făcu un pas înapoi și își flutură mîna în semn de bun rămas.

La șapte și un sfert intra pe ușă. Alex nu-l întîmpină cu o expresie prea încîntată, dar nu-i spuse nimic. Ghicise că încerca s-o evite. Ar fi fost și mai supărată dacă ar fi știut de ce întîrziase. Pentru o clipă, Sam se gîndi că parfumul lui Daphne i se impregnase în piele și se duse să se spele pe mîini și să-și schimbe puloverul.

– Bănuiesc că ai avut mai mult de lucru, spuse ea cu prudență, după ce o culcă pe Annabelle. Carmen terminase cu vasele și se retrăsese în camera de musafiri.

– Am avut.

– Afacerile probabil că merg foarte bine. Niciodată n-a fost nevoie să lucrezi după masa.

– Simon a adus o mulțime de clienți noi.

– Ești atent la modul cum conduce treburile? Stilul lui ar putea să nu semene cu al tău sau cu al lui Tom și Larry. Sper că nu te vei lăsa orbit și nu-ți vei compromite propriile afaceri.

– Nu mi-e teamă de el. La Londra se știe că aduce afaceri mari și face bani mulți.

– Bani curați?

– Categorie.

Discuția îl plictisi. Alex puna mereu totul la îndoială. Avocatul din ea o făcea să suspecteze totul. Și el fusese bănuitor la început, dar acum se convinsese că Simon va fi foarte util în firma lor. Și o adusesese și pe Daphne cu el.. ce altceva mai putea dori? Și-o aminti, în vreme ce stătea în fața lui Alex la masă.

– Spune-mi la ce ai lucrat? îl întrebă ea.

Sam aproape că se îneacă cu salata auzind-o.

– Nu cine știe ce... doar câteva lucruri... chestii administrative.

– De când le faci tu pe astea?

Părea contrariată, dar nu suspicioasă. Era convinsă că el plecase ca să nu stea cu ea, ceea ce era perfect adevărat. Ce nu știa, din fericire, era ce făcuse el cu Daphne.

Cina nu fu prea plăcută. Încercau să găsească subiecte de interes comun, fără succes, dar cel puțin erau împreună, acasă. Ce fusese mai rău trecuse, sau aproape, și acum trebuia doar să reziste, să supraviețuiască tratamentului. După aceea, căsnicia lor își va regăsi echilibrul. De asta era sigură. Acum trecea printr-un moment greu, deoarece amândoi trebuiau să se adapteze noii situații.

În noaptea aceea Sam fu tot atât de prudent ca și în cea precedentă. Plin de sollicitudine și politicos, dar fără să se apropie de ea. Din nou, la fel ca în seara precedentă, după ce el adormi, Alex plânse. O sărutare și o îmbrățișare ar fi însemnat atât de mult pentru ea, chiar dacă el se temea de ce se ascundea sub cămașa ei de noapte.

Încordarea dintre ei ajunse atât de mare, încât sfârșitul week-end-ului fu o ușurare pentru amândoi. Luni dimineața Sam plecă la birou la ora opt. La ora nouă, Alex avea o întâlnire cu doctorul Peter Herman care urma să-i controleze suturile și pansamentul. Era îngrozită de ceea ce va vedea atunci când îi va schimba pansamentul. Ar fi fost însă și mai disperată dacă ar fi văzut ce-l aștepta pe Sam când a ajuns la birou. Daphne purta un costum Chanel bleumarin cu o minijupă care-i puneă în valoare picioarele lungi, de parcă voia să-i confirme că cele întâmplate sîmbătă nu fuseseră o greșeală și să-l convingă că nu regretă nimic. Îl dorea pe Sam mai mult decît pe oricare alt bărbat întîlnit în ultimii ani și i-o spuse fără înconjur.

– Vreau doar să știi, îi șopti ea închizînd ușa biroului, că sînt îndrăgostită de tine. Tu nu trebuie să faci nimic, nici măcar să mă dorești, dar vreau să știi că eu sînt aici, pentru tine, oricînd și în orice fel îți va conveni. Te accept așa cum ești, cu toate obligațiile tale. Te iubesc, Sam, sînt a ta și voi fi a ta oricînd vei dori să mă ai.

Daphne Belrose era tentația finală.

O sărută îndelung, orbit de dorință, ca un înfometat și ea îi întoarse sărutarea. Apoi, zîmbindu-i, se desprinse și ieși din birou fără să mai scoată o vorbă.

Capitolul

10

După ce așteaptă o jumătate de oră, doctorul Herman o luă în cabinetul său și o întrebă cum se simte. Îi răspunse că era încă slăbită după operație, dar că durerile aproape că dispăruseră. Doctorul îi scoase pansamentul și se deolară foarte mulțumit de felul în care se vindecau locurile suturate. Mergea chiar mai bine decât sperase. Primise și rezultatele finale ale biopsiei, care îi confirmau presupunerile. Patru dintre ganglionii limfatici erau invadați, tumoarea era receptor hormonal negativă și Alex putea începe chimioterapia peste circa două săptămâni, după ce se va mai fortifica.

Pentru Alex însă, veștile nu erau bune, deși se aștepta să le afle. Doctorul îi explicase deja întregul proces. Avea o invadare minimă a ganglionilor, ceea ce reprezenta un semn bun, deși tumoarea fusese în stadiul II. „Cicatricea este foarte curată“, îi explicase el, „dacă vă hotărâți să procedați la o operație reparatorie, chirurgul va fi foarte mulțumit“. Ar fi vrut și ea să împărtășească optimismul doctorului, dar faptul rămânea fapt – își pierduse un sân cu o săptămână în urmă și aflase că

are cancer. Nu prea avea de ce să fie optimistă. În plus, tocmai i se confirmase că trebuia să se supună chimioterapiei.

Doctorul o privi încercînd să vadă cum va reacționa. Părea prost dispusă, dar și asta era de așteptat.

– V-ați văzut rana? Ea negă înspăimîntată. Poate că ar trebui. Dar soțul dumneavoastră?

– Nu a văzut-o nici el.

Bănuia că Sam era îngrozit și avea, desigur, dreptate. Nu-l putea învinui. Nici ea nu voia să o vadă.

– Insist să priviți cicatricea. Veți începe în curînd să faceți baie și atunci vreți nu vreți, o veți vedea. A sosit momentul să-i faceți față.

Nimic din ce-i spusese nu o pregătise pentru ceea ce a văzut cînd s-a întors acasă și și-a scos bandajul pentru a face duș. Își dezbracă rochia și, încet, dădu la o parte pansamentul steril și, hotărîtă, se îndreptă spre oglindă. Încercă să-și examineze fața, dar privirea îi alunecă involuntar în jos și Alex țipă îngrozită și se îndepărtă de oglindă. Nu era posibil. Era hidoasă. În locul sînului avea o bucată plată de carne, tran-dafirie, dar care va deveni albă. De-a curmezișul ei se vedea o cicatrice roșie, locul unde făcuseră incizia ca să-i scoată sînul, pielea și sfircul. Îi trecu prin cap că este cel mai urît lucru pe care-l văzuse și nici măcar gîndul că îi salvase viața nu o putea consola. I se făcu greață și se așeză pe jos, în baie ținîndu-și genunchii cu brațele, și zguduită începu să plîngă. Trecuse o oră bună pînă cînd o auzi Carmen. O găsi șezînd pe jos, plîngînd, cu sughițuri, ca un copil.

– Doamnă Parker.. doamnă Parker... ce s-a întîmplat? V-ați lovit? Să chem doctorul?... doamnă Parker?

Alex nu se putea opri din plîns. Tot ce putea face era să dea din cap, plîngînd și strîngîndu-și genunchii la unicul ei sîn.

– Pleacă de aici... du-te... rosti ea printre lacrimi, semănînd foarte mult cu Annabelle.

Carmen se lăasă în genunchi lîngă ea și o luă în brațe ca pe un copil care se lovide.

– Nu plîngeți... vă rog nu plîngeți... noi toți vă iubim.

Alex nu mai auzea nimic și continua să clatine din cap și să plîngă în hohote.

– Mă urăște... sînt atît de urîtă... mă urăște.

– Am să-i dau telefon, îi spuse Carmen pentru a o încuraja, dar Alex scoase un nou strigăt implorînd-o pe Carmen să nu-i telefoneze.

– Lasă-mă, nu vreau nimic decît să mă lași...

Carmen încercă să o ajute să se ridice, dar Alex se împotrivi. Neștiind ce să facă, o lăasă acolo și se întoarse în bucătărie ascultînd-o cum plînge. Într-un tîrziu, Alex conteni din plîns.

– Vrei, te rog, să o iei pe Annabelle? Vocea ei sună complet lipsită de culoare și de emoție.

– De ce nu vă duceți dumneavoastră, doamnă Parker? Ar fi fericită

– Nu pot, șopti ea cu voce stinsă.

– Ba da, o să puteți, dacă vreți. Am să vin cu dumneavoastră. Haideți... o să mergem împreună... O duse în camera unde se îmbrăca și-i alese o rochie tricotată, largă, pe care i-o întinse. Asta îi place lui Annabelle.

– Nu pot, Carmen, nu mă simt în stare. Începu să plîngă din nou Carmen o îmbrățișă.

– Ba da, puteți. Acum plîngeau amîndouă. Am să vă ajut.

– De ce?

– Pentru că vă iubim. O să vă ajutăm să vă recăpătați puterile. O să vă faceți bine curînd, spuse ea plină de încredere, încercînd să-i redea curajul.

– N-am să mă fac bine. O să încep chimioterapie.

– Nu... nu se poate... Carmen era îngrozită. Apoi își reveni. Nu-i nimic, o să trecem și prin asta. Carmen era hotărâtă să o ajute pe Alex. Era o femeie bună, o stăpînă bună, și nu merita să trăiască această nenorocire. Avea un soț care o iubea și o fetiță, trebuia să trăiască pentru ei. Carmen se hotărî să o ajute să trăiască. Acum mergem să o luăm pe Annabelle, prînzim împreună și după masă, o duc pe Annabelle în parc, cît timp dumneavoastră o să trageți un pui de somn. Îi vorbea ca unui copil și Alex se agăța de ea.

O însoți pe Carmen pînă la grădiniță și se întoarseră acasă pe jos. Alex era tăcută, dar Annabelle nu păru să nu observe. Ajunse acasă, Carmen le servi cu supă de roșii făcută în casă și cu sandviciuri cu piept de curcan. Apoi o așeză pe Alex în pat și-i spuse lui Annabelle că mama ei trebuia să doarmă. Fetița, crezînd că era un joc, o ajută pe Carmen să o învelească pe Alex, după care merse în parc să se joace.

Seara povesti tăticului ei ce făcuse și Sam se întrebă dacă Alex nu făcea iar pe invalida.

– Ce se întîmplă? o întrebă el după ce Annabelle se duse la culcare. Ai dormit toată după-amiaza?

În vocea lui se distingea o notă de dezaprobare. Nu-i plăcea s-o vadă lenevind în fața lui Annabelle. Trăise o situație asemănătoare cînd era copil și-și amintea cu groază de ea.

– Am așipit un pic, vizita la doctor m-a obosit.

Vocea și privirea ei trădau oboseala.

– Au venit rezultatele de la analize?

– Da. Patru dintre ganglionii limfatici sînt prinși și am nevoie de chimioterapie, spuse ea cu voce stinsă. Apoi adăugă: Mi-au scos pansamentul.

– Grozav. În sfîrșit un pas înainte. Asta trebuie să-ți ridice moralul.

Vorbea pe un ton entuziast, de parcă ar fi vrut să o stimuleze, ignorînd faptul că avea nevoie de chimioterapie. Alex se uită la el ca la unul venit de pe o altă planetă.

– Nu tocmai.

– De ce nu? Este vreo problemă?

– Nu chiar

Doar una mică. . gîndi ea, s-ar părea că sînul meu a căzut o dată cu pansamentul...

– Atunci ce-i atît de grav? De ce ești atît de obosită?

– Ce vrei de la mine? izbucni Alex. Chiar nu-ți dai seama, pentru Dumnezeu? Mi-am pierdut un sîn. Lucru foarte important pentru mine și cred că și pentru tine. De cînd m-am întors acasă, te-ai comportat față de mine de parcă aș fi fost leproasă. Am înțeles. Nu crezi nici tu că este prea amuzant.

– N-am spus niciodată că ar fi. Dar nu trebuie să devină o tragedie.

– Poate că nu, amice. Dar pot să te asigur că nu arată deloc frumos. Îi aruncă o privire veninoasă, fiind copleșită încă de imaginea oribilă pe care o văzuse în oglindă.

– Nu mai face atîta caz. Doctorul ți-a spus doar că poți face o operație estetică.

– Sigur, încă o operație dureroasă și o grămadă de grefe și tatuaje, și implanturi de silicon, care sînt și periculoase, în caz că nu știi asta.

– Ai dreptate. Dar nu mai jeli atît. În definitiv, pierderea unui sîn nu este cel mai mare rău care se poate întîmpla.

– Ce altceva ar mai fi?

– Să mori, spuse el fără menajamente.

– Dă-mi timp, aș putea s-o fac și pe asta. Deocamdată am pierdut cîteva lucruri care îmi erau foarte dragi; unul din ele este sînul meu stîng, iar celălalt, soțul meu. Parcă ai fi

zburat pe geam o dată cu sânul meu, sau nu ești conștient de asta? În schimb, eu simt. Am obosit și m-am săturat să văd cum dispari mereu, cum te comporți de parcă nici n-aș exista, și asta pentru că nu poți face față celor întâmplate.

– Nu este adevărat, răspunse el furios, deși trebuia să recunoască faptul că ea are dreptate.

– Pe dracu'. N-ai fost alături de mine nici o clipă, de când am aflat ce am. După operație, m-ai tratat ca pe o mătușă, nu ca pe soția ta. Cît crezi că mai poate dura situația asta, Sam? Cît timp crezi că mai trebuie să fac penitență pentru păcatul de a fi pierdut o fiță? Probabil pînă cînd o să-mi pun alta, ca să nu te sperii de moarte cînd mă dezbrac, sau vrei să terminăm cu totul? M-ar ajuta să știu, ca să nu stau pe lîngă tine plictisindu-te sau făcîndu-ți greață cînd mă dezbrac.

– Îmi faci greață cu analizele tale și cu acuzațiile. Nu mi-ai putea face nici pe jumătate atîta greață dacă-ți tăiau amîndoi sîni.

– Așa crezi? Facem o prinsoare? Nici nu-ți poți da seama cît este de urît. E mult mai urît decît îți închipui.

– Este atît de urît cît vrei tu să pară. Tu ești cea care transformă totul într-o agonie...

– Ești sigur?

Alex își pierdu controlul și, o clipă mai tîrziu, în timp ce stătea în fața lui, își descheie cămașa de noapte. Lui Sam inima începu să-i bată tare urmărind-o, dar era prea tîrziu ca s-o mai poată opri și trebuia să recunoască faptul că o provocase. Cămașa îi alunecă de pe un umăr și apoi de pe celălalt și o lăsă să cadă pe podea. Nu-și dăduse silința să aplice un nou pansament steril, așa că Sam văzu tot ce văzuse ea în acea dimineață. Cicatricea încă vînată și umflată, lipsa sînului, carnea roșie. Era o priveliște șocantă și pe fața lui se putea citi efectul. I-ar fi fost imposibil să o atingă vreodată.

– Nostim, nu-i așa, Sam? Plîngea și respira cu greutate printre suspine.

– Îmi pare rău, Alex. Apoi luă cămașa și i-o întinse. Îmi pare tare tău, repetă el cu o voce blîndă, o luă în brațe și izbucniră amîndoi în plîns. Era îngrozitor.

– Nu pot să trăiesc cu asta, Sam, hohoti ea, dorindu-și ca viața să revină la ceea ce fusese cu numai cîteva săptămîni în urmă. Îi era imposibil să înțeleagă de ce i se întîmplaseră toate astea.

– O să fie mai bine... o să te obișnuiești. Amîndoi o să ne obișnuim, spuse el cu blîndețe, rugîndu-se să fie adevărat.

– Chiar crezi? îl întrebă ea cu tristețe. Ai vrea să fac operația estetică?

– Cred că este prea devreme. De ce nu aștepti să vezi cum ai să te simți mai tîrziu?

– Detest viitorul și mă detest și pe mine. Sam o ajută să îmbrace cămașa. Voia ca ea să se acopere cît mai repede, ca să nu mai fie nevoit să vadă rana. Îmi pare rău că sînt nervoasă cu tine tot timpul, dar nu știu cum să mă port.

– Nici eu, recunosc și el. Cred că trebuie să mai așteptăm.

– Da, spuse ea cu tristețe, privindu-l și fiindu-i imposibil să creadă că Sam va putea relua vreodată viața lor sexuală. Poate.

– Ai să vezi că te vei simți mai bine după ce te vei întoarce la lucru săptămîna viitoare, o încurajă el, deschizînd televizorul ca să evite continuarea conversației.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse ea fără prea multă convingere. Ar fi preferat să-și aibă bărbatul, și nu slujba. În timp ce priveau la televizor, Sam nu-și putea lua gîndul de la ce văzuse, și se întreba dacă va mai putea să o atingă sau să o mîngîie vreodată. Toate astea făceau să crească dorința lui

pentru Daphne și să se simtă mai vinovat. Își aminti cât de frumoși erau sînii ei atunci cînd îi atinsese, cum arătau cînd îi scosese bluza și-i eliberase. Daphne era atît de tînăra și de atrăgătoare.

– Nu mă mai simt femeie, spuse Alex, întristată, în timp ce Sam stingea lumina.

– Nu fi copil, Alex. Nu un sîn te face ce ești. Pierderea lui nu schimbă nimic. Rămîi la fel de femeie cum ai fost. Realitatea nu-i confirma însă cuvintele. Întins în pat, păstrînd o distanță respectabilă față de Alex; nu se putea gîndi decît la Daphne.

Capitolul

11

Singurul lucru care-i aduse împreună pe Alex și Sam a fost colindul de Halloween pe care l-au făcut cu Annabelle. Ea se costumase în prințesă, așa cum dorise și era adorabilă în costumul de catifea roz cu paiete și strasuri. Purta o coroniță de argint și o baghetă fermecată și toți locatarii blocului în care stăteau o priviră cu admirație. Alex se costuma și ea de obicei, dar nu-și pregătise nici un costum. În ultimul moment s-a costumat în Cruella de Vil. Purta o perucă albă cu negru și o haină veche de blană. Sam își pusese costumul său obișnuit de Dracula, iar Alex îl machiase.

– Îți vine foarte bine peruca, exclamă el când o văzu

Alex purta o rochie roșie de jerse care se mula pe corp. Își comandase un sutien cu proteză. Sam nu se putea opri să nu-i admire silueta. Chiar și fără un sîn, arăta ca un manechin sofisticat. În ultimul timp era tot mai atras de farmecele feminine, mai ales de cele ale lui Daphne.

Relația dintre ei se păstrase în limitele decenței, nu fără efort. O singură dată o sărutase, pe când se aflau singuri în

birou. Dar totul se limitase la asta, deși prilejurile nu lipsiseră – se întâlneau la dejunurile de afaceri cu clienții. Daphne le era de mare ajutor într-o serie de afaceri noi, deoarece avea cunoștințe solide în domeniul finanțelor internaționale. Sam nu-i menționase niciodată numele în fața lui Alex. Simțea, instinctiv, că nu trebuie s-o facă, deoarece Alex ar fi sesizat ceva. Pînă și partenerii lui începuseră să-și pună întrebări, dar nici unul nu îndrăznise să vorbească. Doar Simon mai făcea cîte o aluzie la puterea de seducție a englezoaicelor și, în special, a verișoarei lui. Sam nu-l contrazicea niciodată, dar nimeni nu știa, în afară de Daphne, cît era de îndrăgostit de ea și cît de mult o dorea.

– Arăți foarte bine, îi spuse Alex aplicîndu-i ultima tușă de machiaj. Era prima dată de la operație cînd stătuseră atît de mult aproape unul de celălalt. Ar fi fost cea mai bună ocazie pentru el să-i spună ceva, să o ia în brațe, sau chiar să o sărute. Dar Sam n-o putea face. Îi era teamă de ce ar putea urma, de ceea ce ar aștepta Alex de la el. Nimic din ce-i oferea ea nu-l mai tenta. Era prea bolnavă, trupul i se modificase prea mult, se temea și avea prea multe amintiri neplăcute ca să dorească măcar să încerce.

Alex îi întinse dinții lui Dracula și Annabelle țipă prefăcîndu-se speriată cînd îl văzu.

– Tăticule, cît de mult te iubesc! îi spuse ea și chicoti.

Sam rîse și Alex zîmbi. De luni de zile nu mai fuseseră atît de fericiți.

Seara a fost plăcută. S-au oprit pe la prieteni, au băut cu ei un pahar de vin, au mîncat dulciuri cu copiii și, cînd au revenit acasă, Annabelle era moartă de somn.

– Știu că m-am distrat, spuse, veselă, Alex. Halloween devenise o distracție, aproape magică de cînd o aveau pe Annabelle. Înainte nu însemna nimic. Alex se întristă din nou amintindu-și că, probabil, nu va mai putea avea copii. Statis-

ticile cu privire la sterilitate în urma chimioterapiei și faptul că nu avea voie să rămână însărcinată timp de cinci ani o făceau să-și piardă speranța. Peste cinci ani va avea patruzeci și șapte, așa că nu se mai punea problema unui nou copil. În plus, chimioterapia grăbea menopauza. Îi era încă greu să înțeleagă toate acele cuvinte – ablație, malign, chimioterapie, metastază. Nu-i venea să creadă cum se schimbase, în decurs de o lună, întregul ei vocabular și cu el, viața ei. Efectul lor asupra relației ei cu Sam fusese dezastruos. El se desprinsese complet, deși nu voia să admită. Se încăpățâna să pretindă că nu se întâmplase nimic, ceea ce făcea viața și mai grea.

– Te culci deja? îl întrebă ea surprinsă constatînd că își pusese pijamaua.

Nu era decît ora zece, nu trecuse mai mult de o jumătate de oră de cînd se întorseseră acasă.

– Ce aș mai putea face? Mă gîndeam să mă culc mai devreme

Înainte ar fi urmat niște mîngîieri, dar acum Alex știa că atunci cînd se va întoarce de la baie, îl va găsi adormit sau prefăcîndu-se că doarme, ceea ce s-a și întîmplat. Nu putea să facă față „obligațiilor”. Numai că acesta era ultimul lucru pe care i l-ar fi cerut Alex. Dacă el n-o mai dorea, se va descurca și fără dragoste dacă va fi nevoie.

Alex citi pînă tîrziu. Cînd stinse lumina, constată că se simte ceva mai bine. Luni se va întoarce la birou, unde va avea o mulțime de lucruri de rezolvat. Peste două săptămîni urma să înceapă chimioterapia, două săptămîni în care să se simtă bine și să-și rezolve toate lucrările, două săptămîni în care să-și lase biroul în ordine, înainte ca viața să i se întoarcă iarăși pe dos.

În drum spre birou, după ce o lăsă pe Annabelle la grădiniță, constată că se simte aproape ca înainte, exceptînd faptul

că Sam abia dacă schimbase o vorbă cu ea la micul dejun. Nici măcar nu ridicase nasul din *Wall Street Journal* ca să-i dea o sărutare de plecare. Oftă. De fapt, începuse să se obișnuiască. Cel puțin, avea cu ce să-și umple timpul și va putea vorbi cu colegii. Ultimele două săptămîni se simțise mai singură ca niciodată și nu-și putea imagina ceva mai rău decît asta.

– Tot mai e tăticu supărat pe tine? o întrebă Annabelle în drum spre grădiniță.

Alex o privi, surprinsă că fetița remarcase.

– Nu știu. Nu cred, dar de ce întrebi?

– Pare altfel. Nu mai vorbește cu tine, nu te mai sărută și cînd vine acasă de la birou e supărat.

– Poate că e doar obosit.

– Așa spun oamenii mari, că sînt obosiți, atunci cînd sînt supărați. Eu cred că tăticu e supărat. Ar trebui să-l întrebi ce are.

– E în ordine, prințeso, așa am să fac. Apropo, ai fost grozavă la Halloween. Cea mai frumoasă prințesă din oraș.

– Îți mulțumesc, mămico. Își aruncă brațele în jurul gîtului lui Alex, care se topi de fericire și rămase locului, urmărind-o cum se îndepărta în fugă către ceilalți copii.

Făcu semn unui taxi și porni spre birou. Partea stîngă a toracelui îi era încă sensibilă, dar pentru prima dată în ultimul timp simțea din nou că trăiește. Trecuseră exact două săptămîni de la operație și începuse să se simtă mai bine. Chiar mai bine decît înainte de operație. Singura umbră care plana era chimioterapia.

– Ia te uită, cine a venit! Liz Hascomb îi zîmbi cu gura pînă la urechi de îndată ce o văzu și o luă în brațe cu afecțiune.

În birou, Alex găsi un buchet de flori de la Liz și teancurile de dosare pe care Brock le rezolvase.

– Măi, s-ar părea că v-ați descurcat bine fără mine.

– Nu-i chiar așa, o temperă Liz, care o aștepta cu o listă de mesaje, lungă cât o zi de post. Apoi o informă asupra felului în care fuseseră rezolvate problemele, ce preluase Matt și ceilalți parteneri. Brock notase toate detaliile, ca și cercetările întreprinse. Mai era și o listă cu numele celor care preferaseră să aștepte pentru a trata direct cu ea. Se așeză la birou și începu să citească numele și informațiile, în timp ce Liz se duse să-i aducă o ceașcă de cafea.

Alex ridică privirea când Liz se întoarse și-i zîmbi. Se simțea atît de bine, în biroul ei, printre prieteni, și pentru că putea fi din nou folositoare. Avea chef de lucru și își recăpătase o mare parte din personalitate.

– Cum te simți? o întrebă Liz punîndu-i ceașca pe masă.

– Bine. Chiar surprinzător de bine. Doar puțin obosită.

– Ai răbdare, nu te grăbi, mai spuse Liz înainte de a ieși.

Alex se instalează mai comod în fotoliu, privi în jur, și savură bucuria de a se afla din nou în biroul ei. Zîmbi și sorbi din cafeaua fierbinte. Nu puse bine ceașca jos, că ușa se deschise și apărură Brock.

– Bine ai venit, spuse el cu un zîmbet larg.

– Mulțumesc, îi răspunse ea întorcîndu-i zîmbetul.

Semăna, mai mult ca oricînd, cu un băiețandru blond. Purta ochelari și pe frunte îi atîrna o buclă rebelă. Avea mereu aerul că e gata să pună la cale o șotie.

– S-ar părea că m-ai suplini total cît am lipsit. Cred că mi-aș putea lua o vacanță permanentă.

– Nu ți-ar merge. Ți-am lăsat tot ce a fost mai greu. Apropo, Jack Schultz a sunat de vreo două sute de ori ca să-ți mulțumească.

– Sînt fericită că am cîștigat, zîmbi ea. O merita.

– Și tu.

Nu mai întâlnește pe nimeni care să muncească atât de mult ca ea pentru a câștiga un proces, și nu-i fusese prea ușor. Aflase că era deja bolnavă, când pledase la tribunal. Mai știa și că fusese operată, fără să cunoască exact de ce. Când o întrebase pe Liz, citise în ochii ei că nu fusese simplu.

– Ce vrei să faci astăzi? O găsea mai slabă, mai obosită, dar foarte frumoasă.

– Să mă pun la curent cu noile dosare, să văd ce ai lucrat tu și să-mi dau seama ce mi-a rămas mie de făcut.

– Oh, câte ceva pe ici, pe colo. Avem doi clienți noi care au fost dați în judecată de foștii lor patroni. Au intrat patru cauze noi și un proces de calomnie cu o stea de cinema. Matt are mai multe informații despre asta din urmă.

– Norocosul. Poate i-l las lui.

Părea mai relaxată decât de obicei, deși nu intrase încă în ritmul ei de muncă. Se bucura doar de moment.

– Alex, et simți bine acum? Știu că ai fost bolnavă, dar sper că nu a fost nimic grav.

În nici un caz nu-i alterase frumusețea.

În primul moment, Alex vru să-i spună că se simte foarte bine, dar se răzgîndi. În lunile următoare ea avea nevoie de ajutorul lui și nu exista nici un motiv să nu-i spună. Trebuia să înceapă cumva.

– Acum mă simt bine, și sper că pînă la urmă să mă fac bine. Dar mă mai așteaptă clipe grele. Ezită un moment, căutînd cuvintele potrivite. Se afla într-o situație nouă pentru ea – trebuia să se umilească, să ceară ajutor. Când ochii li se întâlneau, Alex rămase surprinsă de tandrețea pe care o citi în privirea lui. Părea atât de tandru, de îngrijorat, încît își dădu seama că poate avea încredere în el. Peste două săptămîni încep chimioterapia, oțta ea și avu impresia că el își pierduse respirația. O privea încordat și întrebător.

– Îmi pare rău.

– Și mie. Dar am să vin în continuare la lucru, dacă am să pot. Deocamdată, nu știu exact cum o să fie. Mi s-a spus că dacă este aplicată bine, poate fi suportabilă, doar că îți provoacă o oboseală cumplită. Voi vedea cât de departe pot să merg după ce o voi începe.

El încuviință din cap cu simpatie.

– Îți promit că am să fac tot ce-mi va sta în putință pentru a te ajuta.

– Știu asta, Brock, îi răspunse ea, simțind că îi tremură vocea. Era emoționant să vezi că ai atîția prieteni și că unele persoane, pe care abia dacă le cunoșteai, erau gata să te ajute. Apreciez, și-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut deja. Îmi dau seama că nu m-aș fi putut descurca fără tine. Procesul lui Schultz a fost destul de chinuitor, mai ales că mă obseda operația. E bine că cel puțin a trecut.

Brock nu o întrebă unde îi găsiseră cancerul. Alex purta un taior gros, din tweed negru cu alb, care nu lăsa să se vadă nimic.

– Îmi pare extrem de rău că a trebuit să treci prin așa ceva. Dar o să te faci bine, sînt sigur de asta, spuse el cu convingere.

– Sper și eu. Acolo unde am fost este o altă lume. Puse jos ceașca și-l privi, gînditoare. Îi făcea plăcere să vorbească cu el. E foarte ciudat. Întotdeauna am fost capabilă să controlez lucrurile, iar acum sînt prinsă în ghearele a ceva ce nu pot stăpîni. Nu pot decît să urmez calea care îmi este indicată și sper că voi ajunge unde trebuie, dar nu mi se oferă vreo garanție. Cred că l-au descoperit într-o formă relativ incipientă, cel puțin așa sper, dar cine poate ști...

Vocea i se stinse și Brock întinse mîna peste birou, i-o luă pe a ei și i-o strînse. Atingerea lui o aduse înapoi în realitate și privirile li se întîlniră.

– Trebuie să vrei să reușești. Trebuie să hotărăști, chiar acum, că vei reuși, indiferent de greutateți, de cât te vei chinui sau cât de înfricoșător va fi. Este ca un proces. Indiferent cu ce te atacă partea adversă, trebuie să le răspunzi cu aceeași monedă, spuse el cu o vehemență care o surprinse și o făcu să se întrebe dacă nu fusese și el pe „acolo”. Poate că Brock era mai profund decât îl apreciase. Să nu uiți niciodată asta. Își trase mîna și mai dădu o dată din cap. Dacă pot face ceva astăzi, dă o strigare. Se ridică și o privi zîmbind. Îmi pare bine că te-ai întors. Vin mai tîrziu să te controlez.

– Îți mulțumesc, Brock, pentru tot.

Îl privi ieșind și apoi reîncepu să lucreze, dar cuvintele lui, căldura cu care le rostise, o impresionaseră și nu se mai putea concentra.

Matt Billings o invită la dejun și-i vorbi despre noile dosare pe care le deschiseseră, insistînd asupra actriței de cinema cu procesul ei de calomnie. Îl trecuse altui partener. Așa ar fi procedat și Alex, deși, din cînd în cînd, o amuza cîte un proces de calomnie. De data aceasta, însă, cazul era prea fierbinte ca să-ți permiți să te amuzi. Actrița pretindea că una din cele mai respectabile reviste din țară o calomniase. Nu era ușor de adunat dovezi, din pricina drepturilor limitate ale celebrităților în presă și a reputației revistei. Aveau să strige sus și tare despre drepturile conferite de Primul Amendament. Alex era mulțumită că nu trebuia să țină ea în mînă cartoful acela fierbinte, mai ales că Matt o informase că reclamantul nu era cîtuși de puțin drăgălaș.

– Lucky Harvey, pronunță Alex numele partenerului care preluase cazul.

– Mda. M-am gîndit că nu vei regreta acest dosar.

Matt îi mai povesti de un mare proces industrial, care fusese înregistrat în biroul lor de avocatură și de alte cîteva

probleme minore referitoare la unele tranzacții ale firmei lor de avocați. O puse la curent cu tot ce se întâmplase în lipsa ei și, la sfârșit, o întrebă cum o ducea cu sănătatea.

– Se pare că ceva mai bine, spuse ea cu prudență. De fapt, nu am bolit. Am avut ceea ce, în termeni medicali, se numește o „regiune cenușie“, o masă care a apărut pe o mamografie acum o lună, tocmai când ajunsesem cu cazul Schultz la tribunal. Ne-am judecat, și apoi m-am ocupat de mine. Dar, din păcate, „cazul“ meu nu l-am rezolvat.

Matt ridică o sprânceană și se pregăti să o asculte cu atenție. Ținuse întotdeauna la ea și îi displăcea să audă că avea neazuri. Când plecase pentru două săptămîni, îi spusese că trebuia să facă o operație minoră, „un fleac“. Acum, însă, înțelesese că nu-i chiar așa.

– Care este situația acum? Vocea lui trăda îngrijorare.

Alex respiră adînc. Știa că într-o bună zi va trebui să pronunțe cuvintele care o speriau; poate că sosise momentul să o facă. Matt era un vechi prieten și un excelent coleg.

– Am suferit o ablație totală. Cuvîntul era mai greu de rostit decît crezuse. Observă consternarea lui Matt. Peste două săptămîni va trebui să încep chimioterapia. Vreau să lucrez în continuare, deși nu știu cum o voi suporta. Mi s-a spus că după tratament mă voi simți bine. Medicii susțin că au scos totul și chimioterapia este doar o măsură de precauție. O să dureze șase luni, dar nu vreau să-mi întreprup lucrul.

Ar fi renunțat la acea „măsură de precauție“, dar știa că nu avea de ales.

Ascultînd-o, Matt rămase buimăcit. Nu-i venea să creadă. Era atît de frumoasă și de tînără și arăta atît de bine. Nu bănuise niciodată cît de serioasă fusese „problema“ ei, își închipuise că e vorba de un „fleac“. Dar o ablație totală? Era mai mult decît putea suporta.

– Nu vrei să-ți iei cele șase luni de concediu? o întrebă el prevenitor, întrebându-se în același timp cum se vor descurca fără ea.

– Nu, nu vreau, spuse ea categoric, speriată că ar putea să o oblige să-și ia concediu. Nu voia să rămână acasă și să-și plîngă singură de milă. În privința asta, Sam avea dreptate. Voia să muncească, să aibă o preocupare și să dea atît cît putea da în momentul respectiv. Aș prefera să lucrez. Am să-mi fac lucrările cît voi putea de bine, iar dacă n-am să rezist, am să-ți spun. Voi instala o sofa în biroul meu și, dacă va fi necesar, voi încuia ușa și mă voi odihni o jumătate de oră, dacă va fi cazul, în timpul prînzului. Nu vreau să stau acasă, Matt, asta m-ar ucide.

Lui Matt nu-i plăcea cum sună cuvîntul și era impresionat de dorința ei de a lucra.

– Ești convinsă de ceea ce spui?

– Da, sînt. Dacă, după ce voi începe tratamentul, mă voi simți altfel decît sper, am să-ți spun. Pentru moment vreau să rămîn aici. În fond, e vorba doar de șase luni. Unele femei se simt rău cînd sînt însărcinate, dar eu am avut noroc. Fac parte dintre cele care nu renunță la lucru. Nu vreau să stau acasă.

– Nu-i același lucru, doar știi asta. Ce spune doctorul tău?

– El crede că voi fi în stare. De fapt, îi spusese să reducă stresul și oboseala, și să nu pledeze în tribunal. În rest, nu-i pusese opreliști. Îi explică toate acestea lui Matt. Aș putea să pledez mai puțin. Asociatul meu este foarte bun. Există și ceilalți parteneri care ar putea prelua munca de la tribunal. În schimb, aș face toate lucrările: pregătirea, strategia, cercetarea dosarului. Aș putea să asist și să pregătesc toate moțiunile. Am doar nevoie de un sprijin în momentul final, în timpul procesului propriu-zis, pentru ca întreaga răspundere să nu cadă pe mine. Nu ar fi corect față de client

– Mie nu mi se pare corect față de tine. Era bulversat de cele auzite, dar constata că Alex era hotărâtă să depășească momentul. Ești sigură? mai întrebă el

– Absolut sigură.

Era extraordinară, o respecta enorm și când părăsira restaurantul îi înconjură umerii cu brațul.

Toți îi arătau atîta bunătate! Ochii lui Alex se umplură de lacrimi. Toți voiau să o ajute, în afară de Sam, care nu putea. Ce ciudată era uneori lumea; ființa de care avea cel mai mult nevoie nu putea fi lîngă ea. Bine că existau ceilalți.

– Pot face ceva ca să-ți ușurez situația? o întrebă Matt în timp ce se îndreptau către birou.

– Ai făcut deja tot ce-ai putut. Am să te țin la curent cu starea mea. Și, Matt, te rog, îl privi rugător, nu le spune celorlalți mai mult decît trebuie. Nu vreau să devin ținta curioșilor sau să beneficiez de milă. Dacă acela care va prelua o parte din munca mea va dori să cunoască motivul, atunci e în regulă, i se poate spune, dar să nu-l afișăm la avizier.

– Te înțeleg.

Matt se credea discret, dar nu trecuse o săptămînă și toți cei din firmă știau cîte ceva despre problemele ei. Știrile s-au împrăștiat rapid printre secretare, parteneri, asociați, chiar și printre clienți. Spre surprinderea ei, deși se afla într-o situație delicată, toți își manifestau simpatia. Îi trimiteau bilețele, se opreau s-o saluțe, se ofereau să-i facă servicii. La început, situația o irită la culme, dar cu timpul ajunse că înțeleagă că toți îi voiau binele, că doreau să o ajute cu tot ce le stătea în putință pentru a trece mai ușor prin încercarea la care era supusă. Aprecierea capacităților ei profesionale se transformase instantaneu în simpatie.

Biroul îi era plin de flori, scrisori, note și o mulțime de dulciuri făcute în casă. Primea tot felul de biscuiți, de baclavale, ștrudele cu mere.

– Pentru Dumnezeu, gemu ea într-o dimineață când Liz intra la ea cu un tort de ciocolată după o rețetă nemțească, o să am o sută de kilograme când o să se termine povestea asta.

Oamenii se dovediseră atât de amabili cu ea, încât era obligată să le răspundă în scris. Dăduse în secret lui Liz și lui Brock dulciurile rugându-i să le ia acasă. Luase și ea pentru Annabelle, Sam și Carmen.

– Vrei să mănânci ceva? îl întrebă pe Brock când făcură o pauză pentru cafea. Parcă am avea un restaurant.

– Cred că îți face bine. Îți amintește că toată lumea te iubește.

Auzise toate zvonurile... i s-a extirpat un sân... ablație totală... chimioterapie... Alex Parker s-ar putea să moară... Aflase mai mult decât îi spusese ea. Matt Billings fusese atât de amărît încât îi spusese secretarei sale și la încă patru parteneri, imediat după prânzul cu Alex. Aceștia, la rîndul lor, vorbiseră cu propriile secretare, care le transmiseseră asociaților, și aceștia asistenților.

– Mi se pare o nebunie, dar cred că sînt foarte norocoasă.

– Așa e. Și vei continua să fii, îi spuse el cu convingere.

Acasă lucrurile nu se schimbaseră. Sam fusese plecat trei zile la Honk Kong să se întâlnească cu o cunoștință a lui Simon și încheiase o afacere formidabilă consemnată pe prima pagină a *Wall Street Journal*-ului. Viața profesională a lui Sam avusese întotdeauna un iz hollywoodian. Era plină de stele financiare și de „lovituri” nemaipomenite. O dată cu apariția lui Simon, luase un avînt și mai mare. Sam era mai ocupat ca niciodată, și nu-i scăpa nici o afacere. Cele trei zile cît lipsise păreau să fi pus o distanță și mai mare între ei. Alex aflase despre afacere din ziare, doarece Sam nu-i spusese nimic. Seara, când sosi acasă, nu se putu abține să nu-i reproșeze:

– De ce nu mi-ai spus nimic? Se simțea jignită că nu-i împărtășise nimic despre o afacere atât de importantă.

– Am uitat, și tu ai fost ocupată. Abia dacă ne-am văzut săptămîna asta.

Amîndoi știau însă că o afacere atît de importantă nu se putea face în cîteva zile. Probabil că Sam lucrase cel puțin o lună, dacă nu mai mult, dar închisese toate căile de comunicare dintre ei. Noaptea la rînd după ce se întorsese de la Hong Kong, se culcase imediat după cină, susținînd că se resimțea după schimbarea fusului orar.

– De ce îți este frică, Sam? îl întrebă ea, într-o seară, cînd el se pregătea să se culce imediat după cină. Adoptase tactica de a adormi înainte de a veni și ea în pat. N-o să sâr pe tine dacă nu adormi la ora opt. Ai putea să mai rămîi cîteodată să vezi mai mult decît *Sesame Street* și știrile de la ora șase, ca să nu spun că nu ți-ar strica puțină conversație.

– Ți-am mai explicat, am avut o săptămîină grea și mă resimt încă după diferența de fus orar.

– Spune-ı asta judecătorului, îl luă ea peste picior.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nimic, pentru Dumnezeu. Glumeam. Sînt avocat, dacă îți mai amintești. Ce se întîmplă cu tine?

Sam devenise totalmente lipsit de umor, nu mai vorbeau, nu mai glumeau, nu se mai răs fățau. Dintr-o dată deveniseră niște străini. Și toate astea pentru că i se făcuse o ablație totală. El se comporta de parcă asta ar fi fost o adevărată trădare.

– Mie nu mi s-a părut amuzant. Reuși să pară insultat. A fost o glumă de prost gust.

– Pentru Dumnezeu. Ți se mai pare ceva amuzant? Eu, cu siguranță, nu. De cînd am plecat la spital, mai degrabă de cînd ți-am spus de mamografie, nu mi-ai adresat mai mult de cinci vorbe. Trecuseră șase săptămîni de cînd începuse coșmarul și i se părea că nu va mai lua sfîrșit. Cum o să fie cînd voi începe chimioterapia?

– De unde vrei să știi?

– Hai să ne imaginăm. Dacă te-a plictisit ce ți-am spus despre mamografie și despre biopsie, dacă te-a iritat operația, și abia mi-ai vorbit de când am venit acasă de la spital, ce ai să faci când am să fiu supusă la chimioterapie? Poate că mă vei părăsi. Sau mă vei neglija cu totul. La ce trebuie să mă aștept, și când o să se sfârșească asta? Când o să-mi termin eu tratamentul sau când am să renunț eu și am să accept că s-a terminat căsnicia noastră? Tu ce părere ai?

– În ordine, în ordine.

Sam se îndreptă spre Alex, care spăla vasele. Annabelle se culcase deja de o oră și era adormită, așa că nu-i mai putea auzi.

– E adevărat, au fost șase săptămâni groaznice, dar asta nu trebuie să însemne că totul s-a sfârșit. Eu încă te mai iubesc.

Părea rușinat, stîngaci și nefericit când o privi. Era conștient cât de mult se deteriorase relația lor, dar nu știa cum s-o dreagă. O iubea, dar dorința de a o avea pe Daphne devenise tot mai puternică, și asta nu făcea lucrurile mai ușoare. O apropiere de Alex ar fi însemnat renunțarea la ceva ce-l lega de Daphne, tot așa cum apropierea de Daphne echivala cu a-și trăda soția. Se simțea prins la mijloc, cuprins de panică, incapabil să aleagă. Știa că trebuie să spună sau să facă ceva pentru a se împăca cu Alex, dar nu era în stare. Nici măcar nu se putea decide să-i privească trupul. Trupul pe care îl dorea acum era cel al lui Daphne. Se afla într-o situație îngrozitoare.

– Al, iartă-mă, dar am nevoie de timp.

Rămase în picioare lângă ea, dornic s-o împăce și în același timp incapabil de un gest tandru. Avea nevoie de o pauză și n-o putea obține fără s-o rănească. Nu dorea acest lucru, dar

nu voia nici să renunțe la Daphne. În realitate, nu se simțea pregătit să o susțină pe Alex pe tot parcursul bolii ei.

– Sînt de acord că nu-i ușor să treci prin toate aceste schimbări, dar voi avea nevoie de ajutorul tău în timpul chimioterapiei. Și, ca să fiu sinceră, pînă acum n-ai făcut nimic în sensul ăsta, așa că nu sper că vei face în viitor

În timp ce vorbea, Alex deveni brusc stăpîină pe ea.

– Am să mă străduiesc, dar nu sînt prea îndemînic în ce privește boala.

– Am remarcat, zîmbi ea cu tristețe. Oricum, trebuia să ți-o spun. Mi-e frică pentru că nu știu cum va fi.

– Iar eu sînt sigur că n-o să fie atît de rău pe cît se spune. Este ca în poveștile de groază pe care le auzi înainte de a naște. Majoritatea sînt niște ineptii.

– Nu-mi rămîne decît să sper, spuse ea. Auzise destule cînd se dusesse cu Liz la întîlnirea unui grup de sprijin. O făcuse de dragul lui Liz, dar o ajutase și pe ea. Cîteva persoane trecuseră cu bine de chimioterapie, dar majoritatea recunoșteau că a fost foarte greu. Mai rău decît își putuseră închipui. Oricum, mă bucur că treburile merg atît de bine pentru tine, continuă Alex. S-ar părea că Simon este într-adevăr o achiziție bună. Probabil că am greșit amîndoi.

– Sînt sigur că așa a fost. Nu-ți poți imagina cu cîți oameni de afaceri m-a pus în legătură la Hong Kong. Niște chinezi fabulos de bogați, din industria navală. Pe lîngă ei, arabii sînt niște sărăntoci.

– Cît de mult investesc la tine? întrebă ea în timp ce puneă vasele în mașina de spălat.

· Fusesse întotdeauna interesată de afacerile lui și, oricum, subiectul era convenabil pentru amîndoi.

Sam îi zîmbi, mîndru de el:

– Șaizeci de milioane.

Alex tresări, jignită la gândul că el nu-i spusese înainte ca ea să insiste.

– Frumoasă bucătică pentru un băiețuș din New York, îl laudă ea.

– Drăguț, nu-i așa? zîmbi el larg. Semăna cu Sam cel de care se îndrăgostise.

– Foarte. Sînt mîndră de tine. Îi spunea asta bărbatului care nu se mai putea apropia de ea, care o jignise atît de tare. Nu putea, însă, să nu-i recunoască meritul. O afacere de șaizeci de milioane de dolari în Hong Kong reprezenta o adevărată lovitură. Cred că ești încîntat.

Era, mai ales că o avusese pe Daphnë alături de el. Dar, surprinzător, nimic nu se întîmplase între ei la Hong Kong. Dorințele lor ajunseseră la paroxism, dar Sam rezistă. Pe de altă parte, nici cu Alex nu putea să facă dragoste. O dorea numai pe Daphne, dar își refuza plăcerea de a o poseda.

Sam se întoarse în dormitor, urmări un timp emisiunile de televiziune și, ca de obicei, o jumătate de oră mai tîrziu, cînd Alex veni, dormea dus. Îi era atît de teamă să se apropie din nou de ea, încît făcea tot ce putea ca să evite acest contact.

Poate că este narcoleptic¹, își spuse ea luîndu-și servieta și întorcîndu-se în bibliotecă. Chiar dacă trupul ei îl tenta, Sam nu putea să o facă, își zise ea propunîndu-și să aibă răbdare. O femeie din grupul de sprijin avusese probleme similare cu soțul ei, și chiar se separaseră timp de un an. Omul nu putuse răspunde nevoilor și se îndepărtase, astfel că, disperată, femeia l-a părăsit. În prezent erau din nou împreună. Trecuseră șase ani fără recidive; se împăcaseră cu patru ani în urmă. Toate aceste povești îi dădeau speranțe lui Alex. În ziua urmă-

¹Narcoleptic – o stare caracterizată printr-o necesitate frecventă și necontrolabilă de scurte perioade de somn adînc (n. tr.).

toare, însă, izbucni primul conflict între ei după ce o culcaseră pe Annabelle.

Cu puțin timp înainte de cină, Alex îi explicase Annabellei că a doua zi se va duce la doctor, care îi va da să ia niște medicamente, ce-i vor provoca rău. S-ar putea chiar să-i cadă părul. Erau ca un fel de vaccin. După ce le lua va fi un timp bolnavă, însă după aceea, va redeveni puternică. Annabelle va trebui să fie bună și răbdătoare cu ea, deoarece, s-ar putea ca, alteori, să fie bolnavă sau foarte obosită.

– Dar ai să mă mai poți duce la balet?

– Uneori. Dacă am să pot. Când am să fiu prea obosită, te va duce Carmen.

– Dar eu vreau să mă duci *tu*, se văietă Annabelle.

Acceptase că Alex putea fi obosită în majoritatea timpului, dar nu întotdeauna.

– Și eu doresc asta. Vom vedea cum mă voi simți. Încă nu știu.

– Dacă îți cade părul, ai să-ți pui perucă? o întrebă ea intrigată și Alex zîmbi.

– Poate că da. Vom vedea.

– Ar fi foarte urât. Crezi că o să crească la loc?

– Da.

– Dar n-o să mai fie lung. Nu-i așa?

– Nu. O să fie scurt ca al tău. Am putea trece drept gemene. Annabelle deveni brusc înspăimântată.

– O să-mi cadă și mie părul?

– Sigur că nu, o luă Alex în brațe ca s-o liniștească.

După ce fetița adormi, Sam o atacă furios pe Alex:

– A fost lucrul cel mai dezgustător pe care l-am auzit vreodată.

Ochii îi aruncau flăcări și, ca de obicei, nu manifesta nici un pic de înțelgere față de Alex.

– Nu este adevărat. Era foarte liniștită când am culcat-o. I-am adus și o carte despre asta, se numește: *Mămica se face bine*.

– Dezgustător. I-ai văzut expresia când i-ai spus de păr?

– Fir-ar să fie! Dar trebuie pregătită. Dacă am să fiu prea bolnavă ca să mă ocup de ea în timp ce fac chimioterapie, trebuie să fie pregătită.

– De ce nu poți suferi în tăcere? Întotdeauna ne încarci și pe noi. Iisuse, încearcă să fii mai demnă!

– Ticălosule!

Îl apucă de cămașă și i-o rupse, gest ce-i surprinse pe amândoi. Nu făcuse niciodată așa ceva, dar de data asta își ieșise din fire. Își pierduse soțul, își pierduse un sîn, viața sexuală, sentimentul propriei feminități, al propriei bunăstări, capacitatea de a mai avea copii. În ultimele șase săptămîni nu făcuse altceva decît să piardă cîte ceva, lucruri care erau cu adevărat importante pentru ea, iar Sam găsisese de cuviință să o critice pentru ceea ce se întîmpla.

– Blestemat să fii! Nu fac decît să mă lupt împotriva a tot ce mi s-a întîmplat, să încerc să nu te incomodez, să nu o rănesc pe ea, să nu-mi încarc partenerii din firmă și tu mă tratezi ca pe o paria. Ei bine, Sam Parker, poți să te duci dracului!

Toate spaimele și insatisfacțiile din ultimele șase săptămîni izbucniseră la suprafață. Sam refuza să audă, era preocupat de propriile „dureri“.

– Nu te mai lăuda cît de nobilă ești și cum suferi în tăcere. De fapt scîncești după blestematul ăla de sîn, care nici măcar nu era cine știe ce. Vreau să spun, cine observă că nu mai e acolo? Iar al doilea lucru pe care-l faci este să ne „pregătești“ pe noi pentru chimioterapie. Încetează odată, pentru Dumnezeu, nu ne mai tortura cu ce-o să fie. Nu are decît trei ani și jumătate, de ce trebuie să treacă și ea prin ce treci tu?

– Pentru că sînt mama ei și mă iubește, și faptul că am să fiu bolnavă o s-o afecteze și pe ea.

– Mă faci să-mi fie *mie* greață și asta mă afectează pe mine. Nu pot să mai trăiesc așa, cu buletine zilnice despre cancer de la Sloane-Kettering. De ce nu le afișezi...

– Ești un...! Nici nu te-au interesat rapoartele patologice atunci cînd mi le-au dat.

– Și, care-i diferența, tot ți-au tăiat pieptul.

– Există o diferență, diferența dintre a trăi și a muri, dacă asta te interesează. Sau, cine știe, dacă am să dispar, nici n-ai să remarci. N-ai avea cum. Tu nu te mai obosești nici să-mi vorbești.

– Despre ce ai vrea să vorbesc, Alex? Despre chimioterapie? Despre ganglionii limfatici? Patologie? Nu mai pot suporta.

– Atunci de ce nu pleci și nu mă lași singură cu ale mele? Că de ajutat, tot nu mă ajuți.

– N-am să-mi părăsesc fiica. Nu plec nicăieri, se răsti el și părăsi apartamentul.

Sam se opri în stradă, stăpînindu-se cu greu să nu cheme un taxi care să-l ducă la Daphne. O chemă însă de la un telefon public și izbucni în plîns. Îi spuse că începuse să o deteste pe soția lui, dar și pe el. Îi spuse că a doua zi ea urma să înceapă chimioterapia și că el nu mai rezista. Daphne se declară de acord cu el. Îl întrebă dacă nu voia să vină la ea, dar Sam îi răspunse că nu credea că ar trebui s-o facă.

Își dădea seama că era încă foarte vulnerabil. Avea mare nevoie de ea, dar nu dorea ca Daphne să fie motivul destrămării căsniciei lui. Trebuia să-și rezolve singur problema, să acționeze, dar nu știa bine cum. Nu-și putea explica de ce, dar o ura pe Alex. Biata femeie era bolnavă, iar el o detesta și o făcea vinovată de efectul pe care boala ei îl avea asupra lui. Adusese boala și teama în viața lui. Va distruge totul. Fără s-o știe.

Porni pe jos pînă la East River, apoi se întoarse. În vremea asta, Alex zăcea în pat, cu ochii în tavan, prea furioasă ca să mai poată plînge, prea rănită ca să-l mai ierte. O abandonase, dezertase. În șase săptămîni, aruncase ca pe un balast tot ce împărtășiseră cîndva, tot ce simțiseră unul pentru celălalt, și distrusese înțelegerea și respectul pe care le construiseră în cei șaptesprezece ani trăiți împreună. Jurămîntul „la bine și la rău, în boală și în sănătate“ fusese complet călcat.

Trecuseră mai bine de două ore pînă cînd Sam se întoarse acasă, dar nu se duse la ea, nu-i adresă nici un cuvînt și se culcă pe sofaua din bibliotecă. Alex rămase trează toată noaptea.

Capitolul

12

Oncologul pe care i-l recomandase doctorul Herman era femeie. Alex aflate că prima vizită va dura o oră și jumătate, iar ședințele ulterioare de patruzeci și cinci de minute pînă la o oră și jumătate. Urma să facă două ședințe pe lună și dacă se iveau probleme chiar mai multe. Fixase vizita pentru ora douăsprezece și spera să se întoarcă la birou pe la unu și jumătate.

Brock și Liz știau că era ziua cînd începea chimioterapia, ca și Sam de altfel. După cearta din seara precedentă, plecase la birou fără să mai ia micul dejun și nu dăduse telefon în cursul dimineții pentru a-și cere scuze sau a-i dori succes la chimioterapie. Alex se convinsese de un lucru – va trebui să treacă peste acest tratament fără să conteze pe soțul ei.

Clădirea în care se afla cabinetul era modernă. Sala de așteptare, frumos decorată, asigura o atmosferă primitoare. Pereții văruiți într-un galben neagresiv și lumina blîndă îi dădeau un aer vesel.

Cînd dădu ochii cu medicul, Alex constată ușurată că era de vîrsta ei. Se numea Jean Webber și emana calm și încredere.

Mai avu o surpriză plăcută: pe diploma ce atîna pe perete scria Harvard Medical School.

Schimbară întîi cîteva cuvinte în cabinet, despre rapoartele patologice și doctorița îi explică ce semnificație aveau. Alex aprecie faptul că o trata ca pe o ființă umană inteligentă. Află că substanțele citostatice pe care le vor folosi nu erau „otrăvitoare“, cum credeau majoritatea celor bolnavi, și că scopul lor consta în a distruge celulele „rele“ și a le proteja pe cele sănătoase. Doctorița îi mai preciză că tumoarea fusese de gradul II, ceea ce nu era de natură să o bucure, dar că, excep-tînd ganglionii, nu se mai produsese alte infiltrații. Prognoza, din punctul de vedere al doctorului Webber, era bună. În orice caz, chimioterapia făcea obligatoriu parte din tratament. Nu-și putea lua riscul de a lăsa nici măcar o fracțiune de celulă să se dividă și să se răspîndească. Doar o cură completă îi va da lui Alex certitudinea că nu mai există celule canceroase. De-oarece i se făcuse ablație totală, radiația nu mai era necesară, și nici hormonoterapia. Rezultatele finale ale testelor indicaseră acest lucru. I se făcuse și un test cromozomial pentru a se putea examina acidul ribonucleic al celulelor implicate, în scopul de a se stabili dacă numărul cromozomilor era normal. Se stabilise că celulele lui Alex erau diploide, cu alte cuvinte normale. O liniștea să audă asta, chiar dacă, după veștile bune, urmau cele rele: avusese cu adevărat cancer și urma să suporte șase luni de chimioterapie.

Cînd au ajuns să vorbească despre tratament, doctorița Webber deveni înțelegătoare și încercă să-i explice lui Alex că efectele secundare ale chimioterapiei puteau fi dezagreabile, dar nu înspăimîntătoare, cum se acreditase ideea, și că alegînd măsuri potrivite puteau fi suportate. O mai asigură pe Alex că nici unul din efectele secundare nu cauza vătămări iremediabile. Îi ceru să o informeze dacă va avea unele probleme.

Efectele secundare la care se putea aștepta și care urmau să fie discutate, constau în căderea părului, grețuri, dureri în tot corpul, oboseală și creșterea în greutate. Putea să aibă și usturimi în gât, răceli, constipație, după cum se putea aștepta să i se oprească imediat ciclul, care uneori revenea după încetarea chimioterapiei. Eventuala rată a sterilității era de cincizeci la sută, ceea ce îi dădea o șansă să mai aibă copii. Dacă va mai avea bărbat, își spuse în gând Alex, în timp ce se străduia s-o urmărească pe doctoriță.

Rar, tratamentul provoca scăderea leucocitelor. Mai puteau să apară iritații ale vezicii urinare. Faptul că s-ar putea îngrășa o surprinse pe Alex, deoarece crezuse că grețurile și vomismențele o vor face să piardă din greutate. Doctorița îi preciză că acest efect este inevitabil, ca și căderea părului. Îi sugeră să-și caute o perucă, poate chiar mai multe, cu pieptănături diferite, deoarece își va pierde total sau în mare parte bogatul ei păr roșu. E adevărat că după aceea va crește la loc, ținu ea să o asigure. Spusele doctoriței o încurajară, și Alex se amăgea zicându-și că ascultă un nou client și e obligată să audă totul. Era o tactică bună și, un timp, dădu rezultate. Apoi, când îi vorbi despre grețuri, vome și altele, își pierdu total entuziasmul.

Mai află că, de fiecare dată când va veni la doctor, va trebui să facă un examen fizic, o analiză a sîngelui, radiografii și ecografii, pentru care aveau un echipament de ultimă oră. Tratamentul propriu-zis consta în luarea pe cale bucală a medicamentului numit Cytoxan, în primele paisprezece zile ale fiecărei luni. Apoi, la cabinet i se vor face injecții intravenoase cu Methotrexate și Fluorouracil în prima și a opta zi ale aceleiași luni. După ce i se administrau injecțiile intravenoase, se putea întoarce la birou. Îi atrase atenția că în ziua dinaintea injecțiilor trebuia să se odihnească mai mult decît

de obicei, astfel încât efectele secundare să fie cât mai mici, ca să nu-i scadă prea mult leucocitele.

– Știu că la început totul ți se pare complicat, dar cu timpul ai să te obișnuiești. Alex tresări privindu-și ceasul. Vorbiseră aproape o oră.

Alex se dezbracă cu grijă, împăturindu-și lucrurile, de parcă fiecare moment, fiecare gest, contau și constată că nu se putea controla. Mâinile îi tremurau ca niște frunze, în timp ce doctorița o examina, dînd aprobator din cap.

– Ți-ai ales un chirurg pentru operația estetică? o întrebă ea.

Alex clătină din cap; nu se hotărîse încă, nici nu știa dacă dorea să facă o operație de reconstituire. După cum mergeau lucrurile, nu mai era sigură că o interesa, și gîndindu-se la situația ei conjugală i se umplură ochii de lacrimi. I se strînse gîltejul în timp ce doctorul instala stativul pentru intravenos. Alex izbucni în hohote de plîns. Își ceru scuze.

– Nu face nimic, spuse doctorița, dă-i drumul, plîngi. Știu cât este de înspăimîntător, dar n-ai să te mai sperii așa a doua oară. Noi sîntem foarte atenți cu medicamentele astea.

Alex înțelegea acum de ce era atît de important să-ți alegi un oncolog foarte bun, certificat de Asociație. Auzise povești de groază despre persoane care fuseseră omorîte în urma unei chimioterapii administrate greșit. Toate acestea îi veniră în minte. Dacă va reacționa prost? Dacă va muri? Dacă nu o va mai vedea niciodată pe Annabelle? Sau pe Sam?... chiar după cearta îngrozitoare din noaptea precedentă.

Doctorița începu să-i facă perfuzie, mai întîi cu dextroză, apoi adăugă substanța citostatică. Lichidul dădea înapoi și vena lui Alex cedă. Începuse să o doară și doctorița scoase imediat acul și îi cercetă celălalt braț, apoi mâinile.

– De obicei încep cu dextroză, dar văd că venele tale nu prea sînt în formă astăzi, așa că am să renunț la ea; o să încercăm metoda asta data viitoare. Acum îți voi introduce substanța nediluată direct în venă. O să te usture puțin, dar merge mai repede, și cred că vei fi mulțumită să scapi mai ușor.

Alex nu o contrazise, deși „introducerea directă” o cam speria.

Doctorița îi luă mîna și-i examinează cu atenție vena; apoi, injectă substanța, în timp ce Alex se străduia să nu leșine de atîtea emoții. De îndată ce se termină injecția, îi spuse lui Alex să apese cu putere pe venă timp de cinci minute, timp în care îi scrise rețeta pentru Cytoxan și-i aduse o pastilă și un pahar cu apă. După ce o urmări cum lua pastila, îi spuse cu satisfacție:

– Foarte bine, ai primit acum prima doză. Te aștept peste exact o săptămînă începînd de astăzi, și vreau să aud că n-ai avut nici o problemă. Dacă apare ceva ce ți se pare neobișnuit, sau dacă te simți mizerabil, sună-mă și o să văd ce pot face ca să te ajut.

Îi înmîină apoi o foaie de hîrtie care conținea efectele secundare normale și cele anormale.

– Răspund la telefon douăzeci și patru ore din douăzeci și patru și nu mă supăr cînd mă sună pacienții.

Îi zîmbi cu căldură și se ridică în picioare. Era cu mult mai scundă decît Alex, dar părea foarte dinamică. Era mulțumită, își spuse Alex, că putea să-și facă meseria. Îi amintea de oamenii care veneau la ea, cu complicate probleme juridice, cu procese înspăimîntătoare. Ea le prelua problemele și le rezolva cît putea mai bine, dar grijile și spaimile le suportau ei, nu ea. În clipa aceea, o invidia pe doctorița Webber.

La plecare, constată cu uimire că stătuse la oncolog mai bine de două ore. Mîna îi era încă sensibilă; făcu semn unui

taxi. Un leucoplast îi acoperea locul unde i se făcuse injecția. Cunoștea o serie de termeni și de fraze, pe care ar fi fost fericită să nu le fi aflat niciodată. Când intră în biroul ei, se simțea bine, nu avea grețuri, trăia, nu i se întâmplase nimic îngrozitor. Se gândi chiar să-și cumpere o perucă, deși o deprimă gândul. Doctorița avea dreptate. Ar fi mai puțin trist să aibă una pregătită, decât să colinde magazinele ascunzându-și chelia sub o basma.

Liz nu se afla în birou. Alex răspunse la mesajele pe care le găsi și, ceva mai târziu, începu în sfârșit să se relaxeze. Cerul nu căzuse pe ea, pînă acum supraviețuise, poate că n-o să fie atît de rău cum se așteptase. Se făcuse ora patru și Brock intră cu un teanc de hîrtii. Lucrăse două ore bune.

– Cum a mers? o întrebă el, îngrijorat.

O întrebare întotdeauna pe un ton plăcut, nu curios, nu inchizitor, dar care lăsa să se vadă că îl preocupa, și asta o emoționa. Parcă era un frate mai mic.

– Pînă acum n-am a mă plînge, deși mi-a fost tare frică.

Nu-l cunoștea suficient de bine ca să-l mărturisească faptul că plînsese cu disperare, așteptîndu-se ca injecția să o ucidă.

– Ești curajoasă, vrei o ceașcă de cafea?

– Da, mulțumesc.

Îi aduse cafeaua și mai lucră încă o oră. La ora cinci, Alex se ridică de la birou. Voia să ajungă la timp acasă. Fusese o zi destul de bună, deși cam obositoare.

– Îți mulțumesc pentru tot, îi spuse ea lui Brock înainte de a pleca. Începuseră să lucreze la un caz în care un mic slujbaş era dat în judecată pentru o falsă discriminare. Femeia avea cancer și pretindea că fusese trecută cu vederea cu ocazia unei avansări, deși patronul făcuse tot ce-i stătuse în putință s-o ajute. Aranjase chiar o cameră în care să se poată odihni dacă ar fi avut nevoie, în timpul programului, îi dăduse trei

zile pe săptămână libere în timpul chimioterapiei și îi păstrase postul. Femeia susținea sus și tare că nu fusese avansată din cauza cancerului. De fapt, urmărea să facă rost de bani, să stea acasă și să-și facă tratamentul cu ceea ce va câștiga de pe urma procesului. Din certificatele aflate la dosar, cancerul părea să se fi vindecat, însă ea nu mai voia să lucreze, cu toate că avea de plătit tratamentul. Alex descopese că asigurările plăteau sume minime pentru tratarea cancerului. Dacă nu-ți puteai permite să achiți tratamentele foarte costisitoare care-ți puteau salva viața, erai în pericol. Nici asigurarea ei nu-i restituia decât foarte puțin din cheltuieli. Cu toate acestea, reclamanta nu avea dreptul să se răzbune pe fostul patron. El se oferise chiar să o ajute cu bani, fapt pe care ea îl negase ulterior și pentru care patronul nu avea probe. Ca de-obicei, lui Alex îi era foarte milă de pîrît. Detesta nedreptatea pe care o invocau acei oameni care credeau că se pot răzbuna pe cineva, doar pentru că are bani în timp ce ei nu au. Era, de asemenea, un moment bun ca să preia acest caz, întrucît deținea informații directe despre cancer.

– Ne vedem mâine, Brock, spuse ea dînd să plece.

– Ai grijă de tine, odihnește-te și mănîncă bine.

– Am înțeles, mămico, îl tachină ea.

Dar toate astea i le spusese și Liz. Deocamdată trebuia să se odihnească pentru a-și îmbrospăta forțele și să nu se preocupe încă de greutate. Detesta însă să fie supraponderală. Știa că lui Sam nu-i plăceau femeile grase.

– Îți mulțumesc din nou, mai spuse ea înainte să părăsească biroul.

Pe drum constată încă o dată cît de drăguți fuseseră cu toții și cît de ușurată era că trecuse de prima ședință de tratament. Cu toate că nu fusese ușor, totul decursese fără complicații. Nu se gîndea cu plăcere să se întoarcă la cabinet în

săptămîna următoare, dar spera că atunci totul va merge mai bine. Apoi va avea o pauză de trei săptămîni înainte de următoarea injecție. Liz îi cumpăraseră pilulele prescrise.

Cînd ajunse acasă, Annabelle era în cadă și cînta împreună cu Carmen o melodie din *Sesame Street*. Alex își lăsă servieta pe un scaun și li se alătură.

– Cum te-ai distrat astăzi? o întrebă Alex aplecîndu-se și sărutînd-o.

– Foarte bine. Ce-ai pățit la mînă?

– Oh... asta? Privi leucoplastul. M-am lovit la birou.

– Te doare?

– Nu, deloc.

– Și eu am căpătat un pachet de leuco la grădiniță, se lăudă Annabelle.

Carmen îi spusese că Sam telefonase că să le anunțe că nu va cina acasă. Pe ea n-o sunase și bănuia că era încă furios după cearta lor. N-avea cum să-i spună că prima zi de tratament decursese bine. Se gîndi să-l sune la birou, dar după vorbele urîte pe care și le spusese în noaptea precedentă se hotărî să aștepte pînă cînd îl va întîlni. Remarcase că ieșea din ce în ce mai des seara cu clienții. Probabil că era o modalitate de a o evita. Aproape că nu-l mai vedea.

După ce luă cina cu Annabelle se hotărî să-l aștepte, dar oboseala își spusese cuvîntul și pe la ora nouă dormea în pat, cu luminile aprinse. Fusese cea mai grea zi din viața ei, mai grea chiar decît ziua operației. Se simțea stoarsă de puteri.

În vremea asta, Sam lua masa cu Daphne într-un mic restaurant din East Sixties. Era într-o dispoziție îngrozitoare. În ultimul timp Daphne nu-i mai ceruse nimic, nu mai insistase, nu-i reproșase că o respinge.

– Nu știu ce se întîmplă cu mine, spunea el, ținînd-o de mînă în timp ce friptura se răcea în farfurie. Îmi este din ce în

ce mai milă de ea, știu că are nevoie de cineva, dar nu mai simt pentru ea decât mînie. Sînt furios pentru ceea ce s-a întîmplat cu viața noastră, am impresia că ea e de vină, deși sînt conștient că n-am dreptate. Dar nu este nici din vina mea. A fost doar un ghinion afurisit și acum, cînd a început și chimioterapia, nu mai pot suporta. N-o mai pot privi, nu vreau să văd ce i se întîmplă. E cumplit să asişti la așa ceva, nu mă simt în stare de asta. Dumnezeule... i se puse un nod în gît, sînt un monstru.

– Nu ești un monstru, îl calmă Daphne cu blîndețe, ești doar un om. Asemenea situații te bulversează, te dau peste cap și, pentru Dumnezeu, nu ești soră de caritate. Nu poate aștepta să ai grijă de ea... nici să suporti... ezită căutîndu-și cuvintele, să asişti la tot calvarul. Trebuie să fie îngrozitor.

– Așa și este, recunosc eu el. E o barbarie ce i-au făcut. Ca și cum ar fi luat un cuțit și i-ar fi tăiat sînul. Prima oară cînd am văzut operația am început să plîng.

– Ce groaznic trebuie să fi fost pentru tine, Sam, spuse Daphne cu căldură, manifestînd compasiune doar pentru el și uitînd de Alex. Poate că-și dă seama. Este o femeie inteligentă.

– Se așteaptă să fiu lîngă ea, să o țin de mîină, să merg cu ea la tratament și să discut despre toate astea cu fetița noastră. Pur și simplu nu mai pot suporta. Vreau să mi se restituie viața mea.

– Ai dreptul la ea, îl susținu Daphne.

Era cea mai înțelegătoare, cea mai puțin pretențioasă femeie pe care o întîlnise vreodată. Nu dorea decât să fie cu el, oricînd, oriunde, indiferent de limitele pe care Sam le impusese în relațiile dintre ei. Acceptase cu greu să cîneze doar din cînd în cînd, dîndu-și seama că nu putea face dragoste cu

ea din considerente morale. Nu-i fusese niciodată necredincios lui Alex și, indiferent cât de mare era tentația, nu voia să-și trădeze soția, deși toți credeau că este încurcat cu Daphne. Daphne îi mărturisise că-l iubește și că va accepta orice condiții i-ar pune, numai ca să-l poată întâlni.

– Te iubesc atât de mult, îi șopti ea în timp ce o privea sfișiat de sentimente contradictorii.

– Și eu te iubesc... și tocmai în asta constă nenorocirea. Te iubesc pe tine și o iubesc și pe ea. Vă iubesc pe amândouă, pe tine te doresc, iar față de ea am obligații. Asta ne leagă acum.

– Nu poți continua așa, Sam

– Știu. Poate că totul se va rezolva de la sine. Și ea suferă. Până la urmă o să mă urască. Cred că a și început.

– Dacă asta e adevărul, înseamnă că e proastă. Ești cel mai bun om din lume, spuse Daphne cu hotărîre

– Eu sînt prostul, îi răspunse el zîmbindu-i. Ar trebui să te iau și să fugim înainte să-ți vii în fire și să-ți găsești pe cineva de vîrsta ta, un om fără atîtea probleme.

Nu se mai îndrăgostise astfel de o femeie de pe vremea cînd era adolescent.

– Unde vrei să fugi? îl întrebă ea cu un aer nevinovat și începură să mănînce.

– Poate în Brazilia. . sau Tahiti. . undeva unde să te am numai pentru mine, unde sînt flori și miresme tropicale. Îi simți mîna pipăindu-l pe sub masă. Avea degetele îndemînatice și viclene. Ești o fată rea, Daphne Belrose, îi spuse el zîmbind.

– Poate că ar trebui să constați asta într-o bună zi. Am început să mă simt ca o virgină, îl tachină ea. Sam se înroși la față.

– Iartă-mă. Se simțea vinovat, reușea să le complice tuturor viața.

– Nu-ți cere iertare. Sper ca sacrificiul să se dovedească justificat atunci când, în sfârșit, vei lua o hotărîre.

Era sigură că o va face, rămăsese doar o chestiune de timp și se hotărîse să aștepte. Sam era unul din cei mai atrăgători și mai plini de succes bărbați din New York. Chiar și aici, într-un restaurant de la capătul orașului, lumea îl recunoștea, îl saluta și patronul se bucura că îl are oaspete. Sam Parker era unul din baronii Wall Street-ului.

– Cum poți avea atîta răbdare cu mine? o întrebă el în timp ce comandau desertul și unica sticlă de Chateau d'Yquem, care costa două sute cincizeci de dolari.

– Ți-am mai spus, șopti ea, te iubesc.

– Ești nebună, murmură Sam aplecîndu-se să o sărut. Apoi, toastă: „Pentru micuța verișoară a lui Simon“. De fapt, ar fi vrut să spună: „Pentru dragostea vieții mele“, dar n-o făcu. Ar fi însemnat s-o umilească pe Alex. Cum de i s-a putut întîmpla lui așa ceva? Cum a putut Alex să se îmbolnăvească de cancer și el să se îndrăgostească, în același timp, de altcineva? Nu se gîndi o clipă că cele două evenimente ar putea fi strîns legate unul de altul. Într-o bună zi am să-i fiu foarte recunoscător lui Simon, îi spuse el pe un ton conspirativ.

– Sau îi vei reproșa. Îți faci o mulțime de iluzii în ce mă privește și s-ar putea să te dezamăgesc.

– Asta n-o cred, spuse el cu hotărîre, simțind o imensă dorință să facă dragoste cu ea, atunci și acolo. Fiecare moment petrecut împreună nu însemna decît o mîngîiere care-i tortura trupul.

O conduse pînă acasă, ca de obicei, dar refuză să urce în apartamentul ei. Întîrziaseră în pragul ușii, neputîndu-se despărți, sărutîndu-se și mîngîindu-se cu disperarea dorinței neîmplinite.

– Am putea merge sus, încercă ea să-l ademenească. Cred că ar răsufla ușurați și vecinii.

– Ar fi o imensă ușurare și pentru mine. Nu știu cât mai pot rezista, răspunse el sărutînd-o cu disperare.

– Sper că nu prea mult, iubitul meu, îi șopti ea la ureche, în timp ce palmele ei îi cuprinseseră fesele. Îl lipi de ea și simți locul fierbinte ce palpita și se cutremură de dorință. Sam constată că Daphne nu purta nimic pe dedesubt, deși sufla un vînt rece de noiembrie. Asta fu lovitura de grație.

– Mă omori, rîse el cu un glas răgușit, iar tu ai să faci pneumonie.

– Atunci încălzește-mă, Sam.

– Doamne, cât de mult aș vrea.

Închise ochii și o strînse și mai tare în brațe. În cele din urmă reuși să se desprindă de ea și porni pe jos spre casă, încercînd să-și revină. Se făcuse miezul nopții și Alex dormea cu lumina aprinsă cînd Sam intră în dormitor. O privi o vreme, cerîndu-și iertare în gînd, dar inima lui bătea pentru Daphne. Stinse lumina și se strecură în pat.

Era șase dimineața cînd îl trezi un zgomot ciudat, ca un scrîșnet mecanic. Întîi crezu că e o mașină, apoi își închipui că sună o alarmă sau că se stricase liftul și cădea în gol. Zgomotul nu înceta și în cele din urmă, se trezi de-a binelea, se întoarse pe partea cealaltă și constată că zgomotul venea din baie. Alex vomita, fără să se poată stăpîni.

Mai rămăse un timp în pat, neștiind dacă să se scoale sau nu. În cele din urmă se ridică și se duse pînă la baie, oprindu-se în pragul ușii.

– Nu te simți bine?

Alex nu-i răspunse imediat.

– Mă simt grozav, spuse ea apoi zeflemitor, fără să se poată opri din vomitat.

– Ai mâncat ceva ce nu trebuia?

Nici acum nu voia să recunoască.

– Cred că e din cauza chimioterapiei.

– Cheamă medicul.

Alex dădu din nou din cap și continuă să vomite. Sam se duse să facă un duș în baia pentru musafiri. O jumătate de oră mai târziu, când se întoarse, Alex zăcea pe podeaua camerei de baie cu un prosop ud pe cap și cu ochii închiși.

– Doar nu ești însărcinată?

Epuizată, Alex negă scuturînd capul. Nu mai avea putere nici să-l înjure. Avusese ciclul înainte de operație și încă o „zi albastră“ trecuse de atunci și el nici măcar nu vorbise cu ea, cum să fi rămas însărcinată? Cum putea fi atît de stupid? Pe cît de deștept era în afaceri, pe atît de ignorant se dovedea în probleme de boală.

Cînd reuși să găsească energia necesară de a se tîrî pînă la telefon o sună pe doctorița Webber. Aceasta o asigură că era o reacție obișnuită după primul tratament. Îi recomandă să mănînce ceva, pentru ca stomacul să nu macine în gol. Pastila trebuia să o ia, indiferent cît de rău se va simți. Îi recomandă și un medicament împotriva vomismentelor, dar lui Alex îi era frică să mai înghită și alte chimicale.

– Îți mulțumesc! Alex închise telefonul și reîncepu să vomite. De data aceasta nu dură decît cîteva minute. Avea impresia că stomacul i se întorsese pe dos ca o mînușă. Se chinui să se îmbrace și cînd intră în bucătărie, era verde la față. Îi privi pe Sam și pe Annabelle luîndu-și micul dejun. Sam o îmbrăcase pe fetiță și o ținuse departe de Alex.

– Ești bolnavă, mămico? o întrebă Annabelle îngrijorată.

– Puțin. Îți aduci aminte de medicamentul despre care ți-am vorbit? Ei bine, l-am luat ieri și mi-a făcut cam rău. Dar pînă la urmă, o să-mi facă bine, spuse Alex cu convingere,

ciugulind o bucățică de pîine prăjită. Observă că Sam o privea plictisit pe deasupra ziarului. Știa că îl deranjase cu vomismentele ei, dar mai știa și cât de mult îl enervau explicațiile pe care i le dădea Annabellei. Scuză-mă, i se adresă lui Sam pe un ton acru și el reîncepu să citească.

Alex se mai învîrți prin casă pînă cînd Sam plecă, împreună cu Annabelle. Apoi vomită din nou. Cînd se potoli, hotărî să o sune pe Liz să-i spună că nu va veni la birou, dar se răzgîndi. Nu va ceda. Se va duce la lucru chiar dacă asta o va ucide.

Se spală pe față și pe dinți, își îmbracă mantoul și își luă servieta. În hol se opri să se odihnească și simți cum i se zbate iar stomacul. Reuși să și-l stăpînească, ajunse la lift și, apoi pe stradă unde se simți mai bine. Aerul rece îi făcea bine, spre deosebire de mersul cu mașina. Cînd ajunse în birou se simți din nou foarte rău și abia nimeri camera de baie. Arăta îngrozitor cînd intră în birou, unde o așteptau Brock și Liz. Cei doi se speriară văzînd-o verde la față, și o urmăriră cu îngrijorare cum se prăbuși istovită în fotoliu.

– Nu te simți bine? o întrebă Liz, în timp ce Brock o privea îngrijorat.

– Nu prea. Am avut o dimineață proastă.

Închise ochii, simțind un nou val de grețuri, dar refuză să le dea importanță și senzația trecu. Deschise ochii și-l văzu pe Brock. Liz dispăruse.

– S-a dus să-ți aducă o ceașcă de ceai. Nu vrei să te întinzi puțin?

– Dacă aș face-o, nu cred că m-aș mai putea scula. Ce-ar fi să ne apucăm de lucru?

– Ești în stare?

– Nu mă întreba, răspunse ea cu severitate, iar Brock, clătînînd din cap plecă să-și ia hîrțile. Ca de obicei, era numai în cămașă, cu ochelarii pe creștetul capului. Avea creioane în

buzunar, un pix între dinți și un teanc de hîrtii cînd se întoarse în birou. Adusese și o cutie cu biscuiți sărați.

– Încearcă-i pe ăstea.

I le puse pe birou și se așeză. În timp ce lucra, Brock o studia cu atenție. Arăta tare rău, dar părea că se simte ceva mai bine cînd lucra. Uita de necazurile ei.

Liz îi aducea mereu ceai și reușise să ciugulească din biscuiții aduși de Brock.

– De ce nu te întinzi puțin în timpul pauzei de prînz? îi sugeră el, dar Alex refuză. Lucrau la niște detalii foarte importante ale unui dosar nou. Comandară sandviciuri cu pui, și Alex mîncă puțin.

După o oră însă, cînd începu digestia, fu din nou cuprinsă de panică, simțind cum toată mîncarea îi vine înapoi. Lîngă birou se afla o minisculă cameră de baie și, fără să-l avertizeze pe Brock, se repezi acolo. Vomită și sughiță, timp de o jumătate de oră. Brock o auzea și suferea alături de ea. După un timp, se duse să aducă un prosop umed și rece, o pungă de gheață și o pernă. Fără să bată la ușă sau să spună ceva, o deschise. Alex simți cum o susțineau brațele lui puternice – Brock îngenunchease lîngă ea. O clipă Alex își pierdu controlul și Brock se temu să nu-și piardă cunoștința, dar își reveni.

– Reazemă-te de mine, spuse el simplu și dă-ți drumul. Nu-l contrazise, nu scoase nici un cuvînt, era prea bolnavă și prea recunoscătoare pentru ajutor, indiferent de la cine venea. Căzu înapoi în brațele lui. Brock ședea pe pardoseală și o susținea. Îi puse punga cu gheață pe ceafă și prosopul ud pe frunte. Alex deschise ochii și-l privi, incapabilă să-i spună ceva.

Brock trase apa la closet, închise capacul, îi puse perna sub cap și o acoperi cu o pătură. Rămase lîngă ea, ținînd-o de mîină și urmărind-o cum se simte, fără să scoată o vorbă, lucru pe care Alex îl aprecia în mod deosebit.

Trecuse o oră când Alex putu să vorbească cu o voce pierită. Era stoarsă de puteri.

– Cred că acum mă pot ridica.

– De ce nu mai stai puțin aici? o întreabă el cu blîndețe. Apoi îi veni o idee mai bună. Am să te duc de aici.

Trecuse destul timp de când nu mai vomitase, pentru a putea fi mutată în cealaltă cameră. Fără nici un efort, Brock o ridică în brațe, surprins că era atît de ușoară pentru înălțimea ei și o așeză pe sofaua de piele cenușie din biroul ei. Îi puse perna sub cap și o înveli cu pătura. Alex era puțin jenată că nu se putuse stăpîni și mulțumi Domnului că Brock se aflase acolo și o ajutase.

– Încuie ușa, îi șopti ea lui Brock care rămăsese lîngă ea ca o mamă care-și ocrotea copilașul.

– De ce?

– Nu vreau să intre cineva și să mă vadă așa.

Îi anunțase pe toți că va putea lucra în timpul tratamentului, dar începutul, nu se petrecuse sub auspicii prea favorabile.

Brock îi îndeplini dorința. Cînd se așeză din nou lîngă ea, constată că prinsese puțină culoare în obraji.

– Vrei să te duc acasă? o întreabă el cu prudență, dar Alex refuză scuturînd din cap.

– Nu vreau să plec.

– Vrei să dormi puțin?

– Nu, am să rămîn un timp aici pe sofa. Tu lucrează.

– Vorbești serios?

N-o admirase niciodată mai mult decît acum cînd refuza să renunțe, să se declare învinsă. Se purta ca un adevărat soldat.

– Da, răspunse ea. Tu vezi-ți de lucru... și... Brock! Îți mulțumesc.

– N-ai pentru ce. Pentru asta există prieteni.

Alex se gîndi cu tristețe că Sam n-ar fi fost în stare de așa ceva

Brock stinse cîteva becuri și Alex zăcu, cu ochii închiși, cam o jumătate de oră, după care se ridică și se așeză la birou. Rochia îi era puțin mototolită, părul cam răvășit, vocea răgușită, dar era gata să se întoarccă la lucru. Brock își aminti să descuie ușa și Liz intră cu ceaiuri, cafele și gustări, dar nici unul nu se grăbi să le onoreze... La ora cinci, Brock o însoți pe Alex la ascensor ducîndu-i servieta.

– Cobor și eu să chem un taxi.

– N-ai altceva mai bun de făcut decît să le ajuți pe doamnele bătrîne să traverseze strada? îl tachină ea, simțind că în acea după-amiază deveniseră prieteni. Nu va uita ajutorul lui toată viața. Nu-și aducea aminte să fi făcut ceva ca să merite prietenie din partea lui. Probabil că, în copilărie, ai fost cercețăș, glumi ea.

– Am fost. În Illinois nu prea era altceva de făcut. Și trebuie să mărturisesc că am avut întotdeauna o slăbiciune pentru doamnele bătrîne.

– Așa s-ar părea, îi zîmbi ea. În clipa aceea simțea că are o mie de ani, deși Brock o găsea fermecătoare.

Lui Brock îi trebuiră cîteva minute bune pînă să găsească un taxi. Îi spusese să aștepte înăuntru. Ea protestase, dar fără succes. Plătise deja taxiul ca să nu i-l fure altcineva și se întoarse să o ducă.

– Totul e aranjat.

O ajută să se urce în automobil și-i făcu la revedere cu mîna. Alex era încă uimită de grija pe care i-o arătase și se întreba cum îi va putea mulțumi vreodată. Ajunse acasă, epuizată. I-ar fi plăcut să facă o baie împreună cu Annabelle, dar fetița nu-i văzuse încă cicatricea, așa că se încuie în baie și

zăcu în apa caldă. Apoi se așază la masă împreună cu Annabelle, dar nu mîncă nimic, explicîndu-i copilului că va cina împreună cu Sam.

Sam sosi pe la ora șapte, puțin înainte ca Annabelle să se culce și-i citi fetei o poveste înainte de a adormi. Apoi se așază la masa pregătită de Carmen, dar Alex nu reuși să mînce nimic.

– Au mers mai bine treburile astăzi? o întrebă el încercînd să pară interesat, lucru pe care Alex îl sesiză.

– Da, mai bine, spuse ea, trecînd peste tot ce se întîmplase la birou. Am avut o mulțime de cazuri noi.

Asta dorea el să audă, indiferent că era doar o jumătate de adevăr.

– La fel ne-a mers și nouă, zîmbi el, căutînd să dea uitării cearta și cuvintele grele pe care și le spusese. Simon ne-a adus o droaie de clienți noi.

– Sper să nu fie ceva necurat. Ceva nu-i plăcea în toată combinația aceea cu Simon.

– Nu mai căuta nod în papură. Nu mai fi suspicioasă, o repezi el.

– Ce să-i faci, asta mi-e meseria, încercă Alex să zîmbească, deși mirosul mîncării îi făcea greață.

După ce spală vasele, puținul pe care-l mîncase se întorcea să o chinuie. Ajunse la timp în baie, sughițînd și vomitînd. De data aceasta nu-l mai avea pe Brock lîngă ea să-i aducă punga cu gheață.

– Ce se întîmplă cu tine? o întrebă Sam care cătadicsi, în sfîrșit, să vină în baie. Poate că nu-i de vină doar chimioterapia, poate că ai apendicită sau altceva.

– Numai chimioterapia e de vină, spuse ea cu o voce ce părea că vine din *Exorcistul*. Un nou val de vomă îl făcu pe Sam să bată în retragere.

În cele din urmă, Alex reuși să ajungă pînă la pat și se prăbuși epuizată, sub privirea plictisită a lui Sam.

– Știu că nu-i cazul să te întreb acum, dar nu înțeleg cum de te-ai simțit bine la birou și ți se face greață numai în clipa în care mă vezi pe mine? Vrei să mă impresionezi sau asta este efectul pe care îl am asupra ta?

– Foarte amuzant.

– Crezi că reacția ta este emoțională, sau ești alergică la medicamentele pe care le iei?

Pur și simplu nu putea sau nu voia să accepte. Nu mai văzuse pe nimeni vărsînd atît de violent și atît de des.

– Crede-mă. E din cauza chimioterapiei, repetă ea. Am o hîrtie în care scrie tot ce se poate întîmpla. Nu vrei s-o citești?

– Nu, nu-i nevoie, te cred, însă n-ai pățit niciodată așa ceva, nici cînd ai fost însărcinată.

– Atunci nu aveam cancer și nu făceam chimioterapie, răspunse ea sec.

– Cred că este ceva psihic și că ar trebui să vorbești cu doctorul.

– Am vorbit. Mi-a spus că îi pare rău, dar e normal.

– Mie nu mi se pare normal.

– Tot nu voia să înțeleagă.

A doua zi îi fu din nou greață, dar nu mai vomită. Plecară la lucru ca în vremurile bune. Alex o duse pe Annabelle la grădiniță și asta o făcu să se simtă mai bine. Fiecare pas, oricît de mic, spre normalitate însemna o victorie. Reuși să reziste toată dimineața, dar după masă, în timp ce lucra cu Brock, sandviciul cu curcan se răzbună și ajunse din nou pe podeaua camerei de baie. Brock nu ezită, o urmă și-i ținu capul și umerii în timp ce vomita. Prezența lui îi alungă frica, se simțea în siguranță și Brock era lîngă ea. Îi era rușine să gîndească în

felul acesta, iar mai târziu, când se rezemă de el și-l privi, se întrebă de ce o ajuta.

– Tu ar fi trebuit să te faci doctor, îi zîmbi ea prosteste. Era și acesta un mod de a lega o prietenie.

– Detest să văd sînge, mărturisi el.

– Dar să vezi cum vomită cineva? Ce se întîmplă cu tine, îți plac femeile care varsă?

– Le iubesc, rîse el. Am terminat o mulțime de flirturi în felul acesta când eram la liceu și în colegiu. Mă descurcam foarte bine.

– Ești nebun! Se rezemă de el, fiindcă era prea slăbită să se poată ridica de pe pardoseala băii. Da, începi să-mi plac. Parcă ar fi fost căsătoriți. Nu exista nici o jenă, doar nevoia și voința de a o ajuta. O clipă se întrebă dacă Dumnezeu nu-i trimisese prietenul potrivit, la momentul potrivit.

Iar când Brock îi vorbi din nou, tonul lui era cît se poate de serios.

– Sora mea a trecut prin așa ceva.

– Chimioterapie?

Alex era atît de surprinsă de parcă nimeni n-ar mai fi făcut tratament cu citostatice înaintea ei.

– Da. Cancer la sîn, ca și tine. De nenumărate ori aproape că a renunțat. Eu eram în primul an la colegiu și am plecat acasă, ca s-o îngrijesc. Avea cu zece ani mai mult decît mine.

– Avea? îl întrebă Alex tulburată, dar el îi zîmbi.

– Are. A reușit. Și tu o să reușești. Dar va trebui să faci chimioterapie, oricît de greu va fi, oricît de mult te vei chinui. *Trebuie* să o faci.

– Știu. Dar mi-e frică de moarte, șase luni mi se par o veșnicie.

– Nu e adevărat, numai moartea e o veșnicie, spuse el, pârînd brusc mult mai în vîrstă decît era.

– Am înțeles. Jur.

– Nu-ți poți permite să-ți pierzi vremea, Alex. Trebuie să iei tabletele, indiferent câtă greutate ți-ar face și să te duci la tratament. Dacă vrei, am să merg cu tine. Am fost și cu ea. Și ea le detesta și-i era frică de ace.

– Nu pot spune că mi-a plăcut, dar nu mi s-a părut greu pînă cînd n-am început să-mi vărs și creierii. Trebuie să recunosc că datorită acestui fapt mi-am găsit noi prieteni. Îi zîmbi și el păru fericit.

Nu purta ochelarii și cravata îi era strîmbă, dar cu toate acestea arăta ca un adolescent blond ai cărui ochi trădau multă înțelepciune. Pînă la vîrsta de treizeci și doi de ani văzuse mult mai multe decît își putea ea închipui. În plus, o plăcea cu adevărat pe Alex.

– Ce zici, ne întoarcem la lucru? îl întrebă ea. Cînd ieșiră din camera de baie, Liz punea corespondența pe birou și rămase surprinsă văzîndu-i.

– Bună, îi spuse Alex ca și cum ar fi fost normal să iasă din baie cu Brock, am avut un miting.

Liz rîse deși habar n-avea ce făcuseră ei acolo.

– Lumea o să creadă că ne injectăm sau prizăm cocaină dacă o să continuăm să ne retragem în baie, rîse Alex, sau mai știi, că facem dragoste.

– Îmi trec prin minte zvonuri și mai grave.

Rîse ușor și se așeză la birou, în fața ei.

– Mda, și mie. Alex avea o mină bună.

Nu mai făcuse dragoste cu Sam de aproape două luni și nu existau șanse să o mai facă curînd, judecînd după stadiul relațiilor dintre ei. Dar nu sexul era problema esențială, ci supraviețuirea. Aceasta reprezenta obiectivul prioritar.

La plecare, Brock îi chemă din nou un taxi, cu toate protestele ei. Vineri, reuși chiar să o ducă pe Annabelle la balet. Era extraordinar, făcea tot ce trebuia să facă. Nu se simțea chiar bine, dar nici rău. Și, mai ales, începea să creadă că poate, că va supraviețui. Dacă va supraviețui și căsnicia ei, asta era o altă întrebare. Șansele păreau să devină din ce în ce mai mici.

Capitolul

13

Luni, doctorița Webber se declară foarte mulțumită de progresele lui Alex.

– Te porți excelent, o complimentă ea.

Numărul globulelor roșii nu scăzuse și reușiră să-i administreze tratamentul intravenos, precedat de dextroză și de apă, ceea ce era mai puțin traumatizant. În plus, știa la ce să se aștepte.

Efectul tratamentului fu același, dar Brock și Liz o vegheară ca niște îngeri păzitori.

– Încep să mă simt vinovată, îi spuse Alex lui Brock a doua zi, în timp ce ședeau pe pardoseala băii și el o veghea.

– De ce? Părea nedumerit.

– Pentru că nu tu faci chimioterapie, ci eu, și nu cred că e cazul să suporti toate mizeriile astea. Nu ești însurat cu mine. E coșmarul meu, nu al tău. Nu tu trebuie să faci asta.

Nu-și explica devotamentul lui. Nu avea nici un motiv. Și totuși, era singura persoană care se afla lângă ea în clipele grele.

– De ce să nu împărțim necazul? Așa ceva i se poate întâmpla oricui. Trăsnetul ne poate lovi pe oricare, în orice

moment. Dacă eu mă aflu aici, acum, tot astfel cineva va fi lângă mine, cândva, dacă voi avea nevoie.

– Eu, spuse ea cu blîndețe, eu voi fi lângă tine, Brock. N-o să uit niciodată ce ai făcut pentru mine.

Amîndoi știau că nu era o vorbă de clacă.

– De fapt, am făcut toate astea pentru o avansare, spuse el rîzînd și ajutînd-o să se ridice. Stătuseră în baie o oră întregă.

– Mă gîndeam eu că trebuie să existe un motiv, intră ea în joc.

A doua serie de injecții o obosise mai mult decît prima.

Pînă la Ziua Recunoștinței mai erau doar două zile. Se simți obosită numai la gîndul că trebuia să pregătească Cîrcanul.

– Ai toate motivele să-mi iei locul, glumi ea cînd se așezară din nou la birou. Te descurci extraordinar.

– Prefer să lucrăm împreună. Spuse aceste cuvinte privind-o în ochi și, un moment, Alex simți că între ei intervenise ceva nou, greu de definit. Nu-i putu susține privirea și întoarse capul jenată. În ultimul timp se comportase față de el fără să se controleze și se întreba dacă nu cumva greșise. Poate că ajunseseră prea apropiați. Ea era femeie măritată, și avea cu zece ani mai mult decît el.

– Și mie îmi place să lucrez cu tine, Brock, îi spuse ea cu simpatie, tratîndu-l din nou ca pe asistentul ei mai tînăr. Apoi izbucni în rîs: Cînd nu vărs peste tine.

– Am grijă să stau în spatele tău, îi spuse el pe un ton pe care și-l permit într-o discuție doi oameni care au trecut prin multe împreună.

– Ești dezgustător, spuse ea zîmbind.

Au mai întîrziat puțin vorbind despre programul de Ziua Recunoștinței. El se ducea la prieteni în Connecticut, iar ea rămînea acasă cu Annabelle și Sam. Alex îi mărturisi că n-o entuziasma perspectiva de a face pe bucătăreasa.

– Sam nu știe să gătească?

– Ba da, dar masa de Ziua Recunoștinței e specialitatea mea. Apoi îi mărturisii ceva ce nu spusese nimănui: Am sentimentul că trebuie să dovedesc ceva. Toată situația mea îl irită, uneori cred că mă detestă și vreau să-i demonstrez că sînt în stare să fac ce făceam și înainte.

Mărturisirea ei era cam patetică, dar Brock o înțelese, spre deosebire de Sam.

– E o schimbare temporară. Nu poate înțelege asta? Chiar dacă acum nu poți face mai nimic, mai tîrziu îți vei reveni

– E încă prea furios ca să înțeleagă.

– Trebuie să-ți fie tare greu.

– Mda, cam așa ceva.

– Dar cea mică, ea cum se comportă?

– Bine. E îngrijorată cînd încep grețurile. Încerc să stau departe de ea cînd simt că mă apucă. Nimic nu-i ușor.

– Ai nevoie de prieteni care să te ajute să treci peste asta.

– Sînt norocoasă că te am pe tine, îi zîmbi ea

Alex îl îmbrățișă și-i mulțumi pentru tot. În timp ce coborau spre ieșire, o încercă un sentiment de tristețe că se despărțea. Cu el își permitea să fie sinceră, nu trebuia să se ascundă. Urma o vacanță de patru zile, care fără el i se părea dintr-o dată foarte tristă.

Acasă, în refrigerator, o aștepta curcanul, și-și aminti de toate treburile care o așteptau a doua zi: umplutura pentru curcan, găluștile, legumele, pireul de cartofi. Lui Sam îi plăceau plăcintele cu carne și cu dovleac, iar lui Annabelle cele cu mere. La promisese că anul acesta le va face pireu de castane și sos de afine. Numai gîndul la aceste bucate îi făcea greață, dar nu avea încotro. Trăia cu impresia că relațiile ei cu Sam depindeau de felul în care va reuși să-i dovedească faptul că nu se schimbase.

Sam avusese și el parte de despărțiri duioase la birou. Daphne urma să plece în aceeași seară la Washington, la niște prieteni. După ce o urcase în tren, simțise o strângere de inimă. Era din ce în ce mai atașat de ea și mai nefericit. Îl îngrozea ideea că va fi singur cu Alex timp de patru zile, deși nu excludea posibilitatea unei concilierii. Ajuns acasă în acea seară, își dădu însă seama că lucrurile erau departe de a intra în normal.

Alex zăcea pe pat, cu punga de gheață pe cap, odihnindu-se după ce vomitase.

– Mămica e bolnavă, îl informase Annabelle. Crezi că o să mai avem curcan?

– Sigur că o să avem, o liniști el și o duse la culcare.

Cînd se întoarse, constată că Alex zăcea încă pe pat și o întrebă cu un ton acuzator:

– Vrei să mergem mîine la un restaurant și să renunțăm la toate?

– Nu vorbi prostii, am să fiu bine, îi spuse Alex, deși îi venea să lase totul baltă.

– Nu arăți prea bine, i se adresă el, suspicios ca de obicei, pendulînd între credința că exagera și compasiune. Vrei să-ți aduc ceva? Bere? Coca-Cola? Ceva pentru stomac?

Bea zilnic mai multe sticle de Maalox, dar nu-i ajuta la nimic.

După un timp, Alex se ridică și se duse la bucătărie să încerce să facă ceva. Fiecare pas era un adevărat chin. O durea tot corpul, era zdrobită de oboseală și se întrebă dacă nu cumva o paște o gripă. În cursul nopții o supără și vezica urinară. Se simțea îngrozitor. Sam dormea, dar îi promisese că o va ajuta în dimineața următoare.

Alex pusese ceasul să sune la ora șase și un sfert ca să bage la timp curcanul în cuptor. De obicei, luau masa la ora

douăsprezece. Ceasul sună, însă se sculă greu și pierdu o oră la baie, vomitînd cît putu de discret, ca să nu-l trezească pe Sam.

Reuși să pună curcanul în cuptor, înainte de a se trezi Annabelle. Puțin mai tîrziu, apăru și Sam în bucătărie.

Annabelle voia să meargă la parada organizată de magazinul Macy's Thanksgiving Day și Alex nu avu inima să-i refuze această plăcere. Sam nu-i mai putea fi de nici un ajutor.

Tatăl și fiica plecară pe la nouă și Alex s-a descurcat cum a putut. A pregătit umplutura, legumele și se apucase de curățat cartofii. Din fericire, cumpăraseră foile de plăcintă, deci nu mai trebuia să le facă.

Imediat după plecarea lor, Alex avu o criză de vărsături care o lăsă epuizată. Se sperie și se gîndi o clipă să cheme salvarea. Nevoia de a-l avea pe Brock lîngă ea deveni acută. Intră sub duș sperînd că-i va fi mai ușor.

Cînd Sam și Annabelle se întoarseră, o găsiră încă în cămașa de noapte, cenușie la față.

– Nici măcar nu te-ai îmbrăcat? o întrebă el șocat. Era nepieptănată, și Sam își spuse că nu-și dăduse nici măcar osteneala să încerce. Dar curcanul răspîndea o aromă ademenitoare, iar celelalte bucate se aflau fie în cuptor, fie pe plită. Cînd vrei să mîncăm? o întrebă el. Annabelle se dusesse în camera ei să se joace, iar el deschisese televizorul ca să urmească un meci de fotbal.

– Nu înainte de ora unu. Am pus curcanul la cuptor cam tîrziu.

Reușise, deși îi fusese rău toată dimineața.

– Ai nevoie de ajutor? Întrebarea suna formal. Sam își pusese picioarele pe măsuta din fața televizorului.

Cam tîrziu, gîndi Alex, dar se mulțumi să tacă. Reușise să facă tot ce-și propusese. Se mira singură, căci Sam nu avea habar cît o costase asta.

Se îmbracă cu o rochie albă, se pieptăna, dar nu avu nici timp, nici chef să se machieze. Când, în sfârșit, se așezară la masă, Sam se enervă că nu făcuse efortul să se machieze și-i arăta o față albă ca hîrtia. Parcă se străduia să arate cît mai bolnavă. Voia să-i înduioșeze?

Alex nu-și dădea seama cît de rău arăta, deși felul în care se simțea ar fi trebuit s-o avertizeze.

Sam rosti, ca de obicei, rugăciunea de mulțumire. Annabelle ciripea despre paradă, cînd Alex simți nevoia imperioasă de a fugi în baie. Munca din bucătărie, căldura și mirosurile fuseseră prea mult pentru ea. Încercase să-și stăpînească greața, dar nu reușise.

– Pentru Dumnezeu, se răsti Sam la ea, nu poți face nici măcar efortul de a sta la masă cu noi?

Încerca cu disperare să păstreze aparența de normalitate.

– Nu pot, îi răspunse ea. Nu mă pot opri.

– Străduiește-te, pentru numele lui Dumnezeu. Fetița asta merită o zi mai bună decît îi oferi tu. Toți merităm.

– Taci din gură! strigă Alex, hohotind în plîns – strigă suficient de tare ca să audă și Annabelle – ticălosule, să nu-mi spui mie asta! Știi că nu pot.

– Pe dracu' nu poți! Te-ai tîrît toată ziua prin casă în cămașa de noapte, cu fața aia de strigoi ca să ne sperii pe toți. Acasă nici nu mai încerci să fii decentă. Doar la birou. Lași totul baltă și verși pe tine ori de cîte ori ai chef.

– Du-te dracului! gemu ea și începu din nou să verse.

Poate că avea dreptate. Poate că emoția era de vină. Poate că nu-l mai suporta pe el. Dar, indiferent care ar fi fost motivul, nu se putea stăpîni. Reveni la masă doar la desert și Annabelle o privi îngrijorată.

– Te simți bine, mămico? o întrebă cu o voce subțirică, privind-o cu niște ochi mari și nefericiți. Îmi pare așa de rău că ești bolnavă.

Poate că Sam avea dreptate. Le strica cheful la toți și le făcea viața insuportabilă. Poate că ar fi fost mai bine dacă murea. Nu mai știa ce să creadă. Sam devenise un străin. Toată dragostea și duiosia pe care i-o arătase ani în șir dispăruseră.

– Mă simt mai bine, iubirea mea, îi răspunse Annabellei, ignorându-l pe Sam.

După masă, Alex se întinse pe sofa și Annabelle se ghemui lângă ea rugînd-o să-i spună o poveste. Îl lăsase pe Sam să strîngă vasele și să le spele. Cînd termină, se întoarse cu un aer furios. Annabelle se duse în camera ei să ia o casetă video.

– Îți mulțumesc pentru această splendidă sărbătoare, îi spuse el sarcastic. Adu-mi aminte la anul să mă duc în altă parte.

– Cu mare plăcere.

Nu-i adresase nici un cuvînt de apreciere pentru strădania ei de a le pregăti masa de sărbătoare.

– A trebuit neapărat să-i strici și copilului cheful, nu-i așa? N-ai putut să stai cu noi la masă o oră. Ai vrut să o faci să înțeleagă cît de bolnavă ești.

– De cînd ai devenit așa de ticălos? îl întrebă Alex calmă ridicînd ochii spre el. Știi ceva, înainte nu mi-am dat seama cît de mizerabil poți fi. Probabil că eram prea ocupată.

– Poate că amîndoi am fost, mormăi el și se duse în bibliotecă ca să vadă acolo meciul. Mai trăise asemenea momente, în anii cînd mama lui fusese prea bolnavă ca să mai iasă din camera ei. Tatăl lui se îmbăta ca să uite. După ce intrase intern, nu mai venise acasă de sărbători. Vacanța aceasta avea o mare însemnătate pentru el, și-i plăcea să o vadă pe Alex cum se străduia să-i facă pe plac. Acum, însă, îi amintea de mama lui și începu să o deteste.

După ce se termină meciul, ieși să se plimbe în parc. Cînd se întoarse, Alex părea să fie într-o dispoziție mai bună. După

ce le stricase sărbătoarea, acum își permitea să se simtă mai bine. Sau, cel puțin, asta era părerea lui.

Annabelle, încă impresionată, o întrebase pe Alex de ce se certaseră. Alex se strădui s-o liniștească, spunându-i că nu-i nimic serios, că oamenii mari se mai ceartă din când în când. Annabelle rămase însă pe gânduri.

Sam o culcă pe Annabelle, explicându-i că mama se simte prea rău ca să se poată ocupa de ea. Alex nu protestă, amintindu-și ce-i spusese fetița despre certurile lor.

După ce o sărută pe Annabelle, Alex se retrase în dormitor constatând cu tristețe cât de mult se deteriorase viața lor. Vorbele, situațiile, toate erau răstălmăcite și existau puține șanse ca relațiile lor să se îmbunătățească.

Când Sam intră în dormitor, Alex îl privi cu un aer resemnat și-i spuse:

– Știi ceva, nu ești obligat să stai aici, nu te țin prizonier.

Ajunsese la concluzia că trebuia să accepte situația, că nimic nu se va mai schimba, că totul se terminase.

– Ce vrei să spui?

Alex avu impresia că aștepta propunerea ei. Poate că nu avusese curajul să-i spună că dorea să fie liber și se așteptase să facă ea primul pas.

– Vreau să spun că în ultimul timp mi s-a părut că ești foarte nefericit și că nu mai vrei să stai aici. Poți pleca oricând, Sam, eu nu te rețin.

Vorbele erau grele, dar trebuiau rostite. După tot ce suportase în ultimele două luni, nimic nu i se părea prea greu sau prea dur.

– Îmi ceri să plec? o întreabă el, și lui Alex i se păru că în vocea lui sesizează o undă de speranță.

– Nu, nu spun asta. Îți spun că te iubesc și că vreau să rămân căsătorită cu tine, dar dacă tu gândești altfel, poți pleca oricând.

– De ce spui asta? o întrebă el bănuitor.

Ce-o fi știind? I-o fi spus cineva ceva? Îi citea gândurile sau auzise bîrfele despre el și Daphne?

– O spun pentru că am început să cred că mă urăști.

– Nu te urăsc, spuse el cu tristețe și o privi încurcat. Nu voia să spună prea mult, dar nici să fie cinstit. Ce pot să-ți spun e că nu mai știu ce simt. Sînt furios că ni s-au întîmplat toate astea. Parcă ne-a lovit un trăsnet acum două luni, și de atunci, totul s-a dat peste cap. Așa se exprimase și Brock cînd vorbise despre sora lui. Trăsnet. Sînt furios, mi-e frică, sînt trist. Amîndoi ne-am schimbat. Un lucru este sigur: nu pot suporta discuțiile permanente despre boală și tratamente.

Ceea ce nu putea suporta Sam era realitatea și Alex știa prea bine acest lucru.

– Cred că îți amintesc de mama ta. Asta e ceea ce nu poți tu suporta. Poate că ți-e teamă că voi muri și te voi abandona așa cum a făcut-o mama ta. Ochii i se umplură cu lacrimi cînd rosti aceste cuvinte, dar Sam nu reacționează. Mie mi-e la fel de teamă, dar fac tot ce pot ca să evit să se întîmple așa

– Poate că ai și tu dreptate. Poate că este mult mai complicat decît pare, dar ne-am schimbat amîndoi, ceva s-a rupt între noi.

– Și? Ce se va întîmpla?

– Nu-mi dau încă seama.

– Cînd ai să-ți dai seama, să-mi spui și mie. Vrei să mergi cu mine la un terapeut? O mulțime de persoane care trec prin ce am trecut noi merg la terapeuți. Căsnicia noastră nu este prima care are probleme pentru că unul din parteneri are cancer.

– Cristoase! De ce trebuie să dai vina numai pe asta?

Nu putea rosti cuvîntul „cancer“ și faptul că Alex îl pronunțase îl enervă.

– Atunci a început, Sam. Înainte totul era bine.

– Poate că nu. Poate că asta n-a făcut decît să arunce în aer întreaga noastră viață. Poate că trei ani de sex cu program și cu hormoni, în încercarea disperată de a avea încă un copil a fost cauza.

Nu i se păruse niciodată că îl deranjează asta, dar era posibil.

– Ai nevoie de un sfat? îl întrebă ea din nou, dar Sam scutură capul.

– Nu, nu am. Avea nevoie de Daphne, ea era tratamentul lui, salvarea lui, libertatea lui. Vreau să rezolv singur problema asta, continuă el hotărît.

– Nu cred că vei putea, Sam. Vrei să te muți? îl întrebă ea emoționată, temîndu-se de un răspuns afirmativ.

– Nu cred că îi putem face asta Annabellei, mai ales acum, înainte de Crăciun și de ziua ei.

Alex ar fi vrut să-i strige „La mine nu te gîndești?” – însă n-o făcu.

– Ceea ce vreau este mai multă libertate. Cred că drumurile noastre ar trebui să se despartă, fără explicații. Să vorbim despre asta peste două luni, poate de ziua de naștere a Annabellei.

– Ce-i vom spune?

Alex era distrusă, dar se străduia să nu se trădeze.

– Asta depinde de tine. Cît timp vom locui amîndoi, aici, nu cred că va observa.

– Să nu fii atît de sigur. Astăzi m-a întrebat de ce ne certăm tot timpul. Știe. Sam, nu-i proastă.

– Atunci depinde numai de noi să ne comportăm civilizată în fața ei, spuse el cu o voce încărcată de reproșuri

Alex se enervă. Nu mai era bărbatul cu care se căsătorise și pe care-l iubise, dar, de dragul Annabellei va respecta noile aranjamente.

– Cred că o să fie mai greu decât îți închipui

După aproape șaptesprezece ani de căsnicie, le va fi imposibil să trăiască în chip de tovarăși de cameră.

– Va fi așa cum vom reuși noi s-o facem. În afară de asta, în lunile care urmează, trebuie să fac o mulțime de călătorii.

– Afacerile tale par să se fi schimbat radical. Ce se întâmplă?

– Simon ne-a deschis căi noi.

– Eu rămân la părerea că ar trebui să fii mai precaut cu el, Sam. Amintește-ți de îndoielile tale.

– Iar eu cred că ești paranoică și refuz să mai discut cu tine.

– Am remarcat. Și acum, cum vom proceda? Ne spunem bună dimineța și bună seara în vestibul? Mai luăm cina împreună?

– Dacă ne coincid programele, da. Nu văd de ce ar trebui să schimbăm totul, cel puțin în ceea ce o privește pe Annabelle. Mă voi muta în camera de musafiri.

– Și cum ai să-i explici asta? îl întrebă Alex curioasă.

Sam părea să fi prevăzut situația și Alex se întrebă dacă nu cumva pregătise dinainte totul, și ea doar îi făcuse jocul. Nu mai avea încredere în el, așa cum nu avea încredere nici în noul lui partener. Ea întocmise hîrțile pentru parteneriat și nu-i plăcuse Simon și nici pretențiile lui.

– Am să-ți spun că e din cauza bolii tale, spuse Sam ironic, de parcă Alex s-ar fi prefăcut că e bolnavă. Va înțelege că nu vreau să te deranjez.

– Cîtă grijă, exclamă Alex ironic, ascunzîndu-și dezamăgirea și jignirea. Va fi cu siguranță foarte interesant.

– Pentru moment, nu văd altă soluție. Este un compromis ca oricare altul.

– Adică? Mă părăsești pentru că nu mai am un sîn sau te descotorosești de mine pentru că te-ai săturat? Ce compromis

facem? Ce eforturi ai făcut tu de când a început tot coșmarul ăsta?

Era furioasă, rănită și deznădăjduită. O adevărată lovitură de trăsnet care i-a marcat pentru totdeauna.

– Îmi pare rău că vezi lucrurile în felul acesta. Cel puțin încercăm, pentru Annabelle.

– Nu încercăm, îl corectă ea, ne facem că încercăm. Ne ascundem ca să nu-și dea seama. Pe cine crezi că păcălești, Sam? Căsătoria noastră s-a destrămat.

– Nu m-am gândit să divorțez, o anunță el pe un ton protector și lui Alex îi veni să-i tragă o pereche de palme.

– Ce generos ești. De ce nu? Crezi că ți-ar strica imaginea? Bietei Alex i s-a tăiat sînul și nu-i frumos să divorțezi. Face impresie mai bună dacă aștepti câteva luni. De fapt, ai putea aștepta cele șase luni cât durează chimioterapia și atunci toată lumea ar crede că eu te-am lăsat. Christoase, totul miroase de la o poștă. Ești cel mai mare escroc din oraș și puțin îmi pasă de cine te ascunzi. Eu știu, știi și tu. Și mie îmi ajunge. Du-te și fă ce dracu' vrei. Noi doi am terminat-o.

– Cum poți fi atât de sigură? Te invidiez, spuse el cu sinceritate.

Voia să fie liber, dar nu era pregătit să o părăsească. Ar fi dorit să nu-și asume nici o răspundere și să aibă totul. Pe Daphne, dar și posibilitatea de a se întoarce la Alex. Nu voia să renunțe definitiv la Alex.

– Tu m-ai convins. Te-ai comportat mizerabil chiar din clipa când am fost operată. Singura scuză pe care aș fi acceptat-o era că nu știi cum să stăpânești situația. Asta înseamnă că îmbătrânești, Sam. Iar eu m-am săturat să tot înțeleg și să scuz. Este obosit... este înspăimîntat... îi este prea greu... îi amintește de mama lui... nu înțelege bine...

Alex plîngea, iar Sam era cu ochii plini de lacrimi.

– Îmi pare rău, Alex.

Se întoarse ca să n-o mai vadă plîngînd. Ce momente cumplite trăiseră. Nu era drept, dar trebuia să facă față situației.

– Îmi pare rău, repetă Sam și de data asta o privi, dar nu făcu nici un gest de apropiere sau de consolare. Pur și simplu nu putea.

Sam ieși din cameră și Alex auzi ușa de la birou deschizîndu-se. O jumătate de oră mai tîrziu, Sam pleca de acasă fără să-i spună nimic. Se plimbă ore în șir de-a lungul râului, apoi se îndreaptă către sud și se trezi pe Fifty-third Street. Știa exact ce vrea și se întrebă dacă nu cumva distrusese căsnicia doar ca s-o poată avea pe Daphne. Oricum era prea tîrziu să se mai gîndească la asta. Făcuse ce trebuia sau... ce voia. Îi părea doar rău că fusese nevoit s-o rănească pe Alex. Dar și ea îl jignise. Într-un fel se simțea de parcă ea l-ar fi trădat.

Se opri la un telefon public, deși știa că Daphne plecase la Washington. Simțea nevoia să sune, să-i audă vocea pe robot, să-i lase un mesaj și, mai ales, să-i spună că o iubește.

La al doilea apel Daphne răspunse și o clipă fu prea surprins ca să poată vorbi.

– Daphne? întrebă el emoționat.

– Da! O trezise din somn. Era trecut de miezul nopții. Cine este?

– Eu sînt. Ce faci aici? Credeam că ai plecat la Washington.

Daphne rîse și Sam și-o imaginează întinzîndu-se alene în timp ce el îngheța în cabina telefonică.

– Am fost. La prînz ne-am îndopat, după aceea ne-am dus să patinăm, iar seara am zburat acasă. Unde ești, de unde vorbești?

De cînd Alex începuse chimioterapia nu o mai sunase seara, iar Daphne îi telefona rar. În definitiv, era căsătorit

Daphne optă pentru prudență. Era prea deșteaptă ca să procedeze altfel și, în consecință, îi respecta statutul.

Sam rîse.

– Mi-a înghețat fundul într-o cabină telefonică de la intersecția Fifty-third cu Second. Am umblat pe jos ore întregi și am vrut să-ți aud vocea.

– Ce naiba faci acolo? De ce nu urci? Îți promit că nu mușc.

– Am să-ți aduc aminte de asta. Se simțea amărît și obosit după ziua cumplită pe care o avusese. Mi-a fost dor de tine.

– Și mie, îi răspunse ea cu o voce mai seducătoare ca oricînd. Cum ai petrecut?

– Nici nu vreau să-mi amintesc. I s-a făcut rău, a fost greu pentru toți, mai ales pentru Annabelle... Am stat mult de vorbă aseară. Am să-ți povestesc.

Ascultîndu-l, Daphne sesiză că ceva se schimbase. Părea dintr-o dată mai liber și mult mai deschis. Obosit, trist, dar nu îngrijorat.

– Hai, vino sus înainte să îngheți de tot.

– Bine, vin.

Parcurse în fugă distanța care-l despărțea de blocul ei, conștient că era singurul loc în care dorea să se afle, și asta de cînd o cunoscuse. Era tînără și atît de sănătoasă, de frumoasă, de senzuală.

Sam apăsă butonul interfonului și ea îi deschise ușa blocului. Fugi pe scări ca un licean și se opri cînd o văzu așteptîndu-l în ușa. Părul negru, bogat și lung îi acoperea un umăr și un sîn, lăsîndu-l pe celălalt dezvelit. Purta o cămașă de noapte subțire, din bumbac alb, cu broderii delicate, care nu ascundea nimic din ce se afla dedesubt. Fără un cuvînt, Sam se apropie, o trase înăuntru și închise ușa în urma lor.

Apartamentul era cald și confortabil. Sam îi scoase cămașa, îi mîngîie părul mătăsos și rămase nemișcat în fața ei

admirînd-o. Sîinii rotunzi și perfecți, talia subțire, picioarele lungi și grațioase și locul încîntător unde ele se împreună, îi tăiară respirația.

– Doamne... oh, Doamne... atît putu spune, înainte de a o lua în brațe.

Dormitorul era slab luminat. Sam o așeză pe patul cu saltea de puf, continuînd s-o admira. Era mai frumoasă decît și-o închipuise, mai senzuală decît oricare altă femeie pe care o cunoscuse și îl duse pînă în pragul extazului, făcîndu-l să explodeze în ființa ei, și nu o singură dată. A fost o noapte extraordinară, unică în viața lui. Făcuseră dragoste pe podea în fața șemineului, apoi din nou în pat și, în cele din urmă în cada de baie. Au făcut dragoste înainte de ivirea zorilor și după ce soarele a răsărit, iar cînd s-au trezit, la amiază, lui Sam nu-i venea să creadă că o dorea din nou.

– Dumnezeu . Daphne... mă omori... murmură el fericit... după ultima îmbrățișare.

Așteptase atîtea luni. Nu dorise să vină la ea pînă cînd nu se eliberase de Alex. Acum știa. Nu mai exista o altă femeie pe lume pe care să o dorească în afară de Daphne.

– Te iubesc, îi murmură în timp ce ea îi adormea în brațe.

– Și eu te iubesc, șopti ea.

Sam își spuse că a meritat așteptarea, știuse că așa va fi. Înainte de a adormi își aminti de Alex.

Capitolul

14

Din politețe, Sam o sună pe Alex vineri seară pentru a-i spune că va lipsi de acasă pînă luni. Nu-i preciză unde se afla, și nici ea nu-l întrebă. Sam îi promise că va mai suna; vorbi apoi cu Annabelle. În sinea lui se întreba dacă Alex bănuia unde se află, dar alungă repede acest gînd. Cu inima împăcată că și-a făcut datoria, plecă cu Daphne la marele magazin Bloomingdale unde îi cumpără o jumătate de duzină de bluze, blugi, pantaloni din catifea reiată, un sacou și un pulover. Apoi intrară într-o drogherie ca să-și ia un aparat de ras și toate cosmeticele necesare. Nu voia să se întoarcă acasă, dorea să fie singur cu Daphne.

În aceeași seară, Sam pregăti cina. Pretinzînd că vrea să-l ajute, Daphne defila goală prin fața lui. Pînă la urmă, cina s-a făcut scrum. Își petrecură timpul explorîndu-și trupurile și preferințele. Vorbiră îndelung și apoi se uitară la filme vechi, din care nu văzură prea mult. Aveau timp doar pentru dragoste

Sîmbătă dimineață se simțeau de parcă ar fi fost împreună de cînd lumea. Sam dorea să rămîna cu ea, să-și petreacă

împreună restul vieții. Nu-i mai rămînea decît să trateze cu Alex.

– Ce-ai vrea să facem astăzi? o întrebă el, deși perspectiva de a sta acasă și a face din nou dragoste îi surîdea.

– Știi să patinezi? îl întrebă Daphne.

– Am fost în echipa de hochei la Harvard, îi răspunse el mîndru.

– Atunci, o să patinăm.

I se părea că a început o nouă viață. Daphne era atît de tînără și de vioaie. N-avea nici un fel de obligații, era absolut liberă. Se duseră în Central Park, la Wollman Memorial, unde descoperi cît de bine patinează. Dejunul îl luară la Tavern-on-the-Green, iar la ora două se aflau din nou în pat, însetați unul de celălalt.

– Ce o să facem la birou? se întrebă el după ce făcuseră a doua oară dragoste. Nu cred că voi putea sta departe de tine suficient timp ca să mă duc la birou.

Uitase de promisiunea făcută lui Alex că va continua să locuiască acasă în următoarele două luni și că vor discuta din nou despre relațiile lor după ziua de naștere a Annabellei. Asta fusese înainte de a face dragoste cu Daphne, acum totul era dat uitării.

Cu o zi înainte, îi vorbise lui Daphne de acest aranjament și ea îl găsisese rezonabil.

– Cred că fetiței tale i-ar fi foarte greu dacă ai dispărea dintr-o dată, mai cu seamă înainte de Crăciun. Sam aprecie înțelegerea de care da dovadă Daphne.

– De-abia aștept să o cunoști.

– Încet, dragul meu, încetișor. Îi șopti la ureche ce dorea și Sam se grăbi să-i îndeplinească dorințele. Apoi Daphne îi spuse că voia să-l ducă pe fiul ei pentru o săptămînă, de Crăciun, la schi, în Elveția. Cu asta situația se rezolva și Sam

putea să-și petreacă sărbătorile cu familia. Îi propuse însă să petreacă o săptămână împreună la Gstaad, după plecarea copilului și câteva zile la Paris.

Folosiră week-end-ul pentru a face planuri și Sam încercă să nu se mai gândească la Alex.

La rîndul ei, Alex se străduia să-l dea uitării. Petrecuse un sfîrșit de săptămână liniștit alături de Annabelle, încercînd să-și adune forțele. Încă îi era greață, dar nu mai vomita atît de des. Liz îi telefonă ca s-o întrebe cum se simțea. O mai sunară alți cîțiva prieteni care aflaseră că e bolnavă. Nu avea chef să vadă pe nimeni și se întreba unde putea fi Sam, cu cine, dacă se ascundea de ea sau intervenise cineva în viața lui. Annabelle acceptase povestea că plecase într-o călătorie de afaceri.

Sam nu se întoarse nici duminică seară. Faptul n-o îngrijoră, ci o întristă. O sunase pe Annabelle de cîteva ori, dar cu ea nu simțise nevoia să vorbească.

Aștepta ziua de luni ca pe o ușurare – se putea duce la birou unde munca o făcea să-și uite problemele.

O lăsă pe Annabelle la grădiniță și, cînd ajunse la birou, îi găsi pe toți odihniți și veseli. Se simți și ea mai bine.

– Cum a fost? o întreabă Brock în aceeași după-amiază, în timp ce lucrau împreună. El se distrase grozav în Connecticut cu prietenii lui și venise plin de vînătăi după partida de fotbal

– Sincer? A mirosit urît. Aș spune că amîndoi am ajuns la concluzia că nu mai merge. Petrecerea s-a sfîrșit. De Ziua Recunoștinței am fost îngrozitor de bolnavă și asta l-a scos din sărite. Îi amintea de mama lui, ale cărei suferințe și moarte l-au distrus, deși nu vrea să recunoască. E furios și se comportă ca un idiot. Oricum, am hotărît să ne vedem fiecare de viața noastră, deși vom continua să trăim sub același acoperiș, ceea

ce nu va fi ușor. Peste șapte săptămîni, după ziua Annabellei, vom rediscuta situația.

– Mie mi se pare foarte civilizată.

– Probabil că ai dreptate, spuse ea cu tristețe, dar mie mi se pare patetic. Este incredibil cît de rău își pot face doi oameni unul altuia. Nu mi-am imaginat niciodată că ni s-ar putea întîmpla așa ceva și nouă, dar constat că viața e plină de surprize.

Se simțea obosită și bătrîna, prea slabă pentru a se mai lupta cu Sam.

În săptămîinile următoare, Alex se simți mai bine. Nu mai lua tablete și următoarea injecție urma să o suporte cu două săptămîni înainte de Crăciun.

Zilele trecură repede și după ședința de chimioterapie, grețurile și vomismențele reveniră cu aceeași intensitate. N-o țineau puterile și nu reuși să-și facă cumpărăturile de Crăciun. Avea catalogul de la F. A. O. Schwarz pe birou, marcase cîteva articole, dar nu dispunea de energia necesară.

– Mă simt ca un rahat, îi spuse ea lui Brock, în vreme ce stătea lungită pe sofaua din birou.

Brock se obișnuise să lucreze și în condițiile acelea.

– Cu ce te pot ajuta? o întrebă el plin de sollicitudine. Vrei să-ți cumpăr ceva?

– Chiar ai timp?

Erau amîndoi îngropați de o avalanșă de dosare noi. Îi pasaseră cîteva lui Matt, iar restul se străduiau să le rezolve ei.

– Aș putea merge seara, magazinele se închid tîrziu înainte de Crăciun. Dă-mi o listă de cumpărături.

Alex nu apucă să-i răspundă, cuprinsă de un val de greață. Abia după o jumătate de oră, reuși să vorbească din nou.

În săptămîina următoare mai suportă o ședință de tratament care o epuiză. Mai rămăseseră cîteva zile pînă la Crăciun și ea nu cumpăraseră nici un cadou. Fusese atît de bolnavă,

încît rămăsese acasă. Liz și cu Brock se hotărîră să-i facă toate cumpărăturile. Liz se duse să ia lista și, cînd intră, o găsi plîngînd în fața oglinzii din baie. Începuse să-i cadă părul.

– Uite ce mi se întîmplă, sughiță ea de plîns. Doctorița Webber o prevenise, dar nu avusese timp să-și cumpere o perucă. Nu mai suport, hohotea ea, în timp ce Liz o ținea în brațe încercînd să o consoleze. De ce trebuie să mi se întîmple și asta? Nu e drept. Plîngea ca un copil și, lui Liz îi păru bine că venise ea și nu Brock, care o idolatriza, și care ar fi fost distrus s-o vadă în halul ăsta.

Liz o duse în living și o așeză pe sofa, Alex continua să plîngă în hohote. Liz observă că lui Alex i se umflase fața. Era încă frumoasă, dar boala și necazurile o marcaseră.

– Trebuie să fii tare, îi aminti Liz, hotărîtă să n-o lase să-și plîngă de milă.

– Am fost tare și la ce mi-a servit? izbucni Alex. Sam m-a părăsit, aproape că nu-l mai văd. Vine noaptea sau nu vine, iar ziua se refugiază în camera de oaspeți. Sînt bolnavă și vomit tot timpul. Annabelle e speriată deja, iar acum cînd o să mă vadă fără păr... Biata fetiță, mama ei arată ca un monstru.

– Oprește-te! o repezi Liz și Alex tăcu, surprinsă. Ai suficiente lucruri pentru care ar trebui să fii recunoscătoare, iar situația asta n-o să dureze o veșnicie. Mai ai de tras cinci luni și, după aceea, cu puțin noroc, ai să scapi de toate. Dacă Sam nu înțelege, atunci la dracu' cu el. Acum trebuie să te gîndești la tine și la fiica ta. Atît. M-ai înțeles?

Alex încuviință din cap și-și suflă nasul, redusă la tăcere de duritatea lui Liz. Liz știa ce spune. Trecuse și ea printr-o astfel de situație, deși soțul ei o susținuse. Bătălia, însă, fusese a ei, și-i repetase asta lui Alex nu o dată.

– Chimioterapia este un chin și faptul că-ți pierzi un sîn este îngrozitor, dar asta nu înseamnă să te dai bătută. Părul o

să-ți crească la loc și n-ai să vomیți toată viața. Trebuie să te gîndești la ce ai să faci peste cinci luni. Fixează-ți un obiectiv și gîndește-te numai la el, nu la ce e acum, îi sugeră Liz.

– Dacă n-aș mai vomita ar fi grozav.

– Ai să te obișnuiești și cu asta. Acum ți se pare îngrozitor, dar e adevărat. Ai să te poți stăpîni.

– Da, așa e. Nu mă mai surprinde cînd mă trezesc pe pardoseala băii. Dar să-mi cadă părul? Asta mă îngrozește, deși știam că o să se întîmple.

– Ți-ai cumpărat o perucă? Dacă nu, îți aduc eu una. Frumoasă și roșie ca părul tău. Liz o bătu pe umăr. Și acum dă-mi lista de cumpărături. Voi lua acum cît voi putea, iar diseară Brock și cu mine ne vom împărți sarcinile și vom lua restul. Îi promisese și Carmen că o va ajuta să facă pachetele. Erau nemaipomeniți. Cine ar fi crezut cu trei luni înainte, că cele mai importante ființe din viața ei vor fi menajera, secretara și asociatul ei. Dumnezeu îi trimisese. Nu s-ar fi putut descurca fără ei.

Alex n-ar fi crezut vreodată că Sam o va părăsi. Abia dacă mai venea pe acasă și atunci se ținea la distanță, de parcă n-ar mai fi putut-o suporta. De cîte ori se întîlneau, el se grăbea să plece. Arăta foarte bine și se îmbrăca elegant.

Brock și Liz sosiră tîrziu, încărcăți de lucruri frumoase. Îi telefonase lui Brock la birou și-l rugase să-i cumpere lui Liz o poșetă frumoasă de la Saks. Îi adusesese una neagră din piele de șopîrlă, și amîndoi hotărîră că îi va plăcea foarte multe. După ce Liz plecă, Brock mai rămase la o ceașcă de ceai, în bucătărie.

– Îți mulțumesc pentru tot. Am ajuns o povară pentru cei din jurul meu, i se plînsese Alex.

– Nu-i mare lucru să faci tîrguieli de Crăciun pentru un prieten, nu-i tocmai o ascensiune pe Kilimanjaro, deși sînt gata s-o fac și pe asta, cu condiția să mă anunți din timp.

Alex îi zîmbi recunoscătoare. Se dovedise un prieten bun și asta însemna mult pentru ea. Se simțea ceva mai bine, numai căderea părului o mai sîcîia. Își pusese un batic de la Hermès, iar Liz îl prevenise pe Brock. Nu-i găsise o perucă potrivită și Alex îi promisese că se va duce a doua zi dimineață să-și cumpere una.

– Locuiești singură acum? o întrebă Brock referindu-se la Sam.

– Majoritatea timpului. În ultimele trei săptămîni Sam călătorise mult. M-am obișnuit cu asta. Cred că Annabellei îi este mai greu, deși ea îl vede mai des decît mine.

Brock își imagina cît de trist va fi Crăciunul pentru ea. Ar fi vrut s-o poată ajuta. Plănuise să meargă la schi, dar se întrebă dacă n-ar fi mai bine să rămîna în oraș și să-i țină de urît, deși nu știa dacă va fi acceptat. Și atunci îi veni o idee mai bună.

– S-ar putea să ți se pară ciudat, dar ce-ar fi să vii cu mine în Vermont, între Crăciun și Anul Nou? Știa că atunci Alex va fi într-o perioadă mai bună, fără pastile și fără tratament intravenos. Ai putea să o iei și pe Annabelle. Eu locuiesc la Sugarbush într-o casă a unor prieteni. Rustică, dar confortabilă. Puteți sta la gura sobei toată ziua, iar Annabelle are posibilitatea să se înscrie la cursurile de schi.

– Cred că Sam o va lua cu el înainte de a pleca în Europa și o va duce la Disney World.

Pe de altă parte, i se părea ciudat să meargă cu Brock în Vermont, oricît de simpatic i-ar fi fost. Brock îi simți ezitarea.

– Gîndește-te la propunerea mea. O să te simți foarte singură aici.

– Bine, am să mă gîndesc, îi promise ea, deși nu intenționa să o facă.

După ce Brock plecă, Alex se culcă. Stînd în pat își zise că se putea considera norocoasă cu asemenea prieteni. A doua

zi se simți surprinzător de bine, pînă se privi în oglindă și constată că în timpul nopții îi mai căzuseră cîteva șuvițe de păr. În basma găsi cîteva bucle pe care ar fi vrut să le păstreze. Dar cînd se privi în oglindă și văzu zone întregi de pe care părul îi căzuse, izbucni în plîns. Avea impresia că trupul i se descompunea încet, încet în bucățele. Își puse repede baticul, înainte să apară Annabelle și, cînd ajunse în bucătărie, constată cu surprindere că Annabelle și Sam se aflau deja la masă.

– Ce frumoasă ești, mămico, îi spuse Annabelle admirîndu-i taiorul verde închis și baticul asortat pe care-l descoperise într-un sertar. De fapt, arăta foarte șic și foarte europeană.

– Despre ce e vorba? întrebă Sam amuzaț, văzînd-o atît de elegantă. Te duci undeva? Întrebarea era formală. Sam se străduia să fie amabil, dar nu știa de ce purta ea baticul și nici nu era destul de perspicace pentru a bănuî.

– Am o întîlnire în dimineața asta. Avea într-adevăr o întîlnire, dar cu un magazin de peruci la care o trimisese doctorița Webber. Mai e necesar să vorbim despre pregătirile de Crăciun? Annabelle va sta cu mine, după care o iei tu. Cînd va fi asta? Pe douăzeci și șase?

– O duc la Disney World Pe întîi ianuarie o aduc înapoi, și plec în Elveția. Îi zîmbi Annabellei. Am să fiu înapoi de ziua ta.

– Un program foarte încărcat, remarcă Alex pe un ton ironic, întrebîndu-se unde va face Crăciunul. Crăciunul îl faci cu noi sau ai alte planuri?

– Ai să fii cu noi, tăticule? întrebă fetița alarmată.

– Sigur că am să fiu, o liniști el aruncîndu-i lui Alex o privire tăioasă. De Crăciun o să fim împreună.

Alex simțea cum o apucă din nou greșurile. Se rezemă de spătarul scaunului și închise ochii. O obosea teribil prezența

lui și, uneori, chiar și a Annabellei. Amîndoi o solicitau, iar ea își consuma toată energia luptînd pentru supraviețuire și pentru a-și păstra demnitatea. Era o luptă permanentă și simțea că nu mai are putere să continue.

Sam o duse pe Annabelle la grădiniță și Alex se opri la magazinul de peruci. Alese două în culoarea părului ei, una coafată paj, care-i plăcu foarte mult și o alta cu părul scurt și cîrlionțat ca al Annabellei. După ce le plăti, mai încercă una, cu părul puțin mai lung decît fusese al ei, care se potrivea perfect cu taiorul ei verde! Își puse fularul în jurul gîtului și se simți din nou femeie.

– Măi, măi! Ia te uită! exclamă Brock cînd Alex intră în birou. Liz îi zîmbi cu gura pînă la urechi încîntată să constate cît de bine arăta. Deși era încă palidă, avea cu totul altă mină decît în ziua precedentă.

– Ai fost la coafor? întrebă Brock, dar se opri brusc, dîndu-și seama de gafa făcută.

– Se poate spune și așa.

– Îmi place, rosti el și Alex se simți brusc stînjenită de felul în care o privea.

Nu era pentru prima oară cînd citea în ochii lui un interes aparte. I se păru că o privește ca pe o femeie, nu numai ca pe o colegă de birou.

Toată dimineața Alex lucră împreună cu Brock. La prînz se odihni pe sofa, ca de obicei, și chiar așipi puțin.

După-amiază se întîlni cu cîțiva parteneri din firmă. Brock se dusesse din nou pentru cumpărăturile de Crăciun. Cînd Alex ajunse acasă, Carmen tocmai împacheta cadourile pe care urma să le pună sub pom.

Sam aduse bradul și rămase să-l împodobească. Apoi plecă, și Alex rămase singură și deprimată, amintindu-și de alte ajunuri mai fericite. Nu-i venea să creadă cît de mult se

schimbăseră toate. Se așază în pat să-și citească corespondența, încercînd să nu se mai gîndească la Sam. Pe noptieră văzu un plic deschis. Era o invitație din partea unor prieteni comuni. O citi și oftă la gîndul că nu mai avea energie și chef să meargă la petreceri.

Sîmbătă, adunîndu-și forțele, reuși să o ducă pe Annabelle la parada de la Macy's pentru Santa Claus, dar cînd se întoarseră acasă i se făcu rău. Carmen era liberă și Annabelle dădu peste ea în baie. Alex zăcea pe dușumea, cu ochii închiși, fără perucă, aproape cheală.

– Mămico! Ți-ai pierdut părul! strigă Annabelle văzînd peruca și izbucni în plîns. Alex regretă că fetița o văzuse fără perucă și încercă să o consoleze.

– Nu-i nimic, e doar o perucă, totul este în ordine, dar spaima pe care o citi în ochii copilului îi confirmă cît de îngrozitor arăta cu cele cîteva smocuri de păr care îl mai rămăseseră. Adu-ți aminte. Ți-am spus că s-ar putea ca părul meu să cadă. Nu te speria, are să crească la loc. Se ridicase pe genunchi, o cuprinsese în brațe, dar fetița continua să plîngă cu sughituri. Te iubesc mult. Te rog, nu mai plînge...

Alex reuși cu greu să o calmeze pe Annabelle și după-amiază, cînd Carmen se întoarse, era încă tulburată astfel încît trebui să-i spună menajerei ce se întîmplase.

– Nu e nimic grav, se va obișnui, o liniști Carmen.

Alex își pusese o altă perucă, mai scurtă; hotărî să facă o mică plimbare în timp ce Annabelle dormea. Mai erau două zile pînă la Crăciun. Liz și Brock îi făcuseră toate cumpărăturile, cu excepția unui scrin, pe care-l comandase la Tiffany pentru Sam. Nu fusese la petreceri, nu văzuse pe nimeni și, exceptînd vizita la Santa Claus și bradul pe care Sam și Annabelle îl împodobiseră, nimic n-o făcea să simtă că se apropia Crăciunul.

– Credeți că veți putea ieși singură, doamnă Parker? o întrebă Carmen, îngrijorată.

– Nu-ți face probleme. Voi face doar o mică plimbare pe Madison.

– E foarte frig, puneți-vă o pălărie! îi strigă ea.

– Nu-i nevoie, îi zîmbi Alex, care purta una din peruci.

În ascensor își aminti că Sam le promisesese că vor petrece Ajunul împreună. În cursul săptămîinii nu-l văzuse deloc și bănuia că se va duce la o petrecere ca de obicei. Pe ea nu o invitase, știa doar că nu rezista și, în plus, nu mai mergeau nicăieri împreună. Alex refuzase invitația celor mai buni prieteni ai lor, să meargă cu Moș Ajunul în Greenwich Village.

Cînd ajunse pe Madison, se opri să admire vitrina, frumos decorată, a lui Ralph Lauren. O tînră cam excentrică ieși pe ușă și coborî treptele, rîzînd și vorbind cu accent englezesc. Purta un mantou scurt, negru, ce lăsa să se vadă niște picioare superbe în cizme înalte din antilopă neagră și o căciulă mare de vizon care-i conferea un aer romantic. Era însoțită de un bărbat și Alex zîmbi cînd îl văzu aplecîndu-se spre ea ca să o sărute. Își aminti de ea și de Sam, cu ani în urmă. Bărbatul purta un palton bleumarin bine croit și ducea în brațe pachete învelite în hîrtie roșie, legate cu fundițe aurii. Arătau atît de tineri și de îndrăgostiți, încît îi invidie. Cei doi se sărutară din nou și, cînd bărbatul întoarse capul, Alex îl recunoscu pe Sam. Rămase locului cu gura căscată, incapabilă să-și desprindă privirile. Acum, abia, înțelegea totul. Sam era îndrăgostit de altă femeie. Se întrebă de cîtă vreme dura această idilă și dacă nu cumva începuse înainte ca ea să se îmbolnăvească. Poate că Sam folosisese boala ei drept scuză pentru a o părăsi.

Continua să-i privească și-l văzu pe Sam luînd-o de braț. Traversară strada și intrară în alt magazin, în timp ce Alex îi urmărea cu ochii plini de lacrimi.

Abia acum trăia certitudinea dureroasă că între ei totul se sfârșise. Ea nu putea intra în competiție cu acea femeie. Era atât de tânără și alături de ea Sam părea că întinerise și el.

Alex porni grăbită spre casă fără să mai audă colindătorii sau clopoștii de la Santa Claus, fără să vadă oamenii care se îmbulzeau în magazine sau brazii de Crăciun din vitrine.

O jumătate de oră mai târziu intra în casă, palidă și cu mâinile tremurânde își atârnă paltonul în cuier. Apoi intră în dormitor, închise ușa și se întinse pe pat, întrebându-se cum va mai putea da ochii cu Sam. Știa acum adevăratul motiv pentru care el își dorise libertatea. Totul nu fusese decât o înșelătorie, o farsă, când spusese că avea nevoie de timp. De fapt avea nevoie de altă femeie și o găsisese.

Alex se ridică, se duse în baie și se privi în oglindă. Își scoase peruca și încercă să se vadă așa cum era: desfigurată și cheală. Avea cancer, își pierduse un sân. Revăzu chipul femeii care-l însoțea pe Sam. Alex trebui să recunoască cel mai crud adevăr: nu mai era femeie.

Sam se întoarce devreme în seara de Ajun, după ce o condusesse pe Daphne la avionul de Londra. Ea urma să se ducă la părinții ei și să-și vadă băiețelul. Sam o ducea la Disney World pe Annabelle, după care revenea acasă și pleca să se întâlnească cu Daphne la Gstaad. Îi cumpăraseră o splendidă brățară cu diamante și o broșă de la Fred Leighton. Generos, ca de obicei, îi adusesse și lui Alex un cadou frumos, dar mai puțin scump decât al lui Daphne – un frumos ceas Bulgari pe care și-l dorise de multă vreme. Atențiile mărunte care-i exprimaseră interesul și afecțiunea pentru ea nu mai existau.

Crăciunul acesta se deosebea de cele petrecute în urmă cu ani. Cu toate eforturile lor, Annabelle simți acest lucru și plânse când pregătiră covrigii pentru Santa Claus și morcovii sărați pentru renul cu care venea moșul.

– Dar dacă nu-mi aduce ce i-am cerut? Intrase în panică. În cele din urmă, le mărturisi că îi era teamă că tăticul ei va fi furios pentru că în anul acesta îi ceruse ceva mai „complicat“.

I-am cerut să o facă pe mămica bine ca să nu mai ia medicamentul și să-i aducă părul înapoi.

Auzind-o, Alex izbucni în plîns și Sam rămase mut de uimire.

– Și ce ți-a spus Santa? o întrebă Sam cu o voce răgușită.

– Că asta era treaba lui Dumnezeu, nu a lui.

– A avut dreptate, prințesa mea, îi explică Sam în timp ce Alex își sufla nasul și își aranja peruca. Oricum, să știi că mămica se va face bine și o să-i crească părul.

Sam era surprins. Alex nu-i spusese nimic despre păr, iar el nu observase. Fusese atît de prins de Daphne și de dragostea lor, încît nu-l interesase altceva. Nu dorea să știe ce se întîmplă acasă și nici afacerilor nu le mai acorda prea multă atenție.

Larry și Tom îl tachinaseră de cîteva ori, dar Simon părea încîntat de aventura lui. Larry îi spusese la un moment dat cît de rău le părea lui Frances și lui de Alex, lăsînd să se înțeleagă că le părea și pentru „ei”. Era evident că se referea la căsătoria lor și la Daphne. Sam își taxă partenerii drept geloși pe fericirea lui, fără să-i treacă prin minte că acestora li se părea odios gestul lui de a o părăsi pe Alex tocmai acum cînd se lupta pe viață și pe moarte cu boala.

În cele din urmă, Annabelle se liniști și o duseră la culcare. Era fericită să-i vadă pe amîndoi lîngă ea. Mai tîrziu, cînd se întîlniră în bucătărie, Sam părea stînjelit.

– Nu mi-am dat seama că ți-a căzut părul, spuse el luînd un biscuit.

În anul acesta Alex avea mai puțin din toate – mai puțini biscuiți, mai puțini cozonaci, mai puține cadouri, mai puțină bucurie. Chiar și bradul era mai mic. Nici felicitări de sărbători nu trimiseseră. Nu avusese energia necesară, dar nici n-ar fi știut cum să le semneze. De la Alex... și, poate, Sam...

– Nu am crezut că trebuia să te anunț, răspunse Alex încercînd să nu se gîndească la femeia cu care îl văzuse cu o

zi înainte, mai ales că își dăduse seama că nu era o aventură întâmplătoare.

– O să se refacă, spuse el, negăsind alte cuvinte. Se simțea mereu stînjedit în prezența ei și avea impresia că-i spunea lucruri nepotrivite.

– Părul, da, căsnicia noastră, nu

Deși hotărîseră să nu mai atace subiectul timp de încă o lună, nu se putea stăpîni.

– Ești sigură? o privi el în ochi, așteptînd răspunsul.

– Tu nu? Am impresia că te-ai hotărît deja.

– Nu poți fi niciodată sigur. Este foarte greu să nu-ți amintești și momentele frumoase.

– Mie nu-mi par atît de îndepărtate, dar poate că tu ai fost nefericit mai de mult.

– Nu cred că nefericit este cuvîntul potrivit. Poate confuz. Asta de cînd te-ai îmbolnăvit. Boala te-a schimbat. Sam era sincer, dar în același timp încerca să se justifice.

– Eu cred că ne-a schimbat pe amîndoi. Nici nu se putea altfel. Lupta pentru supraviețuire este lungă și grea.

– Trebuie să fie îngrozitor, spuse el, înțelegător pentru prima oară. Faptul că era îndrăgostit îi atenua agresivitatea, dar pe Alex asta n-o impresiona prea tare. Ai trecut prin multe.

– E abia începutul, zîmbi ea. Mai am în față patru luni și jumătate.

– Și apoi ce va urma?

– Apoi am să aștept să văd dacă nu se produce o recidivă. Numărul magic pare să fie cinci, ani evident. Presupunînd că am avut un tip bun de tumoare, deci șanse mari și că în urma chimioterapiei există oarecare certitudine, bănuiesc că îmi voi putea duce înainte viața încercînd să nu mă mai gîndesc la cancer. Femeile pe care le cunosc și care au supraviețuit pretind că nu se mai gîndesc la asta decît o dată pe an, cînd se

duc la control. Aș vrea să mă aflu în situația aceasta. Pînă atunci totul este înspăimîntător.

Era prima conversație adevărată din ultimele trei luni și Alex era surprinsă că el accepta să vorbească despre boala ei. Indiferent cine era femeia, îl calmase, dar Alex nu-i putea fi recunoscătoare. Se simțea doar geloasă, tristă și furioasă.

– Dacă vei avea o recidivă, va trebui să lupți din nou, încercă el să pară curajos.

– Nu prea cred, răspunse ea sec. Ar fi vrut să scape de perucă, deoarece îi producea mîncărimi, dar nu voia ca Sam să o vadă fără păr. Cu foarte mici excepții, nu există supraviețuiri. Mori pur și simplu. De aceea aplică tratamentul atît de agresiv chiar de la început.

Sam începuse să înțeleagă, dar era șocat de ceea ce auzea. Nu i se mai explicase niciodată în termeni atît de duri, sau poate că nu ascultase. Întîlnind-o acum, după ce se culcase cu Daphne, vibrase în el o coardă, dar nimic mai mult. Pentru el, totul se terminase. Tot ce mai simțea era milă și o oarecare tandrețe cînd se gîndea la vremurile mai bune

– Ce vei face în lipsa lui Annabelle? o întrebă el cu intenția de a schimba subiectul care începea să-l deranjeze.

– Nimic special. Am să dorm, să mă odihnesc, să lucrez puțin. Viața mea socială nu e prea activă. Îmi folosesc energia pe care o mai am pentru Annabelle și pentru cauzele în care sînt implicată.

– De ce nu pleci undeva, ți-ar face bine. Sau nu poți?

– Ba da, aș putea. Am o pauză în tratament de două săptămîni în fiecare lună, dar prefer să stau acasă.

Nu voia să plece cu Brock, deși o invitase. Nu-l cunoștea încă suficient de bine și nu găsea potrivit să meargă singură cu el. N-avea nici un rost. Se simțea mult mai bine în apartamentul ei, în patul ei, înconjurată de lucrurile ei, aproape de doctor dacă s-ar fi ivit nevoia. Devenise foarte dependentă

de ambianța familială. Prea multe elemente înfricoșătoare dăduseră buzna în viața ei pentru a mai accepta altele noi.

– Nu-mi place să te știu singură, spuse el încercînd un sentiment de vinovăție. ♣

Ciudat! După plecarea lui Daphne, se simțea mai responsabil față de Alex. Oscila, și asta nu-i plăcea. Se gîndi cu plăcere că va pleca împreună cu Annabelle a doua zi de Crăciun.

– O să fie bine. Nu vreau să mă duc nicăieri și lucrările de la birou îmi vor ocupa timpul.

– Există și altceva în viață decît munca, spuse el zîbind. Alex îl privi drept în ochi.

– Chiar așa, Sam?

Sam ieși din bucătărie fără să-i răspundă. Se întreba dacă nu cumva intuisese ceva sau îi ajunsese la urechi vreo bîrfă, deși se îndoia de acest lucru. Alex era prea preocupată de propria persoană, ca să se mai poată gîndi la altceva. N-avea de ce să-l suspecteze.

Toate cadourile pentru Annabelle erau împachetate și ascunse într-un dulap încuiat. Pe la ora nouă le așezară sub brad și apoi se retraseră fiecare în camera lui, ca doi străini. Alex citi o vreme și, pe la miezul nopții, auzi telefonul sunînd. Îl lăsă pe Sam să răspundă. Daphne, abia sosită la Londra, ținea să-i comunice că-i era dor de el. Sam se simțea totdeauna încîntat să vorbească cu Daphne, mai ales că discuția cu Alex îl deprimase: nu mai era amuzantă, îi lipsea spiritul. Toate din jurul ei păreau că se desprind și dispar – curajul, părul, căsnicia. Știa că trebuia să o susțină, dar pur și simplu nu putea.

– Îmi este tare dor de tine, iubitele, gîngurea Daphne, n-am să supraviețuiesc fără tine. Vino cît mai repede. Doamne, cît e de frig aici. Uitase de frigul iernilor londoneze, iar în camera ei caloriferele nu funcționau. I se plînsese că nu avea șemineu, iar el nu era acolo s-o încălzească.

– Nu mai insista, spuse el simțindu-i dureros lipsa, mă faci să iau primul Concorde.

– Aș fi fericită. Amîndoi știau că nu se putea, aveau obligații părintești peste care n-ar fi trecut.

Puseseră amîndoi receptoarele jos, dar trupul lui Sam tînjea după ea, fata nemaipomenită care-i schimbase viața într-o zi de Thanksgiving. Nu mai cunoscuse o altă femeie care să-i semene. Nici Alex, în cele mai bune zile ale ei, nu fusese atît de pasională.

Annabelle se trezi la șase dimineața și pentru ea începea o zi lungă și fericită. Părea încîntată de cadourile primite. Sam rămase impresionat de generozitatea lui Alex căreia îi mulțumi pentru cadou. Lui Alex îi plăcea ceasul. Cadoul acesta i se păru impersonal și asta o duru. În rest, atmosfera a fost chiar plăcută.

Alex reușise să facă un mușchi de vacă și papanași fără să se trădeze cît de rău se simțea. Își pusesese peruca cu păr scurt și părea soră geamănă cu Annabelle. Sam remarcă asemănarea. După ce se odihni o oră, reveni în sufragerie, îmbrăcată cu un pulover roșu și pantaloni de antilopă neagră. Arăta surprinzător de bine. Se îngrășase puțin, dar nu-i stătea rău, mai ales la față, se rotunjise puțin. I se părea ciudat, dar trebuia să recunoască că ce-i prezisese doctorița Webber se adevărase.

Ieșiră toți trei la o scurtă plimbare. Sam opri un taxi și le duse la Rockefeller Center să privească patinatorii. Lui îi aminteau de Daphne.

Plimbarea o obosise peste măsură pe Alex și luară un taxi pînă acasă. Abia se mai ținea pe picioare, astfel încît Sam trebui să o susțină pînă în dormitor. O dureau toate încheieturile și nu mai putea face nici un pas fără să fie ajutată.

– Mămica nu se simte bine? întrebă Annabelle îngrijorată. Oscilînd între milă și mînie, pentru spaima pe care i-o provoca fiicei lor boala ei, Sam îi răspunse

– E bine, nu-ți face griji.

– Ce-o să facă atunci când vom pleca în Florida?

– Își va reveni, iar Carmen va fi aici ca să-i poarte de grijă.

Annabelle nu mai puse alte întrebări. Ceva mai târziu, Alex îi pregăti valiza. Îi plăcea s-o facă. Dintr-o dată o cuprinse panica. Dacă va veni o zi când nu va mai putea avea grijă de Annabelle și fetița va trebui să trăiască alături de Sam? Dacă o va pierde și pe ea? Simți că i se face rău. Se forță să se stăpânească și termină de împachetat. Era hotărâtă să nu permită așa ceva, să locuiască cu Sam, ori cu femeia aceea. Se mobiliză și reuși chiar să stea cu ei la masă. Apoi se duse la culcare și dormi neînțoarsă pînă dimineață, când sună ceasul deșteptător.

O ajută pe Annabelle să se îmbrace, îi ură petrecere frumoasă, și o rugă să-i telefoneze cît mai des. Apoi o luă în brațe și o strînse tare la piept de parcă i-ar fi fost teamă că nu o va mai vedea vreodată. Îi transmise panica fetiței care începuse să plîngă și se agăță de mama ei. Annabelle știa cît de mult o iubea mama ei și își dădea seama că rămîne singură.

– Te iubesc, strigă Alex după ea cu lacrimi în ochi, în timp ce cei doi intrau în ascensor. Sam îi aruncă o privire plictisită.

– O să-i fie bine, îi spuse el furios lui Annabelle.

N-ar fi trebuit ca Alex să mai facă o scenă și să o sperie. Simțea o ușurare la gîndul că se va afla departe de ea. Era pur și simplu deprimantă.

După plecarea lor, Alex rămasă singură în dormitor se simțea pierdută. În ultimele două zile îl văzuse pe Sam mai mult decît în toate săptămînile care trecuseră. În unele privințe fusese agreabil, în altele, foarte dureros. Deși o rănise și o abandonase, încă mai făcea efortul de a-și reprima sentimentele, conștientă de faptul că altfel se va distruge pe ea. După

ce îl văzuse cu englezoaica, se convinsese că nu mai era cazul să spere. Plecarea ar fi trebuit să-i ușureze situația.

Hotărâtă să nu se mai gândească la el, începu să spele vasele și-i făcu patul Annabellei. Se mai învîrti fără rost prin apartament și, în cele din urmă, se duse să facă un duș. Își propusese să se îmbrace și să facă o plimbare, dar asta îi aminti de întâlnirea cu Sam și cu englezoaica și îi pieri cheful. Ar fi vrut să se culce și să doarmă toată ziua. Nu avea nimic de făcut acasă și nici la birou. Se hotărî, totuși, să se îmbrace. Își scoase peruca, ca să intre sub duș, în fața oglinzii, și constată îngrozită că ultimele șuvițe rămăseseră lipite de ea. Își dezbracă pijamaua și rămase cu ochii la imaginea pe care i-o oferea oglinda. Așa o văzuse și Sam: cheală și însemnată. În locul sînului era o bucată de piele albă cu o cicatrice roz fără sfîrc. Nu semăna nici măcar cu un bărbat. Mai degrabă aducea cu un manechin din carton presat, fără păr și cu un singur sîn, unul din acelea pe care le găsești în magazinele universale, zăcînd pe jos, în zilele cînd se schimbă vitrinele.

Începu din nou să-și plîngă de milă și de dorul Annabellei. Își pierduse soțul și, pînă la urmă, s-ar putea să-și piardă și fiica. Avea sentimentul că e jefuită de tot ce avusese, de tot ce iubise, de tot ce-și dorise. Nu-i mai rămăsese decît munca ei, dar nici pe aceasta nu o putea face ca înainte. Nu mai era decît o biată pasăre rănită, tîrîndu-se pe pămînt, cu aripile rupte. Era urîtă, bolnavă și nimeni nu mai avea nevoie de ea. Gîndul la sinucidere îi dădea tîrcoale. Ar fi mai ușor să moară, să renunțe acum, înainte de a mai pierde și altceva. De ce să aștepte pînă ce îi vor fi luate toate? Pînă cînd Sam va cere divorțul ca să se poată căsători cu fata aceea pe care Annabelle s-ar putea s-o iubească. Să aștepte pînă cînd ei o vor ucide.

Stătea ghemuită, incapabilă să-și stăpînească lacrimile de disperare. Telefonul sună, dar nu se deranjă să răspundă. Gîndurile, spaimile, boala îi răscoliră stomacul. Îngenunche pe

pardoseala băii și vomită pînă cînd nu mai putu scoate decît niște sughițuri. Era o mașinărie stricată. Nu mai rămăsese nimic din ea, din vechea ei identitate. Epuizată, mai rămase o vreme pe jos, mai trase un plîns, după care se urcă în pat și se ghemui sub pătură. După ce-și reveni, se învîrti prin casă, așteptînd o veste de la Sam și Annabelle, dar telefonul nu sună. Se distrau bine la Disney World, stăteau în lumină, în soare, în timp ce ea zăcea singură, înconjurată de umbrele întunecate ale iernii ei. Rămase plîngînd în întuneric pînă cînd golul din stomac îi provocă din nou greață și o trimise în baie. I se părea că ziua aceasta, în care alternau vomismentele cu crizele de plîns și fantoma cheală din oglindă o chinuia, nu se mai termina.

Atunci sună din nou telefonul, dar era prea bolnavă, prea obosită, prea înnebunită, prea dornică să termine cu viața ca să întindă mîna și să restabilească legătura cu lumea exterioară. Annabelle nu mai avea nevoie de ea, exista Sam. Nimeni nu avea nevoie de ea. Era un nimic, un nimeni, nici măcar femeie nu mai era.

Telefonul suna insistent în timp ce Alex zăcea în pat, înlăcrimată, dorind ca zgomotul acela să înceteze. Într-un târziu întinse mîna, ridică receptorul, și ascultă fără să spună nici un cuvînt.

– Alo?

Vocea îi era cunoscută.

– Alo, Alex? repetă vocea.

– Da. Glasul îi era stins. Cine este?

– Sînt eu, Brock Stevens.

Nu-l recunoscuse și se întrebă dacă nu cumva se simțea mai rău decît de obicei.

– Bună, Brock. Unde ești? îl întrebă. Deși nu-i păsa, îl întrebă doar ca să spună ceva.

– Sînt în Connecticut, cu prietenii. Am vrut să-ți amintesc de invitația în Vermont. Eu plec mîine.

Alex zîmbi trist, era atît de drăguț dar, în același timp, atît de stupid. De ce mai avea el nevoie de un prieten muribund? Încercarea de a o ajuta era pierdere de timp.

– Eu nu pot, am de lucru.

– Nimeni nu lucrează săptămîna asta, iar noi sîntem la zi cu toate.

– Bine, admise ea fără convingere, cuprinsă de un nou val de grețuri. Nu mîncase nimic toată ziua și i se făcuse și mai rău. Sînt o mincinoasă, dar nu pot.

– Fetita este acolo? întrebă el, cu intenția de a continua conversația. Dorea să o determine să meargă cu el. Era convins că îi va face bine. Liz îi împărtășea părerea. Alex trebuia să se rupă un timp de ideea de boală și să respire puțin aer curat.

– Annabelle este în Florida cu Sam și, probabil, cu prietena lui, lansă ea vestea.

Se simțea amețită de nemîncare și din cauză că nu băuse lichide.

– Ți-a spus el asta? o întrebă Brock, indignat.

Brock ajunsese la concluzia că soțul ei era un ticălos și că n-o meritase niciodată, dar nu-și permitea să i-o spună.

– I-am văzut împreună, cu o zi înainte de Ajun. E foarte tînără și foarte frumoasă. Brock crezu că nu știe ce vorbește și deveni și mai îngrijorat. Sam detestă tot ce nu este perfect.

– Alex, ce-i cu tine, cum te simți? o întrebă, uitîndu-se la ceas și întrebîndu-se cît de repede ar putea ajunge la ea.

Se gîndi s-o sune pe Liz și s-o roage să se repeadă pînă la Alex. Nu-i plăcea felul în care vorbea, mai ales pentru că era și singură. În starea în care se afla, putea face un gest necugetat.

– Mă simt bine, răspunse ea stînd cu ochii închiși, forțîndu-se să nu vomite. Restul de păr mi-a căzut astăzi, și acum arăt mult mai bine.

– De ce nu te odihnești un pic? Am să te sun peste o oră, bine?

– Bine, spuse ea pe jumătate adormită. Puse receptorul jos și uită de el.

Voia să uite de tot și de toate. Poate că, dacă n-o să mă-nince nimic timp de șase zile, pînă se va întoarce Annabelle, o s-o găsească moartă. Era mult mai ușor decît să moară de pe urma chimioterapiei. Ațipi și puțin mai tîrziu, auzi o alarmă, sau o sonerie, un sunet. Încercă să nu-i dea atenție, dar, în cele din urmă, își dădu seama că cineva suna la ușă. Se întrebă cine putea fi, dar nu se ridică să deschidă. Apoi cineva începu să bată puternic în ușă. Nu mai avea încotro, așa că își puse halatul și se duse la ușă. Privi prin vizor și-l văzu pe Brock Stevens. Surprinsă, îi deschise și rămaseră în ușă privindu-se, ea într-un halat bej din cașmir, el într-un pulover gros, pantaloni de catifea reiată și cizme. O privi îngrijorat cînd dădu ochii cu ea.

– M-ai speriat îngrozitor, îi spuse el.

– De ce?

Alex părea aeriană și se clătina pe picioare. Brock o cunoștea prea bine ca să bănuiască că se îmbătase. Era doar foarte bolnavă și, probabil, nu mîncase nimic.

Alex se dădu la o parte ca să-l lase să intre și Brock o urmă în living. Cînd se văzu în oglindă și își dădu seama că nu-și pusese peruca, îl privi ca pe un copil rușinat.

– Asta e, n-am ce face.

– Semenii cu Sinead O'Connor, doar că ești mai frumoasă.

– Și nu știu să cînt ca ea.

– Nici eu, spuse el continuînd s-o privească. Semăna mai degrabă cu Audrey Hepburn, își zise Brock. Era frumoasă chiar și fără păr; trăsăturile regulate, pure și fine, subliniate de absența părului îi confereau un aer aparte, o făceau să pară o ființă venită din altă lume. Împrăștia o aură care îl vrăjise întotdeauna.

– Ce s-a întîmplat?

Era convins că i se întâmplase ceva. Părea pe punctul de a renunța la luptă. Simțise asta în vocea ei, când îi răspunsese la telefon.

– N-aș putea să-ți spun. . Azi-dimineață m-am văzut în oglindă, Annabelle a plecat, mi-a fost rău din nou... toate deodată... nu mai pot lupta... Sam cu cealaltă femeie... totul este atât de încurcat. Nu mai merită...

– Și atunci ai hotărât să te dai bătută, așa-i? Ridicase vocea, furios și Alex îl privi uimită.

– Am tot dreptul să hotărâsc pentru mine.

– Așa crezi? Ai o fetiță, și chiar dacă n-ai avea-o, rămân obligațiile față de tine însăși, ca să nu mai vorbim de oamenii care te iubesc. Trebuie să lupți, Alex, n-ai să scapi așa de repede, n-o să fie ușor. Nu poți să zaci aici așteptând să mori. Nu merită.

– De ce? Alex părea desprinsă de toți și de toate. Chiar și de el.

– Pentru că o spun eu. Ai mâncat ceva azi? o întrebă furios. Alex negă dînd din cap. Du-te și te îmbracă. Am să-ți fac ceva de mâncare.

– Dar nu mi-e foame.

– Puțin îmi pasă dacă îți este sau nu. Nu am timp de prostiile tale. O apucă de umeri și o scutură ușor. Nu mă interesează ce ți-au făcut alții și nici ce gîndești acum. Chiar dacă ești numai piele și os, cu unul sau cu doi sîni, cheală ca un genunchi, ai obligația să lupți pentru viața ta, Alex Parker. Pentru tine și numai pentru tine. Ești o marfă prețioasă, iar noi, ceilalți, avem nevoie de tine. Atunci când te privești în oglindă și nu-ți place ce vezi, amintește-ți că femeia aia ești tu. Podoabele n-au nici o importanță. Tu ești exact femeia dinainte. Ba, chiar ești mai mult decît atât, nu uita asta.

Alex stătea în fața lui speriată, ca un acuzat înaintea judecătorului. Nu spuse o vorbă și se duse la baie. Își scoase

halatul, dădu drumul la duș și rămase multă vreme în fața oglinzii privind-se; era aceeași femeie pe care o văzuse și dimineața, aceeași pasăre rănită, cu cicatricea în loc de sîn, femeia cheală. Dar, stînd acolo și privind-se își dădu seama că Brock are dreptate. Trebuia să lupte nu pentru Annabelle, nu pentru Sam, pentru nimic altcineva decît pentru ea. Pentru ea, pentru ceea ce fusese, pentru ceea ce mai era, pentru ceea ce va fi. Și-a pierdut sînul și părul, dar nu se putea pierde pe ea însăși. Sam nu-i putea lua asta. Intră sub duș, lăsînd apa caldă să-i biciuiască trupul.

Alex îmbracă o pereche de pantaloni, un pulover și își puse peruca scurtă pe care o lăsase pe chiuvetă dimineața. Intră în bucătărie desculță.

– Să știi că nu-i nevoie să-ți pui peruca pentru mine, îi zîmbi el, doar dacă îți face ție plăcere.

– Mă simt ciudat fără ea

Brock îi făcuse o omletă, pîine prăjită și cartofi prăjiți. Alex reuși să mănînce cîte puțin din omletă și pîinea prăjită, dar de cartofi nu se atinse. Nu voia să-și petreacă restul nopții vomitînd în baie. Stomacul ei era distrus, dar de data asta îi dădu dreptate lui Sam, care punea totul pe seama emoțiilor.

Rămaseră de vorbă în bucătărie și Alex îi povesti cît de mult îi plăcuseră lui Annabelle cadourile.

– Mi-a făcut plăcere să le cumpăr, spuse el. Îmi plac copiii, îi zîmbi el încîntat că o vede mîncînd.

– Atunci de ce nu te-ai însurat?

– Bartlett and Paskin nu prea mi-au lăsat timp liber, chicoti el. Arăta foarte tînăr și atrăgător.

– Trebuie să-ți mai reducem din sarcini, îl tachină ea.

Mai stătură de vorbă un timp despre vacanțe, despre cît de grea a fost viața cu Sam în ultimul timp și apoi Brock se sculă să strîngă și să spele vasele.

– Nu trebuie să faci asta, Brock, lasă-le pentru mai tîrziu.

– Bine. Hai să vorbim despre Vermont. E vorba de sănăta-tea ta. O privi drept în ochi și Alex îi fu recunoscătoare pentru grija pe care i-o purta.

– Nu cred că pot

– Să știi că nu renunț. Și Liz crede că ți-ar face bine, insistă el.

– Ce e asta? Un comitet? rîse ea amuzată, dar și emoțio-nată. Părerea mea nu contează?

– Sincer să fiu, nu.

– Nu ai pe nimeni cu care să petreci săptămîna asta?

– Tu îmi pari foarte potrivită, spuse Brock cu hotărîre, dar ea dădu din cap și arătă spre perucă.

– Nu te lăsa amăgit de lîna asta înfoiată. Sînt prea obosită ca să mai schiez, prea bătrînă ca să mi se facă curte și prea bolnavă ca să fiu amuzantă. Și, în plus, sînt măritată.

– Nu prea, după cum mi-ai spus, sau nu pentru multă vreme. Era foarte dur, dar ea continuă să rîdă.

– Foarte amuzant. Hai să spunem că sînt un bun folosit. Nu cumva vrei să-mi ceri să fiu flirtul tău? Evident că glumea, și-l făcu și pe el să rîdă.

– Nu. Dar dacă asta te face să te simți mai bine, ești liberă să crezi... Îți cer, doar ca un bun prieten, să stai la gura sobei, bînd ciocolată fierbinte, să dormi bine noaptea știind că ești vegheată, nu să stai singură într-un apartament din oraș.

– Pentru un copil de vîrsta ta, te pricepi foarte bine să prezinți lucrurile.

– Să știi că am multă experiență în îngrijirea unor babe ca tine. Sora mea era, este, cu zece ani mai mare decît mine.

– Transmite-i condoleanțele mele, zise ea. Nu prea lași loc de refuz.

– De asta am și venit, să te conving, spuse el privind-o cu un zîmbet cald și Alex fu nevoită să admită că îl plăcea.

– Credeam că ai venit să mănânci pe gratis, rîse ea.
– Și asta, dar în primul rînd voiam să vorbesc cu tine.
– Trebuie să fi fost mare plictiseală în Connecticut, îl provocă Alex.

– Nu greșești prea mult. Ce zici?

– Am de ales? Începusem să cred că ai să mă iei pe sus și să mă duci acolo.

– S-ar putea s-o fac dacă nu te porți cum trebuie.

– Tu nu ești zdravăn. Ultimul lucru de care am nevoie este să vărs pe tine tot drumul pînă în Vermont și să fiu bolnavă ca un cîine cînd ajungem acolo.

– M-am obișnuit cu asta, nu știu ce m-aș face fără.

– Ești trăsnit.

– Iar tu ești adorabilă. În fond, pentru asta există prietenii.

– Crezi? O emoționase din nou. Mă gîndeam că sînt numai pentru cumpărăturile de Crăciun, pentru preluarea dosarelor și pentru a te culege de pe pardoseala băii cînd ești bolnavă.

Pentru asta existau soții, numai că al ei dezertase.

– Eu zic să taci din gură și să-ți faci valiza. Mă plictisești.

– Este imposibil.

– Vin să te iau la ora opt. E prea devreme?

– De acord. Te-ai gîndit bine? Sigur nu vrei să ieși niște fete cu tine?

– Casa e destul de mare. Îți promit că am să te încui în camera ta

Zîmbeau amîndoi, în timp ce Alex îl conducea către ușă. Nu-i venea să creadă că acceptase și că, fără să-și explice de ce, ardea de nerăbdare să plece în Vermont. Știa că mai avea în față patru luni și jumătate de boală și tratament, dar i se întîmplase ceva neașteptat. Brock îi ridicase moralul. Acum voia să meargă cu el, voia să se agațe de viață, să reușească

Capitolul

16

Zilele petrecute în Vermont au fost cele mai fericite de când se îmbolnăvisese. Îi sunase pe Sam și pe Annabelle ca să le spună unde se află. Sam păru surprins.

– Nu știam că poți să călătorești. Ești sigură că asta îți face bine? Cu cine ești?

– Cu un prieten de la serviciu. Mă simt bine. Ne vedem la New York în ziua de Anul Nou. Îi dădu numărul de telefon, dar Sam nu o sună.

Casa pe care o împrumutase Brock era modestă, dar foarte confortabilă. Avea patru dormitoare. Brock o instalează în cea mai mare cameră de sus, iar el luă dormitorul mic de jos, ca să n-o deranjeze. Și-au petrecut zilele citind, dezlegînd cuvinte încrucișate ca doi vechi prieteni, bătîndu-se cu zăpadă ca niște copii.

Alex reuși să suporte plimbările lungi alături de Brock. Într-o zi își puse chiar schiurile, dar renunță căci efortul îi depășea forțele. Se simți însă mai bine decît fusese în ultimele săptămîni. O singură zi a stat în pat.

Brock găsisse în garaj o săniuță veche și a tras-o cu sania în plimbările mai lungi ca să nu obosească.

Seara, Brock pregătea cina și când Alex insistă să iasă cu prietenii lui, îi răspunse, rîzînd, că era prea obosit. Îi plăcea să stea acasă cu ea. Într-o seară s-au dus chiar să cîneze la Chez Henri, și s-au distrat neașteptat de bine. La sfîrșitul săptămîinii, Alex se simțea cu mult mai bine. I se părea că nu mai avusese niciodată o vacanță atît de agreabilă. Deveniseră foarte apropiați și se distrau excelent. Din cînd în cînd însă, Alex își amintea că în curînd trebuia să reia tratamentul cu citostatice.

În altă zi, la cabană, după ce Brock și-a luat porția de șchi, ea îi atrăsese atenția asupra unui grup de fete frumoase alături de care ar fi trebuit să fie și el, în loc s-o păzească pe ea.

– Dar au paisprezece ani, pentru Dumnezeu! Vrei să mă aresteze? Și izbucniră amîndoi în rîs.

– Nu-i adevărat, au peste douăzeci, zise Alex făcînd pe supărata.

– Tot aia!

Brock era fericit alături de Alex.

Au discutat mult despre Sam și Alex i-a mărturisit cît suferise cînd l-a văzut cu fata aceea la Ralph Lauren.

– Eu cred că i-aș fi omorît.

Alex clătină din cap.

– N-are rost. A trecut. Și nu e vina ei, s-a întîmplat. Iar cînd mă privesc în oglindă, îl înțeleg.

– Asta e o prostie. Nu-i plăcea s-o audă vorbind așa. Dar dacă i s-ar fi întîmplat lui? Dacă și-ar fi pierdut un braț, sau un picior, sau un testicul? Cum te-ai fi purtat cu el?

– Sîntem diferiți. Și sîinii sînt simbolul feminității. Vezi tu, nu toți sînt ca soțul lui Liz, cred că mulți bărbați nu pot trece peste asta

– Nu pot accepta ideea de a-ți distruge căsnicia pentru că soția ta a pierdut un sân, sau părul sau un pantof, pentru Dumnezeu! Ești de acord cu așa ceva?

Alex îl privi și zîmbi înțelegătoare. Era cu zece ani mai mare decît el.

– Nu m-a întrebat nimeni. Sam nu mai vrea, Brock. E cît se poate de simplu. Prăvălia s-a închis, iar el își transferă afacerile în altă parte.

– Și ce faci? Renunți?

Părea șocat de resemnarea ei.

– Ce-ai vrea să fac? S-o împușc?

– Pe el să-l împuști. O merită.

– Ești un romantic.

– Ca și tine.

– La ce îmi folosește? Nu cu asta îmi păstrez soțul. Tipul detestă diformitățile și boala. Nici nu mă poate privi. Cînd m-a văzut, după operație, aproape că a leșinat. I s-a făcut greață.

– Recunoaște, tipul este un laș.

– Poate că da. Dar știe să aleagă. Tipa actuală este foarte frumoasă, Brock. De fapt, are tocmai vîrsta potrivită pentru tine. Ce-ar fi să încerci s-o cucerești și să-i faci concurență?

Brock nu-i putea spune că prefera să o cucerească pe ea și nu pe iubita lui Sam. Nu i se părea potrivit momentul. Alex era atît de relaxată în prezența lui și nu voia să strice atmosfera.

Revelionul l-au petrecut acasă, uitîndu-se la programul de la televizor și ronțăind floricele, flecărind despre visurile lor, și despre ce sperau să le aducă anii următori. Ea îi dori o nevastă care să aibă grijă de el, iar el îi ură sănătate și fericire. La douăsprezece noaptea au cîntat „Auld Lang Syne“, după care Alex s-a dus la culcare cu gîndul la noua lor prietenie, atît de prețioasă.

A doua zi urmau să plece și erau amândoi triști. Alex se simțea mai bine, avea mai multă energie, era mai decisă să lupte, hotărâtă să învingă boala, să supraviețuiască.

Rămase tăcută tot drumul spre casă. Se gândea că-l va revedea pe Sam, chiar dacă era vorba doar de o noapte. Știa că în ziua următoare pleca în Europa și își imagina de ce. Ca să-și întâlnească iubita Brock o întreba din când în când cum se simte, dacă totul e în regulă. O ținu de mână un timp, când conducea pe autostradă, ca să-i ridice moralul. Era prietenul ei, colegul ei.

Ajunseră seara târziu. Brock, tăcut și trist opri mașina în fața intrării. Alex nu se grăbi să coboare. Îl privea căutând cuvintele potrivite ca să-i mulțumească.

– Datorită ție am revenit la viață. A fost minunat.

– Da, a fost. Brock îi atinse ușor obrazul cu degetele. Să nu mai lași pe nimeni să te umilească. Ești cea mai extraordinară femeie pe care am cunoscut-o. Ochii îi străluceau, înlăcrimați, și pe Alex o cuprinse un val de emoție. Reușea s-o impresioneze, fără să-și propună asta.

– Știi, te iubesc, nu fi prost. Tu ai fost extraordinar. O invidiez pe femeia care va fi soția ta.

– Am s-o aștept pe Annabelle, spuse zâmbind șmecherește. Alex adora zîmbetul acela care-l făcea să pară un puști.

– Cred că este o fată norocoasă. Îți mulțumesc încă o dată, Brock.

Îl sărută pe obraz în timp ce îi luă valiza.

Sam și Annabelle o regăsiră, ceva mai târziu, cu o mină mult mai bună decât la plecare.

Lui Annabelle nu-i mai tăcea gurița povestindu-i ce văzuse la Disney World. Era pe jumătate adormită când o sărută pe Alex.

– Pare să se fi distrat grozav, spuse Alex, zîmbindu-i lui Sam. El remarcă schimbarea în bine și o puse pe seama faptului că Alex se împăcase cu situația.

– Da, ne-am simțit excelent. Annabelle a fost o companie foarte agreabilă și mi-a părut rău cînd a trebuit să ne întoarcem.

– Mi-a lipsit și mie, recunosc Alex, dar nu se rosti nici un cuvînt că le-ar fi fost dor unul de celălalt.

Sam își făcu bagajele și a doua zi dimineața plecă la aeroport, în timp ce Annabelle și Alex luau micul dejun. Le promise că le va suna din Elveția, iar Annabelle îi aminti să se întoarcă pentru ziua ei de naștere. O privi surprinsă pe Alex, constatînd că Sam uitase să o sărute. De data aceasta nu mai întrebă, însă, nimic. Începuse să înțeleagă.

Restul săptămîinii zbură aproape pe nesimțite. Alex o duse pe Annabelle la lecțiile de balet, și petrecură un sfîrșit de săptămîină liniștit. Luni, însă, reîncepu coșmarul. Ședința de tratament a fost mai grea decît de obicei. Prima injecție din lună, combinată cu tabletele Cytosan, o doboră întotdeauna. Reveni la birou, dar se simți atît de rău, încît fu nevoită să plece acasă mai devreme. Cînd Annabelle o văzu vărsînd și fără perucă, începu să plîngă amarnic.

A doua zi, Alex se duse la birou, se chină toată ziua și la ora cinci se tîrî acasă. O găsi pe Carmen plîngînd isterizată, care o asaltă cu o cascadă de cuvinte în limba spaniolă. Nu înțelese despre ce era vorba decît atunci cînd apărură Annabelle. Fetița își tăiasse frumoasele ei bucle roșii ca să semene cît mai mult cu mama ei.

– Fetița mea scumpă, de ce ai făcut asta? strigă Alex epuizată de efort și îngrozită la ideea de a trebui să-i dea explicații lui Sam.

– Vreau să semăn cu tine, hohoti Annabelle, simțindu-se vinovată de năzbîtie și speriată de starea rea a mamei ei. Absența lui Sam o făcea și mai nervoasă.

Alex încercă să-i explice fazele bolii ei, apoi citiră *Mămica se face mai bine*, dar nu reuși prea mult. Alex traversa un moment prea greu pentru a pune suficientă putere de convingere și energie, iar Annabelle era prea tulburată pentru a fi rezonabilă. Promise un telefon de la grădiniță prin care o informară că fetița era foarte tristă și vorbea tot timpul de boala și tratamentul mamei sale. La rîndul ei, Alex, bolnavă și speriată, n-o putea ajuta, iar Sam era departe.

Cu fiecare ședință de tratament suferințele lui Alex se amplificau în loc să scadă. Spre sfîrșitul săptămîinii, nu s-^ă mai simțit în stare să meargă la birou. Și mai avea de pregătit și ziua de naștere a Annabellei. Alex își dădea seama cît era de important să-i ofere copilului climatul de normalitate și siguranța pe care obiceiurile familiare îl asigurau, mai cu seamă că Annabelle își aștepta cu nerăbdare aniversarea.

Tot Liz a fost cea care a cumpărat majoritatea cadourilor. În ziua respectivă cîșetăria le-a trimis alt tort decît cel comandat. Alex a uitat să angajeze clovnul, cea mai bună prietenă a Annabellei s-a îmbolnăvit de gripă, și petrecerea a eșuat. Ziua a fost un adevărat dezastru cu tot ajutorul lui Carmen, și Alex plînse văzînd dezamăgirea din ochii fetiței.

Sam se întorsese cu o seară înainte. Resimțea efectele de fus orar și era prost dispus că a trebuit să se întoarcă.

Cînd a văzut și părul Annabellei, l-a apucat furia.

– Cum ai putut s-o lași să facă așa ceva? Cum ai putut? De ce ai lăsat-o să te vadă fără perucă? urlă el.

– Pentru Dumnezeu, Sam, eu vomitam în baie și nu mă pot controla în fiecare clipă cum arăt. Sînt bolnavă.

Nu-și dădură seama că Annabelle înspăimîntată asista la cearta lor.

– Înseamnă că nu mai trebuie să stea cu tine. Alex se repezi și-i trase o plamă. Annabelle începu să plîngă, dar părinții ei în focul disputei, n-o auziră.

– Să nu mai spui niciodată asta! N-are să se ducă nicăieri! Ține minte asta! zberă Alex.

– Nu ești în stare să te ocupi de ea, urlă Sam în timp ce Annabelle se aruncă în brațele mamei sale.

– Ba da, pot. Și să știi, dacă pui mîna pe ea, ticălosule, am să te atac prin instanță pentru discriminare. Copilul stă cu mine. Înțelegi?

Strînse la piept fetița, tremurînd de enervare, în timp ce Sam le privea furios.

– Atunci nu-ți mai da jos peruca.

În fața amenințărilor lui Alex și a hohotelor de plîns ale Annabellei, Sam începu să dea înapoi. Annabelle nu voia să plece de la mami, și nu-i plăcea să-i audă certîndu-se. Avea impresia că ea era de vină, dar nu știa cu ce anume greșise.

După ce Annabelle se culcă, Sam plecă fără să spună un cuvînt.

A doua zi, Sam și Alex avură o conversație serioasă. Nu mai mergea așa, venise vremea ca Sam să se mute, amîndoi știau asta. Scandalul din seara precedentă, în fața Annabellei, îi tulburase. Sam avansă o soluție care pe Alex o ului. Nu considera că trebuie să plece din casă pînă cînd Alex nu termina tratamentul. Trebuia să fie acolo, prezent, ca să vegheze asupra fetiței cît timp mama ei era bolnavă.

– Nu am nevoie de tine aici, Sam, în chip de bonă. Poți să pleci cînd vrei.

– Am să mă mut în mai, după ce termini chimioterapia, îi preciză el hotărît.

– Nu-mi vine să cred. Rămîi din cauza tratamentului meu?

– Rămîn de dragul Annabellei, pentru cazul în care te-ai simți prea rău ca să poți avea grijă de ea.

– Sînt impresionată. Și, după aceea, ce se va întîmpla, Sam?

Insista, voia să știe dacă se hotărîse să se căsătorească cu iubita lui. Și, mai ales, dorea să afle cine era. Sam însă nu se arăta dispus să-i împărtășească secretele.

– Nu m-am hotărît încă.

După felul în care arăta – tînăr, suplu, frumos, Alex bănuia că era fericit și foarte îndrăgostit. Tocmai de aceea o surprindea hotărîrea lui de a sta acasă, pînă va termina tratamentul. Finalul nu va avea loc decît peste patru luni, iar Alex abia aștepta ca totul să se termine.

– Crezi că ai să poți suporta pînă atunci? insistă Alex.

– Dacă poți tu, am să pot și eu. N-am să stau aici tot timpul, dar am să fiu pe-aproape și liber oricînd va avea Annabelle nevoie de mine.

– Îți mulțumesc, spuse Alex derutată, neștiind ce dorește, să plece sau să rămînă. Decizia lui nu făcea decît să amîne inevitabilul și ea hotărîse să nu se mai lase înșelată. Știa că, mai devreme sau mai tîrziu, tot o va părăsi. În anumite privințe, o părăsise deja.

A doua zi, cînd îi relată lui Brock discuția, acestuia nu-i venea să creadă că acceptase compromisul. Trebuia să recunoască faptul că pentru Annabelle însemna ceva, dar pentru toți ceilalți nu era decît o amînare.

Cea mai afectată a fost însă Daphne. Cînd Sam i-a povestit despre cele convenite cu Alex, a arborat o mutră de copil dezamăgit.

– Speram că ai să te muți la mine.

Petrecuseră extraordinar de bine în Europa. Sam îi cumpărase tot ce-și dorise, bijuterii de la Cartier și Van Cleef, îmbrăcăminte și parfumuri de la Hermès și Dior, de la Chanel și Givenchi. Pe Daphne n-o mulțumeau fleacurile acestea, ea îl voia pe Sam, chiar dacă înțelegea motivul pentru care amînase să se mute la ea. Oricum, apartamentul ei era prea mic

pentru amândoi, Îi vorbise despre un altul, mai mare, pe care să-l ia în mai, după ce Alex își va fi terminat tratamentul.

– Nu mai durează mult, îi promise el.

Viața lui se va desfășura ca și pînă atunci, dar va dormi mai tot timpul la Daphne. Ar fi vrut să i-o prezinte lui Annabelle, dar se temea că ar putea-o zăpăci și fetița i-ar povesti mamei sale. Nici Daphne nu insistă să o întâlnească, n-o prea interesau copiii, lucru pe care îl afirmase chiar de la începutul relației lor. De fapt, nu era o sentimentală, în general. Făcuseră dragoste peste tot în Europa, chiar și în cabina de probă de la Dior. În amor, era pasionată și violentă, îl făcea să se simtă din nou tânăr și să uite problemele care-l preocupau.

Alex îi văzu din nou într-o după-amiază de sîmbătă, în luna februarie. Tocmai se întorceau de la o vânzare de bijuterii de la Christie's, unde Sam licitase pentru un inel pentru Daphne. Sam îi cumpăra o mulțime de lucruri și era fericit să o răsfete. Alex îi privea plimbîndu-se pe Park Avenue, indiferenți la tot ce era împrejurul lor. Întîlnirea aceasta o întristă, de altfel o întristau o mulțime de lucruri în ultima vreme. Chiar și nutrișoara lui Annabelle, cînd Sam pleca. Fetița întreba de el și Alex trebuia să găsească scuze pentru că nu dormea tot timpul acasă. O deprima și cînd își vedea trupul, cînd constata că părul nu-i creștea la loc. Nu-i făcuse plăcere nici cînd doctorița Webber îi sugerase să facă operația estetică. Venise vremea, dar pe Alex n-o interesa. Nu-i plăcea ce vedea, dar se obișnuise cu noul ei aspect. Ciudat era faptul că Brock, atunci cînd discutase cu el despre operație, o îndemnase s-o facă. Ajunsese să-i împărtășească toate frămîntările ei, nu exista nici un subiect tabu. Îl considera mai mult decît un frate.

– Ce contează dacă am o țîță sau două? Cui îi pasă? se repezi ea, în timpul unui dejun la Le Relais, într-una din săptămînile mai bune, cînd nu mergea la tratament.

– Ție, cel puțin ar trebui să-ți pese. Nu poți trăi ca o călugăriță toată viața.

– De ce nu? Îmi stă bine în negru și nici nu mai trebuie să mă rad în cap, spuse Alex, mîngîindu-și peruca, dar Brock se strîmba dezaprobator.

– Ești dezgustătoare. Eu vorbesc serios. Într-o bună zi o să conteze.

– Nu-i adevărat. Îmi place să fiu un monstru. Și ce-i cu asta? Dacă cineva o să mă iubească, n-o să-mi ceară să suport toate neplăcerile pe care le impune un implant. Să nu-ți închipui că mă gîndesc la Sam. Pentru el ar trebui să am altele, noi, ca să pot intra în competiție cu iubita lui londoneză.

– Nu te mai gîndi la asta. Eu cred că trebuie să faci operația. O să te simți mai bine după. N-o să-ți mai plîngi de milă cînd o să te privești în oglindă.

– Ție ți-ar păsa? îl întrebă ea direct. Vreau să spun, dacă ai întîlni o fată cu un singur sîn?

– Nu; nu mi-ar păsa, dar eu sînt un tip mai ciudat și fac parte din altă generație. Cei de vîrsta ta țin mai mult la aparențe, la perfecțiune.

– Mda, ca Sam. Cunosc genul, mulțumesc mult. Nu-i ieșea din minte expresia lui Sam cînd o văzuse goală. Așadar, trebuie să înțeleg că am nevoie sau de operație estetică, sau de un bărbat mai tînăr.

– Cam așa ceva, răspunse el intrînd în joc.

Era bine dispusă. Intenționase să discute cu el aceste lucruri, dar nu găsisese momentul potrivit.

– Mă gîndesc că este foarte complicat. Doctorul m-a prevenit că va fi foarte dureros, iar procedeuul mi se pare de-a dreptul dezgustător. Îți iau bucăți de piele de peste tot și fac un fel de tunele și de anpioare și, cu agrafe și broșe, îți atașează implanturile și tatuează sfîrcul. Christoase, de ce nu-mi pot

picta unul când întâlnesc pe cineva care să-mi placă? Aș putea să-l fac de orice formă, mărime sau culoare, continuă ea în timp ce Brock râdea cu poftă.

– Ești obsedată.

– Nu mă poți acuza pentru asta. Am pierdut un soț o dată cu sînul, iar tipul a fugit de mine și a găsit o fată care-i avea la locul lor, asta nu-ți spune nimic? Nici măcar faptul că este lacom?

– Eu rămân la părerea că trebuie să faci operație.

– Mai degrabă îmi fac un lifting sau o operație la nas.

– Hai să ne întoarcem la lucru pînă când nu-ți trece prin minte să-ți operezi urechile.

Îi plăcea compania ei, îi plăcea să lucreze cu ea și o adora pe Annabelle. O întâlnise de mai multe ori când venise la Alex să-i aducă lucrări. Annabelle îl simpatiza și-i făcea plăcere să se joace cu el. Într-o zi când Alex se simțise rău, Carmen era bolnavă de gripă, iar Sam dispăruse cu Daphne, o dusesese la patinaj.

La întoarcere, în drum spre birou, au discutat despre ultimele dosare. Alex nu mai apăruse în instanță de patru luni, iar acum se ivise un caz și se întreba dacă va fi în stare să pledeze. Cu ajutorul lui Brock, bineînțeles. O tenta, dar conștiința profesională nu-i permitea să-i ofere clientului mai puțin decît ar fi avut dreptul. În cele din urmă, hotărî să-i dea dosarul lui Matthew Billings.

În martie, Brock o invită din nou în Vermont, într-un week-end în care Annabelle se afla la Sam. Acceptă și petrecură de minune. Încercă chiar să schieze și reuși. Se simțea mai bine. Peste opt săptămîni tratamentul se termina. Aștepta cu nerăbdare acest eveniment, care avea pentru ea mai multe semnificații. În primul rînd Sam avea să iasă definitiv din viața ei. Bănuia că după divorț el se va căsători. Era foarte prins și

o proteja de câte ori Alex încerca să-i pună întrebări. Nu recunoscuse niciodată că exista o altă femeie în viața lui, deși își dăduse seama că Alex știa de existența ei. Dar, gentleman cum era, refuza să discute subiectul cu Alex.

Alex trebuia să-și reorganizeze viața, să accepte că Sam o părăsise, chiar dacă pentru moment mai locuia în același apartament. După ce va termina tratamentul, se va putea întoarce la tribunal, deși nu era sigură că dorește cu adevărat asta. Perspectiva singurătății o speria, deși Brock îi repeta că ceea ce fusese mai greu trecuse. Se întorceau de la schi-liftul din Sugarbush și Brock îi repetase pentru a nu știu câta oară aceasta. Ea îl privi gânditoare și în sinea ei îi dădu dreptate. Perioada tratamentului prin care trecuse fără sprijinul unui soț fusese destul de dură, adevărat, dar îl avusese alături pe Brock. El n-o părăsise nici o clipă. Se dusesse cu ea și la doctor ca să înțeleagă mai bine în ce consta tratamentul și să vadă cum se aplică. O ținuse de mână în timpul întregii proceduri. Dar ce nu făcuse el în ultimele șase luni. Se purtase ca un frate și nu mai avea față de el nici o reticență. În seara aceea, după ce Alex preparase cina pentru amândoi și Brock o felicită pentru talentele ei culinare, începură să vorbească despre operația estetică.

– Cum poți susține așa ceva? Știi să faci un sufleu? îl provocă ea.

Se tachinau ca doi copii, se hîrjoneau și făceau haz unul de celălalt, atunci când nu discutau lucruri serioase.

– Pot, minți el și ea îi rîse în nas.

– Află că nici eu nu știu. Apoi reluară discuția despre operația estetică sugerată de doctorița Webber. Puțin îmi pasă, insistă ea, serioasă de data aceasta. Nu aborda subiectul decât la insistențele lui Brock.

– Ar trebui să-ți pese.

Devenise un subiect de discuție obișnuit între ei. Alex se întoarse brusc spre el și-l privi îndelung. Nu avea nici un complex față de el, o veghease timp de multe luni, o văzuse cheală. Deci putea să-i arate și cicatricea. Voia să știe ce va spune. Avea mare încredere în părerea și în bunătatea lui.

– Vrei să vezi? îl întrebă cu tonul unui puști care îi propune camaradului de școală să-și dea pantalonii jos. Timp de o clipă se simți jenată și rîse nervos. Brock o privea cu seriozitate și încuviință din cap.

– Da, aș vrea M-am întrebat întotdeauna cum arată, spuse el cu sinceritate N-am putut niciodată să cred că este atît de urîtă cum o descrii tu.

– E foarte urîtă, îl preveni ea

Fără să mai ezite, Alex își scoase puloverul și își descheie încet bluza, se dezbracă și după o scurtă ezitare își trase peste cap și maioul pe care îl purta pe dedesubt. Era un fel de strip-tease cu încetinitorul, cît se poate de decent. Stătea în fața lui, goală, crispată de spaimă.

Brock o privi întâi în ochi, așteptînd parcă să primească acordul ei pentru a-și muta privirea. Avu loc un schimb de mesaje cinstit și simplu, iar în timp ce o privea, inima lui se deschise pentru ea. Era atît de tînără și de dulce și atît de vulnerabilă, cu un sîn rotund și tare, și cu celălalt lipsă; de parcă ar fi fost retezat de o sabie. Întinse brațele spre ea, și o trase încet la pieptul lui. O iubea de prea mult timp, pentru a-și mai ascunde sentimentele, în fața gestului ei simplu și curajos

– Ești atît de frumoasă, șopti el încet în părul ei. Ești atît de curajoasă... și de decentă, Alex. O îndepărtă ca s-o mai poată privi o dată. Cred că ești formidabilă.

– Cu unul sau cu doi sîni? îl întrebă ea cu un zîmbet timid, aducîndu-și aminte motivul pentru care se dezbrăcase. Nu se așteptase la o asemenea reacție. De fapt nici nu știa ce aștep-

tase, dar tandrețea lui subită o surprinsese și o emoționase profund.

– Te iubesc așa cum ești. Ai avut dreptate. O lipi din nou de pieptul lui. Te iubesc exact așa cum ești, repetă el. Încrederea dintre ei era nemăsurată și cu totul specială.

– Nu trebuia să spui asta. Vocea lui Alex era o șoaptă. Așteptam doar o părere obiectivă.

Alex constată, surprinsă, că și ea îl dorea. Relațiile lor fuseseră caste un timp atât de lung, încât nu era pregătită pentru acest val de senzualitate și de emoții.

– Am să-ți spun o părere obiectivă, șopti el, mângâindu-i fața cu buzele. Ești foarte, foarte frumoasă și nu-mi pot ține mâinile departe de tine.

Apoi, foarte încet, cu o tandrețe pe care nu i-o bănuise, o sărută, în timp ce cu o mână îi mângâia sânul, iar cu cealaltă atingea cicatricea cu blândețe. O strânse din nou la piept și începu să o sărute mai apăsător.

– Brock... ce facem... îl întrebă ea, tulburată. Ce... ce... ohhh... gemu ea.

El îi desfăcu fermoarul de la pantaloni și, încet îi trase în jos. Fără să se mai gândească, Alex păși din ei și mâinile lui începură să-i exploreze talia, șoldurile, pulpele. Își scoase și el hainele, apoi o așeză pe sofaua din fața șemineului în care trosneau butucii și-i acoperi trupul cu sărutări.

– Oh, Brock... oh, Brock... Alex își pierde controlul. Nu-i venea să creadă ce i se întâmpla. Cum de puteau face așa ceva? Era prietenul ei. Brusc, devenise mult mai mult. Făcea parte din lumea ei, din viața ei, din trupul ei. Când o pătrunse, amândoi gemură lung de atîta dorință și așteptare. Se mișcă în ritm un timp destul de lung, focul ardea și arunca scînteii și el lăsa să se audă un strigăt surprinzător, iar ea se zgudui în mod neașteptat, în momentul în care ajunseră împreună la orgasm.

După aceea, rămaseră unul în brațele celuiilalt, tăcuți și năuciți. O dorise de atît de mult timp, dar ea nu-și dăduse niciodată seama de sentimentele lui. Crescuseră împreună ca doi copaci, cu frunzele împletite, cu rădăcinile care, încetul cu încetul, deveniseră una singură și nu se mai puteau separa.

– Doamne, ce s-a întîmplat? îi zîmbi ea alene; el o sărută din nou, o strînse și mai aproape, în timp ce rămăse liniștit în ea.

– Vrei să-ți explic? o întrebă el. Tu nu știi și n-ai să știi niciodată cît am așteptat această clipă. N-ai să știi niciodată cît te iubesc și cît m-am rugat să trăiesc acest moment.

– Eu unde eram cînd se întîmplau toate astea? îl întrebă ea pe cît de uimită, pe atît de fericită. Brock era sensibil și blînd, incredibil de senzual. Fușeseră prieteni atîta vreme, încît acum i se părea normal să-l iubească. Trecerea se făcuse pe nesimțite. Cum de nu mi-am dat seama ce simțeau? întrebă ea din nou, deși întrebarea i se păru stupidă

– Erai prea ocupată cu vomitatul.

– Probabil, îi zîmbi ea din nou. Îmi pare bine că ai procedat atît de subtil ca să-mi dai jos hainele.

Rîse de naivitatea ei. Nici un moment nu crezuse că vor ajunge pînă aici, dar era bucuroasă. Nu-i venea a crede că l-a făcut s-o iubească cu toată „diformitatea“ ei, fără să încerce măcar să se ascundă de el. Brock îi luă încet peruca și o aruncă. Nu aveau nevoie de artificii.

– Cred că nu mai trebuie să fac nici o operație estetică, și, în plus, am cucerit un tip mai tînăr. Apoi deveni îngrijorată. Îți dai seama cît sînt de bătrînă? Am cu zece ani mai mult decît tine. Sînt destul de bătrînă ca să-ți fiu mamă.

– Prostii. Te porți de parcă ai avea doisprezece ani. Ai fi un nimic fără mine, spuse el cu aroganță.

– Asta așa e. Dar tot sînt mai bătrînă decît tine.

– Nu mă impresionează.

– Ar trebui Când tu vei avea nouăzeci de ani, eu voi împlini o sută.

– Am să închid ochii, când vom face dragoste, o asigură el.

– Iar eu am să-ți împrumut peruca mea.

– Excelent.

Brock luă peruca și-o puse pe cap, o sărută din nou pe Alex, rîse și simți cum se excită iar. Sărutările lui deveniră tot mai insistente, tot mai flămînde și numai trupul ei îi putea potoli această foame. Făcură dragoste din nou, lîngă foc. Apoi, de teamă să nu o extenueze, Brock aduse o pătură din dormitorul lui, o acoperi și o legănă în brațe pînă cînd Alex adormi N-o va mai lăsa să plece. Așteptase atîta pînă să vină la el. I se dăruise cu pasiune, fără reticențe și era hotărît să facă totul pentru a o păstra. Acum îi aparținea lui. Brock avea intenția s-o păstreze pentru totdeauna.

Capitolul

17

După ce s-au întors din Vermont, Brock a însoțit-o la chimioterapie și a asistat la examinarea ce a avut loc înainte de injecția intravenoasă. Toate radiografiile și ecografiile erau bune și mai avea doar șapte săptămâni de tratament. Doctorița Webber s-a declarat foarte mulțumită de rezultate. Considerându-i un cuplu, l-a inclus și pe Brock în discutarea tratamentului.

– E ciudat. Alex îi zîmbi cu timiditate în taxiul care-i ducea la birou. Simțea cum o asaltează primele grețuri și se sprijinea de el.

– Ce este ciudat? o întrebă el.

– Noi, zîmbi ea din nou, potrivindu-și peruca. Lumea ne tratează de parcă am fi căsătoriți. Ai observat? Ieri, la Sugarbush, băiatul de la prăvălie a crezut că ești soțul meu, iar doctorița Webber procedează de parcă ai fi fost prezent de la început. Nu-și dă nimeni seama că ți-aș putea fi mamă?

O surprindea cât de normal se petreceau lucrurile. Relația lor amoroasă, nu mai veche de trei zile, părea deja obișnuită nu numai pentru ei, ci și pentru oamenii din jurul lor.

– Am impresia că nu și-au dat seama, îi răspunse el sărutînd-o pe nas. Nu-i așa, mami?

– Tu ar trebui să te afli în compania unor fetișcane, a unora *sănătoase*.

– Ce-ar fi să-ți vezi de treaba dumitale, doamnă Consilier.

Hotărîseră să păstreze secretul lor. Partenerii și asociații din firmă nu aveau voie să se căsătorească, sau să întrețină relații amoroase între ei atît timp cît lucrau la firmă. Regula aceasta se aplica în toate birourile de avocatură și Brock și-ar fi pierdut slujba dacă s-ar fi aflat că „ieșeau împreună“.

În drumul spre birou au continuat să flecărească. Apoi au fost prinși într-un blocaj de circulație, iar Alex simți că efectele tratamentului încep să se producă. Cum nu puteau să se întoarcă din drum, s-au dat jos la trei blocuri distanță de locuința ei. Alex a vomitat în rigola de pe Park Avenue, în fața a zeci de persoane și se simțea îngrozitor de umilită. Chiar și șoferul de taxi îi plîngea de milă, dîndu-și seama că e bolnavă. Brock îl rugă să aștepte și să lase contorul să marcheze în continuare. Abia după o jumătate de oră Alex se simți în stare să continue drumul. Brock voia să o ducă acasă, dar ea insista să se întoarcă la birou.

– Nu te mai purta prosteste, trebuie să te duci acasă să te odihnești.

– Am de lucru. Să nu crezi că mă poți manipula tu, pentru că m-am îndrăgostit de tine, zîmbi ea cu toată starea jalnică în care se afla.

– Ar fi prea simplu.

Brock plăti taxiul și o conduse sus, sprijinind-o. Nici unul dintre cei care îi văzură nu și-a închipuit că e vorba de altceva decît de un ajutor prietenesc. Toți partenerii care îi cunoșteau știau că Brock era asociatul ei și că este bolnavă. Tuturor le era milă de ea.

Liz îi aduse o ceașcă cu ceai și Alex mai petrecu o oră în baie în compania lui Brock care o ținea de frunte, sprijinind-o. Imediat ce se simți puțin mai bine, Alex începu să-i vorbească de unul din dosare.

– Asta-i culmea! Lucrăm mai mult în baie decât în biroul meu.

– Nu pentru mult timp, o încurajă el.

După spusele doctoriței Webber, cancerul fusese învins probabil pentru totdeauna.

La ora cinci Brock o conduse acasă și apoi se întoarse la biroul unde lucra pînă la ora nouă. Înainte de a se duce acasă, o sună. Sam plecase din nou și Brock îi ceru permisiunea să treacă pe la ea pentru cîteva minute.

– Sigur. Aș fi încîntată să te văd.

Nu-i venea încă să creadă cele petrecute între ei la Vermont. Efectul brutal al chimioterapiei îi împiedicase să se bucure de noile lor relații, dar nu putea să uite orele încîntătoare petrecute împreună. Totul i se părea un vis pînă în clipa în cînd Brock apărură în apartamentul ei. Îi oferii un buchet de flori și o sărută tandru. Alex era în cămașă și își pusese un halat de casă. Purta o perucă și Brock îi spuse:

– Cînd ești cu mine nu trebuie să o porți. Îmi placi mai mult fără. Ești mai sexy.

– Iar tu ești nebun.

– După tine, murmură el, conducînd-o înapoi în pat și sărutînd-o.

Se duse apoi la bucătărie, puse florile într-o vază și se întoarse în dormitor. Se așeză pe marginea patului și vorbiră de una, de alta, în timp ce degetele lui alunecau alene pe trupul ei.

– Sînt un tip norocos, spuse el privind-o cu atenție; arăta mai bine decât dimineață.

O dorise de atîta timp, și acum voia să fie alături de ea, ca s-o poată ajuta, să o apere de Sam.

– Ești un puști naiv, îi zîmbi ea. Trebuia să-și amintească mereu că era cu zece ani mai tînăr decît ea. Cu toate acestea o făcea să se simtă în siguranță, apărată, îngrijită.

– Unde s-a dus Sam de data asta? o întrebă el cu indifeerență, după ce îl invitase să se întindă în pat, lîngă ea.

– A plecat la Londra Abia dacă-l mai vedem. Ne-a spus că rămîne aici pînă cînd se termină chimioterapia, apoi se mută. Cred că-și caută un apartament. Un agent imobiliar l-a sunat săptămîna trecută pentru un apartament de lux într-un bloc de pe Fifth. Probabil că se va muta acolo cu iubita, spuse ea, încercînd să nu pară afectată, deși trădarea lui o mai durea.

– Ai de gînd să intentezi divorțul?

– Nu încă. Nu-i nici o grabă. Asta n-ar schimba nimic. Mergem deja pe drumuri diferite.

Pentru Brock avea importanță. Știa, însă, că nu era momentul să insiste, deși o voia numai pentru el și dorea ca Sam să iasă din scenă.

Brock rămase la ea pînă aproape de miezul nopții.

În seara următoare, pregăti cina și, după ce mîncară, se apucară de lucru. De data aceasta, cînd o așeză în pat, Brock abia reuși să-și stăpînească dorința. Era atît de frumoasă și ar fi vrut să facă dragoste cu ea. Alex, însă, nu se simțea bine și, în același timp, se temeau să nu o trezească pe Annabelle. Fetei îi plăcea să se joace cu el și nu bănuia nimic. Îl accepta ca prieten.

Spre sfîrșitul săptămîinii Alex se simți mai bine. Carmen veni sîmbătă dimineața, așa că Alex își putu petrece toată ziua cu Brock, în apartamentul lui. Trupurile lor se înțelegeau perfect, dorințele le erau comune, nu aveau ce ascunde, nu se rețineau, nu se temeau. Au făcut dragoste ore întregi, abandonîndu-se complet plăcerii.

Duminică Brock își petrecu ziua cu Alex și cu Annabelle. Dimineața s-au dus la grădina zoologică, apoi au luat prânzul și după masă au ieșit cu Annabelle pe terenul de joacă. S-au așezat pe margine, ca toți ceilalți părinți.

– Ar trebui să ai pe cineva de vîrsta ta, spuse Alex, mai puțin convinsă decît înainte, cu gîndul la ziua precedentă pe care o petrecuseră împreună. N-ar fi putut să renunțe la el acum. Minte, inima, tandrețea lui față de ea, trupul lui, erau ca un drog. Ar trebui să ai copii, îi spuse Alex într-un tîrziu.

– Tu mai poți avea? o întrebă el încercînd să pară indiferent. De fapt nici nu-l preocupa. Îi era dragă Annabelle și ar fi fost dispus să o adopte.

– Nu cred. Am încercat fără succes să rămîn însărcinată după ce am avut-o pe Annabelle, dar nimeni nu mi-a putut explica cauza. Doctorița Webber spune că jumătate din femeile de vîrsta mea rămîn sterile după chimioterapie. Nu știu în care jumătate mă aflu, oricum n-am voie să rămîn însărcinată timp de cinci ani, iar după aceea voi fi prea bătrînă. Meriți ceva mai bun, Brock.

– Și eu mi-am spus asta, o tachină el.

– Nu glumesc, preciză Alex.

– Nu mă deranjează. Nu cred că m-ar afecta faptul că nu am proprii mei copii. Cred că adopția este o invenție grozavă. Ce părere ai? o întrebă el, curios să-i audă răspunsul.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta. Dar s-ar putea să ai dreptate. Totuși, nu crezi că într-o bună zi vei putea regreta că nu ai copilul tău? Este un lucru minunat, spuse ea privind-o pe Annabelle. Nu bănuiam pînă cînd nu am avut-o pe ea. Mi-am dat atunci seama ce aș fi putut pierde. Regret că n-am avut-o mai devreme.

– E normal. Cu o carieră ca a ta... Uneori mă întreb cum reușești să le faci pe toate.

– Totul este o jonglerie. Trebuie să respecti prioritățile, dar uneori o încurci. Este un copil extraordinar și încerc să-l consacru cât mai mult timp. Și Sam se poartă bine cu ea, când este aici.

A doua zi s-au dus împreună la doctorița Webber. După tratament totul s-a petrecut ca de obicei: vomismente, epuizare. Apoi urmară alte trei săptămîni bune pînă la următoarea vizită. Timpul trecea însă mai repede.

Alex și Brock furau orice clipă cînd puteau – în apartamentul ei noaptea tîrziu, cînd Sam nu era acasă sau la el, cînd Carmen rămînea cu Annabelle. Erau tot mai flămînzi unul de celălalt. Într-o zi s-au lăsat tîrîți de pasiune și s-au îmbrățișat în baia de lîngă biroul ei. Brock a ieșit cu cămașa încheiată greșit și cu cravata strîmbă, ceea ce a amuzat-o teribil pe Alex. Se distrau ca doi copii. O meritau. Alex plătise un preț prea greu, iar Brock așteptase atîta amar de vreme. Erau fericiți. Annabelle îl plăcea, ca și Carmen de altfel, care nu-l putea ierta pe Sam pentru tot ce-i făcuse lui Alex în ultimele șase luni. Acum era mulțumită să o vadă fericită. Pînă și Liz își dăduse seama de relațiile dintre ei, dar era discretă și se prefăcea că nu observă.

La birou continuau să lucreze împreună, chiar mai mult decît înainte și se consultau în toate problemele. Nimeni nu găsea anormal că Alex își împarte cauzele cu el, deoarece toți știau că este bolnavă și că el o ajută.

Chiar și Sam observase la ea o schimbare. Părea fericită, cu inima mai ușoară și cînd se întîlneau nu mai era furioasă.

În aprilie, Alex se hotărî să-l întrebă cînd avea de gînd să se mute. În dimineața aceea, Carmen o dusesse pe Annabelle la grădiniță și amîndoi își terminau mîncul dejun, frunzărind ziarele.

– Văd că te grăbești să mă vezi plecat, îi spuse el, mirat de întrebare.

– Nu, zîmbi ea cu tristețe, dar agenții imobiliari telefonează întruna oferindu-ți apartamente. Mi-am imaginat că ai găsit ceva.

Nu numai agenții sunau zi și noapte, ci și Daphne care îl sîcîia în privința locuinței. Răbdase suficient și îl voia numai pentru ea, în timp ce el se simțea obligat să rămînă noaptea acasă ca să-l vadă Annabelle dimineața, la micul dejun.

– N-am găsit încă nimic, dar am să te țin la curent, îi răspunse el sec. Oricum, n-ai terminat încă tratamentul, îi aminti el și, pentru o clipă, avu impresia că simte nevoia să tragă de timp.

– Termin peste patru săptămîni, îi spuse ea cu o voce în care se simțea ușurarea.

Trecuseră deja cinci luni, cele mai lungi cinci luni din viața ei. Deja discuta cu Brock despre ce vor face cînd, în sfîrșit, se va simți mai bine. Începuseră să meargă împreună la cinema, la teatru și Alex avusese chef să se ducă la operă, dar a renunțat căci s-a simțit obosită. Își propuseră să ia abonament pentru sezonul următor.

– Dar tu, ce planuri ai? îl întrebă Alex mimînd indiferență. Ce ai de gînd pentru vara asta? Sau nu te-ai hotărît?

– Eu... ăăă... nu știu încă. S-ar putea să plec în Europa pentru o lună sau două.

Știa că Daphne dorea să meargă în sudul Franței pentru mai mult timp, iar Simon îi vorbise despre un iaht care era de închiriat. Ar fi fost o vacanță deosebită de concediile de vară la Long Island sau la Maine. Îi făcea plăcere că își poate permite acest lux. De altfel îi datora o compensație lui Daphne pentru răbdarea ei de peste iarnă.

– Europa timp de o lună sau *două*? Alex îl privi surprinsă. Trebuie că-ți merg *foarte* bine afacerile.

– Așa e: Datorită lui Simon.

– Dar cu Annabelle ce faci? O iei cu tine?

– O parte din timp. Cred că o să se simtă bine acolo.

Daphne își aducea și ea fiul pentru vreo două săptămîni, deși asta n-o încînta prea mult. În timp ce-l asculta, Alex se întreba ce fel de femeie era amanta lui și cum o să-i poarte de grijă Annabellei. Problema trebuia rezolvată.

– Știi că Annabelle nu a fost informată despre plecarea ta din casă, îi aminti Alex. Trebuiau să se gîndească și la această situație, deși el nu-și găsisese încă ceva convenabil. O să-i fie foarte greu. De fapt, va fi greu pentru toți, știau amîndoi asta, nu poți stinge șaptesprezece ani de căsnicie cu una, cu două.

– Se va supăra pe mine, zise Sam trist, sperînd, în sinea lui, că Daphne va ști cum să-l consoleze. Era atît de tînă, de amuzantă și de frumoasă.

– O să se obișnuiască.

Trecuseră amîndouă printr-o serie de situații grele în ultimul an și Annabelle părea mai puțin îngrijorată decît mama ei.

– Arăți bine în ultimul timp, remarcă Sam, observînd-o și intuind schimbarea. Alex părea să-și revină la viață. În perspectiva despărțirii nu putea decît să-i pară bine. Spre surprinderea lui, însă, simțea deja că-i va fi dor de ea.

– Chiar mă simt foarte bine, îl asigură ea.

Conversația cu el încă o mai întrista și, uneori, chiar o enerva. Nici nu se putea altfel, mai ales că imaginea femeii pentru care o părăsea nu-i ieșea din minte. Îi mai văzuse împreună într-un restaurant.

În drum spre birou, Sam continuă să se gîndească la Alex, amintindu-și cît de fericiți fuseseră. Era deșteaptă, frumoasă și cînd o cunoscuse, zburdălnicia ei îl încîntase. Îi plăcuse

întotdeauna felul ei direct și sincer de a fi, integritatea ei morală. În ultimul timp, însă, devenise mai liniștită, se schimbase și i se părea străină. Nu putea să nu se întrebe dacă nu era și el vinovat de această schimbare.

– Ești cam sobru astăzi, îl tachină Daphne ceva mai târziu, în biroul lui

– Am încercat să rezolv câteva probleme acasă. Trebuie să ne găsim un apartament...

Se hotărîse să înceapă o viață nouă ca s-o poată uita pe cea veche. Cu excepția Annabellei, desigur. Venise vremea să le facă cunoștință. Alex nu mai putea schimba nimic, chiar dacă Annabelle i-ar fi spus. De altfel, avea sentimentul că Alex știa deja că exista o altă femeie în viața lui.

– Ai văzut ceva care să-ți placă? o întreabă el.

Vizitaseră o mulțime de apartamente, dar de fiecare dată ceva nu le convenea. În plus, majoritatea necesitau lucrări de reamenajare și chiar de renovare.

– E de-a dreptul enervant, se plînsese Daphne. Ori sînt prea multe dormitoare, ori prea puține sau plasate în blocuri zgomotoase.

Voiau să aibă șemineu, o vedere asupra lui Central Park și să fie amplasate pe Park Avenue. Sam era dispus să plătească chiar și un milion de dolari, căci dispunea de bani din ultimele afaceri prospere.

Alex îi spusese deja că nu-i va pretinde nimic, în afară de pensie alimentară pentru Annabelle. Era corectă, deoarece ea avea biroul de avocatură și nu-i trebuiau banii lui.

– Pisi, nu fi trist, îl dezmierdă Daphne, după ce încuie ușa biroului și i se cuibări în brațe. Sam zîmbi involuntar. Prost ar fi să mai regrete trecutul. Gata cu el! Fusese bun cîndva, dar prezentul era și mai bun. Și, ca de obicei, cînd își strecură mîna sub fusta ei, nu întîlni nici o barieră. Nu purta

nici chiloți, nici dres și asta îi plăcea teribil. Din când în când își punea port-jartier și ciorapi, avea o colecție formidabilă de sutiene sexy, iar chiloții nu făceau parte din garderoba ei.

– Oare am vreo întâlnire pe agendă în dimineața asta, domnișoară Belrose? o întrebă el sărutînd-o, în timp ce ea îi trăgea fermoarul și își strecura cu îndemînare degetele în pantalonii lui.

– Cred că nu, domnule Parker. Oh... vă rog să așteptați o clipă, se prefăcu ea că se gîndește... Mi-am amintit de una... ah, iat-o. Îi scoase penisul din pantaloni și-și lipi buzele fierbinți de el, în timp ce Sam se lăsă pe spate, gemînd de plăcere. „Mitingul“ nu dură mult, dar fu foarte plăcut și, cînd Daphne părăsi biroul, fusta îi era mototolită.

Acul inecției intravenoase intră pentru ultima oară în vena lui Alex într-o după-amiază de mai. Brock se afla alături și Alex plinse de bucurie la gândul că totul s-a terminat. Mai avea de luat șase tablete de Cytosan și cu asta, basta. I se făcuse o ultimă radiografie, o analiză a sîngelui și o mamografie. Totul era în ordine. Supraviețuise celor șase luni îngrozitoare de chimioterapie grație și lui Brock.

Alex își luă rămas-bun de la doctorița Webber, se înregistrează pentru o vizită de control peste șase luni și se simți eliberată, deși avea grețuri cînd părăsi cabinetul.

– Cum sărbătorim? o întrebă Brock cînd ajunseră în stradă. Se uitau unul la altul, nevenindu-le să creadă că tot chinul se terminase.

– Am o idee, spuse ea privind-l șagalnic. Amîndoi știau că peste o oră, Alex va vomita din nou, dar va fi pentru ultima dată. Era sigură de asta

Se întoarseră la birou unde petrecură o după-amiază liniștită. Alex avu vomismenle obișnuite, dar nu atît de violente

ca înainte. Parcă trupul ei simțea că suferise ultimul asalt, ultimul atac violent.

Alex își petrecu noaptea în brațele lui Brock. Încuiase ușa dormitorului pentru eventualitatea că Annabelle s-ar fi trezit. Renunțaseră la castitate când se aflau la ea acasă, mai ales că Sam nu apărea pînă la ora nouă sau zece. Știau că nu va dormi acasă.

– Ce ai vrea să facem acum, Alex? o întrebă Brock.

Vorbiseră din nou de Long Island. Ea avea de gînd să închirieze un apartament pentru vacanță și unul din parteneri îi oferise locuința lui din East Hampton. O tenta, dar nu voia să se afle despre relația ei cu Brock. Spera că acoperirea lor era bună și că nimeni nu-și punea probleme văzîndu-i împreună.

– Mi-ar plăcea să facem împreună o călătorie, spuse Brock

– Unde? Viața lor împreună fusese doar o lungă înșiruire de vise și de promisiuni pentru viitor.

– Paris... Veneția . Roma... San Francisco ..

– Hai s-o facem, se entuzismă ea Nu mai luase vacanță de un an, dar nu-i plăcea să lipsească prea mult de la birou. După cîte știu, nu avem programate procese pentru luna viitoare De ce n-am pleca cîteva zile? Ar fi amuzant

– De acord, bătu el din palme, încîntat. Vrei să iei casa de la East Hampton?

– Cred că da.

În sfîrșit, își puteau face planuri de viitor. Alex se simțea din nou o ființă reală, cu speranțe și visuri. Cu puțin noroc, va avea viitorul ei.

Următoarele cîteva săptămîni au fost infernale – Alex se străduia să cîștige timpul pierdut și își lua responsabilități în procese viitoare. Era atît de aglomerată cu lucrări, încît ultima zi de Cytoxan a trecut aproape neobservată. În primele zile din iunie își recăpătă puterile și se simțea din nou ea însăși.

La sfârșitul lunii intenționau să meargă la San Francisco, dar mai înainte de asta, împreună cu Sam, Alex trebuia să-i spună lui Annabelle că tăticul se va muta.

Sam găsisese în sfârșit un apartament care să-i placă, aproape de actuala locuință, avea un living cu vedere spectaculoasă, o sufragerie frumoasă și trei dormitoare. Îl costase o căciulă de bani. Daphne era încântată.

– Crezi că ne putem permite? îl întrebase ea, ca o fetiță care-și dorește o păpușă nouă, iar Sam nu putu să nu spună da. Abstracție făcând de preț, apartamentul era cu adevărat frumos. Dormitorul principal avea baie proprie și o cameră cu dulapuri. Existau un dormitor pentru Annabelle și altul pentru musafiri, unde putea locui fiul lui Daphne când venea în vizită. Ea însă nu se grăbea să-l aducă. Găsea mereu un motiv pentru a amâna și Sam se întreba dacă nu era cumva o mică pușlama sau dacă sentimentele ei materne existau. De fapt, nu-l interesa. Îl preocupa acum Annabelle. Împreună cu Alex, hotărî că e timpul să-i spună adevărul.

– Tăticu pleacă? întrebă ea cu ochii înotînd în lacrimi.

– Am să fiu doar la trei blocuri distanță, spuse Sam ținînd-o în brațe. Fetița se smulse din îmbrățișarea lui.

– De ce? De ce pleci?

Era ea vinovată? Ce făcuseră ei? De ce i se întîmpla ei asta? Nu înțelegea nimic. Alex și Sam se luptau cu lacrimile, încercînd să o consoleze.

– Iubita mea, mămica și cu mine credem că așa este mai bine, încercă Sam să o calmeze, explicîndu-i cît mai simplu posibil. Eu călătoresc mult, lipsesc mereu de acasă. Așa că mămica și cu mine ne-am gîndit...

Cum Dumnezeu să-i explici unui copil de patru ani? Nu erau siguri nici ei, și atunci cum să-i explice copilului?

– ... mămica și cu mine ne-am gândit că vom fi cu toții mai fericiți dacă ea va avea un apartament și eu un altul. Tu poți veni la mine oricând vei dori, vom merge împreună la Disney World.

Dar Annabelle era deșteaptă și, în același timp, fiica mamei ei. Nu putea fi mituită.

– Nu vreau să merg la Disney World. Nu vreau să merg nicăieri. Apoi, veni lovitura de grație: Nu ne mai iubești, tăticele?

Sam aproape că se sufocă auzind-o și se grăbi să o liniștească:

– Sigur că vă iubesc.

– Pe mămica o mai iubești? Tot ești supărat pe ea că s-a îmbolnăvit?

Răspunsul sincer ar fi fost da, dar lui Sam nu-i dădea mâna să fie onest.

– Sigur că nu. Nu sînt supărat pe ea. Și... o iubesc. Dar noi... se opri luptînd cu lacrimile, în timp ce Alex luase fetița în brațe, noi... nu mai vrem să fim căsătoriți. Vrem să locuim separat

– O să divorțați? întrebă ea disperată. Auzise așa ceva la grădiniță, de la Libby Weinstein. Părinții divorțaseră, mama ei se remăritase și avea doi gemeni, ceea ce lui Libby nu-i plăcea.

– Nu, n-o să divorțăm, spuse Sam pe un ton ferm și Alex se întrebă ce are de gând. De fapt, nici unul din ei nu părea pregătit pentru pasul final și nu-i grăbea nimic. Așa că o puteau liniști pe Annabelle, cel puțin pentru moment. Vom locui în case separate, continuă Sam.

– Dar eu nu vreau asta, țipă Annabelle și se smulse din brațele mamei sale. E numai vina ta, că te-ai îmbolnăvit. L-ai făcut să fie furios pe noi și acum pleacă. A fost urît din partea ta!

Reacția violentă a copilului îi lăsa fără replică. Annabelle se refugie în camera ei, trânti ușa și se aruncă pe pat hohotind de plîns. Încercară să o calmeze, dar fără succes și, în cele din urmă, Alex se hotărî să o lase singură o vreme ca să se mai liniștească. Se duse în tăcere spre bucătărie. Sam o aștepta, mut de durere și copleșit de vinovăție. Nu se mai simțise niciodată atît de umilit ca acum, cînd o privea pe Alex.

– Ca de obicei, totul este din vina mea, spuse Alex nefericită.

– O să-î treacă, nu-ți face griji. Nu e vina nimănui. Pur și simplu s-a întîmplat.

– O să-î treacă, repetă ea fără prea multă convingere. O să constate că nu stai prea departe și dacă te vede destul de des o să se împace cu ideea. Trebuie să faci efortul ăsta.

– Evident, spuse el, ușor plictisit de sfaturi. Va sta cu mine atît cît îi vei da tu voie.

– O poți lua oricînd, îi răspunse Alex, cu sentimentul inconfortabil că împărțeau mobila, nu pe fetița lor. Ce intenționezi să faci în week-end?

Sam închiriasse o casă la Hampton pentru patru zile și intenționa s-o ia pe Annabelle cu el.

– Vreau să o iau cu mine, dacă va accepta să meargă.

– E furioasă pe mine, nu pe tine. O să-î treacă, ai să vezi.

Se duse să vadă ce face singură în dormitor. O găsi lungită pe pat, cu o expresie de disperare pe față.

– Îmi pare rău, fetița mea, îi spuse ea cu duioșie. Știu cît îți este de greu. Dar tăticul tău te iubește și o să fie cu tine tot timpul.

– Ai să mă mai duci la balet? o întrebă fetița nemaștiind cine se va duce și unde. Era prea mult pentru un copil de patru ani.

– Sigur că am să te duc, în fiecare vineri. De acum înainte n-am să mai fiu bolnavă, am terminat cu medicamentele.

– Cu *toate*? întrebă Annabelle neîncrezătoare.

– Cu toate.

– Și părul, o să-ți crească la loc?

– Așa cred.

– Când?

– În curînd

– Și n-ai să mai mori?

Ăsta era lucrul cel mai greu de promis.

– Nu. Nu-și putea permite să fie sinceră. Important era s-o liniștească. Nu exista nici o garanție, dar nici semne de recidivă. N-am să mor. Deja sînt mai bine.

Chipul copilului se însenină.

– Bine, spuse Annabelle gata să o ierte de pierderea tatălui ei. De ce trebuie tati să plece?

Asta era cel mai greu de explicat.

– Pentru că o să fie mai fericit și asta contează mult pentru el.

– Nu e fericit aici, nu noi?

– E fericit cu tine, dar nu și cu mine

– Ți-am spus eu că e furios pe tine, trebuia să mă ascuți.

Alex izbucni în rîs. O să fie totul bine. Supraviețuiseră cu toții. Reușiseră. Li s-au întîmplat lucruri groaznice, dar au reușit să le învingă.

Se întoarse apoi să-l vadă pe Sam înainte să plece și îl găsi făcîndu-și valiza. Majoritatea lucrurilor le lăsa acolo. Îi spuse că se va muta peste două săptămîni. Pînă cînd apartamentul era gata, urma să locuiască la hotelul Carlyle. Nu dorise să se mute la Daphne și Carlyle i se părea un teren neutru, bun pentru Annabelle.

– E încă tulburată, dar se va obișnui, îi spuse Alex cu tristețe.

– Vineri am s-o iau de la grădiniță și am s-o duc cu mine la Southampton. Luni seara va fi acasă

– Perfect.

Alex încuviință din cap, înțelegînd că intraseră într-o fază nouă. Astăzi, plecarea lui devenise oficială, i-o comunicaseră Annabellei. Erau separați, nu divorțați. O viață cu totul diferită.

– Biata fetiță, spusese Brock în aceeași seară, după ce Alex îi povestise cum se desfășuraseră lucrurile. Îi va fi greu să înțeleagă! E destul de greu și pentru adulți.

– Ea dă vina pe mine. Mi-a spus că dacă nu m-aș fi îmbolnăvit, Sam nu s-ar fi înfuriat pe noi. Există puțin adevăr în asta, dar eu cred că totul zăcea la fund și a trebuit foarte puțin să iasă la suprafață. Probabil că nu a fost căsnicia perfectă pe care o crezusem. Prea s-a prăbușit repede.

– Eu cred că situațiile prin care ai trecut tu au fost de natură să destrame orice relație.

Alex încuviință și își aduse aminte de ceva:

– Într-una din zilele astea, aș vrea să o cunosc pe sora ta.

Brock aprobă, dar nu comentă. Alex trecu la planurile pentru Fire Island. Totul părea perfect. Urmau să stea la un vechi hotel numit The Pines. Alex știa din propria experiență că, o dată ce te aflai pe feribot și simțeau briza sărată mîngîindu-ți fața, uitai de toate necazurile.

Și Sam ar fi avut nevoie de un astfel de week-end. O luă pe Annabelle de la grădiniță și îi oferii un prînz rapid, înainte de a se întîlni cu Daphne. Urmau să plece toți trei spre Southampton. Sam dorise să ia masa doar cu fiica lui ca s-o pregătească. Fetița era, însă, mai tulburată decît înainte. Ideea că în viața lui apăruse o altă femeie era mai mult decît putea ea înțelege.

– Vine cu noi în week-end? De ce?

– Oh... Sam își căuta cuvintele, simțindu-se cît se poate de prost. Ca să mă ajute să-ți port de grijă și să ne distrăm mai bine. Explicația era tîmpită și el își dădea seama de asta.

– Adică, cum e Carmen? Fetița părea din nou încurcată și el rîse nervos.

– Nu, prostuțo. Ca un prieten.

– Adică, cum e Brock? Asta cel puțin înțelegea și Sam se agăță imediat de idee.

– Exact, Daphne lucrează cu mine la birou, tot așa cum Brock lucrează cu mămica ta. De fapt, existau mult mai multe asemănări decît și-ar fi putut închipui Sam care nu bănuia nimic.

– Ai să lucrezi cu ea așa cum lucrează mămica cu Brock?

– S-ar putea .. dar deocamdată nu, mă gîndeam să ne distrăm, să ne jucăm cu tine .

– Bine.

Annabelle i se părea o prostie, dar acceptă să se întâlnească cu ea.

Planurile lui Sam pentru week-end erau însă complet diferite față de cele ale Daphne.

– De ce dracu' nu ai adus o bonă cu tine? protestă Daphne cînd Sam urcă la ea. Annabelle aștepta jos, încuiată în mașină. Sau, cel puțin, o servitoare. N-o să putem merge nicăieri cu un copil de vîrsta asta.

Pentru prima oară, Daphne îi dezvăluia o latură a firii ei, pe care Sam nu o cunoștea. Îl urmă posomorîta.

– Îmi pare rău, scumpa mea, se scuză Sam, nu mi-a trecut prin cap.

Ori de cîte ori plecau în vacanță, se ocupau ei de fetiță și nu existase nici o problemă. Dar, desigur, era vorba de propriul lor copil.

– Data viitoare, îți promit că am s-o aduc pe Carmen. O sărută și Daphne se mai însenină puțin.

Îmbrăcase o rochie de plajă din pînză albastră prin care i se puteau vedea sîni.

– Ai să vezi c-o să-ți placă, îi promise el în vreme ce coborau, este adorabilă.

Annabelle însă nu s-a purtat prea drăguț cu Daphne, ba chiar și-a manifestat suspiciunea.

Drumul pînă la Long Island a fost presărat cu întrebări, răspunsuri stîngace și minciunile. Cînd în sfîrșit au ajuns, Sam era transpirat și părea foarte nervos. Duse lucrurile lui Daphne în camera vecină cu a lui, dar pe latura opusă a căloarului. Daphne izbucni în rîs cînd văzu aranjamentul.

– Sper că glumești, Sam. Are numai patru ani, nu-și poate da seama ce se întîmplă în camera alăturată. De altfel lui Daphne îi păsa prea puțin ce i-ar putea povesti mamei ei, spre deosebire de Sam.

– Mă gîndesc că poți lăsa lucrurile tale aici, nu trebuie să știe unde dormim.

– Și dacă are un coșmar?

Sam nu se gîndise niciodată la așa ceva, dar Daphne avea mai multă experiență în problema copiilor.

– Ne ducem la ea, rezolvă el problema și Daphne rîse din nou.

– Și ai să-i spui să nu se dea jos din pat sub amenințarea pedepsei cu moartea, nu-i așa, iubitele?

– Las-o baltă.

Sam se simțea stînjenit și stupid și fu nevoit să recunoască faptul că Annabelle se comportase mizerabil toată după-amiaza – mîncase prea multe dulciuri, stătuse prea mult la soare fără pălărie și își vărsase farfuria în poala lui Daphne.

– Încîntătoare, spuse Daphne cu ironie, în timp ce Sam încerca să înlătore dezastrul. Și omulețul meu face asta și am încercat să-i explic cît de puțin atrăgător este.

– Mămica mea varsă tot timpul, se apără Annabelle, cu o privire ucigătoare

Era sigură că n-o să fie niciodată prietenă cu ea, chiar dacă tăticul ei îi spusese că așa va fi. Nu semăna deloc cu Brock. Era rea și urîcioasă. Și punea mîna pe tăticul ei și-l săruta, o văzuse.

– Mămica mea este foarte curajoasă, continuă Annabelle în timp ce Sam îi puse mîna pe frunte ca să-i controleze temperatura. Mămica mea a fost foarte bolnavă și tăticu a fost furios pe ea, și acum se mută în alt apartament.

– Știu, iubito, și eu mă mut, o anunță Daphne înainte ca Sam să o poată opri. Știu tot. Și vreau să aflu că am să locuiesc cu el.

– Tu ai să locuiești cu el? Annabelle fugi îngrozită în camera ei.

De îndată ce plecă, Daphne își descheie bretelele și lăasă să-i cadă pe podea rochia de plajă, rămînînd complet goală în fața lui Sam.

– A vărsat pe rochia mea, se explică ea.

– Îmi pare tare rău. Cred că au fost prea multe deodată, spuse el și Daphne zîmbi.

– Așa s-ar părea. Nu-ți face griji. Îl sărută și Sam o mîngîie, deși știa că nu trebuia s-o facă.

– De ce n-o lași să fiarbă puțin în suc propriu? Va trebui să se obișnuiască cu situația. Nu e bine să răsfeți prea mult copiii.

Așa gîndea ea? De-aceea își lăsase băiețelul cu fostul ei soț în Anglia?

– Mă întorc imediat, spuse el și urcă în dormitorul fetei întrebîndu-se cît va mai dura războiul dintre cele două. Annabelle plîngea și a continuat să plîngă pînă cînd a adormit în brațele lui. Sam s-a simțit cumplit de vinovat pentru tot ce se întîmplase. Dorise ca Annabelle și Daphne să se iubească.

Amîndouă erau importante pentru el, le iubea, avea nevoie de ele și sperase măcar să se placă.

Annabelle se trezi a doua zi, la ora șase dimineața. Sam și Daphne dormeau dezbrăcați. Annabelle promise în căutarea tăticului ei. Ajunse în dormitorul lui și rămase cu ochii holbați și gurița deschisă, văzîndu-i pe amîndoi goi în pat. Sam o trimise să-i aștepte în camera de jos, în timp ce Daphne protesta că fusese trezită așa de dimineață.

Cele două „fete“ s-au mîrîit una pe alta la micul dejun și Sam a luat-o pe Annabelle pe plajă ca să mai calmeze atmosfera. La întoarcere, o găsi pe Daphne furioasă că trebuia să o suporte pe Annabelle la dejun.

– Pentru Dumnezeu, ce ai vrea să fac cu ea? Să o las singură acasă?

– N-o să moară pentru atîta lucru, nu mai e un bebeluș. Voi, în America, vă răsfațați prea mult copiii și-i faceți să se creadă buricul pămîntului. Greșiți profund. Nu e bine nici pentru ei, ascultă-mă pe mine. Trebuie tratată ca un copil. S-ar simți mult mai bine acasă, cu o dădacă. N-are rost să o cari peste tot după tine. Dacă mama ei vrea să facă asta, n-are decît. În ce mă privește, te avertizez că n-am de gînd să accept așa ceva. Eu nu-ți voi impune prezența fiului meu mai mult de cinci zile pe an. Să nu te aștepti să fac pe dădaca cu fiica ta. Nu accept, spuse ea rîspicat și Sam, pentru prima oară în șase luni, trăi un sentiment de dezamăgire și își puse întrebarea dacă nu se întîmplase ceva în copilăria ei care o făcuse să nu suporte copiii. Nu putea concepe că există oameni care să nu-i iubească. Își aminti însă că ea îl prevenise chiar din primele zile. Ridică din umeri cu speranța că Daphne și-ar putea schimba părerile.

Pînă la urmă s-au dus împreună la masă. Atmosfera a fost încordată. Annabelle nu-și ridică privirea din farfurie și

refuză să mănânce. Auzise tot ce spusese Daphne, o ura și nu dorea altceva decît să se întoarcă la mămica ei, lucru pe care i-l spuse lui Sam imediat după masă. El îi explică că mama era și ea plecată în week-end.

Sam reuși să găsească o baby-sitter pentru noaptea următoare, astfel că s-au putut duce la un club din Conscience Point unde au luat masa și au dansat. Întorși acasă, Sam i-a cerut să-și îmbrace cămașa de noapte, dar ea îi răspunse rîzînd că nu poseda așa ceva.

Nici a doua zi situația nu s-a îmbunătățit și s-au simțit ușurați cînd au plecat spre casă.

Alex îi aștepta. Daphne rămăsese în taxi pînă cînd Sam o duse pe Annabelle.

– Cum ți-a plăcut? o întrebă ea, cu un zîmbet larg.

Purta blugi, o cămașă albă scrobită, espadrile roșii și Sam remarcă cît de bine arăta bronzată.

Privind-o pe Annabelle și văzîndu-i ochii plini de lacrimi, Alex înțelese că s-a întîmplat ceva. Sam simți nevoia unei explicații.

– A avut ceva probleme de adaptare. Cred că nu am procedat bine, am adus cu mine o prietenă și pentru Annabelle nu a fost ușor. Nici pentru Daphne, de altfel. Îmi pare rău, își ceru el scuze, în timp ce Alex, uimită, privea de la unul la altul, fără să înțeleagă nimic.

Annabelle lămuri lucrurile:

– O urăsc, spuse ea.

– Tu nu trebuie să urăști pe nimeni, o certă Alex, privindu-l pe Sam. Ce-a putut face englezoaică pentru a provoca o astfel de reacție? se întrebă ea. Probabil simpla ei prezență a dezlănțuit conflictul. Trebuie să fii amabilă cu prietenii lui tăticu. Dacă ești obraznică cu ei, înseamnă că ești obraznică și cu el.

Lui Annabelle însă nu-i puteai închide gura așa ușor.

– Umbla goală prin casă și dormea cu tăticu.

După ce s-a strîmbat la amîndoi, fetița a fugit în dormitorul ei, fără să-și mai ia rămas-bun, în vreme ce Alex îl privea pe Sam, surprinsă de ceea ce auzise.

– Cred că ar trebui să-i atragi atenția prietenei tale, dacă lucrurile s-au întîmplat așa. Nu e potrivit pentru copil să asiste la astfel de scene.

Pe Alex o surprindea faptul că Sam comisese o astfel de gafă.

– Știu, recunosc el cu umilință. Îmi pare foarte rău, a fost un adevărat coșmar. Apoi adăugă mîhnit. amîndouă au fost imposibile.

Lui Alex ar fi trebuit să-i fie milă de el, dar nu fu în stare nici măcar să se amuze. O îngrijora faptul că Daphne defilase prin fața fetiței în pielea goală.

– Dacă trăiești cu femeia asta trebuie să găsești o soluție cînd o iei pe Annabelle la tine. Copila e prea mică pentru a putea înțelege.

Era pentru prima oară cînd Alex făcuse aluzie la faptul că Sam avea o amantă. Profită de situație.

– Știu. Pe viitor voi rezolva altfel lucrurile. Țin însă să te asigur că nu a văzut nimic ce n-ar fi trebuit. Și, am uitat să-ți spun, vineri a vomitat după ce a mîncat.

– Văd că v-ați distrat bine, rîse Alex și pentru o clipă, redeveni Alex cea de odinioară, făcîndu-l să vadă și partea amuzantă a lucrurilor

Sam se duse să-și ia rămas-bun, dar Annabelle era încă supărată și refuză să se lase sărutată. Se supăraseră pe toți și nu-și mai regăsea locul în lumea ei. Sam, după ce-i trimise o sărutare și-i făcu cu mîna soției lui, coborî în fugă la Daphne.

– Ți-ai revenit, iubirea mea? Daphne se lipi de el, dar Sam nu-și putea scutura dezamăgirea după acest week-end și se simțea încă tulburat, cînd o revedea pe Alex.

De fiecare dată trecutul le revenea în minte și amîndoi încercau să-l dea uitării.

– Regret că întîlnirea nu a fost mai reușită, spuse el calm, recunoscînd astfel că fusese un fiasco.

– O să-i treacă, îi răspunse Daphne încrezătoare și începu să-i vorbească despre noul apartament.

După ce Sam se mută la Carlyle, în iunie, lucrurile devin și mai complicate. Daphne era tot timpul cu el și Annabelle se simțea ca o intrusă.

– O urăsc! repeta ea cu încăpăținare cînd se întorcea la mama ei.

– Nu, nu o urăști, îi replica Alex cu fermitate.

– Ba da.

Cînd i-au prezentat noul apartament, Annabelle a declarat că-l urăște. Singurele lucruri care i-au convenit au fost prăjiturilele cu ciocolată și limonada de la Carlyle.

Sam era preocupat să organizeze vacanța de vară. Închiriasse o casă la Cap d'Antibes, căpătase iahtul și Alex acceptase să o lase pe Annabelle să-i însoțească. Cea care obiectase cu vehemență includerea Annabellei în planurile de vacanță a fost Daphne. N-o accepta pe Annabelle în excursia din Europa, nici măcar însoțită de o dădacă.

– Dar este copilul meu, pentru Dumnezeu, protestă el, revoltat de atitudinea ei. Nu se așteptase la așa ceva de la femeia cu care trăia. Urmau să lipsească șase săptămîni, mult prea mult fără s-o poată vedea pe Annabelle

– Nu are ce căuta cu noi pe iaht sau într-o casă în sudul Franței. Dacă o să cadă peste bord? Eu nu vreau să-mi pierd timpul purtîndu-î de grijă. Nu-l iau nici pe fiul meu.

Se ducea o săptămîină la Londra, ca să-l vadă și lăsă să se înțeleagă că asta însemna un mare sacrificiu, dar Sam nu se mai lăsa impresionat.

Se certau întruna, căci Sam nu era dispus să cedeze. Pînă la urmă Annabelle a fost cea ce a decis. Nu voia să meargă cu ei în Europa, nu voia să o părăsească pe mămica ei. Planul lor era să petreacă o săptămînă la Londra, două la Cap d'Antibes și trei în croazieră pe Mediterana, pentru a vizita coastele Franței, Italiei și Greciei. Programul i se părea divin lui Alex, dar nu și fiicei ei.

– Poate că este prea mică, îi sugeră cu delicatețe Alex lui Sam, poate că anul viitor va fi mai înțelegătoare.

Presupunea că pînă atunci Sam se va însura cu englezoaica și Annabelle va trebui să o accepte. I se părea însă destul de ciudat că Sam nu-i ceruse încă să divorțeze. Probabil o va face la sfîrșitul verii. Nu voia să-i lase impresia că insistă, și îi dădea timp să se obișnuiască și ea cu ideea. Căsătoria lor era oricum de domeniul trecutului. Sam nu fusese niciodată atît de atent cu ea. Nici în perioada ei cea mai bună nu se gîndise să-i ofere o vacanță în sudul Franței și să închirieze un iaht.

– Ce ai să faci cu ea? o întrebă Sam trist că nu o va avea cu el toată vara.

– Am închiriat o casă la East Hampton și sînt fericită că rămîne lîngă mine. Am s-o rog pe Carmen să stea cu ea în timpul săptămînii, iar eu am să lucrez o săptămînă scurtă ca să-mi pot petrece timpul cu ea.

Annabelle se declară încîntată cînd îi împărtășiră programul.

– Nu mai trebuie să merg cu taticu și cu Daphne? Scoase un strigăt de bucurie, care îl îndureră pe Sam.

Seara, cînd se întoarse la Carlyle, unde Daphne îl aștepta, nu-și ascunse insatisfacția.

– Pentru Dumnezeu, nu face bot! îl tachină Daphne turnîndu-i ceva de băut. Nu e decît un copil, s-ar fi plictisit, iar noi ne-am fi stricat vacanța. Îi zîmbi satisfăcută că lucrurile

se rezolvaseră în favoarea ei. Ce vrei să faci în seara asta? Ieșim sau stăm acasă?

Pentru Daphne viața era o continuă petrecere.

– Cred că ar trebui să mai și lucrez, spuse el încruntat.

În ultima vreme îi lăsase pe partenerii săi să conducă afacerile. El și Simon se ocupau de găsirea unor noi clienți. Sam fusese ocupat cu călătoriile de afaceri și cu noua lui viață se simțea puțin vinovat că neglijase firma.

– Te rog, nu te apuca de lucru, hai să facem ceva mai amuzant. Înainte de a putea spune el ceva i se așeză în brațe, cu fustele ridicate. Neavînd de ales, Sam o trînti pe canapea și o posedă cu furie. O iubea și o detesta în același timp. Era dezamăgit și jignit, dar pasiunea îl copleșea.

Capitolul

19

La sfârșitul lui iunie, Alex și Brock s-au instalat în căsuța de vacanță, care era simplă și confortabilă, cu perdele în carouri albastru cu alb, iar grădina ce o înconjura era un minunat loc de joacă pentru Annabelle. Fetița a rămas încântată când a văzut-o și n-a părut surprinsă că Brock venise cu ele. Alex s-a dovedit mai înțeleaptă decât Sam: l-a instalat pe Brock, în mod „oficial“, în camera de musafiri aflată la parter. Brock avea grijă să coboare în fiecare dimineață înainte ca fetița să se trezească.

Annabelle îl „adoptase“ pe Brock și se simțea în largul ei cu el. Alex se refăcea, era plină de energie și veselă.

Pe la jumătatea lui iulie îi surprinse coborînd de sus, iar Alex era fără perucă. Părul îi crescuse la fel de mătăsos și buclat

– Ești frumoasă, mămico! Exact ca mine! se hlizi Annabelle și o șterse în grădină să se joace.

Brock o întrebă zîmbitor:

– Doamnă Parker, când ne căsătorim?

Surprinsă, Alex îi răspunse cu un zîmbet timid. Era foarte îndrăgostită de el, dar nu-și făcuse planuri de viitor din mai multe motive.

– Sam nu mi-a vorbit încă de divorț.

– De ce să aștepti pînă cere el divorțul? Poți să-l ceri tu cînd se va întoarce din Europa!

Brock spera din tot sufletul s-o convingă.

Alex îl privi gînditoare și ezită înainte să-i răspundă:

– Nu ar fi corect față de tine, Brock. Acum mă simt bine, dar dacă boala va recidiva? Nu vreau să te pun într-o astfel de situație. Ai dreptul la un viitor mai cert.

– Prostii! izbucni el, furios. N-o să stai cinci ani să vezi ce se va întîmpla. Trebuie să-ți trăiești viața și să rezolvi problemele pe măsură ce apar. Eu vreau să mă căsătoresc cu tine. Annabelle va sta cu noi, îi spuse el luîndu-i mîna și sărutînd-o peste masă. Nu mai pot aștepta. Vreau să ne trăim viața împreună, acum, să stau cu amîndouă și să am grijă de tine. Nu-mi doresc ca totul să se termine la sfîrșitul verii.

– Nici eu nu vreau. Și, totuși, fusese bolnavă de cancer și era mai mare cu zece ani decît el. Ce va spune sora ta? Nu o cunoscuse încă, dar știa cît de mult o iubea Brock, deși vorbea foarte rar despre ea. N-ar fi nefericită? Tu ar trebui să te însori cu o fată tînă care să-ți facă o droaie de copii, nu să-ți creeze probleme.

– Sora mea mi-ar spune să fac ce cred că e mai bine pentru mine. Vreau să-i ceri lui Sam să divorțeze, după ce se întoarce din Europa. Iar cînd divorțul se va termina, doresc să ne căsătorim.

– Te iubesc, îi zîmbi ea cu tandrețe.

Alex era profund mișcată.

– Vreau să mă însor cu tine, și am să te bat la cap pînă cînd ai să spui da.

Alex izbucni în rîs.

– Și eu aș vrea. Dar ce te faci cu slujba? îl întrebă ea, redevenind serioasă. Nu se putea căsători cu ea și în același timp să-și păstreze slujba.

– Am primit două oferte anul acesta, destul de interesante. Sînt convins că aș avea o situație mai bună în altă parte. Înainte de a mă hotărî, intenționez să am o discuție cu ceilalți parteneri. Mă gîndeam la o excepție. Tu ai fost bolnavă și ne-ar putea lăsa să lucrăm împreună.

– N-ar fi exclus să-i convingi Am forma o echipă bună, îi zîmbi ea cu căldură. La anul îți va veni rîndul să fii propus partener

– O să vorbim cu ei, dar urgența numărul unu este Sam.

– Încă n-am spus „da“, preciză Alex pe un ton drăgăstos

– Ai să spui

Brock nu greșea. La sfîrșitul săptămîinii Alex acceptă ideea de a-i cere lui Sam divorțul și de a se recăsători imediat după ce sentința va deveni definitivă.

– Sînt nebună. Am de două ori vîrsta ta, spuse ea dusă pe gînduri.

– Ești cu zece ani mai mare și arăți mai tînără decît mine. Brock avea dreptate. Sezonul petrecut la Long Island o întinerise. Efectele chimioterapiei dispăruseră, părul îi crescuse mai des decît înainte și nu mai era puhavă ca în timpul tratamentului. Arăta la fel ca înainte de a se îmbolnăvi, ba poate chiar mai bine. În week-end se simțeau admirabil, iar luni cînd se întorceau în oraș, era perfect relaxată. Carmen venea în casa de vacanță duminică seara și pleca joi cînd se întorceau ei. Majoritatea avocaților nu lucrau vinerea în cursul verii.

Annabelle îi aștepta, veselă și nerăbdătoare în căsuța de pe plajă. În timpul săptămîinii stăteau cînd la unul cînd la celălalt, după cum le convenea. Puteau spune că au petrecut o vară excelentă.

Sam o sunase de cîteva ori pe Annabelle. Se afla la Cap d'Antibes de unde îi trimisese și cîteva ilustrate. N-o solicitase niciodată pe Alex și nici ea nu voia să-i vorbească de divorț la telefon. În privința aceasta nu mai avea îndoieli, Brock o convinsese. Cîtă vreme știa ce face, ce dorește, nu avea nici un motiv să se îndoiască de el. Era convinsă că o iubește și se simțea fericită alături de el.

Într-o zi cînd stăteau întinși pe plajă, la soare, observă că o examinează. Apoi, se aplecă spre ea și o sărută.

– Ești așa de frumoasă, îi spuse el și Alex îi răspunse cu un zîmbet.

Annabelle era pe-aproape, dar moțăia, moleșită de căldură.

– Ești orb, îi răspunse Alex, strîngînd ochii din cauza soarelui, dar cînd el îi atinse sînul, simți cum îi trec fiori prin tot trupul.

– Cred că ar trebui să mergem la un chirurg specialist în chirurgie plastică.

– De ce? încercă ea să nu pară surprinsă. În general evita subiectul. Deși Brock nu părea deranjat de infirmitatea ei, Alex era încă atentă la felul cum arăta și mai tot timpul purta o proteză.

– Cred că ar trebui, insistă el cu blîndețe.

– Vrei să-mi faci un nas nou sau un lifting?

– Nu te mai ascunde după deget. Ești prea tînăra ca să-ți petreci restul zilelor ascunzîndu-te. Ar trebui să te plimbi goală pe plajă.

Alex își dădu seama că el intenționa s-o scape de complexul creat de lipsa unui sîn.

– Înțeleg că vrei să mă vezi alergînd în pielea goală, ca englezoiaca lui Sam. N-am de gînd s-o fac.

Încă o sîcîia trădarea lui Sam.

– Nu-1 vorba de asta. Știi ce vreau să spun. Stai măcar de vorbă cu un doctor, ca să te lămurești despre ce e vorba. Ai

putea să faci operația în vara asta și să termini toată povestea. Gîndește-te că vei avea două fițe pentru toată viața.

– Mi se pare oribil, și, în plus, e foarte dureros.

– De unde știi?

– Am vorbit cu femeile din grupul de sprijin. Și doctorița Webber m-a prevenit. Mi s-a părut dezgustător.

– Nu mai face mutre

Știau amîndoi că nu despre asta era vorba. Brock dorea ca Alex să-și recapete încrederea în sine, să fie din nou întregă. Continuă să insiste și îi dădu numele unui specialist în chirurgia estetică și reparatorie pe care îl aflase de la un prieten, tot chirurg. Brock era plin de surprize.

– Să știi că ți-am stabilit o întîlnire, îi spuse într-o după masă, la birou, și Alex îl privi cu uimire.

– Să știi că asta nu ți-o iert. Nu mă duc.

Se certară aproape o jumătate de oră.

– Ba da, ai să te duci. Mergem împreună. Vreau doar să discuți cu tipul, asta nu doare.

Sosi ziua consultației și Alex, încă nervoasă, se duse împreună cu Brock. Rămase surprinsă de deosebirea dintre cei doi medici. Primul fusese rece și metodic, vorbise despre măsuri radicale și pericole incontestabile. Al doilea încerca s-o lămurească cum o putea ajuta să se simtă mai bine. Era rotofei și scund, amabil, cu un simț al umorului dezvoltat. După cinci minute reușise s-o facă să rîdă și aduse cu abilitate conversația la motivul pentru care veniseră la el. Îi examinează sînul, mai bine zis, locul unde fusese sînul, se uită și la celălalt și îi spuse că în cazul ei se putea face o lucrare frumoasă. Existau două soluții: fie un implant, fie o grefă de țesuturi în expansiune, caz în care ar fi necesare două luni de injecții săptămînale cu soluții saline, pînă s-ar obține forma dorită. Alex își exprimă preferința pentru implant, fără să fie definitiv convinsă. Doc-

torul îi mai spuse că operația va fi costisitoare și destul de dureroasă. În orice caz, la vârsta ei, el socotea că merita sacrificiul.

– Doar nu vrei să arătați așa pentru tot restul zilelor dumneavoastră, doamnă Parker? Vă putem face un sân frumos.

Îi mai sugerase și o formulă pentru sfirc, dar cu toate încurajările lui, Alex nu-și putea stăpîni dezgustul.

În aceeași seară, după o repriză de amor, Alex îl întrebă pe Brock dacă l-ar deranja refuzul ei de a face operația.

– Sigur că nu. Eu m-am gândit la asta pentru tine. Dar tu hotărăști. În ce mă privește, te iubesc indiferent că ai sau nu sîni.

Timp de două săptămîni nu mai discutară, dar se gândi la operație și, spre sfîrșitul lui iulie, într-o dimineață, la East Hampton, îi spuse brusc, în timp ce Brock citea ziarul:

– Am s-o fac.

– Ce să faci? întrebă el, ridicînd ochii, curios să afle cîte ceva despre ce era vorba. Facem ceva special astăzi?

– Nu astăzi. Am să-l sun luni.

– Pe cine? Avea impresia că nu auzise o parte din spusele ei.

– Pe Greenspan.

– Cine mai e și ăsta?

Nu-și amintea, o fi un nou client?

– Doctorul la care m-ai dus. Specialistul în chirurgie plastică. Părea hotărîtă, dar și puțin nervoasă.

– Te-ai decis? Brock era încîntat. Îmi pare bine pentru tine!

Alex se ținu de cuvînt, și luni îi telefonă doctorului pentru a-i comunica decizia. Se hotărîse să facă implant. O speria operația în sine, și durerile, dar o dată luată hotărîrea, nu mai dădea înapoi. Doctorul îi spuse că ar putea s-o opereze la sfîrșitul săptămîinii și că necesita o internare de patru zile, dar că după aceea se va putea întoarce la lucru. Un timp va fi dureros, mai dureros decît la operația precedentă, în schimb nu va suporta neazuri ca cele provocate de chimioterapie.

Alex își luă liber joi. Carmen fusese de acord să stea în continuare cu Annabelle la East Hampton. Fetiței îi spusese că va trebui să facă o călătorie de afaceri ca să n-o sperie. Carmen se alarmase, la început, dar se liniștise când aflase motivul pentru care se interna. O felicită pentru hotărârea luată, ca și Liz, de altfel. Toată lumea era încântată, cu excepția lui Alex, care era atât de înspăimântată, încât îi venea să renunțe în ultima clipă.

Miercuri nu reuși să închidă ochii toată noaptea și-și reproșa că cedase.

A doua zi, Brock o duse la ora șapte dimineața la Lenox Hill unde sora și anestezistul îi explicară în ce consta operația. I se dădu un halat și, când sora începu să-i facă injecția intravenoasă, Alex izbucni în plîns. Trauma provocată de operația precedentă și de chimioterapie își spunea cuvîntul

Doctorul Greenspan hotărî să i se administreze o doză de valium.

– La noi pacienții trebuie să fie bine dispuși, îi zîmbi el. Privindu-l pe Brock, îl întrebă zîbind amuzat: N-ai vrea și dumneata unul?

– Aș fi încântat.

Alex adormise înainte de a ajunge cu brancarda în sala de operații. Brock rămase în cameră și începu să măsoare coridoarele cu pași nervoși. Cinci ore mai târziu, doctorul Greenspan veni să-i spună că Alex se descurcase bine. Era mulțumit. Deși fusese o operație complicată, totul decursese fără probleme

– Cred că doamna Parker va fi mulțumită de rezultate.

Îi aplicase un implant. Pentru că sînul original era mic, nu a fost necesară o întindere de țesuturi prea mare pentru a-i asigura forma dorită. Existau și alte soluții, dar Alex preferase implantul deoarece dădea rezultate imediate, deși o prevenise

că trebuia monitorizat cu grijă în cazul unor scurgeri și că va fi nevoită să facă parte dintr-un grup de control care furnizau informații despre implanturile de silicon.

– Va trebui să revină peste o lună sau două pentru retușuri. Reconstituirea sfîrcului și tatuajului final vor fi făcute cu o anestezie locală. Totul va fi bine, îl asigură Greenspan pe Brock.

Au mai trecut două ore pînă cînd Alex a revenit de la terapia intensivă. Era încă foarte amețită.

– Bună, șopti ea, cum a mers?

– Arată grozav, o liniști el, deși nu văzuse nimic.

Următoarele patru zile au fost mai neplăcute decît se așteptase. Avea încă dureri mari cînd s-a întors la birou, luna următoare, dar nu trebuia să suporte implicațiile primei operații.

Bandajul o deranja, dar reuși să lucreze destul de mult și, cum majoritatea partenerilor erau în vacanță, nimeni nu observa nimic. La prînz rămase la birou și Brock îi aduse o gustare. Peste bandaj purta o cămașă de-a lui Brock ca să-l poată ascunde mai bine.

La o săptămîină de la operație, într-o joi, i se scoase pansamentul și putură să plece la East Hampton unde Annabelle îi aștepta cu nerăbdare. Cînd fetița sări să o îmbrățișeze, Alex se feri.

– Te-ai lovit, mămico? o întrebă Annabelle alarmată. Nici ea nu uitase chinurile maică-si.

– Nu, scumpa mea, sînt bine.

– Iar ești bolnavă? Annabelle o privi cu ochii mari și Alex o strînse aproape, simțind-o că tremură.

– Sînt bine, draga mea, spuse ea cu blîndețe, mîngîind-o.

Alex își dădușe seama că sosise momentul să-i spună. Îi povesti cu cuvinte simple cum, atunci cînd se loviseră la piept; cu zece luni în urmă, au trebuit să-i scoată o parte și acum

i-au pus-o la loc. Îi păruse cea mai simplă explicație. Când Sam îi telefonă seara, ea îi povesti că mămica își găsisese pieptul și-l pusese la loc, lucru ce îl surprinse. Bănuia că fetița îi văzuse proteza. Nu-i trecea prin cap că Alex se supusese unei noi operații și n-o chemă la telefon, căci Daphne stătea lângă el.

Pe iaht erau împreună cu niște prieteni excentrici de-ai lui Daphne. Alcătuiau un grup monden, amator de distracții sofisticate. Își petreceau zilele vizitându-se unii pe alții pe iahturi sau în vilele aflate pe Riviera. Peste câteva zile urmau să ajungă în Sardinia.

De partea cealaltă a oceanului, Brock îi amintea zilnic lui Alex că trebuia să-i vorbească lui Sam de divorț de îndată ce se va întoarce din Europa. Aștepta cu nerăbdare să se vadă căsătorit.

– Știu, îi zîmbea ea și-l săruta tandru pentru a-l liniști. Relaxează-te. Am să-l chem imediat ce va sosi.

Dacă intentă acțiunea în toamnă, în primăvară s-ar fi putut căsători. Asta era tot ce-și dorea. Uneori elanul lui juvenil o făcea să se simtă bătrână, dar în același timp încântată. În general Alex nu simțea diferența de vîrstă, deși erau momente cînd își spunea că lui Brock nu i-ar strica puțină maturitate.

Uneori, experiența de viață diferită făcea ca punctele lor de vedere să nu coincidă.

Vara trecea mult prea repede pentru toți. Daphne n-ar fi vrut să părăsească Europa și numai dragostea pentru Sam o făcea să se întoarcă la New York. Recunoscuse că îi era dor de Londra și că viața în Statele Unite nu se putea compara cu cea din Anglia. Sam spera că noul apartament o va face să-și schimbe părerile, și îi promise că vor călători mai mult. Nu-i era prea ușor cu atîtea obligații de afaceri în New York, dar avea mulți clienți și în străinătate și ar fi făcut orice numai s-o vadă fericită. Ultimele luni își cam neglijase afacerile din cauza

ei. Daphne se dovedise o ființă acaparatoare, obișnuită să obțină tot ce-și dorea.

Alex și Brock regretau și ei sfârșitul verii. Mai aveau casa din East Hampton pînă la Labor Day, dar Sam o lua pe Annabelle la Bridgehampton, în primul week-end după sosirea sa în America. Urmau să stea la niște prieteni și Daphne acceptase să o aducă și pe Annabelle, după ce n-o văzuse timp de șase săptămîni.

– Crezi că se vor împăca de data asta? îi întrebă Alex pe Brock, destul de îngrijorată.

Cînd Sam o aduse înapoi la Easthampton, duminica după masă, remarcă că ceva se întîmplase. Sam n-avea chef de vorbă și Alex consideră că nu e cazul să-i vorbească despre divorț. Sam abia dacă schimbase două vorbe înainte de a se urca în mașină.

Imediat după plecarea tatălui ei, Alex o privi pe Annabelle și o întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

– Nu știu. Tăticu a primit multe telefoane și a strigat la o mulțime de oameni care l-au chemat. Azi a spus că trebuie să plece. Mi-a făcut bagajul și m-a dus acasă. Și Daphne a strigat. I-a spus că nu era drăguț cu ea și că se va întoarce în Anglia. Ar fi foarte bine. E rea și proastă.

De bună seamă că ceva mergea rău, dar din spusele Annabellei era foarte greu de aflat.

Abia a doua zi dimineata, pe drumul de întoarcere în oraș, cînd Alex deschise ziarul găsi explicația. Pe prima pagină erau fotografiile lui Sam, Larry și Tom, iar din titlu reieșea că au fost puși sub acuzare pentru investiții frauduloase și o mulțime de alte lucruri grave mergînd pînă la delapidare.

– Cerule! spuse ea întinzîndu-i ziarul lui Brock. Era incredibil, Sam fusese întotdeauna onest.

– Ohoho! Brock fluieră după ce citi.

Acuzațiile erau foarte serioase și Simon era implicat și el, deși nu fusese încă pus sub acuzare. Celor trei parteneri li se imputau cel puțin douăsprezece cazuri de fraudă și delapidare.

– E băgat în rahat pînă în gît, nu-i de mirare că era așa de supărat ieri.

Brock aruncă o privire spre Alex care era consternată. Ce făcuse cu viața lui în ultimele luni? În ce prostie se băgase? Ar putea intra în pușcărie pentru douăzeci sau treizeci de ani în urma acuzelor ce i aduceau. Ce naiba se întîmplase?

– Am să-l sun imediat ce ajungem la birou, spuse ea gînditoare. Nu-i venea să creadă ceea ce citise.

Cînd ajunseră la birou, află că Sam o căutase deja de două ori. Intră în biroul ei, închise ușa și formă numărul de telefon a lui Sam. La primul apel, îi răspunse.

– Mulțumesc că-m-ai sunat. Părea extrem de nervos.

– Ce se întîmplă? îl întrebă ea, încă uluită. Crezuse că îl cunoștea.

– Încă nu sînt sigur. Știu numai o parte, nu am toate informațiile. De fapt, nici nu știu dacă am să le am vreodată. Dar din ce știu pot spune că am intrat pînă în gît. Am nevoie de ajutor. Îmi trebuie un avocat.

Avea un avocat, dar nu era specializat în procese penale.

– Eu nu iau procese penale, Sam, spuse ea cu o voce stinsă. Îi era milă de el, milă că își bulversase viața, că apucase pe o cale greșită, că nu-și mai dădea seama ce făcea. Se întrebă dacă e și fata amestecată. În ce-l privea pe Simon, era sigură, cu toate că nu fusese încă pus sub acuzare.

– Ești totuși avocat pledant. Poți cel puțin să mă sfătuiști ce să fac. Putem sta de vorbă? Pot veni să te văd, Alex? Te rog.

O implora, și după șaptesprezece ani trăiți împreună Alex simți că e datoare cel puțin să-l asculte. De fapt, în ciuda celor întîmplate, într-un fel tot îl mai iubea.

– Am să văd ce pot face. Dar va trebui să te trimit la un avocat de penal pînă la urmă. Nu-mi pot asuma riscul să te înfund și mai mult din cauza lipsei mele de cunoștințe în materie. Dar am să fac tot ce pot ca să te ajut dacă ai să-mi spui ce s-a întîmplat. Cînd vrei să vii?

– Acum. Sam nu mai putea suporta tensiunea în care se afla.

Era ora zece și Alex avea fixată o întîlnire pentru unu și jumătate.

– Bine. Vino acum.

Lucrările de birou mai puteau aștepta. Se duse la Brock ca să-i spună ce avea de gînd să facă.

– N-ar fi mai bine să-l trimiți imediat la unul din penaliști?

– Vreau întîi să vorbesc cu el. Te rog să asisti și tu.

Era o rugămintă cel puțin ciudată, dar fiind vorba de o întîlnire profesională, dorea să-i cunoască părerea.

– O s-o fac, dar după aceea pot să-i trag un pumn în nas?

Era un sfîrșit potrivit pentru un ticălos ca Sam. Acceptase să asiste numai de dragul lui Alex, altfel numai să-l ajute nu avea chef.

– Nu-l poți lovi pînă nu-și plătește datoria, îi întoarse ea zîmbetul.

Locul ei era acum alături de Brock, indiferent care erau problemele lui Sam.

– Să nu uiți să-i pui întrebarea aia de un milion de dolari, îi aminti el de divorț, deși momentul nu era potrivit.

– Potolește-te. E vorba de afaceri.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Sam apăru palid sub bronzul mediteranean, cu cearcane negre, iar cînd se așeză la masa de conferințe, în fața lui Alex și a lui Brock, mîinile îi tremurau. Se afla în stare de șoc. Reputația i se dusesese pe apa sîmbetei, viața i se întorsese pe dos și totul se întîmplase în timpul celor șase săptămîni cît fusese cu Daphne în Europa.

Alex îl întrebă dacă are ceva împotriva ca Brock să asiste la întrevedere și Sam acceptă fără prea mult entuziasm. Voia tot ajutorul pe care-l putea obține și îi era foarte recunoscător lui Alex. Îi declară că era cel mai bun avocat pe care-l cunoștea și că îi aprecia sfaturile. Nu-i spuse mai mult, dar schimbul de priviri dintre ei însemna enorm. Se cunoșteau și se iubiseră multă vreme și acest lucru nu era ușor de uitat.

Povestea pe care le-o spuse Sam era destul de urâtă, dar, așa cum o informase, nu avea încă toate răspunsurile. La prima vedere, atât cât își putuse da seama, Simon introdusese, încetul cu încetul, dar în mod constant, în afacerile-lor clienți lipsiți de scrupule, falsificându-le datele și rapoartele de la diferite bănci din Europa. Apoi, folosind căi pe care Sam nu le descoperise încă, începuse să jongleze cu banii. Delapidase de la ei, furase de la clienți și începuse să spele bani murdari în cantități enorme, proveniți din surse rău famate din Europa. S-ar părea că situația dura de mai multe luni și Sam recunoscuse, fără să o acuze în mod explicit, că în timpul bolii ei și din cauza tensiunii dintre ei, nu mai acordase întreaga atenție afacerilor, așa cum ar fi trebuit s-o facă. Nu intenționa, decît dacă ar fi fost obligat, să mărturisească că legătura amoroasă cu Daphne îi distrăsese atenția de la preocupările lui financiare.

Nu avea certitudine, dar s-ar putea ca ea să fi fost introdusă în firma lor de către Simon în chip de momeală. Prea apăruse la timp.

Sam recunoscuse faptul că încă din primăvară începuse să aibă suspiciuni referitoare la tranzacțiile lui Simon cu unul din clienții lor și că anumite fonduri păreau mînuite greșit. Cînd i-a sesizat pe partenerii lui, aceștia îl liniștiseră spunîndu-i că își făcea griji degeaba. Abia acum își dădea seama că dorise să creadă versiunea lor. Alex îi aminti de propriile suspiciuni față de Simon pe care el le negase cu vehemență.

– Am fost un mare prost, recunosc eu. Simon nu-i decât un putregai. Ai avut perfectă dreptate. Am descoperit că Larry și Tom sînt implicați. Poate că nu de la început, dar probabil că în februarie au aflat cîte ceva și Simon le-a cumpărat tăcerea. Le-a cumpărat-o cu un milion de dolari pentru fiecare. Banii sînt depuși într-un cont secret în Elveția. Timp de șase luni, împreună cu Simon, au delapidat, au furat, au făcut tranzacții frauduloase. Nu-mi pot ierta cît de stupid și de orb am fost sau am vrut să fiu. Tot Simon a fost acela care a aranjat să stau departe de firmă, în Europa, ultimele două luni, cînd au făcut unele dintre cele mai murdare afaceri. El mi-a făcut rost de iaht, iar eu am căzut în plasă ca un tîmpit, cu ajutorul lui Daphne. Cît am lipsit, cineva de la bancă a devenit suspicios și ne-a reclamat la SEC și la FBI. A intervenit Departamentul de Justiție și castelul din cărți de joc s-a prăbușit și m-am trezit tîrît alături de ei. Cînd eram la Londra, ceva mi-a sunat fals cînd am vorbit cu unul din foștii parteneri ai lui Simon. Probabil credea că știu mai mult decît știam în realitate. Cînd i-am sunat pe Larry și pe Tom, ca să-i întreb ce se întîmplă, l-au acoperit. Erau prea spernați ca să-mi spună adevărul. În lipsa mea au încheiat niște tranzacții proaste în valoare de douăzeci de milioane de dolari în numele meu. Sînt în noroi pînă în gît.

Sam părea distrus și înspăimîntat. Din tot ce clădise se alesese praful, iar reputația lui se afla la pămînt. Viața urma să-i fie scoasă la mezat.

– Dar tu nu te aflai aici cînd au făcut acele tranzacții, asta nu-ți va ajuta?

– Tranzacțiile acelea sînt doar vîrfurile aisbergului. Situația este și mai proastă. Le-am telefonat aproape zilnic. Mi-au trimis hîrtii prin curier, iar eu le-am semnat. Le-au ticluit astfel încît să pară corecte și legale. Sînt răspunzător alături de ei.

Cînd m-am întors am încercat să aflu tot ce-au făcut, ca să îndrept lucrurile. Am început să pun întrebări, m-am speriat de ce-am aflat și am scormonit dedesubturile. Nu vă puteți imagina cîte s-au întîmplat în ultimul an. Nu-mi vine să cred cît de prost am fost și ce prejudicii s-au adus reputației, dar și afacerilor mele. Totul s-a terminat. O privi cu ochii în lacrimi. Pentru ea nu plînsese niciodată, își aminti Alex. Tot ce am clădit s-a dus. Proștii ăștia m-au vîndut pentru două milioane de dolari și acum vom ajunge cu toții în pușcărie, mulțumită lui Simon.

Închise ochii, încercînd să-și recîștigate controlul: Lui Alex îi era milă, dar nu atît de mult cît ar fi trebuit. În anumite privințe, meritase ceea ce i se întîmplase. Îi acordase încredere lui Simon, cînd propriul lui instinct îl prevenise că greșește. Fusese orb în timp ce Simon îi distrugea nu numai afacerea, ci și viața, viitorul lui. Sam deschise ochii și o privi, speriat.

– Cît de rău este?

Alex ezită doar o clipă.

– Destul de rău, Sam. Mi-am notat și vreau să mă consult cu unul din partenerii mei. Nu cred că ai să ieși prea ușor din chestia asta. Ești prea implicat și va fi foarte greu să convingi jurații, sau pe oricine altcineva că tu nu știai ce se petrecea acolo, chiar dacă ăsta este purul adevăr.

– Tu mă crezi?

– Pînă la un punct, îi răspunse ea cu sinceritate. Cred că n-ai vrut să știi și ai lăsat lucrurile să curgă.

Brock, deși nu scosese o vorbă, era complet de acord cu ea.

– Și ce pot face acum?

– Spune adevărul. Tot. Mai ales avocatului tău. Spune-le tot ce știi, Sam. E singura ta salvare. Ce-i cu Simon?

– Va fi pus și el sub acuzare astăzi.

– Și fata? Vara lui? Ce rol a avut în toate astea?

Altul decât cel de a le distruge căsnicia? Căzuse într-o cursă aranjată de profesioniști și se dovedise a fi un timpit. De asta era sigur.

– Încă nu știu ceva precis. Privi în altă parte. Ea susține că n-are nici un amestec, că n-a știut nimic. Eu sînt convins că știa ceva cînd a venit la noi, dar ulterior, s-a hotărît să se retragă. Sau poate că n-a fost așa. Poate că a știut totul, spuse el, trecîndu-și mîinile prin păr.

Alex îl privea. Sam plătise un preț foarte mare pentru legătura lui amoroasă. Plătise cu firma, cu reputația, cu banii, poate și cu viața, dacă ajungea la pușcărie. Se hotărî să-l ajute. Era încă soțul ei.

Alex îl sună pe Phillip Smith, unul din parteneri, care se specializase în fraude fiscale. Acesta îi promise că o să coboare în cinci minute.

– Tu ce vei face? Te vei implica direct? o întrebă Sam disperat.

Lui Brock îi veni să-l pocnească, să-i strige că Alex nu mai era a lui. Îi făcuse destul rău. Cu toate astea ea se comporta loial față de el și asta pentru că fiica lor se afla la mijloc.

– Nu ți-aș fi de nici un ajutor, Sam, îi spuse Alex, n-am experiență în domeniu.

Cu toate că îi era milă de el, nu voia să se implice direct alături de Sam.

– Nu poți fi asociat? Te rog... Alex...

Brock se întoarse, nu voia să asiste la această scenă, în care Sam făcea presiuni asupra ei și ea se simțea obligată să-l ajute.

– Am să văd ce pot face, însă nu de mine ai tu nevoie. Am să discut cu Phillip Smith după ce vei vorbi tu cu el, îi spuse ea blînd.

Pe Brock îl irita să constate că, indiferent ce-i spunea sau ce-i făcuse Sam, încă mai exista o legătură între ei.

– Dar eu am nevoie de tine, insistă Sam.

În timp ce Smith intra pe ușă, Brock ieși. Alex făcu prezentările și îi oferii lui Phillip Smith însemnările ei. El dădu din cap, apoi se încruntă și se așeză la birou, lângă Alex.

– Cred că ar trebui să vă las singuri, spuse ea și se ridică privind spre Sam.

Avea o expresie jalnică și părea complet distrus.

– Nu pleca, te rog.

O privea ca un copil înspăimântat și Alex își aduse aminte cum se simțise ea când aflase că are cancer. Cât de singură și de speriată fusese și cum se eschivase Sam. Atunci alerga după Daphne, lăsându-i pe criminali să-i distrugă afacerile, iar pe Alex să-și verse și sufletul, singură, acasă.

– Am să mă întorc, spuse ea calm. Nu voia să-l încurajeze să se agațe de ea. Cazul lui părea complicat și era sigură că se va ajunge la proces. Putea să dureze luni, dacă nu ani, și nu intenționa să se implice prea mult.

Când se întoarse în biroul ei, îl găsi pe Brock spumegînd de furie.

– Ticălosul ăsta, izbucni el privind-o de parcă ea ar fi fost de vină. N-a ridicat un deget pentru tine timp de un an și nu știu dacă a făcut vreodată ceva, iar acum apare plîngînd de frică să nu intre la închisoare. Știi ceva, ar trebui să-l lași să se descurce singur, i-ar face bine. Chiar foarte bine. Curviștina aia și vărul ei l-au băgat la apă și i-au pus în cîrcă delapidarea și fraudă și acum vine la tine să-l salvezi.

Continua să se plimbe prin încăpere, furios de parcă el ar fi fost înșelat și nu Alex.

– Liniștește-te, Brock, încerca ea să-l calmeze, este încă soțul meu.

– Sper că nu pentru mult timp. Ce jigodie. Șade acolo, cu costumul lui scump, cu ceasul lui de zece mii de dolari, de-abia coborît dintr-un iaht în sudul Franței, și pare surprins

că partenerii lui sînt niște escroci și că este pus sub acuzație de Curtea cu juri. Știi ceva? Pe mine nu mă surprinde deloc. Cred că a fost băgat în asta încă de la început.

– Eu nu cred, răspunse Alex calm, așezîndu-se la birou, în timp ce el se plimba prin cameră ca un leu în cușcă. Cred că lucrurile s-au petrecut așa cum a spus el. Preocupat de fată n-a mai fost atent la ce se întîmpla la birou, iar ei au profitat și l-au băgat la apă. Asta însă nu-l scuză. Ar fi trebuit să fie atent la ce se întîmpla în spatele lui. Avea răspunderi, dar le evita ca să-și poată duce viața de plăceri. În timp ce el moțăia, ei își vedeau de treabă.

– Și totuși, rămîn la părerea că o merită

– Poate că ai dreptate.

Nu mai știa nici ea ce să creadă. Trecuse mai bine de o oră și Sam încă mai vorbea cu Phillip Smith. Alex își rezolvase treburile și o invitară să li se alăture. De data aceasta, se duse fără Brock. Greșise cerîndu-i să participe la discuții, Brock nu putea fi obiectiv

– Așadar? întrebă ea, luînd loc lîngă Phillip. Involuntar, Sam remarcă faptul că trupul ei redevenise așa cum și-l amintea el înainte de operație. Cum stați? întrebă Alex, cu seriozitate. Se comporta ca un doctor care-și tratează pacientul cu calm și profesionalism.

– Mi-e teamă că nu prea bine, răspunse Phillip Smith. Nu-i ascunse adevărul. Era de părere că față de greșelile comise, punerea sub acuzare va fi susținută și că i s-ar putea aduce și alte acuzații. Dosarul va ajunge în instanță și felul în care vor evolua lucrurile în fața juriului era imprevizibil. Sam avea toate șansele să piardă. Mai ales dacă nu va putea convinge jurații. Singurul argument pe care-l putea invoca în favoarea lui era faptul că nu știuse ce se întîmplase pînă tîrziu. Phillip spera că partenerii vor împărtăși soarta lui Simon, dar erau puține șanse să-l salveze pe Sam, dacă nu vor putea

disjunge dosarul lui de al celorlalți și să construiască apărarea astfel încât să câștige simpatia juraților. Trebuia pedalat pe faptul că soția lui avea cancer, că era preocupat din cauza ei, de îngrijirea ei și de aceea nu mai acordase suficientă atenție afacerilor. Avusese încredere în partenerii săi și nu comisese cu bună știință nici una din crimele de care era acuzat, nu fusese decât o marionetă în mâinile lui Simon și ale partenerilor lui.

Din punct de vedere legal, această apărare i se părea corectă lui Alex, dar în fapt o enerva să fie folosită în apărarea lui, când îi oferise atât de puțin sprijin în toată nenorocirea care o lovise. Înțelegea că era o strategie, dar o deranja.

– În opinia ta, argumentele vor sta în picioare? o întrebă Phillip. Știa că erau separați și dorea să-i vadă reacția.

– S-ar putea, avansă ea cu prudență, dacă nimeni nu va scotoci dedesubturile. Cred că multă lume știe că mariajul nostru este pe ducă și că Sam nu m-a sprijinit cu nimic în timpul bolii.

Sam tresări auzind afirmațiile ei crude, dar nu le putea nega, așa că tăcu.

– Știe cineva că nu „te-a sprijinit“?

– Cîteva persoane, n-am făcut publicitate. Dar cred că viața particulară a lui Sam era foarte „publică“ în acel timp. Îl privi drept în ochi. A fost încurcat destul de evident cu cineva încă din toamna trecută sau, cel puțin, cu mult înainte de Crăciun.

Sam rămase cu gura căscată de uimire, dar își păstră calmul. Nu-și dăduse niciodată seama că Alex aflase totul de la început.

Phillip îl privi cu răceală.

– Este adevărat?

Deși nu-i făcea plăcere, Sam fu nevoit să recunoască. Trebuia însă să fie sincer, indiferent cât îl costa asta în prezența lui Alex.

– Da. Este vorba de femeia despre care v-am vorbit deja. Vara lui Simon, Daphne Belrose.

– Este și ea implicată?

– Încă nu, dar cred că va fi. Spunea că va pleca în Anglia de îndată ce se va întâmpla ceva.

– Ar fi o prostie din partea ei, spuse Smith cu severitate. Ar cădea sub acuzația că se sustrage și s-ar putea să se ceară extrădarea ei. Care este situația dintre voi, acum?

– Trăiesc cu ea și locuim împreună, răspunse el simțindu-se un idiot perfect. Cel puțin pînă astăzi dimineață...

– Înțeleg, spuse avocatul dînd din cap. În concluzie, domnule Parker, voi avea nevoie de timp pentru a reflecta la cazul dumatăle. Vom aștepta să vedem ce vor jurați. Cînd veți apărea în fața lor?

– Peste două zile

– Asta ne lasă timp pentru a întocmi un plan de bătaie.

Nu era încîntat nici de caz, nici de Sam. O făcea numai pentru Alex, dar își dădea seama că va fi un proces interesant. Phillip Smith îi lăsă singuri în sala de conferințe, spunîndu-le că le va telefona a doua zi dimineață. Pentru prima dată, după atîta vreme, se aflau singuri, față în față.

– Iartă-mă, nu mi-am dat seama cît de mult știai, spuse el, sincer îndurerat și neobișnuit de umil

– Aflasem destul. Alex nu dorea să mai deschidă discuția. Nu mai avea nici un sens acum. Chiar dacă mai rămăsese ceva din ce-i lega, căsnicia lor era terminată. Cred că ai intrat rău la apă, continuă ea. Regret că ți s-a întîmplat tocmai ție. Sper să te poate ajuta Phillip.

– Și eu sper. Apoi adăugă, sincer mîhnit. Îmi pare rău că te-am tras după mine în mizeria asta și că îți creez neplăceri. Nu meritai așa ceva.

– Nici tu nu meritai. Îți trebuia una bună la pat, dar nu chiar atît de rafinată.

– Poate că, totuși, am meritat-o, spuse el nefericit, conștient de tot răul pe care i-l pricinuisese. Când ai aflat despre Daphne? Dorea să știe.

– V-am văzut când ieșeați de la Ralph Lauren, puțin înainte de Crăciun. După cum vă purtați unul cu celălalt, nu mi-a fost greu să ghicesc restul. Am procedat ca tine când eu îți spuneam de Simon, n-am vrut să recunosc, era prea dureros și, pe atunci, alte lucruri mă îngrijorau.

Adevărul era că trădarea lui o doborâse, dar nu voia să recunoască. Sam înțelese însă și ar fi dorit să poată da timpul înapoi ca să schimbe totul. Dar era prea târziu.

– Cred că mi-am pierdut mințile pentru o vreme. N-o vedeam în fața ochilor decât pe mama și-mi aminteam cât am suferit. Aveam impresia că lucrurile se vor repeta, că vei muri și mă vei lua cu tine, așa cum l-a luat ea pe tata. M-a cuprins panica, un fel de „déjà vu“ nebunesc. Am încetat să mai gândesc clar și am simțit că mă copleșește furia copilărească pe care mi-a provocat-o boala mamei mele și pe care acum o îndreptam împotriva ta. Probabil că și legătura cu Daphne a fost tot o nebunie, modul în care fugeam de realitate. Am reușit să le fac rău tuturor. În ce o privește, încă nu-mi dau seama dacă mi-a întins o cursă sau nu. E îngrozitor să constat că nu o cunosc cu adevărat.

O cunoștea însă pe Alex și știa cât o făcuse să sufere și pentru asta se detesta. Acum venise scadența. Va plăti tot restul vieții pentru ceea ce făcuse.

– Poate că așa a fost să fie, mai spuse Alex.

Pentru ei doi era prea târziu. Cel puțin Sam își venise în fire și înțelegea acum ce se întâmplase. Probabil că totul fusese determinat de teama de a nu o pierde, așa cum o pierduse pe mama lui.

– Bănuiesc că vrei să fii liberă? spuse el, înțelegînd perfect situația.

Văzîndu-l atît de vulnerabil, de umilit, de speriat, cu un viitor plin de incertitudini, Alex nu avu inima să-i pună problema divorțului.

– O să mai vorbim de asta după ce ai să-ți rezolvi situația.

Nu i se părea corect să-i arunce și asta în față, nu era nici o grabă, cu toate presiunile lui Brock. O lună sau două nu ar schimba prea mult lucrurile.

– Meriți mult mai mult decît ți-am dat eu. Sam ar fi dorit să-i spună mai multe, dar renunță. Nu voia să abuzeze de bunăvoința ei.

Pe de altă parte, Alex înțelesese ceva mai mult și își putea explica mai bine comportamentul lui. Din fericire, ea îl avusese pe Brock care o susținuse permanent.

– Poate că n-ai putut.

– Trebuia să mă scuture cineva. Am fost atît de prost.

– Ai să scapi din toate astea, Sam. Phillip este un avocat extraordinar.

– Ca și tine, și în plus tu ești și o prietenă bună, spuse el luptîndu-se să-și stăpînească lacrimile.

– Îți mulțumesc, Sam, zîmbi Alex. Am să urmăresc tot ce se întîmplă. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

– Sărut-o pe Annabelle pentru mine. Dacă nu mă arestează voi veni s-o văd în week-end, mai spuse el descurajat. Alex îi zîmbi din pragul ușii:

– N-ai să vii. La revedere.

Cînd ajunse în biroul ei, îl găsi pe Brock învîrtindu-se nervos prin birou. Știa de unde vine. Îi spusese Liz. De altfel îl văzuse pe Phillip părăsind sala.

– I-ai spus?

– Mai mult sau mai puțin. E conștient că doresc să divorțez. I-am spus că vom discuta imediat ce va ieși din încurcătura asta.

– *Ce? De ce nu acum?*

Brock era furios, iar Alex exasperată Obosise să stea acolo, la masa de conferințe, și să discute de ce se distrusese căsnicia ei. Era amărîță și din cauza încurcăturii în care intrase Sam. Se gîndea ce efect va avea asupra lui Annabelle vestea că tatăl ei ar putea ajunge la închisoare.

– I-am spus că nu are nici o importanță dacă intentez acțiunea luna asta sau luna viitoare. Nu ne grăbește nimeni. Pentru Dumnezeu, să avem puțin respect pentru bietul om, sau măcar puțină milă. Este acuzat de delapidare și fraudă. A aflat asta abia cînd s-a întors din Europa. După șaptesprezece ani de căsnicie și un copil făcut împreună, cred că-i pot acorda o perioadă de grație de cîteva săptămîni ca să se ocupe de problemele lui.

– Ai uitat cum s-a purtat cu tine anul trecut? Cum te-a „respectat“ și cît de „milos“ a fost? Brock era neobișnuit de agresiv.

– Îmi aduc perfect de bine aminte. Dar tot nu cred că trebuie să-l lovesc și eu acum. S-a terminat, Brock. Nu mai are importanță cînd voi avea certificatul de deces. Căsătoria mea cu Sam este moartă. O știm amîndoi.

– Cu ticălosul ăla să nu fii prea sigură. Și știi că dacă amanta lui îl părăsește, va veni să bată la ușa ta. Am văzut eu cum te privea astăzi.

– Pentru Dumnezeu, oprește-te! Nu-ți dai seama că ești caraghios?

Alex refuză să mai discute și Brock se retrase furios în biroul său. Nu se mai văzură pînă la plecare. Brock era tot prost dispus și așa rămase în timpul mesei. Nu se mai comportase niciodată astfel și lui Alex i-a trebuit mult timp să reușească să-l împace.

În duplexul lor din Fifth Avenue, Sam îi ținea piept lui Daphne care trîntea ușile, spărgea pahare și arunca ce-i cădea în mîină, lucru care-l enervă cumplit

– Cum îndrăznești să mă acuzi pe mine de asta, ticălosule? zbieră ea. Cum îndrăznești să mă acuzi că te-am „atras în cursă“, așa cum spui tu? N-aș face niciodată așa ceva. Ești meschin, încerci să mă faci vinovată de toate greșelile tale. Să nu-ți închipui că vei scăpa așa ușor. Simon mi-a spus că îmi va angaja un avocat dacă va fi nevoie. Să nu crezi că am să stau și să aștept. Mă întorc la Londra dacă aceste acuzații ridicole vor sta în picioare. N-am de gând să rămân aici și să te văd cum intri în pușcărie încercând să mă tragi după tine.

– Scumpa mea, cred că aș fi într-o companie foarte proastă, după cum se vede, spuse el privind la dezastrul provocat de Daphne. Nu mai avea energia necesară să lupte cu ea. În locul meu tu ce ai crede? Te-ai învîrtit în jurul patului meu, de altfel foarte plăcut, trebuie să recunosc, tot anul în timp ce Simon îmi făcea praf afacerile. Îmi vine greu să cred că nu știai nimic, deși mi-ar face plăcere să greșesc. Am descoperit că soția mea era la curent cu legătura noastră și ar trebui să-i acorzi respect bieteii femei. I-am făcut viața amară în timp ce zăcea pe jumătate moartă și-și vărsa măruntaiele din cauza chimioterapiei, păstrînd cu eleganță tăcerea asupra legăturii noastre. Jos pălăria în fața ei! Este o adevărată doamnă. Spre deosebire de domnișoara Daphne Belrose, continuă el în gând.

– Atunci de ce nu te întorci la ea? îl întrebă Daphne șezînd pe un scaun de piele și legănîndu-și un picior, atît cît să-și amintească ce posedea ea.

Dar vraja se rupsese. Sam nu mai reacționa.

– Alex este prea deșteaptă ca să mă primească înapoi, îi răspunse el cu o voce scăzută. Nu o învinuiesc și cred că îi sînt dator cel puțin atît, să nu mă apropii de ea.

– Poate că vă meritați. Domnul și doamna Perfect, domnul Cîstit, domnul Pur care nu avea habar cum cîștiga Simon milioanele. Cît ești de naiv, Sam? Sau, ca să fiu mai brutală,

cît de prost? Nu-mi spune mie că n-ai știut nimic. Nu l-am ajutat să întindă cursa, dar, pentru Dumnezeu, chiar și eu mi-am dat seama ce se întîmpla. Așa că nu-mi spune că tu n-ai fost în stare.

– În asta a constatat marea și incredibila prostie – n-am fost atent la ce se întîmpla la firmă. Era atît de preocupat să mă vîr sub fustele tale, încît n-am mai văzut nimic din ce se întîmpla în jurul meu. Tu, draga mea, m-ai orbit. Am fost un mare tont și merit tot ce mi se întîmplă.

– S-a terminat, Sam. Tu ești terminat, îi spuse ea rîzînd ironic.

– Știu că sînt. Datorită lui Simon.

– După ce se va termina totul, n-ai să mai găsești nici măcar o slujbă de funcționar de bancă.

– Dar tu, Daphne? Tu ce ai de gînd? Vei rămîne lîngă mine să-mi pregătești cina cînd voi veni seara de la mica și modesta mea slujbă, de vînzător de pioneze?

O privea cu dispreț și-i vorbea cu o voce încărcată de sarcasm.

– Nu prea cred, răspunse ea, desfăcîndu-și din nou picioarele și arătîndu-i tot ce era de arătat. Pierduse o viață pentru ce avea ea acolo. Acum se trezise și înțelesese că nu merita. S-a terminat cu amuzamentul, Sam, pentru mine a sosit timpul să plec, să merg înainte. Dar, recunoaște, a fost amuzant.

– Așa a fost, recunosc eu el în vreme ce Daphne se apropie și își strecură mîna sub cămașa lui, mîngîindu-i pieptul, sfîrcurile și abdomenul musculos. Cînd Daphne încercă să continue explorarea în pantaloni, Sam îi apucă mîna. Își dădu seama că ceea ce împărtășiseră nu fusese decît plăcere sexuală și că prețul plătit fusese prea mare.

– Are să-ți fie dor de mine? îl întrebă ea apropiindu-se și mai mult. Părea că vrea să-l învăluie într-o plasă vrăjită, dar Sam se apără.

– Are să-mi fie dor de tine. O să-mi lipsească iluzia, răspunse el cu amărăciune

Dăduse viața adevărată pe o fantezie și o pierduse astfel pe Alex.

Daphne îl sărută îndelung și nu-i dădu drumul din brațe pînă cînd nu-l simți tresărind și răspunzîndu-i cu ultimul strop de pasiune. Apoi Sam se depărtă și o privi trist, dîndu-și seama că nu va afla niciodată dacă complotase cu Simon pentru a-l distrage sau totul fusese doar opera vărului ei

– Pentru ultima oară, șopti ea cu o voce răgușită, cunoscîndu-l mai bine decît se cunoștea el.

Daphne se prinsese și ea mai mult decît ar fi vrut, dar nu era femeia care să rămînă toată viața lîngă un bărbat, chiar dacă acesta era Sam. Își dădea și ea seama că totul se sfîrșise

Sam nu-i răspunse la provocare. Părăsi apartamentul ca să facă o lungă plimbare pe jos. Totul i se învălmășea în minte. Cînd se întoarse după două ore și jumătate, îl întîmpină o liniște de mormînt. Privi în jur și constată că Daphne își strînsese lucrurile și plecase. Apartamentul era gol, ca și inima lui. Daphne luase cu ea tot ce promise de la el și lăsase doar întrebări fără răspuns și amintiri.

În aceeași noapte, la știrile de la ora unsprezece, se anunță că Simon Barrymore fusese pus sub acuzare de completul de jurați pentru delapidare și fraudă. Nu se menționase nimic despre vara lui, Daphne Belrose, posibilă complice care în acel moment se afla în drum spre Londra

Capitolul

20

Prezența în fața completului de jurați a fost îngrozitoare pentru Sam. A durat o zi întreagă și, la sfârșit, acuzațiile au rămas neschimbate. Samuel Livingston Parker era chemat în judecată pentru nouă acuzații, ceilalți parteneri, pentru treisprezece, iar Simon Barrymore pentru șaisprezece.

Alex nu-l însoți pe Sam la interogatoriu, dar îi telefonă de îndată ce văzu că Phillip Smith s-a întors de la tribunal.

– Îmi pare rău, Sam, îi spuse ea cu blîndețe

Bănuise că acuzațiile se vor menține și că Sam va fi obligat să le infirme sau să facă un compromis, în speranța de a le reduce. Procesul fusese fixat pentru data de nouăsprezece noiembrie, ceea ce însemna că dispuneau de trei luni pentru pregătirea apărării.

Phillip Smith desemnase deja trei dintre cei mai buni avocați ai firmei pentru a-l asista. O altă firmă îi reprezenta pe Larry și pe Tom, iar interesele lui Simon erau susținute de cineva de care Alex nu auzise.

– Ce-i cu fata? întrebă Alex cu indiferență. Văd că nici n-au pomenit-o. Cum de a scăpat?

– Cred că a avut noroc

– Trebuie să fie încântată, spuse Alex cu răceală.

– Probabil. A plecat la Londra când a constatat că vremurile bune s-au dus.

Nu o condamna. Știa ce-l așteaptă. Succesul în lumea financiară e instabil. O dată ce dispăreau banii și mai ales, după scandalul acesta, pierreau respectul și încrederea. Sam era convins că dacă ar telefona să rezerve o masă la Le Cirque sau la Four Seasons, i s-ar răspunde că nu-l pot servi decât pentru ora cinci și jumătate sau unsprezece și jumătate. Șampania nu curgea decât în ritm cu banii. Numele lui Sam Parker va fi într-o clipă dat uitării, chiar dacă strălucise timp de două decenii pe firmamentul lumii financiare.

Faptul că renumele lui era terfelit, că afacerea se dusesse pe apa sîmbetei o dată cu numele, îl făcu să se simtă terminat. Îi trecu prin minte cum trebuie să se fi simțit Alex când și-a pierdut un sîn și, o dată cu el, sentimentul feminității, atracția sexuală și capacitatea de a mai avea copii. Se simțise desființată ca femeie. Iar el, în loc să o ajute o părăsise pentru alta. Ce ispravă! Acum nu-i mai rămăseseră decât regretele. O dată cu pierderea poziției importante pe care o avusese și a responsabilității, simțea că-și pierduse și virilitatea.

– Phillip a organizat o echipă bună care să-ți susțină apărarea, îl încurajă Alex la telefon.

Ceea ce-l durea însă cel mai mult pe Sam era faptul că Alex nu părea să-i poarte pică. I-ar fi fost mai ușor dacă l-ar fi detestat. Părea să nu-i pese de faptul că suferise din cauza lui. Era împăcată cu tot ce i se întâmplase și el nu putea înțelege cum reușise. De fapt, nu remarcase legătura ei cu Brock. Alex

nu-i dăduse să înțeleagă nimic și când Annabelle îi menționase numele, nu implicase altceva decât prietenie.

– Ai să faci și tu parte din echipă? o întreabă Sam.

Era speriat și nesigur pe el. Nu știa cum să-și petreacă timpul pînă la data procesului. Birourile fuseseră închise, afacerile lichidate, iar activul firmei înghețat. Încercase să restituie clienților săi, pe măsura posibilităților, din fonduri proprii, banii investiți, dar pentru mulți totul avea să se termine cu pierderi grele. Lui Simon îi revenea cea mai mare responsabilitate. Tom și Larry aveau partea lor, iar Sam se implicase semnînd în necunoștință de cauză multe afaceri făcute de ei. Se simțea vinovat de a nu fi fost atent, dar era prea tîrziu pentru a mai schimba ceva. Îi venise rîndul să plătească pagubele, oricît ar fi fost de mari. Își spunea că ar merita să intre în pușcărie, fie numai pentru prostie. Îi spuse și lui Alex aceasta, înainte ca ea să-i poată răspunde la întrebare.

– Din cîte știu, prostia nu e considerată o crimă. Răspunsul meu este nu, nu voi face parte din echipă, dar voi urmări totul.

Sam înțelese că era mai mult decît merita și nu mai insistă.

– Îți mulțumesc. În următoarele două săptămîni vom închide birourile. De fapt, au plecat aproape toți. Le trebuise doar trei zile ca să golească birourile; nimeni nu mai voia să păstreze legătura mai mult decît era necesar. Iar ei erau niște paria. După asta cred că va trebui să mă pregătesc pentru proces. Apoi spuse, fără nici o legătură, cu discuția. Voi vinde duplexul, nu mai am nevoie de el. Îl cumpărase pentru Daphne. Și ca să fiu sincer, am nevoie de bani. Dacă intru la închisoare, nu vreau să-ți complic existența cu vînzarea lui. Voi locui la Carlyle.

– Annabelle va fi încîntată.

Alex încerca să-l încurajeze, dar pronosticul, la fel ca la boala ei, nu era favorabil. Urma să treacă prin momente grele.

Va fi despuiat, jupuit astfel ca toți să-i poată vedea păcatele, prostiile, eșecurile. Apoi, va fi la dispoziția celor doisprezece bărbați și femei, curtea cu juri, care-i hotăra viitorul. Alex își aminti că se apropia week-end-ul pentru Labor Day.

– O mai iei și pe Annabelle?

– Aș fi încântat.

Va fi singur cu ea și nu mai trebuia să se lupte cu Daphne. Probabil că nu se vor duce nicăieri. Dorea să stea cu Annabelle și să se bucure de prezența ei.

Cînd o luă pe Annabelle, Alex nu era acasă. Nu se văzuseră nici la birou toată săptămîna, deși ea știa că vine la Phillip. Alex încerca să se țină la distanță în mod oficial, dar era la curent cu totul. Îi promisese că va asista la proces și la cît mai multe audieri, dar nu voia ca Phillip să aibă impresia că îl controlează sau că se amestecă.

Fusese o săptămîină de coșmar și amîndoi, Brock și ea, se simțeau epuizați. Plecară la East Hampton să se refacă. Brock era încă supărat că nu luase taurul de coarne și nu-i ceruse lui Sam să divorțeze imediat.

La rîndul ei, Alex îl considera pe Brock nerezonabil. Se certaseră din nou vineri noaptea și, pentru prima dată în cele cinci luni, de cînd erau împreună, se culcaseră mînioși fără să se fi împăcat. A doua zi dimineața Brock o trase la pieptul lui și-și ceru iertare.

– Îmi pare rău, mă port ca un idiot, dar mi-e frică de el. Alex se întoarse mirată.

– De Sam? De ce, pentru Dumnezeu? Bietul de el e cu un picior în închisoare. Ce te sperie?

– Trecutul. Timpul Annabelle. Văd că nu mai are importanță cît de ticălos a fost cu tine anul trecut, îl consideri tot soțul tău. În plus, vă leagă cei șaptesprezece ani de conviețuire. Toate astea atîrnă greu. Și nu-i ușor să lupți cu ele.

O privi întrebător și ea nu putu nega, cu toate că îl iubea și dorea să-l convingă de sentimentele ei.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, Brock, îi spuse ea, strângându-l în brațe și mângâindu-l pe păr ca pe un copil. Uneori se simțea mult mai bătrână decât el, dar era emoționată de dragostea lui și obligată să admită că, uneori, avea dreptate. Trăise alături de Sam aproape douăzeci de ani. Dar și Brock avea un trecut cu ea, un trecut de nemăsurată bunătate, tandrețe, pe care nu-l putea ignora. Și, apoi, îl iubea. Nu-ți face griji, continuă ea, am să deschid acțiunea imediat după proces. Nu mi s-a părut corect să o fac înainte. Ar fi semănat cu plecarea lui de acasă, înainte ca eu să termin chimioterapia. Știam că dorea să se mute, dar a așteptat pînă mi-am terminat tratamentul. Este vorba doar de decență și de bune maniere.

Îi zîmbi și Brock se însenină. Pentru prima dată după multe zile, se simțea relaxat și o strînse cu putere în brațe.

– Sper că bunele maniere n-o să te țină măritată cu el, pentru că pe ale mele le voi da uitării și s-ar putea să-l omor.

Alex știa cât e de blînd și că nu putea vorbi serios, dar mai știa și că voia să o vadă divorțată și nu putea să-l învinovățească pentru asta. Și ea dorea același lucru, dar voia să procedeze corect și la timpul potrivit, fără să provoace și mai mult rău.

Au petrecut un week-end plăcut. Brock închiriasse o camionetă pentru a aduce tot ce adunase peste vară. Tocmai despachetau lucrurile acasă, cînd apărură Sam, împreună cu Annabelle. Sam rămase surprins, văzîndu-l pe Brock care o ajuta la descărcarea camionetei. Apoi înțelese că între ei exista ceva mai mult decât o simplă prietenie.

– Pot să-ți dau o mîină de ajutor? îl întrebă Sam politicoș, luînd o lădiță. Dintr-o dată se simțea un străin în propriul lui

cămin și își dădu seama că nu mai avea ce căuta acolo. Brock era exagerat de politicos cu el, Alex amabilă, dar când o văzu pe Annabelle îmbrățișându-i nu mai avu nici o îndoială că alcătuiau o familie, iar el nu avea ce căuta. Ei erau familia, iar el străinul.

Plecă curînd după aceea, deprimat, spre satisfacția lui Brock. Mesajul fusese limpede. „Ea este acum a mea“. Lui Sam nu-i rămînea decît să se retragă.

Annabelle se întoarse la grădiniță, iar ceilalți își reluară viața obișnuită. Alex mergea aproape zilnic la tribunal. Brock o mai ajuta, dar avea și propriile cazuri, așa că nu mai lucrau atît de mult împreună. Amîndoi recunoșteau că duceau dorul acelei perioade.

Partenerii ei o elogiaseră pentru felul cum își continuase munca în timpul bolii și Alex devenise un fel de legendă în firmă. Important era că reușiseră să păstreze secretul idilei lor, deși petreceau încă mult timp împreună, la birou.

Brock venea în fiecare seară la ele, dar nu renunțase la apartamentul lui și dormea de multe ori acolo. Amîndoi hotărîseră că nu era bine ca Annabelle să creadă că se mutase la ele. Deși nu le făcea plăcere, trebuiau să se scoale în mijlocul nopții și să plece la el acasă. Doar în week-end Brock dormea la Alex, în camera de oaspeți. Abia așteptau să-i vorbească lui Sam despre divorț, măcar pentru a putea dormi în liniște toată noaptea, după cum spunea Brock. Annabelle îl adoptase și nu s-ar fi opus dacă el s-ar fi mutat în apartamentul lor.

În septembrie mai rămăseseră doar două luni pînă la proces. În octombrie se înmulțiră întîlnirile cu echipa alcătuită de Phillip pentru construirea unei apărări solide. Urma un proces greu de cîștigat, o știau cu toții. Nici Sam nu-și mai făcea iluzii. Închisese birourile și concediase funcționarii. După calculele finale, investitorii fuseseră înșelați cu aproape douăzeci și nouă de milioane de dolari. Paguba ar fi fost și mai mare, dacă Sam nu s-ar fi străduit să micșoreze pierderile clienților, activînd polițele de asigurare pe care le deținea. Oricum, afacerea era murdară. Eforturile de a restitui perdanților cît mai mult posibil nu urmăreau neapărat să-i slujească la apărare, ci se datorau firii lui cinstite și dorinței de a-și recîștiga stima față de sine însuși. Sam se simțea mai bine, deși la întîlnirile cu Phillip, lui Alex i se părea tensionat și nervos. Perspectiva de a intra în pușcărie îl înspăimînta, dar trebuia să se împace cu gîndul că era foarte probabilă Phillip îl prevenise de posibilitatea unui eșec.

Către sfîrșitul lui octombrie, dosarele erau complete și procurorul le propusese să se declare vinovați, dar nici unul nu acceptase, deși li se oferiseră în schimb sentințe mai blînde. Tranzacția nu-i tentase și cu atît mai puțin pe Sam, a cărui apărare se baza pe faptul că fusese neglijent, dar nu necinstit în mod intenționat.

– Crezi că o să meargă? o întrebă Brock pe Alex într-un week-end, în timp ce o urmăreau pe Annabelle care se juca.

Alex medită un moment înainte de a-i răspunde.

– Nu sînt prea sigură. Sper, pentru el, să fie așa. Dar dacă aș face parte din completul de jurați, și mi-ar spune că a fost prea tîmpit ca să-și dea seama că partenerii lui îl jupuiau de viu, în timp ce el era foarte ocupat cu amorul, i-aș rîde în nas și l-aș trimite direct la pușcărie.

– Cam așa văd și eu lucrurile, spuse Brock fără menajamente. În fond, Sam avea ceea ce merita, deși Alex nu era niciodată de acord cu asta.

– Gîndește-te, Brock, nu poți trimite un om la închisoare numai pentru că s-a purtat oribil cu nevasta lui în timp ce aceasta suporta chimioterapia. Să fim serioși. Nu poate fi considerat un criminal. Problema nu sînt eu, ci faptul că a înșelat oamenii în cunoștință de cauză.

Amîndoi erau avocați și toate discuțiile se învîrteau în jurul procesului.

– Să nu-mi spui că nu știa. N-a vrut să știe. Își dăduse foarte bine seama că Simon nu era curat. Chiar tu ai spus asta.

– E adevărat, am simțit de la început că Simon e un escroc, dar Sam l-a apărat mereu. Totul părea perfect, banii curgeau. Cred că l-a convenit să creadă asta. A fost naiv, dar nici asta nu poate fi considerată o crimă.

– Trebuia să fie mai atent.

– Da, ar fi trebuit. Și cred că dragostea a fost cea care a încurcat ițele.

– O să fie un proces de senzație, pronostică Brock, și avu dreptate.

Ziarele nu mai conteneau să publice reportaje din clipa în care au început depozițiile. În ziua de cincisprezece noiembrie, în comunitatea financiară, pariurile referitoare la cine urma să intre la închisoare și cine nu, erau deja făcute. Toți credeau că Simon se va fofila și va scăpa. Continuase să facă afaceri în Europa în așteptarea sentinței. Nimic nu-l putea opri. Se mai spunea că Larry și Tom vor intra cu siguranță în pușcărie. Sam era necunoscută în acea ecuație și mulți se abțineau să dea un pronostic. Majoritatea înclinau să creadă că va fi condamnat, dar mai erau destui care nu credeau asta. Avusese o reputație prea bună, prea multă vreme și colegii

săi mai vechi îi acordau credit, spre deosebire de cei mai tineri care activau pe Wall Street și nu erau dispuși să-i accepte argumentele. Aceștia din urmă afirmau că ar fi trebuit să știe sau chiar că știuse, dar nu acționase, părere în concordanță cu aceea a lui Brock.

Cînd procesul începu, Alex se afla în sală. Urmărise selecția juraților și-l ținuse de vorbă pe Sam pe coridor ca să-i ridice moralul. Sam angajase patru avocați, iar ceilalți cinci. Procesul devenise un adevărat eveniment și sala de ședințe era plină de reporteri. Alex îi propusese lui Brock să vină, dar el refuzase. Era pornit încă împotriva lui Sam și nerăbdător să o vadă divorțată. Legătura sentimentală și fizică dintre Alex și Brock dura de opt luni; Alex îl iubea sincer, dar alături de Sam petrecuse optsprezece ani. Îi datora și lui ceva și se aștepta ca Brock să înțeleagă asta. Gelozia, însă, își spusese cuvîntul și Alex era în același timp deranjată, dar și flatată.

Procesul propriu-zis începu în după-amiaza celei de-a treia zi într-o atmosferă încordată. Jurații fuseseră selecționați cu multă grijă și preveniți asupra complexității cazului. În proces apăreau patru pînți, cu diferite grade de vinovăție. Fiecare caz le-a fost explicat cu detalii obositoare. Al lui Sam fusese ultimul și Alex aprecia că judecătorul prezentase foarte clar lucrurile. De altfel îl cunoștea ca pe un bun profesionist. Faptele însă pledau în defavoarea lui Sam și numai printr-o minune jurații ar fi putut accepta versiunea lui. Era un om cinstit, sau, cel puțin, fusese, dar în situația dată puțin ar fi acceptat

După trei săptămîni de audieri și depoziții, sosi Ziua Recunoștinței, sărbătoare care trecu fără prea multă agitație. Alex și cu Brock puseseră tradiționalul curcan la cuptor, iar Annabelle fusese invitată de Sam la Carlyle. Cînd fetița se întorsese acasă și-i povestise cum se distrase la masă, Alex nu putu să

nu-și amintească cele petrecute cu un an în urmă, când Sam își ieșise din minți, pentru că ea nu putea asista la masă din cauza grețurilor și vomismentelor. La rîndul lui, Sam își amintise cum tensiunea acelei zile îl aruncase în brațele lui Daphne. Tot ce-și dorea acum era să poată da timpul înapoi.

Apariția lui Sam pe banca acuzaților impresionează asistența prin aerul distins și eleganța costumului. Înainte de a intra în sală, Alex îl întrebese cum se simțea. Își dădea seama cât de îngrijorat era, miza procesului constituind întregul lui viitor. Sau, cel puțin, următorii zece sau douăzeci de ani.

Sam tresări când o văzu pe Alex în sală și-i mulțumi din priviri că era prezentă. Alex îi citi în ochi îngrijorarea, dar își dădu seama că părea pregătit să accepte orice hotărîre. Știa că dacă va pierde procesul, i se vor acorda treizeci de zile pînă la pronunțarea sentinței, pentru a-și pune ordine în afaceri.

Procesul luă sfîrșit în a doua săptămînă din decembrie. Sam se prezentă la bară și depozitia lui fu emoționantă. Se oprise de vreo două ori, covîrșit de emoție, fapt pe care gazetarii prezenți se grăbiră să-l consemneze. Alex îl crezu. Își aducea aminte prin ce coșmar trecuseră amîndoi, cum își pierduseră mințile, fiecare în felul lui, și acceptă că aventura lui cu Daphne îi influențase judecata. O surprindea cu cîtă obiectivitate, aproape cu indiferență, urmărirea cazul și nu-i venea să creadă că Sam ar putea sfîrși în închisoare.

După Sam, cei patru avocați se adresară pe rînd juraților cu mult patos. Pledoaria lui Phillip, limpede și precisă, scoase în evidență faptele, subliniind că Sam recunoscuse în depozitia lui că între traumatismul cauzat de boala soției sale și de propria lui nebunie, n-a mai putut gîndi corect și și-a dat girul unor afaceri pe care le crezuse corecte. Ideea apărării fusese că el nu știuse ce făceau ceilalți, deci nu păgubise pe nimeni *cu bună știință*, nici nu participase la cele întîmplate. De ase-

menea, nu participase niciodată *cu bună știință* la înțelegerile lor secrete.

Juraților le-au trebuit cinci zile pentru deliberare și au solicitat evidențe și mărturii suplimentare. Când jurații și-au făcut intrarea în sala de ședințe, acuzaților li s-a cerut să se ridice în picioare. Lui Alex i se păru că Sam voia să pară indiferent, dar era prea palid ca să convingă pe cineva; i se făcu milă.

Președinta completului citi verdictul cu voce tare. Primul strigat a fost Tom S-au enumerat toate cele paisprezece capete de acuzare împotriva lui, iar la fiecare, răspunsul a fost „vinovat”. Vinovat. Vinovat Cuvântul acesta fu pronunțat fără încetare și când le veni rîndul lui Larry și Simon. În sală se produsese rumoare, presa se agita și președinta completului fu nevoită să-i cheme pe toți la ordine.

Apoi veni rîndul lui Sam și, de data aceasta, verdictul sună „nevinovat” pentru toate capetele de acuzare privind delapidarea. În privința celor privind fraudă și complicitate la comiterea de fraudă, verdictul a fost „vinovat”. Alex înțepeni pe scaun. Calm, Sam o asculta atent pe președintă care le atrase atenția că urmau să se întoarcă peste treizeci de zile de la data sentinței. În acest timp vor fi reluate toate cauzele și rapoartele anchetei sub avizare. Urmău să fie eliberați după plata unei cauțiuni în valoare de cinci sute de mii de dolari sub formă de depozit pe care Sam îi avansase de îndată ce fusese arestat. Apoi li se aminti că nu puteau părăsi statul și nici țara. După o ultimă lovitură de ciocănel, ședința a fost ridicată și a urmat vacarmul. Aparatele de fotografiat scînteiau și Alex își croi cu greu drum pînă la Sam, care o aștepta cu ochii înlăcrimați. Soțiile lui Larry și Tom plîngeau, dar Alex nu le adresă nici un cuvînt. Simon părăsi imediat sala de ședințe însoțit de avocatul lui.

– Îmi pare tare rău, Sam. Din grupul de ziaristi cineva le făcu o fotografie.

– Hai să ieșim de aici, spuse el cu o expresie chinuită, iar Alex îl întrebă pe Phillip dacă mai voia să-i vorbească clientului său.

Acesta îi spuse că era foarte dezamăgit de verdict. Se va strădui să obțină reducerea condamnării, dar, după părerea lui, existau puține șanse de reușită. Sam va intra la închisoare.

Alex îl urmă afară din sala de ședințe unde fură asaltați de reporterii care îi așteptau. Reușiră să scape de ei și să ia un taxi.

– Te simți bine? îl întrebă ea. Arăta îngrozitor și Alex se temea să nu facă o criză de inimă sau un atac cerebral. La vârsta lui nu era chiar imposibil.

– Nu știu, parcă aș fi amorțit. Îmi spun mereu că trebuia să mă aștept la asta, dar... hai să mergem la Carlyle.

La hotel îi aștepta altă hoardă de reporteri. Intrară prin spate, și Sam o întrebă dacă nu voia să urce câteva minute. Alex acceptă. O dată ajunși în apartament, Sam comandă un scotch pentru el și o cafea pentru Alex.

– Nici nu știu ce să-ți spun. Nu-și găsea cuvintele. Era tristă pentru el și pentru biata lor fetiță, care nu-și va mai vedea tatăl mulți ani. Aproape că refuza gândul acesta. Va fi nespus de greu pentru toți.

– Pot să te ajut cu ceva? îl întrebă ea simțindu-se la fel de neajutorată ca și el atunci când aflase că are cancer. Nu-l putea ajuta cu nimic.

– Ai grijă de Annabelle, reuși el să articuleze și-l podidiră lacrimile.

Rămase multă vreme cu obrazul în palme. Alex nu scoase o vorbă, dar îi înconjură umerii cu brațul. Când sosi comanda, semnă, aduse tava și-i puse în mână paharul. Sam îl luă cu recunoștință și-și ceru scuze pentru clipa de slăbiciune.

– Nu fi prost, Sam, rosti ea cu blîndețe, punîndu-î mîna pe umăr. Nu puteau face nimic. Fusese găsit vinovat și trebuia să meargă la închisoare

Sam sorbi din băutură și o întrebă:

– Cred că așa te-ai simțit și tu cînd ți-au spus că ai cancer.

– Chiar așa, încuviință ea, cu un zîmbet trist. Totuși, aș prefera chimioterapia, pușcăriei.

Sam rîse forțat și mai sorbi o dată din pahar.

– Îți mulțumesc, dar nu cred că m-ar lăsa să aleg.

– Oricum, nu ți-ar plăcea.

– Îmi aduc aminte, spuse el mîhnit, simțindu-se jenat de faptul că dezertase Doamne, cît ai fost de bolnavă! Nu puteam suporta și încercam să uit. Daphne mă ajuta, îi era mereu milă de *mine* în loc să te compătumească pe tine, și eu o aprobam! Doamne, ce cuplu frumos alcătuiam!

O privi pe Alex, mulțumindu-î în gînd lui Dumnezeu că supraviețuise.

– Mai ai vești despre ea? îl întrebă Alex din pură curiozitate Sam clătină din cap a negație.

– Nici un cuvînt, drăgălașa. Sînt sigur că a zburat spre alte zări Oricum, Daphne o să cadă mereu în picioare, e deșteaptă! O privi apoi cu o tristețe fără margini. De ce ești încă aici? N-ar trebui să mai fii aici.

Avea dreptate, dar amîndoi știau că Alex făcea parte din categoria celor onești. Brock nu greșise, optsprezece ani nu puteau fi șterși dintr-o dată.

– Te-am iubit prea multă vreme, și mi-e greu să uit asta, îi spuse ea cu sinceritate. Acum nu se mai teme că o va jigni. Nu mai putea, ieșise de pe orbita lui.

– Ar fi mai bine să uiți. Mai sînt treizeci de zile. Am să intentez imediat divorțul. Tînărul tău prieten o să fie foarte fericit, sînt sigur. Bietul băiat, ar scoate pumnalul cînd mă vede. Spune-i să se liniștească, eu sînt cel care pleacă.

Ironia din cuvintele lui Sam o făcu pe Alex să zîmbească. Se cunoșteau prea bine și îl intuise pe Brock. Acum nu mai existau secrete între ei.

– Nu crezi că e prea tînăr pentru tine? o întrebă Sam.

În vocea lui, Alex percepuse accente de gelozie, care îi amintiră de Brock și o făcură să zîmbească. Amîndoi se purtau copilărește.

– Asta îi spun și eu în fiecare zi, dar este încăpățînat ca un catîr, zîmbi din nou Alex. S-a purtat extraordinar cu mine cît timp am fost bolnavă. A petrecut primele cinci luni lîngă mine pe pardoseala camerei de baie de la birou, în timp ce eu vărsam, înainte să mă fi invitat undeva.

– Este un om bun, recunosc Sam. Regret că n-am fost capabil să procedez la fel. Își aminti de sentință și tresări. Apoi continuă: Poate că e mai bine că n-am rămas cu tine, te-aș fi tras după mine. Ai dreptul să fii liberă.

– Tot așa cum ai și tu, spuse ea cu blîndețe.

– Spune-i asta judecătorului. Sam se ridică. Știa că nu are dreptul să o mai rețină și prezența ei nu făcea decît să-l chinuie. Își dădea seama că pentru ea totul se sfîrșise.

– Spune-i, te rog, Annabellei că mîine am să vin să o iau. Vreau să profit de prezența ei atît cît mai pot.

După toate probabilitățile, nu mai avea decît o lună de libertate și voia să o petreacă cu fetița lui. I-ar fi plăcut să fie și Alex cu ei, dar nu-i putea cere așa ceva.

Alex se întoarse la Annabelle, întristată de discuția cu Sam. Brock îi telefonă pentru a-i spune că urmărise procesul la televizor, și-i părea rău. Mai avea ceva de lucru, dar nu va întîrzia prea mult. Cînd sosi, reuși însă să o irite cu atitudinea lui față de Sam. Părea satisfăcut că Sam fusese condamnat. Susținea că Sam își distrusese singur viața și că își merita soarta.

– Cred că douăzeci de ani de pușcărie sînt un preț cam mare, nu? Cine naiba nu face greșeli? A fost prost și prea preocupat de el însuși, a avut o încredere prostească în partenerii săi, dar nu merită să piardă totul. Și nici Annabelle nu merită să sufere din cauza greșelilor lui. Are nevoie de tatăl ei.

– Trebuia să se gîndească la asta înainte de a intra în afaceri cu Simon. Ce dracu', Alex. Se vedea de la o poștă că e un bandit. Chiar tu ai spus.

Alex nu-l putea contrazice, ea nu avusese niciodată încredere în Simon, ceea ce nu se putea spune despre Sam.

A doua zi, cînd Sam apărură s-o ia pe Annabelle, Brock nu-și ascunse antipatia față de el și Alex îi reproșă

– Bietul om, nu crezi că are prea multe pe cap, ca să-ți mai suporte grosolănia?

Se certau rar, dar pentru ea era o problemă de loialitate și bunătate.

– N-am fost grosolan, doar rece. Nu-i același lucru.

– N-ai fost rece, Brock, îl certă ea pe un ton matern, ai fost rău și nu e același lucru. I s-ar fi putut întîmpla oricui, chiar și nouă. A fost atras de un grup agreabil, care nu urmărea decît să-l folosească. Și tu poți fi vulnerabil la o astfel de situație.

Brock era însă iritat în general de atitudinea lui Alex, nu-i plăceau lucrurile pe care le spunea și nici modul în care o făcea.

– De ce îl aperi atîta? o întrebă el în cele din urmă, vădit îngrijorat. Mai ești îndrăgostită de el? O sfredeli cu privirea ca un procuror, pe pîrît.

– Nu cred. Dorea să fie sinceră și obiectivă. Țin la el și-mi pare rău de ce i s-a întîmplat.

– Dar nu crezi că a meritat-o.

Erau singuri în apartament și Brock intenționa să lămuirească mai multe lucruri. Voia să-i cunoască sentimentele, chiar și cele mai intime.

– Nu, nu cred că a meritat-o, îi răspunse cu tristețe Alex. Este drept să-și piardă afacerea, slujba... poziția în comunitate... chiar și reputația. A fost superficial, le-a provocat neplăceri multor oameni pentru că n-a observat ce făceau escrocii. Dar pentru asta nu trebuie să intre în pușcărie, Brock, nici pentru că m-a abandonat când eram bolnavă. Nu, nu e drept. Nu cred că o merită.

– Ești mult prea îngăduitoare, spuse Brock privind-o cu atenție. Apoi se apropie de ea și o luă în brațe. Cred că de asta te iubesc atât de mult, murmură el, strângînd-o atât de tare încît Alex își pierdu respirația. Nu vreau să te pierd, asta e tot. De-asta sînt așa, de asta mă port așa... Nu aud decît ce spui despre el, citesc în ochii tăi că mai suferi pentru el. Nu ți-a trecut, orice mi-ai spune. El se mai află încă în inima ta, undeva. Poate că e normal după optsprezece ani și pentru faptul că aveți o fetiță... Știu și eu? Dar, ceea ce știu cu certitudine este că nu vreau să te pierd, spuse el, sărutînd-o.

Cînd își recăpătă respirația, Alex îi zîmbi și-și atinse buzele cu degetul.

– N-ai să mă pierzi, Brock. Te iubesc, spuse ea cu convingere.

– Îl iubești însă și pe el, preciză Brock fără răutate, și, de data aceasta, Alex nu negă.

– Poate că îl mai iubesc și nu-mi dau seama. Nu într-un mod romantic, ci pentru ceea ce a fost, pentru ce am avut împreună. Atîția ani... Credeam că nu ne lipsea nimic, că aveam totul... și deodată, s-a prăbușit totul. Mi-a fost foarte greu să înțeleg. Încă ne leagă sentimentele de familie, o legătură aproape imposibil de rupt. Durerea lui o simt și eu. Cred

că înțeleg ce a făcut. Știu exact ce simte. Este greu de explica acest sentiment altcuiva. Nu-l pot exclude doar pentru că relațiile dintre noi s-au schimbat.

– Ești sigură că s-au schimbat? o întrebă el pe un ton scăzut

– Categorie, răspunse ea cu hotărâre. Acum nu mai sînt soția lui. Sînt o persoană diferită de cea care eram înainte. Nu știu... nu cred că mă pot înfoarce, după cîte ni s-au întîmplat. Nu pot decît să merg înainte.

De fapt asta făcuse – se aruncase în brațele lui Brock fără să fie nevasta lui. Nu aparținea nimănui. Era propria ei stăpîină, pentru prima oară, după mulți ani, dar tot atît de singură, chiar dacă uneori îi plăcea. Situația prezenta un dublu avantaj: sentimentul propriei personalități și dragostea lui Brock, pe care-l iubea profund.

– Te rog doar să mă informezi dacă intervine vreo schimbare, spuse el simplu, privind-o în ochi și căutînd în ei o certitudine pentru viitor.

Își dădea seama că Alex era răvășită de confruntarea atîtor sentimente contradictorii. Îi era milă de Sam, dar voia să-i fie loială lui Brock. Și, în felul ei, îi iubea pe amîndoi. Mai era și Annabelle. Voia să dea fiecăruia ce li se cuvenea și asta nu era ușor.

– Nu mai vorbi așa, îl tachină ea, nimic nu se va schimba. Sam va trece prin momente grele și aș vrea să-l pot ajuta.

– De ce? El nu te-a ajutat cu nimic anul trecut.

– Poate în amintirea zilelor de demult.

Brock voia același lucru de la ea. Dorea acea legătură care exista între ea și Sam.

– Nu trebuie să-ți fie atît de milă de el, îi spuse Brock sărutînd-o din nou. Și eu am nevoie de tine.

În dimineața aceea făcură dragoste în patul pe care odinioară îl împărțise cu Sam.

Ceea ce-i spusese lui Brock era adevărat. Trecutul rămăsese în urmă. Venise timpul să-și continue drumul. Și, în plus, îl iubea.

După-amiază, când se duse la Carlyle să o ia pe Annabelle, îl găsi pe Sam îngândurat. Părea că abia acum, după douăzeci și patru de ore, înțelesese exact ce reprezenta verdictul și începuse să fie cuprins de panică. Era pe punctul de a pierde totul – libertatea, într-un fel viața, fetița lui, ultimele sentimente pe care cândva le împărțise cu Alex. Devenise tăcut și lua lucrurile mai puțin filosofic decât le luase cu o seară înainte. Ziua petrecută cu Annabelle nu făcuse decât să acutizeze sentimentul de pierdere și acum, văzînd-o pe Alex, acesta deveni dureros

Îi spusese deja lui Annabelle că are necazuri. Fetița nu înțelesese prea bine și el nu insistase să-i explice. Nu-i spusese nimic că nu o va mai vedea sau că va intra la închisoare. Nu se grăbea. Mai avea în față treizeci de zile.

– Cum v-ați distrat? îi întrebă Alex zîmbindu-le.

Venise singură, Brock se duse să facă cumpărăturile pentru cină la Gristede.

– Grozav, răspunse Sam care își mai revenise, deși era tot încordat. Am fost la patinaj. O trimise apoi pe Annabelle în cealaltă cameră să-și ia păpușa și un pulover și se întoarse către Alex cu o expresie chinuită. Cere-i scuze prietenului tău. Astăzi dimineață cred că l-am supărat. Ea dădu din cap neștiind ce să-i spună. Apoi se decise.

– Îi este frică de trecutul nostru, Sam, și nu-l pot învinovăți pentru asta. Optsprezece ani înseamnă mult, și este greu să-i explici asta cuiva. Se teme că lealitatea este mai puternică decât dragostea, ceea ce e o prostie.

– Oare? Rosti întrebarea în șoaptă și o privi speriat de ce-ar putea citi în ochii ei. Văzu o femeie pe care o rănise

profund și își aminti clipele petrecute cu ea. Este vorba oare numai de lealitate? Îmi displace, deși cred că ar trebui să fiu fericit că există măcar asta după tot ce ți-am făcut, după câtă suferință ți-am pricinuit.

Se gândise la ea tot timpul și la durerea pe care i-o pricinuisese.

– Sam, te rog, nu .. spuse ea pe un ton blînd

Oricum, era prea tîrziu Fuseseră prea multe regrete, prea multe amintiri dureroase.

– De ce? Probabil că n-ar trebui să mai spun nimic, dar mă sperie timpul care se scurge prea repede după verdictul de vineri. Poate că e important să spun toate aceste lucruri acum. S-ar putea să nu mai am șansă mai tîrziu.

Alex înțelegea ce voia el să-i spună, dar nu-l putea ajuta cu nimic. Va fi alături de el pînă la un punct, îl va ajuta explicînd-i lui Annabelle ce se întîmplase, îi va acorda toată simpatia în momentele grele prin care trecea, dar atît. Viața ei îi aparținea acum lui Brock.

– Eu tot te mai iubesc, murmură el sfîșiindu-i inima. Și o spun din tot sufletul, insistă el.

Alex se întoarse, ignorîndu-l, dorind să nu fi auzit nimic, să nu-i fi spus nimic Nu avea dreptul s-o facă. Annabelle se întoarse și Alex o ajută să-și îmbrace puloverul și pardesiul cu mâini tremurînde. Nu-i mai spuse nimic lui Sam pînă cînd fetița nu apăsă pe butonul ascensorului.

– Te rog nu face ca lucrurile să fie mai grele decît sînt și decît ar trebui să fie. Știu că este un moment dificil pentru tine, mă simt îngrozitor, dar te rog, Sam... nu ne mai chinui din nou pe toți. Nu face asta.

– Nu am avut intenția să te chinui. Probabil că ar fi trebuit să te las în pace, indiferent de ce simt eu, mai ales că mă așteaptă închisoarea. Îmi promisesem asta. Dar cred că ar fi

o greșeală și mai mare să te las să pleci fără să-ți spun că te iubesc. Știu că nu am nici un drept asupra ta. Fir-ar să fie, nici nu mă mai simt bărbat. Banii, succesul, poziția pe care mi-am clădit identitatea, s-au dus, au dispărut... Bănuiesc că tot așa ai simțit și tu când ți-ai pierdut sânul. Ce greșeală. Feminitatea ta nu consta în sânul acela, după cum virilitatea mea nu depindea de birourile mele... ci de inimile noastre, de sufletele noastre, de ceea ce sîntem cu adevărat, de ceea ce credem. Cum de n-am înțeles lucrul ăsta? Acum îl înțeleg, dar din păcate este prea târziu, prea târziu pentru noi... Aș vrea să pot da timpul înapoi cu un an și să o iau de la început.

Alex rămase uluită de discursul lui.

– Nu pot, Sam, șopti ea și închise ochii ca să nu mai vadă durerea din privirea lui sau dragostea apărută brusc în a ei. De ce nu spusese asta cu un an în urmă? Acum era prea târziu... Nu-mi mai vorbi așa... nu mă pot întoarce în trecut, nu-i pot face asta lui Brock.

Îi promisese asta în aceeași dimineață.

– Ce ai de gând să faci cu el? o întrebă Sam calm. E un puști. Un puști drăguț, e adevărat. A fost bun cu tine, dar peste zece ani ce-ai să faci? Ești sigură că îți poate da ce vrei tu?

– Nu mă gândesc la ce îmi poate da el mie, spuse ea pe un ton categoric. Mi-a dat deja foarte mult. Acum e rîndul meu să-i dau.

– Fii serioasă, Alex, nu-i poți plăti cu viața ta pentru ceea ce a făcut pentru tine. Eu te iubesc, Alex... ești încă soția mea. Poate că nu mai am nici un drept asupra ta, dar vreau să știi că o să te iubesc mereu. Chiar în clipele mele de nebunie... n-am încetat să te iubesc. N-am vrut să plec, dar nici nu puteam să rămîn. Fugeam de tot și de toate, fugeam de tine, de fantoma mamei mele. Știu cât de mult am greșit, dar fata aia mă scotea din minți. Și asta făceai și tu. Îmi pierdusem complet controlul, dar nu am vrut niciodată să-ți fac rău.

Sam voia ca înainte de a intra la închisoare, Alex să-i asculte confesiunea. Nu proceda corect. Atingea o coardă care încă mai vibra. Pe Alex o durea, nu mai voia să-l iubească

Cînd îi răspunse, vocea ei exprima durere.

– Ar fi mai ușor dacă ne-am despărți în mod civilizată. Nu te mai uita îndărăt, nu mai plînge trecutul, Sam, ce rost mai are?

– Poate că n-are rost. Dar despărțiri „civilizate“ nu există. După optsprezece ani de căsătorie nu știu unde te oprești tu și unde încep eu, spuse el cu ochii în lacrimi. Poți pleca cu atîta ușurință? Poți spune că nu simți altceva decît lealitate? Nu te cred.

Nici Alex nu credea, dar era furioasă pentru modul în care proceda el. Așa, dintr-o dată, îl apucase dorința de a-și mărturisi toate păcatele și a-și pune sufletul pe tavă. În ceasul al doisprezecelea, în ciuda a tot ce-i făcuse.

– Ce vrei de la mine, Sam? se răsti Alex furioasă. Să mă faci să admit că te iubesc, ca să rămîi cu o ultimă impresie bună?... Lasă-mă să plec. . . să fim liberi, așa cum ai spus ieri, după aflarea verdictului. Avem amîndoi nevoie de asta

– Nu pot renunța, spuse el disperat. Rămăsese treaz toată noaptea cu gîndul la Alex și la verdict. Dimineața totul se prezenta în altă lumină. Nu voia să o scape din mîină fără să protesteze. Nu știu cum aș putea, zise, atingîndu-i brațul, abia stăpînindu-se să n-o sărute. Încă te mai iubesc.

– Și eu te iubesc, Sam, spuse ea chinuită. Și Brock știa asta. Dar e prea tîrziu. O știa și el, dar nu era încă pregătit să renunțe la ea. Annabelle le făcea semn din ușa ascensorului. Nu mai face asta. Sam... te rog... de dragul amîndurora.

Îi fusese mult mai ușor să se despartă cînd plecase cu Daphne. Ce sigur fusese atunci. Acum însă era dărîmat și nu-și mai dădea seama ce-i poate pretinde.

– Iartă-mă, Alex. Te mai pot vedea din când în când? Părea cuprins de panică.

– Nu. Alex negă din cap cu hotărîre și se grăbi spre Annabelle, regretînd că venise. Nu pot, Sam. . Nu-i putea face asta lui Brock și nici ei. Îmi pare rău.

Intră în ascensor, lîngă Annabelle și, în timp ce ușile se închideau îi văzu privirea arzătoare. Tot drumul spre casă încercă să-l uite, să uite vorbele pe care i le spusese și să se gîndească numai la Brock.

– Tăticu a fost iar furios pe tine? Annabelle o privi încurcată.

– Nu, iubito. N-a fost furios, minți ea, întrebîndu-se de ce copiii remarcău toate lucrurile pe care n-ar fi trebuit să le vadă.

– Era trist cînd am plecat.

– Era trist că pleci, dar nu furios. Te rog să mă crezi.

Se simți ușurată cînd ajunse acasă, lîngă Brock. Din bucătărie veneau arome îmbietoare. Brock făcea un sos pentru spaghetti. Alex promisese să facă supă, salată și să fiarbă macaroanele.

– Cum a fost? o întrebă el, privind-o atent în timp ce-și scotea mantoul și-și încălzea mîinile. Părea înfrigurată și tulburată.

– Perfect, zîmbi ea, îmbrățișîndu-l, încercînd să uite tot ce-i spusese Sam. În noaptea aceea, în timp ce se odihnea în brațele lui Brock, cuvintele lui Sam continuau să-i dea tîrcoale asemeni unor fantome.

De Crăciun, Annabelle petrecu o săptămână cu Sam. Alex evită să-l mai întâlnească atunci când i-o aduse. O lăsă pe Annabelle să urce singură cu ascensorul la Carlyle. Indiferent cum gândea el acum, Alex știa că hotărîrea ei este corectă.

Ajunul Crăciunului fusese încântător alături de Brock și Annabelle. După plecarea fetiței, se duseră la Vermont și închiriară aceeași casă. De data aceasta schie și ea și se distră grozav. Părul îi mai crescuse și-l purta pieptănat paj, coafură pe care Brock o găsea seducătoare. După câteva zile petrecute împreună, Brock se mai liniști în privința lui Sam. Își dădea seama că Alex îl iubea pe el și se muștra că-și făcuse griji de pomană.

Încă de la Vermont au aflat că Sam a intentat acțiunea de divorț imediat după Crăciun, ceea ce pe Alex o liniști. Însemna că își revenise. Era greu pentru amîndoi să uite trecutul, dar altă soluție nu exista.

Hotărîse, împreună cu Brock, să se căsătorească fără zarvă în iunie, dar îi aminti că trebuiau rezolvate și problemele

de la firmă. Făcuseră planuri pentru luna de miere stînd în fața focului în seara de Revelion. Alex spusese că i-ar plăcea să călătorească în Europa.

– Cred că s-ar putea aranja, spuse el cu o voce somnoroasă, dar caldă și mîngîietoare

Făcuseră dragoste, și acum Alex îi zîmbea și-i mîngîia părul, privindu-l cu tandrețe. Îl privea uneori ca pe un băiat, ca pe un copil mare, inocent și încrezător, și asta o făcea să-l iubească și mai mult.

În prima zi a noului an se întoarseră la New York. Drumul a fost lung și greu. Se opriră întîi la locuința ei pentru a-și lăsa bagajele și schiurile. Apoi, îmbrăcată încă în costumul de schi, Alex se duse să o ia pe Annabelle de la hotelul unde locuia Sam. Îl sună de la recepție și el o rugă să urce pentru un minut. Ezită un moment, dar își spuse că nu era nimic rău în asta, mai ales că în lipsa ei intentase acțiunea de divorț.

Cînd Sam îi deschise ușa, Alex tresări. Era atît de palid de parcă întîlnise un strigoi. Își aduse aminte de situația în care se afla Sam, de suferințele cărora trebuia să le facă față. O cuprinse durerea, mila, dar și indignarea pentru verdictul nemilos. Față în față cu el, îi reveniră emoțiile provocate de sentimentele pe care le înăbușise cu atîta greutate.

Annabelle nu înțelegea mare lucru din tensiunea în care trăia tatăl ei și-i sări în brațe, încîntată de felul în care petrecuse cu tăticul ei.

– Îmi pare bine, iubita mea, o sărută Alex și o strînse la piept, în vreme ce Sam, peste capul fetiței îi arunca priviri încărcate de dor.

Ar fi vrut să-i spună să se rețină. Avea momente cînd cele spuse de el la ultima lor întîlnire o chinuiau încă. Așa se întîmpla și acum.

– Mi-a fost dor de tine, șopti el, în timp ce Annabelle își strîngea lucrurile în camera alăturată.

– N-ar fi trebuit. Îi mulțumi pentru acțiunea de divorț. Era convinsă că o făcuse pentru ea.

– Îți datorez măcar atât. O privi trist căutînd în ochii ei ceva ce ea refuza să-i arate. Îți datorez o mulțime de alte lucruri pe care n-am să ți le mai pot oferi niciodată

– Ai făcut destule, spuse ea, referindu-se doar la lucrurile plăcute din viața lor. Îi era recunoscătoare pentru că Annabelle exista. Nu-mi ești dator cu nimic.

– Chiar dacă am rămîne împreună toată viața, tot n-aș putea să răscumpăr răul pe care ți l-am făcut.

Îi năvăliră în minte toate situațiile în care o dezamăgise, în care o lipsise de sprijinul lui. Acum avea destul timp să se gîndească la ele.

– Spui prostii, Sam. Nu mai insista și nu te mai frămînta. S-a terminat, totul e de dămieniul trecutului, trebuie să mergi înainte. E valabil pentru amîndoi.

– Chiar trebuie? o întrebă el, apropiindu-se de ea. Annabelle era încă în dormitor și Alex se rugă să apară mai repede. S-ar fi dus s-o ajute, dar nu voia să intre în dormitorul lui Sam

Cînd ridică ochii spre el, citi în privirea lui tot ceea ce odată iubise, toată tandrețea, dragostea și bunătatea care o cucuseră. Redevenise bărbatul de care se îndrăgostise și avea atîta de nevoie de ea, dar ea nu mai era femeia de odinioară. Oare greșea?

– Alex... îi rosti numele cu patimă și o strînse în brațe sărutînd-o ușor pe buze, înainte ca ea să-l poată opri...

Alex încercă să se smulgă din brațele lui, dar el o strînse și mai tare și, brusc, nu-și aminti de ce ar fi trebuit el să înceteze. Parcă nu s-ar fi schimbat nimic, parcă se întorseseră înapoi în timp și era din nou a lui. Dar tot atît de brusc îi veni în minte Brock și-și dădu seama că nu-i mai aparținea lui Sam. Se întrebă de ce urcase pînă la el și de ce acceptase situația. Gîndul acesta o făcu să se simtă vinovată

Alex era amețită și foarte speriată. Nu voia să se mai lase strânsă în brațe, nu voia să se mai repete asta.

– Sam, nu pot... protesta ea cu ochii plini de lacrimi.

Sam se simți un ticălos care încerca să profite de ea, conștient că nu mai avea nici un drept. Libertatea lui se număra în zile, după care urmau ani grei de pușcărie. Asta îl determinase să accepte divorțul. Acesta, dar și alte numeroase motive pe care le dăduse uitării în clipa în care o sărutase.

– Iartă-mă, Alex... dar vezi tu, nu pot sta departe de tine

Părea că se simte la fel de vinovat ca și ea. Era incredibil de atrăgător așa cum stătea acolo, vulnerabil și speriat, îndrăgostit și dureros de familiar.

– Încearcă să te abții, reuși ea să spună cu o voce ușor răgușită. Știu că-ți vine greu... Voia să fie furioasă, dar nu reuși decât să zîmbească melancolic. Măcar încearcă . te rog...

Sam își plecă capul, apoi zîmbi privind-o pe Annabelle care ieșea din dormitor cu mica ei valiză și cu cadourile primite de Crăciun de la Sam.

Sam le conduse pînă jos și le privi plecînd. Annabelle se întorcea mereu ca să-i facă semne cu mîna și să-i strige cît de mult îl iubea, dar Alex reuși să se stăpînească. Îi era încă teamă de ceea ce ar fi putut citi în ochii lui. Vulnerabil sau nu, reușise să-i atingă o coardă despre care ea crezuse că nu mai vibrează. Acum era înspăimîntată constatînd că greșise. Nu voia să cedeze, nu-i putea iubi pe amîndoi. Viitorul ei era alături de Brock. Mergînd spre casă hotărî să nu se mai gîndească la Sam.

Brock o aștepta. Îl îmbrățișă și-l strînse cu putere cînd o sărută.

– Dumnezeule, cîtă pasiune, exclamă el, încîntat. Timpul petrecut la Vermont le făcuse bine, fusese exact ce le trebuia.

Pregătiră cina împreună, iar după aceea Alex o ajută pe Annabelle să despacheteze, în timp ce Brock strîngea masa

în bucătărie. Se făcuse târziu, Annabelle se culcase, Brock era la duș când sună telefonul. Vocea lui Sam o făcu să tresară, căci în clipa aceea se gîndea la el.

– Am vrut să știi că nu regret că te-am sărutat. O clipă, Alex se gîndi să-i închidă telefonul. Nu știa dacă să rîdă sau să plîngă. Îl iubise însă și ea, aici era necazul. Vreau să aflu un singur lucru, continuă el.

– Care anume? întrebă ea, simțindu-se vinovată pentru simplul fapt că îi vorbea de parcă n-ar fi fost soțul ei încă, ci un amant de care nu știa nimeni.

– Vreau să știu dacă ție îți pare rău. Dacă regreti, dacă nu mă mai iubești, te las în pace, indiferent de sentimentele mele pentru tine. Vocea îi era mai puternică, de parcă sărutarea ei îi restituise încrederea în sine.

– Dar eu nu te mai iubesc, spuse ea pe un ton neconvingător și Sam rîse, cu rîsul tînărului ce fusese în urmă cu ani, făcînd-o pe Alex să vibreze.

– Ești o mincinoasă!

Alex intui zîmbetul la celălalt capăt al firului.

– Nu, vorbesc serios, insistă ea simțindu-se tot mai vinovată față de Brock.

– Nu-i adevărat, știi bine că mi-ai răspuns la sărut, rîse Sam ca un copil și Alex nu se putu împiedica să zîmbească.

– Ești un măgar. Continuă cu o voce serioasă: Nu am nevoie de complicații. Vreau să duc o viață simplă, Sam.

– Viața o să fie foarte simplă pentru tine peste cîteva săptămîni, cînd am să intru la închisoare, insistă el. Pînă atunci, vreau să ne vedem.

– Abia ne-am văzut, spuse ea pe un ton mai sever decît ar fi dorit.

Vocea lui îi trezea sentimente cărora îi era teamă să le dea frîu liber.

- Înțelegi ce vreau să spun, insistă el. Să luăm masa împreună.
- Nu vreau.
- Te rog. .
- Termină.
- Alex, te rog.

Sam continua să pledeze și s-o înnebunească. Îi închise telefonul în nas, chiar în momentul în care Brock ieșea de sub duș.

Alex era încă sub impresia discuției din seara precedentă, când Sam sună a doua zi la birou. Nu dorea să-i vorbească, dar după optsprezece ani de căsătorie îi datora asta.

– Ce mai vrei de la mine? spuse ea în cele din urmă, exasperată.

– O seară, atît, și, după aceea, îți promit că n-am să te mai sîcîi niciodată, se tocmi lăsînd să-i scape un oftat prelung.

– De ce? Ce importanță mai are acum?

– Pentru mine ar însemna foarte mult, spuse el grav

În cele din urmă, Alex acceptă să se întâlnească cu el, pentru ultima dată

Nu-i spusese nimic lui Brock și se simțea vinovată că îl mințea. Într-o seară, când știa că Brock era ocupat cu niște clienți, o lăsă pe Annabelle cu Carmen și plecă să se întâlnească cu Sam.

– A trebuit să pleci pe furiș? o tachină Sam.

– Nu-ți face iluzii, îl repezi ea cu o privire dezaprobatoare. Era convinsă ca greșește și își dădu și Sam seama de asta.

– Iartă-mă.

Merseră la un restaurant mic, în East Eighties, unde comandară paste și vin. Pentru o clipă, părea că dăduseră timpul înapoi, în zilele de demult când Sam începuse să-i facă curte și ea se îndrăgostise pentru prima oară. Alex reveni la realitate. Întîlnirea lor semnifică sfîrșitul, nu un început. Și amîndoi o știau. Sam părea mai calm și foarte conștient de faptul că urma să intre la pușcărie.

După masă, pomiră încet, pe jos, către centru, depănînd amintiri, vorbind despre oameni pe care-i cunoșteau, despre locuri pe care le vizitaseră. Parcă răsfoiau un vechi album de familie. La un moment dat, Sam o luă în brațe și o sărută. Era frig afară și se simțea bine în brațele lui, dar se detestă simțind că îi răspunde.

Fără să-și vorbească, mai făcură cîtiva pași și el o trase la adăpost într-un gang și o sărută din nou.

– Cît aș fi dat acum un an ca să te porți așa, îi spuse Alex Țintise bine, căci Sam se simți cumplit de vinovat.

– Am fost un mare prost, Alex. O sărută din nou și o strînse puternic în brațe. De data aceasta Alex nu mai protestă. Își amintea cît de singură fusese, cît de mult îi lipsise Sam, cîtă nevoie avusese de el, dar și cît de profund o rănise. Nu crezuse că-și va reveni vreodată. Acum totul i se părea altfel. Clipele astea rămăseseră departe în urmă, iar prezența lui, astăzi, era atît de reală și de semnificativă. Se întrebă dacă iertarea nu era decît o problemă de uitare.

– Anul trecut am învățat o mulțime de lucruri, spuse ea cuibărită în brațele lui.

– De exemplu?

– Să nu mai depind de nimeni, să trăiesc, să supraviețuiesc pentru mine. În cele din urmă am reușit pentru că nu am vrut să mor... din pură încăpăținare... a fost una din lecțiile cele mai importante... poate că ar trebui să-ți amintești de asta cînd ai să fii la închisoare.

– Nu vreau să mă gîndesc cum va fi, spuse el liniștit, privind-o și zîbindu-i cu căldură. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să te țin în brațe... și să te sărut... Ai fi putut să mă respingi. Sînt fericit că n-ai făcut-o.

– Și eu, spuse ea cu tristețe. Ai să-mi lipsești.

– N-ar trebui. Îi ai pe Annabelle și pe tînărul-minune, spuse Sam cu amărăciune și sarcasm. Pomiră spre casă.

– Se poartă bine cu Annabelle, spuse Alex.

– Mă bucur. Dar cu tine?

– Foarte.

– Atunci îmi pare bine și pentru tine, rosti el, deși era evident că minte.

În ciuda faptului că nu se aștepta la nimic de la acea întâlnire, insistase ca Alex să vină să-i spună că o iubea și acum.

– Ai grijă de tine, îi spuse ea în vreme ce dădură colțul pe Seventy-sixth Street îndreptându-se spre Carlyle. Alex locuia în apropiere și intenționa să se ducă singură acasă, dar Sam n-o lăsă.

– Nu-ți face griji în ce mă privește. Nu știu unde o să mă trimită. Poate la Leavenworth, întrucât sînt delictate federale. Să sperăm că va fi cît de cît un loc civilizată

– Phillip ar putea realiza o minune, ca de exemplu o înțelegere de ultimă oră.

Oricum, va trebui să intre în închisoare, dar nu pentru multă vreme. După primele cîteva luni sau ani, ar putea fi transferat într-una din închisorile așa-numite „country-club”.

Cînd au ajuns în fața hotelului, Sam încercă să o convingă să urce pentru cîteva minute, dar Alex îl refuză. Știa că nu putea avea încredere în el, și, de altfel, nici în ea. Cînd ajunseră în fața blocului unde locuia, Alex îl sărută pe obraz și-i mulțumi pentru seara plăcută pe care i-o oferise. Ajunse sus tăcută și gînditoare. Avea o mulțime de probleme la care trebuia să reflecteze, o avalanșă de simțăminte pe care simțea nevoia să le analizeze.

Brock n-o întrebă unde fusese cu o seară înainte, dar a doua zi, la birou, constată că atmosfera era destul de încărcată. Părea că știe ceva, dar nu voia să o întrebe. În timpul prînzului, nu mai rezistă.

– Ai ieșit cu el seara trecută, nu-i așa?

– Cu cine? îl întrebă ea prosteste, simțind cum inima îi bate gata să-i iasă din piept și detestându-se pentru faptul că îl minte. Aflase.

– Cu soțul tău, spuse el cu răceală. Avea antene bune.

– Sam?

Făcu o pauză, decisă să mintă pînă în pînzele albe, dar brusc se răzgîndi. Îi datora lui Brock sinceritate, dar gelozia lui o înspăimînta, la fel de mult ca și propriile-i sentimente. Îi iubea pe amîndoi. Îi era datoare lui Sam pentru anii care trecuseră, iar lui Brock pentru ultimul an. Dar sieși ce-și datoră? Aceasta era întrebarea căreia încă nu-i găsise un răspuns

– A vrut să cinez cu mine ca să vorbim despre Annabelle... Nu am crezut că poți avea ceva împotriva, spuse ea, mințindu-l din nou, conștientă că Brock nu o credea. Se simțea atît de stînjenită, atît de tulburată și ar fi vrut să arunce toată vina asupra lui Sam, dar nu putea.

– De ce nu mi-ai spus? o întrebă Brock, îngrijorat și nefericit.

– Pentru că mi-a fost frică. Mi-a fost frică să nu te înfurii, și voiam să-l văd.

Îi venea greu să-i spună adevărul, dar trebuia să o facă.

– De ce?

– Deoarece va pleca pentru multă vreme și mi-e milă de el și, după cum spuneai tu, este încă soțul meu.

Era tristă și nefericită.

– Te-a sărutat?

Brock nu era un prost, dar gelozia îl întărîta.

– Brock, termină! încercă ea să evite un răspuns, dar el insistă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

N-o lăsa să se eschiveze, o presa. O provoca să-i răspundă și Alex cedă, mai mult din cauza sentimentului de vinovăție decît de mînie.

– Ce importanță are?

– Pentru mine are.

Lui Alex îi trecu prin minte că Brock îi urmărise, deși nu-l credea în stare de așa ceva.

– Ei bine, l-am sărutat. Și ce-i cu asta? Nu s-a întâmplat nimic altceva.

– Tipul ăsta este un ticălos, izbucni el învîrtindu-se furios în jurul biroului. Intră la închisoare și vrea să te îmbrobodească din nou. Ce urmărește? Să-l aștepti douăzeci de ani? Ar fi drăguț din partea ta. Ce tip! Nu ți-ai dat seama cât de egoist este?

– În regulă, ai câștigat, e un egoist. Dar mai este și înspăimîntat și, în felul lui, mă iubește.

– Dar tu îl iubești?

– Am fost măritată cu el optsprezece ani și asta înseamnă ceva. Trebuie să-i ofer măcar prietenie. Cred că tot ce dorește este să facem pace înainte de a pleca, să vindece vechile răni și să-și pună ordine în afaceri. Știe că pleacă și nu încearcă să mă ia cu el. A intentat acțiunea, da sau nu?

– Dar dacă nu intră la pușcărie? Brock se întoarse brusc către ea făcînd-o să tresară.

– N-o să scape, Brock. Nu are nici o șansă, și tu știi asta.

– Dar dacă va scăpa? Ai rămîne măritată cu el? Te-ai întoarce la el?

Alex nu se simțea în stare să-i dea un răspuns. Nu-l avea nici pentru ea. Nu exista nici o șansă ca Sam să scape de închisoare. Știau amîndoi lucrul ăsta. Phillip nu le lăsase nici o speranță. Dar nu în asta consta problema. Lucrurile erau mult mai complicate.

– Nu are nimic de-a face cu asta. Dacă îl iubeam cu adevărat, aș fi fost acum cu el indiferent că intra sau nu la închisoare. Dar sînt cu tine, Brock, și asta trebuie să-ți spună ceva.

– Nu neg, dar după ce va pleca îți va scrie scrisori, vei simți nevoia să te duci să-l vizitezi. Alex, tu ești încă îndrăgostită de el, de ce nu recunoști?

Era dur cu ea și asta o înfurie. Brock voia totul, acum, dar viața nu se desfășura așa cum ar fi dorit el. Ea o știa foarte bine.

– Trebuie timp ca vechile răni să se vindece. E nevoie de răbdare.

– De ce nu recunoști ceea ce simți? Eu cred că ai să te întorci la el.

– Tu de ce nu vrei să te maturizezi și să nu mai insiști? îl repezi ea.

– Pentru că eu te iubesc, spuse Brock cu ochii în lacrimi.

Brock o iubea, o dorea, dar Alex trebuia să recunoască faptul că încă îl mai iubea pe Sam. Pur și simplu îl iubea. Și Brock știa asta. Ceea ce nu știa, era ce ar fi vrut ea să facă. În ciuda tuturor afirmațiilor, îl mai iubea pe Sam.

Alex se ridică de la birou, îl îmbrățișă și amândoi începură să plângă. Nimic nu-i simplu în viață. Voia să-i explice lui Brock că avea nevoie de timp pentru a-l jeli pe Sam, însă preferă să schimbe subiectul și începu să-i vorbească despre sora lui. Constată cu surprindere că el părea foarte tulburat. Îl întrebă de ce. În primul moment Brock încercă să evite răspunsul, dar pînă la urmă se decise să-i spună adevărul. Avusese intenția de mai multă vreme, dar considerase că era mai bine ca ea să nu știe. Trecuse prin clipe grele, mai ales cînd făceau planuri de căsătorie și Alex hotărîse să o invite și pe ea.

– Sora mea a murit, Alex. A murit acum zece ani. A avut aceeași boală ca și tine. N-a suportat chimioterapia, a renunțat la tratament și boala a răpus-o. La ea cancerul se diseminase înainte de operație. Dar nici n-a fost capabilă să lupte. A renunțat.

Amintindu-și de chinurile ei, Brock începu să plîngă. Alex rămase uluită. Nu-i spusese niciodată. O lăsase să creadă că sora lui rezistase și supraviețuise, ca ea să aibă curajul să continue tratamentul.

– Pur și simplu a renunțat. S-a chinuit un an pînă să moară... Eu aveam douăzeci și unu de ani și am îngrijit-o. Am încercat s-o conving să lupte, dar era deja prea bolnavă, iar bărbatul ei a fost un ticălos, ca și Sam. N-a mișcat un deget pentru ea pînă a murit, iar după șase luni s-a recăsătorit. Avea treizeci și doi de ani și era atît de frumoasă...

Rămase tăcut multă vreme, în brațele lui Alex care plîngea pentru amîndoi

– Îmi pare nespuse de rău. De ce nu mi-ai spus niciodată?

Brock o încurajase atît de mult. Îi dăduse atîtea speranțe și abia acum își dădea seama prin ce momente grele trecuse cu sora lui. Se simțea îngrozitor

– Nu voiam să renunți și tu, îi explică Brock ștergîndu-și lacrimile.

Într-un anume fel, simplul fapt că o iubea fusese ca o a doua șansă de a o salva pentru că, în anumite privințe, Alex îi semăna.

– De asta am insistat atît de mult să faci chimioterapia... Nu voiam să ți se întîmple și ție. Nu ți-am spus că a murit, de teamă să nu renunți și tu.

– Ar fi trebuit să-mi spui. Brock nu-i răspunse, copleșit de amintiri. Ar fi trebuit să-mi dau seama, își reproșă Alex, mîngîindu-l.

Alex se întreba ce altceva îi mai ascundea, deși nu-i spusese nimic despre sora lui doar din dragoste pentru ea.

– Mi-e frică, recunosc eu el, după ce se așezară la birou. Mi-e teamă că ai să te întorci la el... știu că încă te mai iubește. Am citit-o în ochii lui... Nu suport să te văd alături de el.

Nu greșea atunci când spunea că Sam o iubește. Dar ea nu putea să schimbe nimic. Și ea îl mai iubea pe Sam, dar era prea târziu. Totul se terminase. El va pleca și nu va mai trebui să-l vadă, nici să se întrebe ce simțea ea. Rămâneau doar regretele și dezamăgirile. Dar și amintirile frumoase dinainte de a se îmbolnăvi. Și tocmai de ele îi era frică lui Brock.

A doua zi Alex începu să se pregătească pentru aniversarea Annabellei. Știa că va veni și Sam și spera ca Brock să nu-și iasă din fire. În cele din urmă el îi propuse lui Alex să nu participe. Ar fi mai ușor pentru toată lumea. Deși Annabelle se arătă dezamăgită, Alex îi acceptă punctul de vedere.

– Mă întreb ce vîrstă voi avea când am să ies de la închisoare, spuse Sam pe un ton indiferent în timp ce stăteau la masă. Alex scoase un murmur de dezaprobare. Uneori nu rezista la umorul lui negru, dar trebui să constate că față de ultima lor întâlnire, Sam părea mai optimist.

– Sper să ai o sută de ani și să fii prea bătrîn ca să-ți mai amintești că m-ai cunoscut, îi răspunse ea în aceeași manieră.

– Nu conta pe asta. Puse pe masă farfuria cu tort și continuă: Aș vrea să mai luăm o dată masa împreună, înainte de aflarea sentinței, dacă ești de acord. Mai sînt o mulțime de amănunte referitoare la Annabelle pe care vreau să le discut. Mai am niște bani pentru întreținerea și educația ei.

Vînduse apartamentul cu o lună înainte. Cu o parte din bani urma să-i plătească pe avocați, iar restul voia să-i lase lui Alex pentru fiica lor.

– Pot avea încredere în tine? întrebă ea și Sam zîmbi.

De fapt, se întreba dacă putea avea încredere în ea. Sam încă o mai atrăgea, dar își promisese sieși că nu-i va ceda. Acum îi aparținea lui Brock

– Poți să-ți iei și o gardă de corp, dar nu pe băiatul-minune

– Te rog, nu-i mai spune așa. Numele lui este Brock

Sam ar fi trebuit să-l respecte, măcar pentru felul în care se purtase cu Annabelle

– Iartă-mă. Nu mi-am dat seama că ești atât de sensibilă când e vorba de el. O privi trist și îi atinse ușor brațul. Va fi tatăl vitreg al Annabellei? o întrebă el cât se poate de serios.

– Cred că da, spuse ea încet.

Dragostea lor era sinceră, deși atmosfera fusese tensionată în ultimul timp din cauza lui Sam. Alex spera că o dată dispărut din viața ei, totul să revină la normal. Dispărut. Detesta acest cuvânt. Dispărut. Sam va nu va dispărea nicicând pentru totdeauna

– Crezi că ai să poți lua masa cu mine? reveni el.

– Am să încerc.

– Nu mai am mult timp, Alex. Nu te juca cu mine. Luni seara, la Carlyle?

– Bine. Am să fiu acolo

– Îți mulțumesc.

. De data aceasta nu se mai ascunse de Brock, care se înfurie cumplit.

– Pentru Dumnezeu, Brock. Puteam să te mint și de astă dată, dar n-am făcut-o.

– De ce trebuie să te vadă?

– Pentru că vrea să-mi dea niște bani pentru Annabelle. Este un lucru absolut rezonabil.

– Spune-i să-ți trimită un cec.

– Nu, îi răspunse ea furioasă și obosită de scenele lui de gelozie. Se purtase mai bine pe vremea când ea vomita ore în șir la toaletă. Nu te mai comporta ca un copil de patru ani și caută să înțelegi. Iau masa cu fostul meu soț, spuse ea trântind ușa dormitorului.

Când reveni, Brock dispăruse. Plecase la el acasă și Alex nu regretă. Prea o hărțuise.

Luni seara, la ora fixată, suna la ușa apartamentului lui Sam de la Carlyle. Sam o întâmpină foarte sobru, îmbrăcat

într-un costum gri cu cămașă albă și cravată bleumarin. Petrecuse toată după-amiaza cu avocații, dar nu dăduse cu ochii de Alex la firmă.

– Cum ți-a mers astăzi? îl întrebă ea pe un ton lejer, de conversație, așezându-se pe canapea. Sam părea foarte obosit. În ultimul timp arăta îmbătrânit, ceea ce nu era de mirare ținând cont de tensiunea în care trăia.

– Nu prea bine. Phillip Smith crede că sentința va fi destul de dură, ceea ce justifică motivul pentru care ne aflăm acum aici. Scoase două file din carnetul de cecuri pe care le puse pe masă. Am obținut un milion opt sute pentru apartament. După ce am plătit datoriile pe care le-a lăsat domnișoara Daphne Belrose și onorariul agentului imobiliar, am rămas cu un milion cinci sute. Îți las cinci sute de mii pentru Annabelle. Vreau să-i pui într-un fond pentru ea. Păstrez cinci sute de mii pentru mine, dacă am să mai ies vreodată din închisoare, iar restul de cinci sute de mii sînt pentru tine, ca o despăgubire, dacă vrei să-i spui așa. Meriți mult mai mult, dar asta e tot ce am. Din afaceri nu au rămas decît datorii și răspunderi pentru banii pe care ei i-au delapidat.

– Dumnezeu, dar eu nu vreau bani de la tine, Sam.

Era sincer surprinsă.

– Îți meriți.

– Pentru ce? Pentru că am fost măritată cu tine? Ce dracu', doar atît valorez? îl provocă ea. Nu pot să iau bani de la tine. Păstrează-i sau depune suma pe numele Annabellei.

Sam nu acceptă nici una din soluții. Dorea să-i păstreze ea. Alex avea intenția să-i depună pe numele lui, deoarece Sam va avea mai mare nevoie de bani decît ea.

Puseră punct discuției despre bani și Sam comandă dineul. Mușchi de vacă pentru el și pește pentru Alex, care era foarte atentă cu dieta ei. Conversară despre o mulțime de lucruri, despre vechii prieteni, și se ținură departe de subiectele fierbinți

– ca tribunal și închisoare. Alex începuse să se bucure că îi acceptase invitația, căci seara se desfășură într-un mod civilizat. În ultimele săptămîni Sam se calmase, nu mai făcea presiuni asupra ei. Nu o atinse pînă cînd o ajută să-și îmbrace mantoul. Atunci se aplecă spre ea și o sărută.

– Noapte bună... îți mulțumesc că ai venit... șpuse el, sărutînd-o din nou fără ca ea să schițeze o mișcare de respingere. Era întotdeauna uluită de incapacitatea ei de a-i rezista. Modul familiar în care se comporta o hipnotiza. Chiar după atîta vreme o făcea să aibă sentimentul că locul ei era lîngă el.

– Eu zic că ar trebui să ne oprim aici, spuse ea încet. Apoi, spre surprinderea ei, se trezi că-l îmbrățișează și-l sărută. Își spuse că o făcea de dragul zilelor de odinioară

– De ce să ne oprim tocmai acum? murmură el. Alex rîse și Sam o sărută din nou.

– Încercam să-mi amintesc, spuse ea, reproșîndu-și că se simțea atît de bine. I se părea ciudat că se considera vinovată pentru ceea ce făcea. În definitiv, Sam era încă soțul ei. Dar Brock se supăraseră. Și avea dreptate. Ea trăia cu Brock, iar de Sam urma să divorțeze.

– Te iubesc, îi șopti Sam.

Alex se retrase din brațele lui, conștientizînd brusc faptul că nu puteau merge mai departe. Nu voia ca cineva să sufere din cauza ei, dar nici lui Sam nu-i putea permite s-o facă din nou să sufere. Sam o privi în ochi și, citind altceva în ei, o strînse și mai tare în brațe. Îi simți inima zbătîndu-se speriată. De data aceasta nu o mai sărută blînd, ci nerăbdător și fierbinte. Peste două zile urma să plece, poate pentru zeci de ani, și nu va mai avea ocazia să o îmbrățișeze. Cu gesturi molcome îi descheie mantoul și-l lăsă să cadă pe un scaun, iar mîna lui începu să-i mîngîie sînul drept. Cînd mîinile lui nu se mai putură stăpîni și-l mîngîiară și pe cel stîng păru surprins. Alex îi zîmbi, amuzată de mirarea lui.

– A crescut la loc, spuse ea pe un ton răutăcios.

Sam se întrebă când făcuse operația.

– De ce nu mi-ai spus? îi reproșă el cu tandrețe și o sărută din nou.

– Nu era treaba ta, răspunse ea cu o voce joasă din cauza dorinței pe care nu voia să o recunoască.

Sam o dorea cu disperare, și nu de dragul trecutului. Fără grabă, începură să-și descheie hainele. Atracția dintre ei era irezistibilă și nu se mai puteau opri

– Ești atât de frumoasă.

O depărtă puțin și o privi, apoi îi descheie încet bluza și fusta pe care Alex le lăsă să cadă pe covor. Conștientă că ceea ce face e o nebunie, își spuse că Sam va pleca pentru mult timp și că ea încă îl mai iubea. Era și acesta un mod de a-și lua rămas-bun, de a se despărți, de a-i spune cât de mult îl iubise cândva și că nu vor mai avea niciodată un viitor împreună. Nu le mai rămăsese decât clipa aceea

– Te iubesc, Sam

– Și eu te iubesc. Mult.

Vocea ei era o șoaptă. Voia să fie a lui pentru ultima dată și, după aceea, va renunța la ea pentru totdeauna. Nu avea dreptul să-și distrugă viața. Îi făcuse destul rău. Dorea acest din urmă dar de la ea. În ciuda reținerilor, era evident că Alex îl dorea tot atât de mult. Nu se mai gândea la nimic și se lipi de el, conștientă doar de cât de mult îl iubea.

Au făcut dragoste cu duiosie și dăruire reciprocă. Asta își doriseră amândoi de foarte multă vreme și nu îndrăzniseră să recunoască. Simțeau că locul lor era unul în brațele celuilalt și așa rămăseră mult timp, conștienți că acele clipe nu le vor mai trăi niciodată, dar că și le vor aminti toată viața.

– Te-am iubit atât de mult, îi spuse ea mai târziu, privindu-l în ochi.

– Și eu te-am iubit. Sam îi răspunse cu ochii în lacrimi. Și încă te mai iubesc. Și te voi iubi întotdeauna. Am fost un prost și viața m-a pedepsit. Îți doresc să fii mai deșteaptă decât mine, Alex... nu-ți risipi viața.

– Nici tu n-ai făcut-o, îi spuse ea cu o voce blîndă.

– Cum poți spune asta, acum? Știi bine unde mă duc poimîine. Am fost un prost.

Sam stătea întins pe spate și trecea în revistă tot ce se petrecuse, cu regretul că nu poate da timpul înapoi. Când Alex se aplecă asupra lui și-l sărută, îi privi ochii și văzu în ei toată tandrețea adunată într-o viață. Brock Stevens era un băiat fericit, dar Sam știa că nu o merita. Spera ca viața ei să ia alt curs, deși băiatul era prea tînăr. Poate că va învăța, poate că va fi mai deștept decât fusese el.

Lui Alex i-ar fi plăcut să petreacă noaptea cu Sam, dar nu îndrăzni s-o facă. Annabelle s-ar putea trezi și s-ar speria, iar Brock și-ar pierde mințile. Știa că ieșise în oraș cu Sam și era înnebunit.

– Ar trebui să plec acasă.

– Ce caraghios, nu-i așa? Sîntem căsătoriți și nu putem petrece noaptea împreună, spuse el ironic. O privi apoi cu un aer serios. Mai avea ceva să-i spună. Trebuie să știi că aș fi vrut să procedez altfel. Mă refer la perioada în care ai fost bolnavă. Eram însă prea speriat. Nici nu puteam să te ascult. Știu că e prea tîrziu ca să mai schimb ceva, dar dacă ar fi s-o iau de la început, să știi că aș fi aici, lîngă tine. Chiar dacă n-aș reuși să fiu tot atît de bun ca prietenul tău. N-am să-mi iert niciodată că te-am părăsit. Am primit o lecție cumplită.

– Mi-am dat seama cît erai de speriat, îi răspunse ea, iertîndu-l pentru toată durerea pe care i-o pricinuisese.

– Imposibil de imaginat. Înnebunisem, nici măcar nu te puteam privi. Când mă uitam la tine, o vedeam pe mama. Am fost un idiot, îi spuse el strîngînd-o în brațe.

– Știu, spuse ea încet. Uneori soarta ne împinge pe căi ciudate, filosofă Alex dorind să accepte mai degrabă prezentul, decît trecutul.

Știa că îi părea rău. Nu mai era cazul să-l chinuie pentru ce se întîmplase. Brock ar fi fost indignat să știe că îl iertase. Ar fi fost indignat și pentru multe alte lucruri. Dar aceasta nu era noaptea lui, era noaptea ei și a lui Sam

Sam o conduse acasă. Mergeau încet. Sam îi înconjurase umerii cu brațul. O sărută din nou. Întîrziară minute în șir în fața fostei locuințe a lui Sam. Alex ar fi dorit să-l invite să urce, dar nu putea. Nu puteau să continue să se agațe de trecut. Trebuiau să renunțe. Cel puțin, își lăsau unul altuia o amintire care să le țină de cald.

– Îți mulțumesc, îi șopti ea, sărutîndu-l pentru ultima oară. Ne vedem mîine.

A doua zi urma să vină să-și ia rămas-bun de la Annabelle și se temeau amîndoi de această întîlnire. Alex luase cecul pentru fetiță, dar lăsase pe masă cecul ce-i era destinat ei.

– Te iubesc, îi spuse el pentru ultima oară, covîrșit de intensitatea iubirii lui pentru ea. O urmări cu privirea pînă dispăru în clădire și porni spre hotel pe jos, iasind lacrimile să-i curgă pe obraji în timp ce se întreba pentru a mia oară cum de fusese atît de stupid. Își ruïnase toată viața. Nu mai avea nimic. Nici viitor, nici pe Alex. Nu merita să mai trăiască.

Alex, singură în patul ei, rememora clipele de dragoste. Ca pe vremuri, gîndi ea cu un zîmbet, doar că fusese mult mai bine. În ultimul an învățaseră amîndoi lucruri noi despre dragoste, despre iertare. Alex se rugă ca, oriunde s-ar duce, Sam să fie în siguranță și să găsească ceva pentru care să merite să trăiască. Nu putea fi alături de el, acolo. Îi datora prea mult lui Brock. Și oricît de mult îl mai iubea pe Sam, știa că sosise momentul să se despartă de el. Dar, Dumnezeu Mare, cît de dor îi va fi.

Capitolul

23

Vizita de rămas-bun a fost sfîșietoare. La plecare, Sam abia își putea stăpîni lacrimile, în timp ce Annabelle, Alex și Carmen plîngeau în hohote. Fetiței îi explicase doar că lucrase cu niște oameni răi care făcuseră lucruri urîte și că el nu fusese destul de atent să-i oprească. Oamenii aceia luaseră bani de la lume, și acum, drept pedeapsă, trebuiau să meargă la închisoare toți. I-ar fi putut spune că pleacă într-o călătorie mai lungă, dar n-o făcu. O mai rugă să fie o fetiță cuminte, să aibă grijă de mămica ei și să-și amintească întotdeauna, dar întotdeauna, cît de mult o iubea el. Annabelle nu înțelegea bine ce se întîmpla, dar era supărată că tăticul ei pleacă și că oameni răi luaseră niște bani. Nu-și dădea seama ce însemnau douăzeci sau treizeci de ani. De fapt nimeni nu realiza prea clar, li se părea că pleca pentru totdeauna.

Alex îl conduse pînă la ascensor, ținîndu-l de talie. Lui Brock îi spusese să vină mai tîrziu, seara. Îl sună din nou pe Sam la Carlyle.

– Cum te simți?

Era foarte îngrijorată. Îi venea greu să accepte sentința, mai ales că nu era implicat decât într-o măsură mult mai mică. Singura lui vină consta în faptul că nu oprise lucrurile înainte să se ajungă atât de departe.

– Bine. N-am crezut niciodată că am să o pot părăsi. Nici că am să te părăsesc pe tine. Acum îți dădea seama cum era să mori.

– Voi fi și eu mâine la tribunal, îi spuse Alex, dorind să fie alături de el și în seara aceea.

Nu i se părea însă înțelept să repete noaptea care îi făcuse să se simtă din nou soț și soție. Nu ar fi făcut decât să complice situația. Ea îl avea pe Brock, iar el trebuia să plece, deși simțea că tot lui Sam îi aparținea. Într-o singură clipă vechile legături se refăcuseră, făcându-le și mai chinuitoare despărțirea. De aceea Sam nu-i ceruse să mai vină o dată la el. După ce făcuse dragoste cu ea își amintise cât de mult o iubise. Faptul că o părăsea acum avea să fie și mai dureros.

– Ne vedem la tribunal, spuse el pe un ton aproape vesel. Elegant pînă la sfîrșit, își zise Alex, după ce puse receptorul jos.

Brock le găsi încă foarte amărîte. Annabelle adormise plîngînd, iar Alex se afla într-o stare de prostrație, incapabilă să scoată o vorbă.

– Christoase, ce fericit am să fiu cînd o să se termine totul, spuse Brock cu răutate și tonul lui o irită pe Alex. Parcă ar fi așteptat o execuție.

– Și eu. Nu cred că vreunuia dintre noi i-a plăcut, cu atât mai mult lui Sam, îi tăie vorba Alex.

De ce nu putea fi mai înțelegător? Nu trebuia să se teamă de Sam.

– Din cauza lui am ajuns în situația asta, insistă Brock. Să nu uităm.

– Nu-i chiar așa. Gîndește-te la situația lui.

– Renunță, Alex. Tipul este un escroc, indiferent ce te leagă de el.

Lui Brock îi era atât de frică să n-o piardă pe Alex, încît dorea din tot sufletul să-l vadă pe Sam cît mai curînd în pușcărie. Pentru Brock asta ar fi fost cea mai bună veste a anului. Uneori, Alex simțea că îl urăște pentru asta. Discu-taseră în contradictoriu atât de mult încît Brock se hotărî să nu rămîna peste noapte la ea. La plecare se certară din cauza hotărîrii ei de a-l însoți pe Sam a doua zi.

– Vreau să fiu acolo cînd se va da sentința, îi explică ea cu răbdare, de parcă ar fi fost un retardat mintal.

– E ca și cum ai însoți un condamnat la ghilotină, spuse Brock cu răutate, provocînd-o din nou. Dar adevărata lui teamă ieși la iveală după cîteva minute. Și dacă nu intră la mititica? Ce se întîmplă atunci? Apare din nou în scenă?

– De ce mă suspectezi tot timpul? Sam te obsedează. De unde să știu eu ce va face?

– Ești încă îndrăgostită de el, izbucni Brock.

– Sînt îndrăgostită de tine, încercă ea să-l calmeze, dar Brock era prea furios ca să cedeze.

– Dar ești îndrăgostită și de el, nu-i așa?

– Brock, termină o dată! strigă ea, fără să mai țină seama că i-ar putea auzi Annabelle sau Carmen. Te iubesc. Ai fost lîngă mine atunci cînd eram singură. M-ai ajutat să trec prin tot ce-am trecut. Aș fi murit fără tine. Nu-ți este de-ajuns? Vrei să șterg tot trecutul numai ca să-ți dovedesc că te iubesc? Sam este tatăl copilului meu, e bărbatul cu care m-am căsătoria. M-a rănit cumplit. Acum a trecut, pleacă. Este singurul lucru pe care-l pot face pentru el. Nu-ți pot spune ce se va întîmpla dacă rămîne. Oricum asta nu are nici o importanță, pentru că va pleca.

– Eu însă pot să-ți spun ce se va întîmpla dacă rămîne, insistă el încruntat.

Alex scutură capul disperată. Era un adevărat coșmar.

– Oprește-te, Brock. Ne distrugi pe toți, încercînd să-l distrugi pe el. Te rog. . nu mai face asta

Începu să plîngă pentru el, pentru ea, pentru Sam, pentru Annabelle, pentru toți cei care suferiseră. Chiar și pentru sora lui Brock

– Dacă scapă, am să mă întorc în Illinois.

Auzea pentru prima oară de această hotărîre și își dădu seama cît de mult suferea, dacă își făcuse planuri fără ea

– De ce?

– Pentru că nu mai am ce face aici. Tu îi aparții lui, știu asta. Oricît de mizerabil s-a purtat, oricît de grav te-a rănit, tu ești încă a lui. Simt asta. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce vorbea, iar Alex nu putea să nege ce spunea el. Dacă pleacă, ai să fii liberă. Dacă nu pleacă, eu mă voi duce acasă, Alex. Cred că sînt pregătit pentru asta. Am plecat de acolo din cauza surorii mele, dar tu m-ai ajutat să-mi vindec rănilor pricinuite de moartea ei. M-am simțit întotdeauna răspunzător pentru că nu a vrut să urmeze tratamentul cu citostatice. Am trăit permanent cu regretul că n-am insistat suficient să nu renunțe. Acum știu că n-aș fi schimbat nimic, a făcut exact ce a vrut

Vorbea mai calm ca niciodată și cu mai multă maturitate. Maturizarea implică totdeauna suferință.

– Tu mi-ai salvat viața, Brock, îi spuse ea din tot sufletul.

– Ai fi reușit oricum. Tu ești o învingătoare. De aceea îl mai iubești încă. Tu nu poți renunța, nu-i așa?

Era mai mult adevăr în ce spunea decît își dăduse ea vreodată seama. Totuși, Brock era cel care o convinsese să suporte chimioterapia și care o ajutase să supraviețuiască.

– Cred că ție îți datorez viața, spuse Alex cu convingere.

– Îmi face plăcere să aud. O privi cu un zîmbet trist. Să știi însă că am să te iubesc toată viața.

– Parcă tu ai fi cel care pleacă, nu Sam. Alex simți că o podidesc lacrimile.

– Poate că asta trebuie să fac, spuse el cu tristețe.

– Nu pleca, Brock. Știi că nu are nici o șansă să scape, încercă ea să-l liniștească, deși gândul acesta o întrista.

– Chiar dacă pleacă, tu tot ai să-l iubești.

– Este adevărat, recunosc eu ea. Am să-l iubesc, dar el reprezintă trecutul, în timp ce tu ești viitorul. Tu trebuie să decizi dacă poți face față acestei situații: dacă poți trăi alături de mine știind că l-am iubit.

Brock dădu din cap, dar nu-i răspunse și, după ce el părăsi apartamentul, Alex rămase cu impresia că nu se va mai întoarce, căci nu va fi niciodată capabil să accepte ideea că-l iubise cu adevărat pe Sam. Brock ar fi vrut ca Alex să-l urască pe Sam, dar ea nu putea. Ar fi vrut ca în viața ei să nu fi existat altcineva, nici o legătură cu alt bărbat. Dar viața nu era atât de simplă. Niciodată nu tragi numai cărți câștigătoare. Doar cei care trișează reușesc asta. Te întâlnești mereu cu situații complicate, ai de făcut alegeri grele. Ea, însă, nu avea de ales. Sam pleca, iar Brock fie se va maturiza, fie că nu. Va trăi cu trecutul ei, va trebui să se împace cu el sau o va părăsi. Alex avea impresia că cei zece ani care-i despărțeau își vor spune cuvântul în ultimă instanță. Părea pregătit să plece acum. Într-un fel, își vindecaseră reciproc rănile și poate că totul se terminase. Numai gândul la această posibilitate o întrista. Dar în ultimul an învățase să-și primească soarta, fără să o accepte. Dacă îi era sortit să rămână singură, așa se va întâmpla. Era pe cale să-i piardă pe amândoi bărbații care reprezentau ceva în viața ei. Poate că venise momentul să rămână singură.

În noaptea aceea se gândi la Brock, la tot ce făcuse el pentru ea, dar și la Sam. La Sam care avea nevoie acum de sprijinul ei, Sam care părea să fi pătruns pentru totdeauna în sufletul ei, de care părea că nimic și nimeni n-o poate despărți.

În timp ce toate aceste gânduri se învâlmășeau în mintea ei se simți ciudat de liniștită.

Se sculă la ora șase dimineața și se îmbracă într-un taior negru. Doar Carmen știa unde pleacă și, după micul dejun, porni spre tribunal.

Cînd ajunse în sala de ședințe, aceasta era deja plină. Nu se așază la masa avocaților, deși ar fi putut. În sală se produse rumoare. Simon Barrymore fugise din țară în noaptea precedentă și judecătorul era furios. După ce emise un mandat de arestare pe numele lui, judecătorul își îndreptă atenția către ceilalți acuzați.

Și de data aceasta Larry și Tom au compărut primii. Au primit fiecare cîte zece ani de închisoare și o amendă de un milion de dolari. În public se produse din nou rumoare. Ziaristii fură chemați la ordine.

Președintele curții bătea furios cu ciocănelul pentru a restabili liniștea. Apoi îi ceru lui Sam să se ridice în picioare. El se ridică și așteptă calm. În sală se auzi un nou murmur. La fiecare audiere se subliniase că Sam reprezenta un caz diferit. El își menținuse pînă la sfîrșit declarația că nu fusese informat de ceea ce făceau colegii săi și că din cauza circumstanțelor – boala soției, propria naivitate și legătura amoroasă cu Daphne – fusese derutat o vreme și nu acordase suficientă atenție practicilor propriilor parteneri. Jurații luaseră notă de declarațiile lui și îl achitaseră de acuzațiile de delapidare. Cele de fraudă rămăseseră în picioare și fusese găsit vinovat.

Judecătorul îl privi îndelung și sever. Apoi, cu o voce clară, rosti încet sentința: „Samuel Livingston Parker, prin prezenta te condamn la o amendă plătită din fonduri proprii, în valoare de cinci sute de mii de dolari și la zece ani de închisoare“. Mulțimea izbucni, fotoreporterii se repeziră spre el, iar judecătorul striga și lovea cu ciocănelul încercînd să restabilească liniștea. Sam închise ochii, și Alex simți cum pentru

o clipă, o apucă din nou greșurile. Judecătorul privi sever la mulțimea agitată, apoi la Sam și continuă: „Zece ani închisoare, sentință ce poate fi redusă, începînd de la această dată, la zece ani cu eliberare condiționată și cu recomandarea curții de a-ți găsi o altă ocupație. Să stai departe de piața de capital, departe de Wall Street, domnule Parker“. Sam rămase cu ochii la judecător. Preț de un minut în sală se așternu o tăcere mormîntală. Era liber, sau aproape liber. Lui Alex nu-i venea să creadă

După plecarea celor doi, Larry și Tom, avocații își strînseseră mîinile. Sam rămase nemișcat, amețit, buimac, în timp ce fotoreporterii se îmbulzeau în jurul lui. Preț de un sfert de oră Alex n-a reușit să se apropie de el. Phillip Smith făcuse o treabă extraordinară, ca și judecătorul, de altfel. Biroul probatoriu recomandase eliberarea condiționată. Ajunseseră la concluzia că Sam fusese un fraier, dar nu un criminal și că nu exista un motiv suficient de puternic pentru a-l trimite la închisoare. Alex își aminti de cecul de cinci sute de mii de dolari pe care-l lăsase pe masa de hotel și care îi va prinde bine. După ce-l felicită pe Phillip Smith și întreaga echipă, ieși pe culoar. Se opriră față în față și Sam îi zîmbi cu timiditate.

– Ce surpriză! rosti el, încă zăpăcit.

– Nu-mi venea să cred, recunosc Alex fericită.

Alex simțea că începe o nouă viață, ca atunci cînd terminase tratamentul.

– Biata Annabelle... prin ce am obligat-o să treacă pentru nimic... hai s-o luăm de la grădiniță, spuse Sam. O privi apoi cu o expresie ciudată și-i șopti: Hai să mergem undeva unde să putem sta de vorbă.

– Ce zici de hotelul tău, îi șopti ea la ureche și el aprobă dînd din cap.

– Ne întîlnim acolo într-o jumătate de oră, spuse Sam și-l urmă pe Phillip.

Alex se gîndi un moment să-l sune pe Brock, dar nu ştia ce să-i spună. El prevăzuse acest sfîrşit şi toate complicaţiile ce aveau să urmeze. Nu mai putea da ochii cu el, nu-i mai putea da asigurări, nu mai era sigură de sentimentele ei. În noaptea care trecuse se împăcase cu situaţia şi bănuia că şi Brock făcuse acelaşi lucru. De atunci nu-i mai telefonase.

Sam revenise brusc în viaţa ei. Îi veni în minte cum făcuseră dragoste cu numai două zile în urmă şi cum răscoliseră toate amintirile. Acum ştia un singur lucru: că încă îl mai iubeşte pe Sam. Oare mai putea avea încredere în el? Va fi lîngă ea dacă va avea o recidivă? Sau o va trăda din nou? Dar Brock? Ce îi datora ea, sau ce voia de la el? Dar nu Brock era problema în acel moment, ci Sam, cu calităţile şi defectele lui. Problema era ce vor face ei. Amîndoi ştiau că viaţa nu le oferea garanţii, ci promisiuni, dorinţe şi visuri. Iar cînd visurile se destrămau, multă suferinţă. Alex luă un taxi spre Carlyle. Cînd ajunse acolo, Sam o aştepta în faţa hotelului măsurînd nerăbdător trotuarul. Taxiul opri, portarul îi deschise portiera şi cînd coborî îi întîlni privirea. Da! Brock avea dreptate. Se iubeau şi totul era atît de simplu.

Sam uitase regula jocului pentru o vreme, dar ea nu o va face. La bine şi la rău... nimic nu se schimbă, în ciuda chinurilor pe care i le pricinuiseră. Dorise să-l convingă pe Brock că greşeşte, dorise să pară mai nobilă, mai originală, mai modernă şi foarte puternică. Dar nu era decît o biată femeie corectă. Şi îşi iubea încă bărbatul.

– Bine te-am găsit, Sam, spuse ea în şoaptă. El îi luă mîna, i-o puse sub braţul lui şi porni către intrarea hotelului. Era încă tulburat de ceea ce se întîmplase la tribunal. Se simţea umilit, dar în acelaşi timp foarte norocos.

– N-ai nimic împotriva dacă mergem sus? o întrebă el politicos şi ea acceptă, zîmbind, în timp ce intrau în salonul hotelului.

– N-am nimic împotriva. Luau totul de la început. Erau încă prieteni, deși o rănise atât de tare, și nu știa ce îi rezervă viitorul.

Sta alături de el în ascensor și se întreba ce va urma, cum vor reuși să adune cioburile și să încerce să uite ce se întâmplase, ce-i vor spune Annabellei, ce-i va spune ea lui Brock. Va fi foarte greu să-i spună, deși el știa deja. Dimineața își făcuse bagajul, seara precedentă își luaseră rămas-bun, fără ca nici unul dintre ei să știe că era definitiv.

Cînd ajunseră la etajul opt și Sam se întoarse spre ea, simți cum toate grijile dispar. Sam o privi o clipă și ea îi surîse. Surîsul acela exprima tristețe și adevăr, cunoaștere și înțelepciune. Primiseră amîndoi atîtea lecții amare. Brock avusese dreptate, Sam era încă soțul ei.

Sam deschise ușa larg, și, luînd-o în brațe, o trecu pragul. Apoi o privi întrebător, dorînd să se convingă că și ea voia același lucru. Alex îl privi și înclină capul. Li se oferise a doua șansă. Un cadou rar, extrem de rar într-o viață. Era momentul s-o prindă din zbor. Să ia totul de la început. Alex îi surîse și împinse ușor ușa în urma lor.

 Sfîrșit